„Intens, fără sentimentalisme, convingător"
THE TIMES

CASA CU UȘA DE AUR

Elodie Harper

CASA CU UŞA DE AUR

Original: The House With the Golden Door (2022)

Traducere de Alexandra Fusoi

— 2024 —

Pentru dragul meu fiu Jonathon:
Te iubesc din toată inima!

Anul 75 e.n.

PARENTALIA

Între toate ființele, doar lui îi este dat să jelească... Doar el
are parte de ambiție, de lăcomie, de o dorință arzătoare de
a trăi.

Plinius cel Bătrân, *Naturalis historia*[1]

---

[1] Plinius, *Naturalis historia. Enciclopedia cunoştinţelor din Antichitate,* vol. II – *Antropologia. Zoologia*, traducere de Ştefania Ferchedău, ediţie îngrijită, prefaţă şi note de Ioana Costa, Polirom, Iaşi, 2001, cartea VII, (1) 5, pp. 25-26.

Pictorul stă în echilibru pe o platformă de lemn, iar tuşele pensulei ce o aduce la viață pe zeiță sunt ascunse vederii. Amara îl priveşte. Restul frescei e gata, o scenă de vânătoare care înconjoară mica sa grădină. Numai chipul Dianei nu e terminat. Trage adânc aer în piept, bucurându-se de miresmele primăverii. La picioarele ei sunt împrăştiate narcise ca nişte stele albe, iar aerul e încărcat de parfumul lor.

— Nimeni nu-i poate reprezenta cum se cuvine frumusețea, remarcă pictorul îndepărtându-se puțin de opera lui ca s-o cerceteze, după care îşi continuă treaba cu pensula.

Amara ştie că nu se referă la zeița Diana. Ar fi putut angaja pe oricine să picteze un zeu, dar l-a ales pe bărbatul ăsta, pe Priscus, pentru că a fost cândva iubitul prietenei sale Dido şi era singurul artist în stare să-i redea înfățişarea.

— Ştiu că o să reuşeşti, îi răspunde ea.

Sau cel puțin aşa speră. Restul picturii a fost făcută de ucenicii lui, la un preț mult mai mic. Costă de zece ori mai mult să-l angajeze pe Priscus, maestrul firmei, ca s-o imortalizeze pe prietena ei.

— Era o femeie splendidă, spune el, veselă ca nimeni altcineva. Îmi amintesc şi acum cât de frumos putea să cânte.

Dido a murit doar de trei luni, iar Amara simte cum îi dau lacrimile. Clipeşte, pentru că nu vrea să observe Priscus. E ciudat să-l aibă la ea acasă. Ultima dată când s-au întâlnit, ea şi Dido erau sclave. Priscus fusese un client regulat, care-l plătea pe codoşul lor ca

să petreacă noaptea cu Dido, în timp ce prietenul lui, Salvius, plătea pentru compania Amarei, în dormitorul de alături. Acum este o libertă care plăteşte pentru serviciile lui. Bănuieşte că niciunul dintre ei nu ştie cum să-l trateze pe celălalt după această răsturnare de situaţie.

Pictorul se îndepărtează din nou de zid şi-şi priveşte opera.

— Cred că e gata.

Amara face un pas înainte.

— Pot să mă uit?

— Sigur că da!

Priscus coboară de pe platformă, lăsând în sfârşit la vedere pictura.

Dido ţine o mână în dreptul inimii, iar cu cealaltă arată spre grădină. Amara o priveşte pe prietena ei care a murit. Priscus a surprins simetria perfectă a chipului ei, moliciunea gurii şi, mai presus de toate, ochii ei, întunecaţi de o tristeţe pe care nu o putea ascunde niciodată. Pe Amara o cuprinde durerea şi se întoarce cu spatele. Priscus întinde mâna, apoi o lasă să cadă, probabil temându-se că atingerea lui ar putea-o jigni. Trece o vreme până când Amara reuşeşte să-şi recapete vocea.

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru ce-ai făcut.

— A fost plăcerea mea, răspunde el. Îmi aduce o oarecare alinare să mă gândesc că frumuseţea ei n-a pierit de tot.

Priscus se apropie de Amara, lăsând suficient spaţiu între ei pentru a-şi dovedi respectul.

— Dar pot să te întreb ceva? De ce ai ales să ți-o aminteşti aşa?

Arată spre zidurile din jur, iar Amara priveşte întreaga scenă, atât de diferită de femeia pe care tocmai o pictase. Un cerb cu chip de om este sfâşiat de câini de vânătoare, cu colți ascuțiți în boturile larg deschise, mânjite de sânge. Din trupul sfâşiat al cerbului ies la iveală coaste albe, dezvăluind culoarea roşie a inimii sale. Este Acteon, preschimbat în cerb de zeița Diana, doar pentru a fi sfârtecat de câinii lui de vânătoare. E prețul pe care l-a plătit fiindcă a văzut-o pe zeiță dezbrăcată. Diana arată spre el în timp ce-l priveşte murind, transformând melancolia lui Dido într-un semn de indiferentă crudă.

— A avut cea mai curată inimă, răspunde Amara. Cine altcineva ar fi putut fi Dido, dacă nu zeița-fecioară?

Ştiu amândoi că evită să răspundă la întrebare. Priscus îşi lasă capul în jos în semn de aprobare, prea politicos să mai insiste.

— Bineînțeles.

Amara aşteaptă în timp ce el îşi strânge vopselele, pe care le adună cu grijă într-o cutie, iar ucenicul său demontează platforma, ca s-o ducă înapoi la atelier. După care îi conduce pe amândoi prin atrium, până la uşă. Nu e nevoie să le dea acum banii. Fireşte că Rufus, patronul şi iubitul ei, va plăti orice datorie atunci când va avea chef. În prag, Priscus şovăie.

— Sper că n-ai să te superi dacă...

Se opreşte o clipă, după care continuă:

— Salvius m-a rugat să-ți transmit urările lui de sănătate şi mulțumiri din suflet zeilor pentru norocul tău. Te respectă foarte mult.

Chipul Amarei nu trădează niciun semn al tulburării pe care-o simte în fața acestei aduceri-aminte a fostei sale vieți. E conştientă de prezența lui Juventus, portarul, care fără îndoială ascultă fiecare cuvințel, chiar dacă stă tăcut la post.

— Foarte amabil din partea prietenului tău. Te rog să-i transmiți mulțumirile mele şi urări de sănătate.

Dă din cap politicoasă, dar distantă, şi se îndepărtează înainte să apuce Priscus să mai spună ceva. Numele lui Salvius îi trezeşte amintiri nedorite. Mâinile lui pe trupul ei, goliciunea, greutatea lui şi, mai rău, nu Salvius, ci teama şi întunericul fostei sale cămăruțe de la lupanar, violența şi durerea. Trecutul ei este vârtejul Charibdei, care o trage în jos, sub valuri, unde nu poate respira.

Amara urcă în grabă scările spre camera ei de lucru privată, încercând să nu alerge, şi închide uşa. Îi tremură picioarele. Se aşază la masa de scris, cu mâinile sprijinite pe suprafața de lemn, încercând să-şi înăbuşe panica din ce în ce mai mare. Iar îi joacă mintea feste, dându-i sentimentul că nu este aici, unde ochii îi spun că se află, ci acolo, în Sălaşul Lupului, la Felix. Sângele îi zvâcneşte în urechi în timp ce caută în sertar cutia care o linişteşte întotdeauna. O simte grea în mâini. O pune pe masă şi deschide capacul. Înăuntru sunt toți banii pe care i-a câştigat de când a venit să stea aici, o combinație de împrumuturi pe care le-a recuperat şi alocația generoasă pe care i-o dă

Rufus. Îşi trece degetele printre monede, le simte greutatea liniştitoare, ascultă sunetul pe care-l fac atunci când cad, ca o răpăială blândă de ploaie.

A aranjat camera în aşa fel încât să semene cât mai puţin cu încăperea lui Felix, aşezând mobila în unghiuri neobişnuite şi făcând ca totul să arate altfel. Pereţii sunt albi, nu roşii, iar din loc în loc, de-a lungul lor, se leagănă amoraşi – unul cu o harpă, altul cu un arc. Fiecare siluetă mică şi palidă, fiecare tuşă de pe trupurile lor e desenată cu mai multă fineţe decât orice se afla în Sălaşul Lupului, şi totuşi imaginile sunt cumva mai puţin vii decât craniile de tauri şi plintele negre de care-şi aduce aminte. Dacă închide ochii. Amara ştie că le va vedea. De câte ori stă în spatele unei mese de lucru, ceva o face să-şi aducă aminte de fostul ei stăpân. Până şi în vise, aşa şi-l aminteşte. Liniile ascuţite ale corpului său aplecat peste registre, înclinarea capului când arunca priviri în sus, forţa mâinilor sale.

O bătaie în uşă o face să revină tresărind în prezent.

— Cine e?

Intră Martha. Amara zâmbeşte, însă servitoarea ei priveşte în podea.

— Să te pregătesc s-o vezi pe Drusilla, stăpână?

Accentul Marthei e atât de puternic, încât uneori Amara trebuie să facă un efort ca s-o înţeleagă.

Umerii fetei sunt lăsaţi, toată atitudinea ei e cocoşată. La început, Amara crezuse că Martha e timidă, dar acum îşi dă seama că e vorba de distanţarea deliberată a sclavei refractare. Şi ea recurgea la aceeaşi reticentă în faţa lui Felix. Amara e nevoită să-şi înăbuşe iritarea.

Fata nu ştie ce *norocoasă e că se află aici, în casa asta frumoasă, şi nu acolo, în lupanar.*

Martha este evreică şi a fost capturată în timpul recentei ofensive a Romei împotriva Masadei – sau cel puţin aşa i-a spus Philos, administratorul casei. Philos a fost cel care a ales, în numele stăpânului său, care alţi doi sclavi să vină cu el aici. Rufus, care e proprietarul Marthei, nu i-a spus nimic despre ea. Pentru el, sclavii nu sunt oameni, I-a „împrumutat” Amarei toţi servitorii împreună cu mobila şi nu i-ar trece prin minte să-i explice diferitele lor personalităţi, aşa cum nu şi-ar pierde timpul nici să înşire o istorie a meselor sau a sfeşnicelor. Amara speră doar că Rufus nu s-a culcat niciodată cu Martha, deşi fata e destul de drăguţă. Asta ar putea explica de ce e aşa ursuză.

— Mulţumesc, spune Amara ridicându-se de la masa de lucru. Drăguţ din partea ta că mi-ai adus aminte.

Coboară pe scări până la prima dintre camerele private ale Amarei de lângă atrium, unde Martha pregătise deja măsuţa de toaletă. Când se aşază în faţa parfumurilor şi cosmeticelor, nu poate să nu se gândească la prietena şi colega ei lupoaică Victoria. Îşi aduce aminte de toate sticluţele ieftine pe care şi le rânduia cu atâta grijă pe pervazul ei de la lupanar, de eforturile pe care le făcea mereu pentru a arăta cât mai bine. Victoria este atât de vie în amintirile Amarei, cu buclele ei negre căzute pe umeri, râsul răguşit şi remarcile ei sarcastice, încât parcă o şi vede intrând în cameră, cerându-şi rândul la măsuţa de toaletă. Martha începe să pieptene părul stăpânei sale. Amara ia o sticluţă delicată în formă de floare, îi scoate dopul

şi o duce la nas. Iasomie. E singurul parfum care-i place lui Rufus. Martha pufneşte când Amara lasă sticluța jos şi trage de pieptăn. Toată această mişcare îi zădărniceşte încercările de a aranja buclele stăpânei sale.

Când termină, Martha ridică oglinda de argint. Amara preferă întotdeauna să se machieze singură, la koholul, îşi reface conturul ochilor acolo unde s-a întins, dar nu dă cu niciun fel de pastă pe piele. Nu şi-o permitea când lucra la bordel, iar acum Rufus e obişnuit s-o vadă fără fard pe față. Singura dată când s-a machiat pentru el, nu i-a plăcut. Toate cuvintele pe care el le foloseşte pentru a o descrie – *adorabilă, delicată, naivă* – Amara le consideră mai degrabă nişte indicații decât complimente. Nu contează că a lucrat într-un lupanar, că l-a păcălit pe cel mai violent codoş din Pompeii sau că poate muta munții din loc cu furia ei. Nu asta vrea iubitul ei să vadă, aşa că ascunde totul.

— Mulțumesc, spune Amara. Acum te poți apuca de treabă în bucătărie.

— Dar n-ai nevoie să vin cu tine?

Martha pare agitată.

— Stăpânul spune că e mai bine să nu mergi singură pe-afară.

Să fie nevoită să aibă de-a face cu o servitoare nemulțumită e una; dar Amara nu vrea şi un spion.

— Străzile nu mă sperie, răspunde ea cu un zâmbet rece, ştiind că fata o va înțelege. Sunt destul de învățată cu ele.

Martha lasă capul în jos şi roşeşte, fără îndoială blestemând ziua în care romanii au târât-o din țara ei

ca să slujească o *curvă.* Amara o lasă şi străbate atriumul, îndreptându-se spre imensa uşă din lemn. Juventus şovăie o clipă înainte s-o lase să iasă neînsoțită şi aruncă priviri în jur ca să vadă dacă nu dă de Philos, administratorul, pentru a-i cere permisiunea.

— Philos e cu stăpânul azi, spune Amara nerăbdătoare. Poți să mă laşi să ies ca să mă duc la lecția de harpă pentru care a plătit Rufus?

— Bineînțeles, stăpână, răspunde Juventus şi se trage într-o parte.

E o stradă mai liniştită decât cea pe unde-şi făcea veacul – lupanarul era la o încrucişare de drumuri, vizavi de o cârciumă şi la o aruncătură de băț de alta –, dar, chiar şi aşa, când iese pe trotuar. Amara se simte întotdeauna ca şi cum ar fi alunecat dintr-un iaz liniştit într-un torent vijelios. Îşi face loc printre pânzele fluturânde care îi flanchează uşa, fâşii de pânză roşii, galbene şi portocalii care flutură în bătaia vântului. Casa pe care i-a închiriat-o Rufus are în față o prăvălie de haine, una dintre cele câteva de pe stradă. Proprietăreasa, Virgula, o salută din cap când trece, netulburată să aibă ca vecină o concubină. În definitiv, amândouă stau cu chirie la acelaşi proprietar – un prieten al lui Rufus, pe care Amara nu l-a cunoscut încă.

Strada e îngustă, însă Amara îşi croieşte drum pe trotuar, cu privirea îndreptată înainte şi obligându-i pe ceilalți s-o lase să treacă. Un bărbat cu brațele încărcate de obiecte din piele pufneşte, dar se dă la o parte. Amara nu-l recunoaşte. S-au dus zilele când trebuia să privească în ochi orice bărbat de pe stradă.

Nu durează mult până ajunge acasă la Drusilla. Cea mai dorită curtezană din Pompeii nu stă departe – strada ei e paralelă cu cea pe care locuieşte Amara. De aceea ştie că Rufus nu va spune nimic că a făcut drumul singură. Casa nu e închiriată; e cu totul a Drusillei, ca şi minunatul atelier de sticlă din față. Amara zăboveşte privind înăuntru. Sticlăria devine tot mai complicată cu cât te aventurezi mai mult în interior. Cănile simple şi sticluțele de arome îngrămădite pe tejghea lasă loc carafelor în formă de peşti şi unei urne în care se preling struguri verzi şi care are toarte în formă de nimfe. Privirile Amarei sunt atrase întotdeauna în acelaşi loc. Un raft cu statuete înfățişând zeități. Se gândeşte la minunata Palas Atena de sticlă din casa părinților ei şi se întreabă la cine o fi acum.

Simte cum îi tresaltă inima când păşeşte în atriumul Drusillei. Când intră, portarul îşi înclină capul – e întotdeauna binevenită aici.

— Ai ajuns! strigă Drusilla de sus, aplecându-se peste balustrada balconului interior, cu fața luminată de un zâmbet.

Amara îi răspunde la fel. Cu excepția lui Dido, Drusilla e cea mai frumoasă femeie pe care a cunoscut-o vreodată. Tunica din in galben pal pe care o poartă îi pune în evidență nuanța caldă a pielii, iar părul negru îi încadrează fața ca o cunună de lauri. *Ar putea fi Hesperia,* îşi spune Amara, *zeița soarelui la apus.*

Amara urcă scările în grabă. Întotdeauna îi face plăcere compania Drusillei, chiar mai mult când nu sunt de față şi iubiții lor, când ştie că tot ce spune

prietena ei e sincer. Se îmbrățişează pe balcon, admirându-şi reciproc ținutele, apoi se îndreaptă spre dormitorul Drusillei, unde se află harpa.

— Când o să-ți cumpere şi ție una? întreabă Drusilla în timp ce se aşază amândouă. Amara la harpă, Drusilla lângă ea, ca să-i dea instrucțiuni.

— Şi azi, dacă-i dau voie, răspunde ea cu un oftat. Dar încă nu-s destul de bună; nu vreau să mă audă.

— Dar ai putea exersa în fiecare zi dacă ai avea instrumentul tău. Ai progresa mult mai repede.

Amara ştie că are dreptate. Harpa i se pare un instrument mai greu de învățat decât se aştepta. De fiecare dată când cântă la liră pentru Rufus, oricât de frumos ar cânta, el nu vrea să ştie decât când o să-i încânte cu harpa. Dar o întreabă fără urmă de răutate; e nerăbdător ca un copil, însă insistența lui o face să se simtă nesigură. Îşi doreşte să-l vadă bucurându-se de instrumentul la care cântă deja.

— Nu sunt sigură de ce ține atât de mult la asta, spune ea lovind uşor coardele.

Drusilla o mângâie pe spate şi-i dă părul peste umăr.

— Cred că e un semn încurajator. Se impune. Te transformă în concubina perfectă, pe gustul lui. Dacă investeşte suficienți bani în tine, n-o să se uite în altă parte.

Amara simte o uşoară anxietate. E o umbră permanentă, teama că va pierde interesul patronului ei.

— Hai să încercăm din nou Sappho, propune ea. Aproape că am reuşit ultima dată.

Cântă o oră sau mai mult. Amara e o elevă sârguincioasă şi nu se plânge niciodată când Drusilla o

pune să exerseze aceleaşi acorduri, iar şi iar. La rândul ei, Drusilla e o profesoară exigentă, care-i transmite nu numai cunoştințele ei muzicale, dar îi dă şi sfaturi cu privire la poziția pe care ar trebui să o aibă pentru a fi cât mai atrăgătoare atunci când cântă.

— Cred că-i suficient deocamdată, spune Drusilla, trecându-şi mâna peste brațul Amarei, începi să fii încordată. Vorbeam serios mai devreme. Lasă-l pe Rufus să-ți cumpere un instrument. O să înveți mai repede.

Amara o urmează spre canapea. Thalia, servitoarea, le-a lăsat nişte vin şi produse de patiserie.

— Atâta efort, remarcă Amara, servindu-se cu o chiflă şi spunându-şi că o să mănânce mai puțin mai târziu. Poți să ți-l imaginezi pe Rufus şi pe Quintus petrecându-şi după-amiezile discutând cum să ne facă nouă pe plac?

— Quintus nu, categoric, răspunde Drusilla încruntându-se.

— Dar te adoră.

Drusilla clatină din cap.

— Mai devreme sau mai târziu, un bărbat cum e Quintus va căuta inevitabil fiorul pe care i-l dă ceva nou. Şi mă tem că se va întâmpla mai devreme, nu mai târziu.

Se joacă puțin cu paharul de vin. E albastru, cumpărat, fără îndoială, de la magazinul închiriat de ea, roşul vinului strălucind purpuriu prin glazură.

— Nu sunt îndrăgostită de el, doar ştii şi tu, însă un bărbat nou e întotdeauna o tulburare. Acum m-am obişnuit cu Quintus.

Amara nu e foarte sigură că o crede când spune că nu-l iubeşte pe Quintus. E greu să te străduieşti atât de mult ca să mulțumeşti un bărbat fără să ajungi să simți şi ceva afecțiune pentru el.

— Tot trebuie să-mi amintesc să raționalizez trucurile pe care le-am învățat în lupanar, spune Amara ridicând o sprânceană. Să-i mai păstrez lui Rufus câteva surprize.

Drusilla pufneşte.

— Manevra aia despre care mi-ai povestit! Cred că până şi Quintus a fost şocat când am încercat-o.

Râd amândouă. Amara se sprijină de perne, bucurându-se de libertatea prieteniei, de dreptul de a spune orice voia. Ucenicia ei la bordel a fost brutală, tot ce o obligase Felix să învețe având cel mai mare preț cu putință; dar acum, că a scăpat, pare să fi meritat chinul.

— Priscus a terminat azi pictura, spune ea.

— Cum crezi că va reacționa Rufus când o să-şi dea seama că e Dido?

— Philos zice că nici n-o să observe, răspunde Amara ridicând din umeri. Pentru el, nu era decât o sclavă.

— Discuți cu Philos despre Rufus? întreabă Drusilla tăios. E înțelept?

— Philos era prietenul meu înainte, când eram amândoi...

Amara şovăie, nevrând să spună cuvântul.

— Când eram amândoi în sclavie.

— Dar acum tu nu mai eşti, iar el e în continuare. Philos îi aparține iubitului tău. Ai grijă ce spui. S-ar putea simți obligat să-i spună stăpânului său.

— Am încredere în el. Nu cred că mi-ar face aşa ceva.

Speră să fie şi adevărat. Se simte prea ruşinată ca să recunoască adevărul în fața Drusillei. Că e atât de singură, încât nu poate suporta să fie distantă față de Philos, să admită că e servitorul lui Rufus, nu prietenul ei. Cu cine altcineva să mai vorbească în casă?

— Ce face Primus? întreabă ea, schimbând subiectul.

— Ah! izbucneşte Drusilla bătând din palme, cu chipul strălucind de încântare. Se descurcă foarte bine cu literele lui! Un băiat foarte deştept. Hai, vino, te duc să-l vezi. O să vrea să ți se laude.

Sare de pe canapea şi-i întinde mâna. Amara o prinde şi o lasă pe Drusilla s-o conducă în jos pe scări.

Străbat atriumul, îndreptându-se spre grădină. Primus se plimbă printre flori, gângurind despre o albină şi fluturând o mânuță dolofană, supravegheat de dădaca lui. Seamănă foarte mult cu Drusilla. Aceleaşi gropițe în obraji atunci când zâmbeşte, aceiaşi ochi mari şi negri. Drusilla îşi deschide brațele, iar băiețelul vine în fugă, îmbrățişându-i genunchii. Amara zâmbeşte. Aflase de existența lui Primus abia la o lună după ce o eliberase Rufus. Drusilla îşi ascunde copilul de toată lumea, mai puțin de cei mai apropiați prieteni.

— Ce-ai învățat azi? îl întreabă Drusilla. Ce poți să-i spui lui mami?

— Albinele trăiesc în palate de ceară! declară el ridicând privirea spre mama lui şi apoi spre Amara, de parcă ar provoca-o să-l contrazică. Şi transformă florile în miere!

Drusilla îşi priveşte cu adorație fiul în timp ce acesta îi transmite, plin de importanță, înțelepciunea lui de

băiețel de trei ani. Amara fusese şocată când aflase cine e tatăl copilului. Popidus e un mare nobil din Pompeii – şi-i aşa bătrân, încât Primus era probabil cu mulți ani mai mic decât nepoții săi legitimi. Bătrânul nu-l recunoaşte pe fiul Drusillei ca fiind al lui.

Stând cu prietena ei şi privind copilul jucându-se în grădină. Amara aproape că-şi poate imagina că viața ei de acum se bucură de o binecuvântată siguranță. Însă deşi e absent, simte în permanență mâinile lui Rufus ținând-o sus... şi ştie că are şi puterea s-o lase să cadă. Banii lui au adus-o aici; el plăteşte pentru timpul Drusillei, iar Amara ştie că n-ar fi câştigat niciodată un loc atât de important în viața prietenei sale dacă ar fi avut un iubit mai puțin influent. Când se întâlnesc la Băile lui Venus, Drusilla este întotdeauna înconjurată de alte concubine mai puțin influente. Amara e doar una dintre numeroasele femei ce roiesc în jurul ei.

Prețuieşte foarte mult timpul petrecut singură cu Drusilla, însă Amara nu îndrăzneşte să zăbovească. Trebuie să se pregătească pentru vizita de diseară a lui Rufus. În ultimele două săptămâni a fost ocupat cu familia, cu care a celebrat Parentalia – o sărbătoare domestică de comemorare a strămoşilor –, ceea ce i-a lăsat puțin timp să vină la Amara. Sărbătoarea a fost un memento incomod al poziției sale periferice în viața lui Rufus şi al statutului ei de orfană, fără rădăcini.

Se ridică, şoptindu-i Drusillei scuzele legate de Rufus, iar prietena ei o însoțeşte până la uşă, despărțindu-se fără tragere de inimă de Primus, deşi avea să se întoarcă la el doar câteva clipe mai târziu.

— Crezi că Rufus ar fi bucuros dacă i-ai dărui un băiat?

Drusilla pune întrebarea chiar în clipa când Amara se pregăteşte să iasă în stradă.

— Nu sunt sigură, răspunde ea surprinsă. Nu cred.

Îi este greu să explice de ce, dar e aproape convinsă că lui Rufus nu i-ar plăcea s-o vadă în postura de mamă. Încă evită cu scrupulozitate orice sarcină.

— Întotdeauna e un risc.

Drusilla încuviințează din cap, gândindu-se fără îndoială la Popidus cel fără inimă.

— Nu uita să-i spui de harpă diseară. Drum bun, draga mea!

Drusilla se strecoară înapoi în casă. Amara rămâne în prag, simțind cum o cuprinde singurătatea. Când era sclavă, venea acasă la Drusilla împreună cu Dido. Şi plecau împreună, mergând pe străzi mână în mână până la Sălaşul Lupului. Durerea o loveşte cu atâta putere, încât, pentru o clipă, nu crede că îşi va putea păstra cumpătul. *Acum sunt liberă,* îşi spune ea. *Asta-i tot ce contează.* Şi o porneşte pe trotuar, cu chipul său inexpresiv, care nu trădează nimic din pierderea pe care o resimte.

„Sunt sclavi.” Nu, ci sunt tovarăşii noştri de

viață. „Sunt sclavi.” Nu, ci prieteni umili.

Seneca, Scrisori către Luciliu[2]

Apa cu care Martha îi stropeşte pielea abia dacă e dezmorțită. Amara s-a dezbrăcat şi se spală, asigurându-se că picioarele sunt perfect netede, fără fir de păr rebel. Să te speli acasă nu e la fel de plăcut ca atunci când te învăluie căldura de la Băile lui Venus, dar e singura cale să se asigure că va fi proaspătă diseară, pentru iubitul ei.

După ce Amara e mulțumită de curățenia trupului ei, pulverizează în palme iasomie distilată şi se freacă pe tot corpul. Aroma e copleşitor de dulce, dar ştie că se va estompa până la sosirea lui Rufus şi-l va face să se bucure şi mai mult de ea.

— Ai avut grijă să cumperi brânza care-i place? întreabă Amara în timp ce-şi întinde iasomie pe brațe.

— Da, răspunde Martha, cu privirea în pământ.

— Şi tocana? N-ai fiert prea mult fasolea?

— Nu.

— Ultima dată n-a fost mulțumit.

Martha nu spune nimic. Sarcina gătitului o împarte cu portarul Juventus şi niciunul dintre ei nu se pricepe prea bine. În mod normal. Amara îl trimite pe unul dintre ei să cumpere ceva de la ospătăria din colț şi apoi încălzeşte mâncarea acasă. Întinde mâna după mătasea străvezie pe care o poartă întotdeauna când Rufus vine singur. Martha i-o dă, apoi o ajută să-şi

---

[2] Seneca, *Scrisori către Luciliu, Scrisoarea XLVII,* traducere şi note de Gheorghe Guţu, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967, p. 111.

prindă materialul rochiei care nu ascunde mare lucru. Amara şi-ar fi dorit ca aici, în locul Marthei, să fi fost Victoria sau Beronice. Căci ar fi putut să întrebe cum arată şi ar fi primit un răspuns sincer.

După ce e îmbrăcată, Martha îi aranjează din nou părul. O ultimă umbră de kohol în jurul ochilor, iar Amara se duce în sfârşit în sufragerie ca să-şi aştepte patronul. Nu mănâncă niciodată aici când e singură – e mult prea grandios. Martha a aprins lămpile cu ulei aflate în partea de sus a coloanelor înalte de bronz, luminând picturile cu flacăra lor. Nefericitele iubite muritoare ale lui Jupiter stau răstignite pe pereți, care de care mai dezbrăcată. Lângă uşă. Io e transformată în vacă, în timp ce Leda îmbrățişează o lebădă deasupra canapelei pe care stă Amara. Nu se simte niciodată în largul ei în camera asta. Picturile îi amintesc prea mult de bordel, chiar dacă scenele sunt zugrăvite cu mai mult gust.

Casa e tăcută. Nu-i nimeni aici în afară de ea şi cei doi sclavi care-i aparțin iubitului ei. Juventus e tot în nişa lui îngustă de lângă uşă, iar Martha încălzeşte tocana de fasole în bucătărie. Aerul de februarie e răcoros, iar Amara şi-a pus un şal pe umeri, ca să nu tremure. Inima îi bate repede, de emoție şi aşteptare, I-ar plăcea să înfulece nişte pâine, să-şi liniştească stomacul suficient de mult încât să bea nişte vin, dar mai e până ajunge Rufus. Priveşte prin arcadă spre atriumul care începe să se întunece, dorindu-şi să apară iubitul ei, ca să poată mânca.

Îi chiorăie stomacul. Până aici. Mai bine o concubină grasă decât una nervoasă, la o bucată de pâine de pe

farfurie şi o devorează. În afară de chifla dulce de la Drusilla, e tot ce a mâncat azi. Ultima dată când a fost la ea, Rufus a încercat să-i cuprindă talia, dar degetele nu i sau mai apropiat la spate. Întotdeauna o ținea aşa, complimentând-o cât e de subțire, însă ea nu şi-a imaginat că, de fapt, el măsura cât de grasă e. „Cel puțin nu poate spune nimeni că te înfometez, vrăbiuța mea”, a zis el râzând, după care i-a dat drumul.

Amara fusese îngrozită. Apoi furioasă. La ce se aştepta? Să rămână la fel de slabă ca atunci când era la lupanar şi abia dacă-şi permitea o masă pe zi? Dar îşi înghițise furia. *Rufus nu e răutăcios,* îşi spune. Are noroc să aibă un patron aşa devotat. Şi poate că nici nu era o critică. Poate că abia observa. Ba chiar a făcut o glumă plină de afecțiune. Totuşi, Amara se hotărâse să mănânce mai puțin, ca să fie sigură.

Se aude zăngănitul uşii şi apoi murmur de voci bărbăteşti. Amara lasă pâinea, îşi aruncă şalul şi-şi ridică picioarele pe canapea, încercând să arate cât mai seducătoare cu putință. Se apropie o siluetă. E greu de văzut clar când camera e atât de luminată, iar atriumul aşa întunecat, dar tot îşi dă seama că nu e Rufus. Bărbatul e prea plăpând, iar pasul nu-i destul de greu. Amara se aşază la loc, cu inima cuprinsă de dezamăgire, când intră Philos.

— Stăpânul spune că-i pare foarte rău că nu poate să ajungă în seara asta.

Philos nu se apropie prea mult de ea şi rămâne în uşă. Spre deosebire de Juventus, care nu pierde nicio ocazie să tragă cu ochiul la iubita stăpânului său când e

îmbrăcată cu haine străvezii, Philos nu-şi desprinde privirea de la chipul ei.

— A trebuit să meargă la masă cu Helvius.

— Ah, spune Amara şi întinde mâna după şal, ca să se acopere din nou. Şi sigur ăsta a fost motivul?

În altă viață, când încă era în stăpânirea lui Felix, Philos îi spusese că Rufus mai are o iubită. Atunci, o asigurase că aventura cu servitoarea nu însemna nimic pentru stăpânul lui, şi avusese dreptate.

— Pe cuvânt, răspunde el. Chiar a fost foarte dezamăgit că nu te poate vedea.

Amara răsuflă uşurată. Îl vede pe Philos făcând un pas înapoi şi ştie că se pregăteşte să plece.

— Nu rămâi să mănânci ceva? spune ea, căci nu vrea să fie singură.

— Aici? întreabă Philos, nevenindu-i să creadă.

Se uită unul la celălalt, iar Amara se îmbujorează de jenă. Philos coboară glasul.

— Ştii că nu pot. Ce sclav mănâncă mâncarea stăpânului chiar în sufrageria lui?

Cu concubina lui, ar fi putut adăuga, dar n-o face.

— Ai dreptate, spune ea. Îmi pare rău.

Rămân cufundați într-o tăcere apăsătoare. Amara pe canapea, iar Philos în picioare, lângă uşă. Amara bănuieşte că şi el e la fel de singur ca şi ea, cu toate protestele lui în privința proprietății.

— Dacă vrei să bei ceva în grădină, spune el vorbind încet, ca şi când ar căuta o soluție, atunci aş putea să stau o vreme şi să-ți povestesc ce a făcut stăpânul azi. Cred că e acceptabil pentru un administrator.

Amara nu-şi dă seama dacă ultimul comentariu a fost o glumă. Înainte se simțeau bine împreună. Încă-şi aduce aminte ce i-a spus când a luat-o într-o seară de la bordel, ca s-o ducă la stăpânul lui. *Cine-ar vrea să fie sclav? Când eşti tânăr ți-o trag, iar când eşti bătrân îți trag țeapă.*

Amintirea lui Philos vorbind necuviincios îi aduce pe buze un zâmbet vag. La două pahare de vin şi-i face semn să ducă el carafa.

— Foarte bine, spune Amara.

Trece prin grădină, iar el o urmează. Dido e ascunsă în umbra aşternută pe zid. Se aşază amândoi pe o bancă din piatră, cu carafa de vin şi paharele între ei, cu o distanță generoasă lăsată de Philos, care ocupă cât mai puțin posibil din spațiul de pe bancă. El refuză vinul, după cum ea se şi aşteptase să facă.

— Şi ce discută Rufus şi Helvius în seara asta? întreabă Amara.

— Despre sărbători, răspunde el. Rufus s-a oferit să organizeze un spectacol la teatru după campanie. Helvius se bucură destul de mult că scapă de cheltuială, dar este mai puțin generos când vine vorba să-şi retragă numele.

Anul ăsta, Helvius candidează la alegerile pentru funcția de edil al oraşului Pompeii şi are victoria aproape asigurată. Rolul este mai mult ceremonial decât administrativ, şi e de aşteptat ca persoanele alese să-şi cheltuie banii pentru a oferi distracții gratuite publicului. Iubitul Amarei, Rufus, are de gând să candideze anul viitor şi vrea să-şi asigure deja un oarecare sprijin.

— Nu pot împărți cumva meritele? întreabă Amara.

— Sunt sigur că la asta se va ajunge în cele din urmă, răspunde Philos.

Întinde mâna spre una dintre plantele care cresc lângă bancă şi rupe o rămurică, pe care o zdrobeşte între degete ca să-i elibereze parfumul. Cimbru. Aroma o duce pe Amara imediat cu gândul la copilărie, când tatăl ei prepara ceaiuri din această plantă cu apă fierbinte şi miere, pentru a calma tuşea câte unui pacient. *Ajută la digestie. E bun şi pentru melancolie.* Philos rupe rămurică, bucată cu bucată, şi aruncă resturile pe jos.

— Cum a mers cu harpa? întreabă el.

— Drusilla crede că ar trebui să-l las pe Rufus să-mi cumpere una, ca să pot exersa acasă. Totuşi, nu sunt sigură că voi fi vreodată foarte bună la asta.

Amara ia o înghițitură de vin şi simte cum căldura lui i se răspândeşte în tot corpul.

— Iar după lecția de muzică ne-am dus să-l vedem pe Primus. Învăța să scrie în grădină.

— Ah, asta îmi aduce aminte de copilărie, când făceam asta, exclamă Philos. În casa unde m-am născut.

Lumina se estompează, dar Amara încă-l poate vedea zâmbind în timp ce-şi aminteşte. Nu mai rupe cimbrul.

— Ai fost liber? întreabă ea, surprinsă că pune o întrebare personală.

Era cât se poate de convinsă că Philos s-a născut în sclavie.

— Nu, am fost sclav dintotdeauna. Doar că am fost unul bine educat.

Amara se uită la el, dorindu-şi să ştie mai multe, deşi nu-i place să se amestece în intimitatea lui. Philos zâmbeşte din nou, iar ea îşi dă seama că-i face plăcere curiozitatea ei; ochii lui cenuşii sclipesc ştrengăreşte. Acum seamănă mai mult cu Philos pe care şi-l aminteşte ea, din vremea când erau prieteni adevăraţi.

— O, muză, cântă-mi mie pe bărbatul/ Viteaz şi iscusit, care-ntr-o vreme, începe el în greacă. Când ei cu măiestria lui făcuse/ Pustiu din ziduri sfinte de la Treia, / Nemernici amar de ani pe lume/ Şi cunoscu pe drumul lui tot felul/ De oameni, de oraşe şi de datini, / Şi pătimi aşa de mult pe mare[3].

— L-ai învăţat pe Homer?

Amara e surprinsă.

— Un pic de Homer, o corectează Philos. Ca să fiu sincer, asta-i cam tot ce-mi mai aduc aminte. Abia ajunsesem la câteva sute de versuri din *Odiseea* până să protesteze copiii stăpânului că o tot recit.

— De ce să spună aşa ceva?

— Pentru că eram bun.

Amara se aşteaptă să continue, însă Philos pare stingherit, ca şi cum şi-ar fi dat seama că a spus prea multe despre el.

— Îmi pare rău, nu...

Se opreşte şi nu mai termină ce voia să-i spună.

---

[3] Homer, *Odiseea*, cântul I, ediţie definitivă, traducere de George Murnu, studiu introductiv şi note de D.M. Pippidi, Univers, Bucureşti, 1971, p. 34.

— Ar trebui să mă duc să-i spun Marthei să pună deoparte cina. Rufus a zis că o să-ți dea de veste de îndată ce va putea. Probabil mâine. Noapte bună.

Se ridică şi pleacă grăbit din grădină, dispărând în atriumul întunecat. Amara îl priveşte plecând, cu o greutate în piept. Nu e sigură dacă durerea e din cauza foamei sau a singurătății. Ar fi mai bine să o roage pe Martha să-i aducă nişte tocană – n-are niciun rost să piardă ea cina doar pentru că Rufus n-a apărut, dar ezită să-l cheme înapoi pe Philos. În urmă cu câteva luni era o sclavă inferioară tuturor celor de aici. Acum, toți trebuiau s-o servească pe ea. Îşi putea lesne închipui ce-ar spune pe la spate despre stăpâna lor curvă de lupanar.

E dureros să creadă că şi Philos le-ar putea împărtăşi dispreţul. Ştie că în curând se va duce în camera lui – sau mai degrabă cămăruța lui –, un spațiu înghesuit, întunecos, ca o debara, aflat sub scară. Mai mic chiar şi decât cămăruța ei de la bordel. Doar că el nu trebuie să distreze pe nimeni acolo. Amara îşi mai toarnă vin. E conştientă că Philos trebuie că duce o viață mult mai singuratică aici decât acasă la Rufus, unde fără îndoială are un întreg cerc de prieteni, „familia” alternativă pe care şi-o clădeşte orice sclav. Probabil că nu-i place schimbarea cu această casă pe jumătate goală. Ştie chiar mai puțin ce cred ceilalți doi. Portarul Juventus va sta toată noaptea cocoşat în gaura lui, neputând să-şi părăsească postul, nici măcar ca să doarmă. Martha o să se culce într-o cămăruță de la etaj. Amara poate vedea cu ochii minții debaraua din apartamentul lui Felix, pentru care plătise Rufus ca să

poată sta ea acolo, ca să nu mai sufere în fiecare noapte în bordel în lunile de dinainte s-o cumpere. *Probabil că Paris încă doarme acolo,* își spune ea, imaginându-și-l pe fostul ei coleg de cameră ghemuit pe podea. Nu-i prea plăcuse de Paris. Sclavul lui Felix, prostituat cu jumătate de normă, era departe de a-i fi prieten. De fapt. Paris și Amara se ciorovăiau în cea mai mare parte a timpului petrecut în cămăruța aia, însă se trezește gândindu-se acum la el cu oarecare afecțiune.

— Nu fi tâmpită, ce naiba! mormăie ea, liberă să înjure, deoarece e singură.

Mai soarbe din pahar, iar vinul o arde. Nu Paris îi lipsește. Prietenele ei de la bordel sunt așa vii în mintea ei, încât aproape că par mai palpabile decât grădina în care stă acum. La ora asta, știe că se pregătesc pentru asaltul clienților, glumind între ele ca să mai lumineze bezna. Se întreabă dacă Beronice mai are un borcan cu pastă aurie pe care s-o întindă peste ochi, dacă a reușit să-și facă azi timp să stea cu iubitul ei, Gallus, sau dacă Victoria o mai necăjește pe tema asta. Amara strânge mai tare piciorul paharului. Victoria. Între ele două există o legătură – nu numai de iubire, ci o datorie de sânge, o legătură sfântă și în fața zeilor, dar și a oamenilor. Fără Victoria, Amara n-ar mai fi astăzi în viață. Victoria a fost cea care a riscat totul pentru ea, ucigând un bărbat ca să-i salveze viața. Iar Amara nu și-a plătit nici până acum datoria. În schimb, și-a abandonat prietena pentru a deveni amanta unui bărbat bogat și a lăsat-o să putrezească în lupanar.

O cuprinde sentimentul de vinovăție, la fel de fierbinte ca și vinul. Se uită la pictura lui Dido, care nu-i decât o

formă întunecată deasupra ei. Umbra se încețoşează în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

— Noapte bună, dragă prietenă, spune ea către perete.

Îşi goleşte paharul şi se ridică, lăsând totul pe bancă, de unde va strânge Martha dimineață.

Camera de lucru e roşie. Felix stă cu spatele la ea, dar n-o să mai dureze mult până se întoarce. Ea deschide gura încercând să țipe, însă nu reuşeşte să scoată un sunet. Vrea să fugă, dar îşi simte picioarele ca de plumb. Nu le poate mişca destul de repede. E lângă ea, cu un cuțit în mână, cel pe care-l purta de Saturnalii, în noaptea când a murit Dido. Ştie că o s-o violeze, că nu poate face nimic să-l împiedice. Felix îndreaptă lama spre ochiul ei. „Mi-a fost dor de tine."

Amara se trezeşte gâfâind, cu fața udă de lacrimi. Are nevoie de o clipă ca să-şi aducă aminte unde se află. Apoi se cuibăreşte înapoi sub pătură, disperată să plângă în ea, înfigându-şi unghiile în palme, încleştându-şi pumnii. Chiar şi cuprinsă de panică, ştie că nu poate risca să aibă ochii urâți, umflați.

— O să treacă, îşi spune ea învăluită în beznă, refuzând să plângă. O să treacă.

Coşmarurile o chinuie şi mai mult acum, când e în siguranță, mai mult decât atunci când suferea orori în miezul zilei.

Sub pături e înăbuşitor. Amara se dezveleşte, forțându-se să se dea jos din pat. Dalele podelei sunt reci. Se întinde, încercând să alunge teama, ca şi cum ar putea fi în stare s-o scuture de pe vârfurile degetelor. Dormitorul e mic; n-are loc decât pentru un pat şi un cufăr cu lenjerie, dar e un loc liniştitor. Singura lumină

naturală este dată de o fereastră interioară spre tabliniu. Spațiul îngust e înconjurat de fresce cu ramuri înflorite, care-i dau o strălucire blândă de floare de măr. În nişele tăiate în pereți se află lămpi cu ulei. Când sunt aprinse noaptea, Rufus spune că arată ca nişte stele ce strălucesc printre vârfurile copacilor.

Gândul la iubitul ei e mângâietor, iar Amara îşi duce o mână la inimă. Rufus o s-o apere de Felix – aşa a făcut întotdeauna.

Începe să se îmbrace, preferând mai curând să se descurce singură decât s-o cheme pe Martha s-o ajute. Îşi alege din cufăr ținuta preferată: roba albă pe care i-a dat-o Plinius. E cea mai încântătoare rochie pe care-o are, deşi materialul începe să se uzeze puțin. Dacă nu i-ar fi cedat toate drepturile lui Rufus, atunci Plinius, amiralul flotei romane, ar fi fost patronul ei. Plinius a fost cel care i-a dat şi libertatea, şi numele lui. Amara nu crede că o să se sature vreodată de aceste patru cuvinte, în special de ultimul. Gaia Plinia Amara, *Liberta.* Îşi prinde roba albă pe umăr, şoptind noul ei titlu ca pe o incantație. Speră să-l revadă într-o bună zi pe amiral, ca să-i mulțumească pentru tot ce a făcut.

Amara descuie uşa şi trece în a doua ei cameră. Martha, e deja acolo, aşezată pe un scăunel şi aşteptând-o. Pare obosită. Imediat ce-şi vede stăpâna, se ridică greoi în picioare.

— Nu-i nevoie să te trezeşti aşa devreme, spune Amara stânjenită. Te rog. Poți să te odihneşti până te chem.

— Stăpânul a spus că trebuie să te servesc, răspunde Martha ducându-se spre măsuța de toaletă şi făcându-i semn Amarei să se aşeze ca s-o pieptene.

Cele două femei rămân tăcute cât Martha îşi vede de treabă, trecând un pieptăn prin buclele Amarei acolo unde a dormit pe ele şi făcând-o să arate prezentabil.

— Erai servitoare în oraşul tău? În Masada? întreabă în cele din urmă Amara.

Martha se opreşte atât de brusc, încât Amara tresare când o trage de păr.

— Cine ți-a spus?

— Poate că ai pomenit tu ceva, răspunde Amara, evitând să dezvăluie că auzise de la Philos.

— Nu am fost servitoare. Am fost căsătorită.

Martha vorbeşte cu glas monoton şi începe iar să perie părul stăpânei sale.

Amara îşi dă seama atunci că Martha a fost poate şi mamă, că poate tocmai s-a amestecat în cele mai profunde chinuri ale altei femei – furtul sau uciderea copiilor săi.

— Îmi pare rău, spune ea. E greu să fii luată din casa ta. Şi din familia ta.

— Este aşa cum vrea Dumnezeu, răspunde Martha. Nu-i treaba mea să pun întrebări.

Şi nici a ta, e implicația pe care o lasă nerostită.

Amara renunță. Să rămână Martha cu secretele ei. În definitiv, servitoarea nu mai are nimic altceva. Închide ochii şi-şi imaginează că prietena ei Victoria e cea care-i piaptănă părul, că degetele pe care le simte aparțin cuiva care o iubeşte. Victoria avea obiceiul să trezească toată lumea din bordel cântând dimineața, oricât de întunecată ar fi fost noaptea de dinainte. Până şi amintirea vocii ei dulci o face să zâmbească. Martha o termină de aranjat în tăcere, apoi îi ține oglinda ca să-şi

contureze ochii. Când termină, stăpâna şi servitoarea se despart, iar Amara bănuieşte că amândouă se simt uşurate.

Iese în grădină. Banca e curată acum; carafa şi paharele de vin au fost duse de-acolo. Deasupra ei, cerul poartă azuriul unei zile noi, iar soarele n-a răsărit de mult. Simte mireasma de rouă, încă proaspătă în aer. Apa cade în fântână cu un murmur blând, cu o mică Venus din marmură sprijinită la margine. Amara simte un val de fericire: asta înseamnă să fii liberă, să te bucuri de toate astea.

Se apleacă să cerceteze cimbrul zdrobit ieri de Philos, să descopere ce alte plante medicinale ar putea creşte pe lângă el. E aici de-atâtea luni şi nu le-a acordat atenția cuvenită.

— N-ai de ce să te temi de flori. Le faci pe toate de ruşine.

Amara tresare, luată prin surprindere de vocea lui.

— Rufus!

Patronul ei stă la marginea grădinii, uitându-se la ea. Aleargă să-l îmbrățişeze.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit aseară, draga mea, îi spune el sufocând-o într-o îmbrățişare puternică. Am venit imediat ce am putut.

Amara ridică ochii spre el, cu adorație. Teama că va pierde protecția lui e la fel de reală ca şi cum l-ar iubi cu adevărat.

— Mă bucur că eşti acum aici, îi răspunde şi-l lasă s-o sărute. Deşi nu sunt sigură că-l pot ierta pe Helvius că te-a reținut.

Rufus se aşază pe bancă, cu un geamăt.

— Ce infatuat!

Amara se aşază alături, iar el îşi pune mâna pe genunchiul ei.

— N-o să-ţi vină să crezi ce pune la cale. Vrea să organizeze Jocurile Taurine la sfârşitul lui mai, ca să-i îmbuneze pe zeii din Infern.

— Dar de ce? întreabă Amara alarmată.

— Cutremurul ăla pe care l-am avut în ianuarie. E convins că vine un alt Mare Cutremur.

— Dar abia dacă s-a simţit! protestează ea, aducându-şi aminte cum s-a zguduit pământul cu un vuiet, ca un tunet îndepărtat.

Totul se terminase aproape înainte să-şi dea seama ce se petrecea, deşi provocase o crăpătură surprinzător de mare în atrium şi împrăştiase pe trotuare ţigle de pe acoperiş.

— Nu erai aici când a fost dezastrul din Anul lui Marius şi Afinius, spune Rufus, părând şi el puţin infatuat. Încă reparăm stricăciunile.

Flutură din mână, parcă alungând un Helvius imaginar.

— Dar oricum, mă bucur că organizează Jocurile Taurine. Numai că acum sugerează că un festival de teatru de Floralia chiar înainte l-ar deprecia. Ridicol. Până şi *Cicero* a organizat un festival de teatru. Şi nici n-a fost încă ales! Închipuie-ţi ce infatuat va fi după aceea!

— Ai să-l convingi... sunt sigură că o să reuşeşti. Şi la anul, când o să fii tu edil, poţi să faci cum îţi place.

Amara îşi împleteşte degetele cu ale lui, încercând să-şi ascundă agitația şi întrebându-se dacă e un moment bun să se lege mai strâns în viața lui.

— Mă gândeam că ai putea să-l inviți aici pe Helvius într-o seară... Pot să organizez un spectacol muzical pentru toți. Să vadă ce important e spectacolul pentru tine. Voiam să sugerez să cumpăr câteva muziciene. Poți să le sponsorizezi în numele tău.

— Vrei să cumperi muziciene? întreabă Rufus surprins.

În fosta ei viață. Amara şi Dido erau închiriate de codoşul lor să cânte la petreceri. Aşa îl cunoscuse pe Plinius. Muzica era rareori singurul serviciu pe care era obligată să-l ofere.

— Nu propun să cânt eu altundeva decât în casa asta, răspunde Amara repede. Dar îmi făcea plăcere să pun versuri pe muzică împreună cu Dido; mi-ar plăcea să te distrez aşa. Drusilla ar fi foarte interesată să împartă costurile dacă le-ar putea folosi pe muzicienele noastre din când în când. Ne gândeam poate la nişte flautiste.

— A, deci fetele s-au pus pe complotat, nu? întreabă Rufus râzând. Păi, stai să mă gândesc. Poate că am să ți le cumpăr când o să-mi poți cânta la harpă.

Philos vine cu o tavă încărcată cu vin dulce, pâine şi brânza albă sfărâmicioasă cumpărată în mod special de Martha cu o zi în urmă. Lasă tava pe măsuța de lângă Amara, iar ea încearcă să-i prindă privirea ca să-i mulțumească, însă nu se uită la ea. Philos pleacă la fel de tăcut cum a venit.

— Ce-a zis Drusilla la lecția de ieri? continuă Rufus, fără să-l observe pe sclavul lui.

N-a observat-o nici pe Dido pictată pe zid.

— Te descurci mai bine?

— Crede că mi-ar fi de ajutor dacă aş avea instrumentul meu, ca să exersez, răspunde Amara, dându-i lui Rufus un pahar cu vin.

— Dar asta am spus şi eu tot timpul! exclamă el, dându-şi ochii peste cap şi sorbind din vin.

— Mi-e teamă că încă n-o să-ți placă cum cânt. Nu vreau să te dezamăgesc.

— Vrăbiuță agitată, spune Rufus şi se apleacă s-o sărute iar. Cum aş putea să nu te ador?

Amara îi zâmbeşte, cutremurându-se în sinea ei la auzul poreclei. Rufus a început să-i spună aşa după ce a eliberat-o, o glumă pornită de la o scrisoare de la Plinius, care o compara cu o pasăre ce nu poate cânta în captivitate. Patronul ei pune jos paharul cu vin şi o trage mai aproape de el.

— N-am mult timp în dimineața asta, iubirea mea, îi şopteşte mirosindu-i părul, în timp ce mâinile îi alunecă în faldurile rochiei.

— Lasă-mă doar o clipă, răspunde Amara, gândindu-se la iasomia pe care nu şi-a stropit-o pe corp dimineață şi, mai rău, la contraceptivul pe care nu-i place să-l lase pe Rufus s-o vadă folosindu-l.

— Să nu întârzii mult, îi spune el când îi dă drumul.

Amara iese din atrium şi-i aruncă peste umăr privirea pe care-a învățat-o de la Victoria, cea la care ştie că nu rezistă. Privirea lui o întâlneşte pe a ei şi, în clipa aceea, se simte invincibilă. E imposibil să-şi imagineze o vreme când bărbatul ăsta n-ar dori-o.

După plecarea lui Rufus, rămâne câteva clipe singură la măsuța de toaletă. Îi tremură puțin mâinile când ia sticluța ca să se dea iar cu kohol. O lasă jos. A fost o dovadă de încredere în sine exagerată să încerce mişcarea aia ca să-l impresioneze pe Rufus, mişcarea pe Felix o voia întotdeauna, cea încărcată de amintiri întunecate. E norocoasă că iubitul ei a fost prea absorbit de plăcere pentru a observa că a şovăit. Măcar meritase riscul.

Ia din nou koholul şi, de data asta, mâinile sunt mai sigure. Sprijină singură oglinda, fără s-o mai cheme pe Martha, şi îşi desenează linii întunecate în jurul ochilor. Reflexia ei îi întoarce privirea, mai curajoasă decât se simte ea.

Juventus şi Philos râd împreună când iese ea în atrium. Vorbesc un dialect local pe care Amara nu-l înțelege şi stau rezemați de zid, bucurându-se de o glumă doar de ei ştiută. Juventus e mai solid decât Philos şi are o barbă deasă, în timp ce administratorul e bărbierit, însă în astfel de momente par familiari ca nişte frați. Amara ştie că portarul îi datorează lui Philos poziția pe care o are şi observă că ține în mână o bucată de pâine. Probabil că i-a adus-o Philos de la bucătărie. Cei doi bărbați tac când se apropie ea.

— Mă aşteaptă cineva azi? întreabă Amara.

— E o femeie care aşteaptă pe banca de-afară, răspunde Philos. N-a mai văzut-o niciunul dintre noi. Metella de la Băile lui Venus.

Amara îi face semn din cap lui Juventus.

— Poți s-o laşi să intre.

— Ai nevoie de mine să întocmesc vreun contract? întreabă Philos.
— Lasă-mă mai întâi să stau puțin de vorbă singură cu ea. Ai putea să aduci tava din grădină?
— Desigur.
Metella intră. E genul de femeie măritată respectabilă care cândva ar fi refuzat s-o salute pe Amara pe stradă. Acum intră în casa ei, părând şi agitată, şi oarecum rezervată.
— Mă bucur că ai reuşit să treci pe la mine! exclamă Amara îmbrățişând-o. Îmi pare rău că a trebuit să aştepți.
Metella zâmbeşte şi ea, dar tot pare îngrijorată. Amara turuie politețuri în timp ce-o conduce spre tabliniu, camera ei pentru oaspeți, trăncănind despre Julia Felix, prietena lor comună şi proprietara băilor private unde s-au cunoscut. Când ajung să stea una în fața celeilalte, iar Philos lasă mâncarea şi vinul pe masă, Metella pare mai în largul ei.
Tabliniul e una dintre cele mai frumoase încăperi din casă. În spatele Amarei e o fereastră mare, care lasă să intre aerul şi miresmele din grădină. Pereții sunt galbeni, iar păsările zboară dintr-un panou în altul sau stau cocoțate pe ramurile înflorite. Pe peretele din fața ferestrei e pictat un păun, cu coada înfoiată într-o etalare minunată în spatele Metellei, iar pe pragul de sus al uşii se odihnesc porumbei. Amara nu trece imediat la afaceri. Bea vin cu musafira ei, întreabă de familia ei, revarsă complimente despre realizările copiilor ei şi dă din cap compătimitor când aude poveşti despre un socru tiranic. Cât vorbeşte Metella, Amara e

atentă. Să afle detalii despre viața unei cliente e un truc pe care l-a învățat de la fostul ei stăpân. Talentul lui Felix la împrumutat bani fusese dintotdeauna extraordinar. Umbra lui plutește deasupra acestor întâlniri, însă amintirile Amarei nu sunt întru totul nepoftite. Poartă farmecul lui firesc ca pe o mantie, ascunzând pasiunea lor comună pentru profit.

— Şi patronul tău ştie despre... afacerea ta? întreabă Metella, ajungând în sfârşit la subiect.

Priveşte în jur la pereții viu colorați, la rândunelele delicate pictate în zbor în spatele gazdei sale şi calculează valoarea pe care i-o atribuie Rufus concubinei lui. Familia lui e binecunoscută în Pompeii, chiar şi mai mult acum, când a hotărât şi el să calce pe urmele tatălui său, Hortensius, şi să intre în politică.

— Ah, exclamă Amara, dând din mână. Nu e o afacere. N-aş vrea să crezi aşa ceva. Doar îmi ajut prietenele din când în când. Când pot.

— Nu e o sumă mare, spune Metella. Doar 15 denari. N-o să am probleme să-l înapoiez. Dar aş prefera să fie ceva discret. Soțului meu nu iar plăcea să fie deranjat cu aşa ceva.

Amara înțelege din asta că soțul nu va fi informat.

— E un mic cadou între femei, spune ea. Nu-i nevoie să mai implicăm pe altcineva.

Metella îşi desface o brățară de la încheietură şi o pune încet pe masă.

— Țin foarte mult la bijuteria asta, spune ea.

— Promit să am grijă de ea, o asigură Amara, luând brățara şi cercetând bronzul gravat cu respectul cuvenit.

Pune bijuteria cu grijă într-o cutiuță, astfel încât Metella să nu fie tulburată de vederea ei.

— Iar condițiile mele nu sunt nerezonabile. Cinci la sută pe lună dobândă. Şi încă cinci la sută dacă suma nu e plătită în trei luni.

Metella încuviințează din cap, părând mai puțin încântată de această informație.

— Foarte bine.

Amara se ridică şi se duce la uşă, pe care o deschide ca să ştie Philos că trebuie să intre. Iar el ajunge în cameră aproape înainte să apuce ea să se aşeze la loc. Îi şopteşte ceva în timp ce el se apleacă să ia tăblița de pe masă şi-i spune suma. A fost surprinsă când Philos i-a respins oferta de a lua comision pentru contractele de împrumut pe care le întocmeşte. În ceea ce o priveşte, ea nu crede că ar fi în stare să refuze vreodată bani de la cineva.

Amara vorbeşte mai departe cu Metella în timp ce Philos scrie contractul. Li-l întinde apoi să-l semneze amândouă. Metella ezită o clipă înainte să însemneze ceara. Cinci la sută nu e nici pe departe rata exorbitantă pe care o percepea Felix, dar, pe de altă parte. Amara nu are o rețea de protecție violentă la care să apeleze pentru a-şi susține revendicările. Nu că şi-ar putea închipui că o să aibă vreodată nevoie. Toți clienții ei sunt femei, iar ea bănuieşte de mult că acestea sunt o piață mai sigură.

Odată contractul semnat, Metella pare nerăbdătoare să plece. Amara ştie că nu e ceva neobişnuit după o afacere. O urmează înapoi în atrium, insistând să-i arate grădina, pălăvrăgind despre narcise şi încercând

să-şi liniştească musafira cu pretextul că n-a fost decât o vizită de curtoazie.

— Ce pictură extraordinară! remarcă Metella, părând cam nesigură văzând scena de vânătoare sălbatică din jurul ei.

Amara zâmbeşte.

— Casa era deja decorată când am venit.

După alte câteva schimburi de replici stânjenitoare despre fântână. Amara o conduce la uşă, fără s-o ia în seamă pe bătrâna zdrenţăroasă care stă acum lângă scara din atrium. Figura cocoşată ar putea fi uşor confundată cu o sclavă bătrână, nevrednică de a i se acorda vreo atenţie.

Imediat ce şi-au luat rămas-bun şi s-a asigurat că Metella a dispărut din câmpul vizual. Amara se întoarce spre bătrână. Silueta se ridică şi-şi dă deoparte gluga de pe faţă. E Fabia, slujitoarea de la bordel, fostă prostituată şi cea mai bătrână dintre sclavele lui Felix.

— Mulţumesc că ai venit, spune Amara, luând mâinile întinse ale Fabiei în mâinile sale. Mi-a fost dor de tine.

Nefericiţilor sclavi nu li se îngăduie să-şi mişte buzele, nici
măcar spre a-şi vorbi. Dacă-l apucă pe vreunul tuşea, strănutul, sughiţul, nu scapă de bici.

Seneca, *Scrisori către Luciliu*[4]

Amara şi Fabia stau în grădină, iar pe masa dintre ele se află tocana de aseară şi o bucată de pâine. Mănâncă amândouă ca nişte lupi, Fabia fiind aproape moartă de foame, iar Amara, flămândă din cauza postului autoimpus. Ştie cum trebuie să arate – o curvă bătrână şi una tânără satisfăcându-şi poftele cu tocană, care li se scurge pe bărbii... Dar nu-i pasă.

— E bună, spune Fabia, ştergând cu pâine castronul deja lustruit. Bun bucătar ai aici.

— O să-i spun Marthei că ți-a plăcut.

— Uită-te la tine, adaugă Fabia, dându-se uşor înapoi şi mijind ochii la ea, în sfârşit capabilă să se concentreze asupra însoțitoarei sale acum, când foamea cea mai rea a fost astâmpărată. Ce bine te-ai descurcat! Mai că nu-mi vine să cred.

Pictura lui Dido e în spatele Fabiei, iar Amara e mulțumită că încă n-a văzut-o, că nu trebuie să-i înfrunte suferința.

— Ce mai face lumea? întreabă ea. Ce mai face Victoria? Dar Beronice? E tot cu Gallus? Britannica e mai bine?

— Toate sunt la fel, răspunde Fabia, care se mai serveşte cu o bucată de pâine şi mai ia o gură de vin. Beronice încă mai crede că Gallus o să se însoare cu ea. Poate că aşa o să fie, cine ştie? Iar şeful a găsit în sfârşit înlocuitori pentru tine şi Dido. Din Grecia. O fată şi un băiat, aşa că Paris al meu e mulțumit, căci aşa

[4] Seneca, *Scrisori către Luciliu*, Scrisoarea XLVII, ed. Cit., p. 111.

stă el mai puțin în bordel. Deşi sunt cam tineri pentru aşa ceva, dacă ar fi să mă întrebi. A cam scos-o pe Victoria din sărite.

— Şi Felix o mai cheamă să stea sus seara?

Fabia încuviințează.

— Un nemernic. O ține sus câte o săptămână, ca pe-o nevastă, după care se-ntoarce la bordel. Victoria e o fată puternică, dar poți să frângi voința oricui când îi tot distrugi speranțele. E un truc pe care l-a învățat de la...

Bătrâna se opreşte brusc.

— De la tatăl lui? întreabă Amara.

— Ştii că nu pot, şopteşte Fabia.

Amara îi mai toarnă vin.

— Dragă prietenă, îți jur că Felix n-are spioni aici.

— Aşa bănuiesc, răspunde Fabia şi dă pe gât paharul. Da, a învățat de la taică-su. Aşa-i făcea stăpânul bătrân mamei lui Felix, Pelicula.

Pe Amara o cuprind fiori reci când aude numele. Şi-l aduce aminte, săpat în zidurile bordelului. *I-am tras-o aici lui Pelicula.*

— Ce-l mai iubea fata aia proastă pe bătrân! continuă Fabia. Îi tot găsea scuze jalnice. Era micuță, neaşteptat de populară printre clienți. N-am putut să înțeleg niciodată. Nu prea isteață.

— Şi unde stătea Felix pe-atunci?

— Oriunde era maică-sa. Se agăța tot timpul de ea, ca o veveriță. Ştiu că acum e un nenorocit, dar era cel mai frumos copil. Cu ochii ăia mari şi căprui...

Îşi lasă jos paharul gol, iar Amara i-l umple iar.

— Chiar mai drăguț decât Paris al meu la vârsta aia, ca să fiu sinceră.

Amara ştie că, dacă Fabia începe să vorbească despre băiatul ei, o să-i fie imposibil să mai schimbe subiectul.

— Ce s-a-ntâmplat cu Pelicula?

— Mai ai tocană?

Fabia se uită la Amara şi între ele se stabileşte înțelegerea. Nu sunt doar două vechi prietene care s-au reîntâlnit. Totul are un preț.

— Sigur că da.

Amara ia capacul de pe terina mare pe care le-a lăsat-o Martha şi îi pune a treia porție.

— Felix nu trebuie să afle că ți-am spus toate astea, zice Fabia, privind cum se umple castronul. Valorează mai mult decât viața mea.

— Nu te-a urmărit nimeni, nu?

— Nu. Verific întotdeauna. Nu că i-ar păsa cuiva unde merg, aşa cotoroanță bătrână cum sunt.

Apoi întrerupe conversația şi mănâncă, iar Amara o priveşte. Foamea Fabiei îi aduce aminte cum ar fi putut fi viața ei dacă nu o salva Rufus, ocara şi mizeria unei prostituate odată ce înfățişarea ei plăcută s-a dus. Ajutorul acordat bătrânei e o cale de a-şi recunoaşte norocul, o aducere-aminte a muchiei de cuțit pe care trăiesc toate. Şi bineînțeles, dacă n-ar fi fost Fabia, n-ar fi avut cum să ştie ce se întâmplă cu prietenele ei sau ce pune la cale Felix. Amara nu e foarte sigură la ce-i vor folosi aceste informații despre fostul ei stăpân, dar tot se simte obligată să le adune.

Ultimele boabe dispar, iar Fabia răzuieşte cu lingura pe margini, hotărâtă să nu lase nicio picătură.

— E foarte bună. O să mă țină pe picioare toată săptămâna, să ştii.

Ridică ochii spre Amara.

— A trecut multă vreme de când m-am gândit la Pelicula. Dar pe tine de ce te interesează toate chestiile astea vechi?

Amara ridică din umeri.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Dacă tu crezi că Felix e rău, ar fi trebuit să-l cunoşti pe fostul stăpân, răspunde Fabia cutremurându-se. Ani la rând, bietul băiețel l-a văzut pe taică-su cum o bate pe maică-sa, şi cine ştie ce altceva. Felix era acolo chiar şi când a murit.

Amara e cât pe ce să întrebe ce s-a întâmplat, când are revelația. Fabia încuviințează, văzând expresia de pe chipul ei.

— Nu cred că stăpânul a vrut s-o omoare, dar tare fragilă mai era fata aia. L-a rupt gâtul.

Amara îl vede cu ochii minții pe Felix îngenunchind pe podea şi uitându-se la masa de lucru a lui taică-su şi îşi aduce aminte ce-a spus el despre mama lui. *A murit când aveam zece ani.* Groaza e prea mare şi rămâne fără cuvinte. Se uită la fântână şi lasă murmurul blând al apei să acopere zvâcnetul din urechi. Mila e ultimul sentiment pe care i-l datorează lui Felix, dar are inima grea când se gândeşte la tot ce trebuie să fi suferit el, la durerea pe care probabil că încă o poartă în suflet.

— Am crezut că poate o să devină altfel, continuă Fabia, turnându-şi singură vin când devine limpede că Amara e prea distrasă ca să se mai ocupe de asta. Felix, vreau să zic. Maică-sa era o fată tare dulce, iar el o

adora. Se ținea după ea peste tot. Dar după aia l-a luat taică-su... nu ştiu dacă se simțea vinovat sau cine ştie ce. L-a făcut pe Felix după chipul lui. L-a bătut până a scos toată bunătatea din el, n-ar trebui să mă mir. Şi acum face şi el la fel cu Victoria.

Când aude numele prietenei sale. Amara tresare.

— Crezi că Felix i-ar face vreodată rău Victoriei? Adică, să-i facă rău de-adevăratelea?

Fabia pare încurcată.

— Cred că o loveşte mai mult decât înainte. Ai devenit mai violent de când ai plecat tu. Mai imprevizibil.

— De când am plecat eu? întreabă Amara surprinsă. De ce? A primit o afurisită de avere!

— Păi, nu ştiu ce s-a-ntâmplat sus între voi, răspunde Fabia, luând ultima bucată de pâine de pe masă. Tot timpul ăla cât ai stat singură cu el. Nu-i treaba mea...

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar îi țineam registrele.

Fabia ridică din sprâncene, câtuşi de puțin convinsă.

— Atunci poate că a fost moartea lui Dido. Dar eu am crezut întotdeauna că după tine i se scurgeau ochii.

Flutură bucata de pâine spre Amara, împrăştiind firimituri.

— Şi toate întrebările pe care le pui despre el! Credeam că de-asta. Vreo treabă de îndrăgostiți.

Cuvintele Fabiei o duc pe Amara cu gândul în camera roşie. E din nou în fața lui Felix şi-l aude glasul în minte. *Mi-a fost dor de tine.* Poate că ea a ales întotdeauna să nu înțeleagă ce voia el să spună.

— N-a fost niciodată vorba de aşa ceva, spune ea alungând amintirea şi înăbuşind ruşinea. N-ai vrea

nişte fructe acum? Şi apoi trebuie să-mi spui ce mai face Paris.

Vizitele Fabiei durează întotdeauna ore întregi. În cele din urmă, Amara e nevoită să inventeze o scuză ca s-o facă să plece, susținând că trebuie să vină Rufus pentru o întâlnire de taină. Îl lasă pe Philos s-o însoțească pe bătrână până la uşă, agățându-se de aparența că întâlnirile astea sunt simple acte de caritate, şi nu dovezi de prietenie. O aude pe Fabia scoțând exclamații când traversează atriumul, încercând să-şi mai prelungească şederea cu câteva clipe, şi murmurul răspunsurilor îngăduitoare ale lui Philos. Este mereu politicos cu Fabia, căreia-i spune *stăpână,* ca şi cum ar fi o femeie respectabilă. Fabia întotdeauna chicoteşte când aude cuvântul, ca şi cum ar uita că nu mai e o cochetă tânără şi drăguță.

Amara rămâne singură cu Dido. Se uită la prietena ei, dar privirea picturii e îndreptată spre cerbul muribund. Dido n-o să se mai uite niciodată în ochii ei, nici măcar ca nălucă, înainte să fie eliberată. Amara promisese să facă tot ce-i stă în puteri ca s-o cumpere pe Dido, s-o aducă să stea în casa asta. Iar acum a murit. Dar Victoria încă trăieşte.

— Vechile tale prietene sunt bine, nu?

Philos e vesel când se întoarce să strângă resturile prânzului. Fabia pare să-l amuze întotdeauna. Amara se ridică instinctiv să-l ajute, dar el se fereşte când mâinile ei îl ating.

— Scuză-mă, zice ea şi se aşază la loc. Nu-mi place...

Cuvintele i se pierd. Amarei îi vine greu să explice de ce nu poate să-l vadă pe Philos servind-o.

— Dacă te face să te simți mai bine, te servesc pentru că aşa a poruncit Rufus, spune el în timp ce strânge castroanele.

Chipul îi este impasibil, iar Amara nu poate să-şi dea seama ce gândeşte.

— La fel cum tu stai aici pentru bunul său plac. Orice comentariu e de prisos. Şi nici nu avem motive să ne simțim prost.

Tot ce-a spus e adevărat, dar Amarei nu i se pare liniştitor.

— Probabil te întrebi de ce mă mai văd cu Fabia.

— Absolut deloc, răspunde Philos ridicând ochii spre ea.

De data asta, expresia lui e mai blândă.

— De ce să nu ajuți o bătrână? Nu-i vina ei că e flămândă. Cel mai firesc lucru din lume, asta-i prietenia.

— Aşa este, spune Amara, iar cuvintele lui dau greutate ideii care prinde contur în mintea ei.

Nerăbdătoare, face un semn spre tavă.

— Poți să laşi aia? Trebuie să discut cu tine o achiziție.

— Acum?

Philos e uluit de schimbarea ei de dispoziție.

— Da, am nevoie de sfatul tău.

Amara se ridică din nou, agitată. După ce a hotărât ce trebuie făcut, sentimentul necesității urgente a devenit copleşitor.

— Chiar în clipa asta.

Urcă în grabă scara până la camera ei de lucru privată, iar el o urmează.

Philos rămâne în prag uitându-se în timp ce Amara scoate cutia cu bani din sertar. Deschide capacul şi scotoceşte înăuntru, numărând monedele, deşi ştie deja câte sunt.

— Ce-i asta?

Glasul lui e scăzut, iar acum, când sunt singuri, se poartă mai familiar.

— Ce faci?

— Fabia mi-a spus că Felix devine tot mai violent cu Victoria. O duce sus o perioadă, după care o scoate iar la vânzare. Exact cum îi făcea tatăl lui maică-sii.

Ridică o pereche de cercei pe care i-a dat Rufus şi mijeşte ochii la ei, încercând să le ghicească valoarea.

— Felix l-a văzut pe taică-su omorând-o pe mama lui... Ştiai asta?

Se uită la Philos.

— Imaginează-ți de ce e în stare, ce-ar putea să facă.

Philos se aşază fără să ceară voie pe un cufăr, o libertate de neînchipuit, pe care nu şi-ar lua-o niciodată în prezența lui Rufus. Pare cât se poate de calm în fața neliniştii ei. E de-a dreptul exasperant.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva despre Victoria. Dar asta nu înseamnă că Felix o s-o omoare. Nu e taică-su.

— E un monstru nenorocit! izbucneşte Amara.

Mâinile îi tremură prea tare ca să mai poată număra banii. Îşi duce o mână la gât, amintindu-şi apăsarea degetelor lui Felix.

— Tu nu ştii cum e să fii proprietatea cuiva ca el.

Imediat ce-a rostit cuvintele, îşi dă seama că Philos ştie, de fapt ştie exact cum e. Toți anii de abuzuri pe

care i-a îndurat când stăpânul lui nu era Rufus, ci bunicul lui, Terentius.

— Felix nu mai e proprietarul tău acum, răspunde Philos.

O priveşte cu aşa o tristețe, încât Amarei îi vine să plângă.

— Acum eşti în siguranță, nu te mai poate atinge. Eşti în siguranță aici. Nu-ți mai poate face rău.

— Dar îi face rău Victoriei.

Philos n-o contrazice.

— Nu-i vina ta. Nici responsabilitatea ta.

Faptul că recunoaşte suferința Victoriei nu-i uşurează ei suferința. Amara se întoarce cu spatele şi încearcă să se calmeze. Trebuie să-l convingă pe Philos, nu să-i plângă pe umăr.

— Îi datorez viața Victoriei, începe ea, pe un ton mai liniştit. Aş fi moartă dacă n-ar fi fost ea. E o datorie de sânge. N-am de ales.

— Nu, răspunde el, înțelegând deja. Nu poți să faci aşa ceva.

— De ce nu? I-am spus lui Rufus că vreau să cumpăr nişte muziciene. N-a zis nu. Victoria cântă minunat!

— Ai zis de flautiste.

— Ascultai?

— Doar nu-s toc de uşă, răspunde Philos enervat. Am urechi, iar voi vorbeați.

— Rufus nu e niciodată prea atent la mine, spune Amara. N-o să-şi aducă aminte. Şi, oricum, de ce i-ar păsa? Ce importanță are pentru el dacă e vocalistă sau flautistă?

Philos se încruntă, iar ea îşi aduce aminte de avertismentul Drusillei în privința loialității lui.

— N-am vrut să fiu nerespectuoasă..., se bâlbâie ea.

— Ştiu, spune el, întrerupând-o cu o expresie de dispreț la adresa tonului ei slugarnic. N-am de gând să te torn; nu sunt temnicerul tău.

— Deci eşti de acord că s-ar putea să nu-i pese?

— Nu-i vorba de Rufus, spune Philos. Deşi nu cred că e inteligent să-ți manifeşti independența – nu-i prea place genul ăsta de lucruri.

— Dar despre ce-i vorba?

— Despre tine! răspunde el exasperat. Gândeşte-te cât te-ai străduit să scapi de Felix. Iar acum vrei să i te îndatorezi.

Face un semn spre monedele şi bijuteriile împrăştiate pe toată masa.

— Felix n-o să fie niciodată de acord cu un preț rezonabil. Şi atunci? O să te arăți la bordel în fiecare lună să-l plăteşti? Ce fel de risc e ăsta?

— Ar putea să plătească Rufus, răspunde Amara ezitând.

— Mă îndoiesc că prețul pe care o să-l ceară Felix e unul pe care să fii dispusă să-l recunoşti în fața lui Rufus.

— Poate aş putea cere jumătate?

— Te rog, n-o face.

— Dar o iubesc. Nu poți să înțelegi? Ce valoare are libertatea mea, dacă nu ajut pe cineva la care țin?

— Nu poți să-i cumperi pe toți cei la care ai ținut cândva, pe când erai sclavă.

— Nu, nu pe toți. Dar aş putea s-o salvez pe Victoria. Dacă tu ai fi liber, nu ți-ai dori să răscumperi pe cineva? Trebuie să fie cineva la care să ții foarte mult.

Suferința evidentă de pe chipul lui aproape că o face pe Amara să-şi fi dorit să nu pună întrebarea.

— Sora mea, răspunde el.

— Eu nu mai am familie. Dido e moartă. Victoria e sora mea.

Amara şi Philos se privesc în ochi, iar el îşi mută privirea.

— Tot mai cred că nu-i o idee bună, spune el. Poate că acum eşti apărată împotriva lui Felix, dar ce se-ntâmplă când îl inviți din nou în viața ta? Dacă îi datorezi atâția bani? Poate să distrugă totul. Gândeşte-te cât de tare te înspăimântă.

Amara îşi trece degetele peste monede, dar sentimentul de linişte pe care i-l dau de obicei nu apare de data asta. Gândul de a cheltui toată această siguranță prețioasă – fie şi pentru Victoria – o face să-şi dorească să îngrămădească totul la loc în cutie şi s-o încuie.

— Crezi că sunt lasă.

— Nu! exclamă Philos. Asta-i ridicol. Mie mi-ar fi teamă de el, dacă ar fi fost stăpânul meu. Tu crezi că mie nu-mi era frică de Terentius? Încă mi-e frică de el, deşi e mort...

Amara se gândeşte la coşmaruri, la povara permanentă pe care o poartă, povara a tot ce i-a făcut Felix. Simte că începe să şovăie.

— Nu dispare niciodată?

Philos n-o întreabă ce vrea să spună. N-au discutat niciodată decât în trecere, când el şi-a ascuns suferința din trecut cu o glumă, dar ea ştie că înțelege cum e să fii neputincios, să fii folosit de altcineva. Tăcerea lui e răspunsul ei.

— O să mă mai gândesc în după-amiaza asta, spune ea şi se ridică de pe scaun, furioasă pe el că a obligat-o să-şi înfrunte propria vulnerabilitate. Am să te anunț mâine ce hotărăsc.

Ne dăm seama că a fost într-o casă de toleranță – e o linguşitoare.

Seneca, *Controversiae* 1.2

Încă se întunecă devreme în serile de februarie. Amara se retrage la culcare, pentru că nu vrea să stea singură în casa goală. Evită grădina, cu imitația umbrită a prietenei sale. Absența lui Dido pare cumplită în seara asta. Pierderea o loveşte întotdeauna aşa pe Amara, fără să ştie niciodată când o să se întâmple. Se aşază pe pat şi-şi strânge genunchii în brațe, ca şi cum aşa ar putea să-şi stăpânească suferința, s-o împiedice să se reverse într-un torent urât, ca măruntaiele cerbului ei pictat.

Măcar dacă vizita de azi a lui Rufus n-ar fi fost aşa scurtă! Se gândeşte cât de uşurată s-ar simți dacă s-ar

întoarce în seara asta. Poate că, dacă l-ar vedea mai des, lipsa companiei n-ar afecta-o aşa profund. Amara se hotărăşte să exerseze la harpă ore în şir când o va primi, să facă orice l-ar putea ademeni aici şi ar da un scop zilelor ei. Şi totuşi, chiar dacă ar veni în fiecare seară, ştie că Rufus n-ar putea însemna pentru ea nici jumătate din ce a însemnat Dido. Amara şi-o poate imagina pe prietena ei, cum stăteau împreună în fosta lor cămăruță. Îşi imaginează că o strigă pe Dido şi o vede cum se întoarce şi zâmbeşte, vede afecțiunea din ochii ei. Ştie că a fost iubită, deplin, de altcineva.

Ai scăpat din Sălaşul Lupului, îşi spune ea. *Eşti liberă! Fii recunoscătoare pentru ceea ce ai.*

Se întinde pe spate în pat, privind lumina care licăreşte peste floarea de măr a unei singure lămpi. O ține aprinsă noaptea, ca să alunge bezna. Mulțumită iubitului ei generos, îşi permite să irosească uleiul. Aerul e mai răcoros aici, spațiul e paşnic. Uşa e încuiată, dar şi dacă n-ar fi fost, ştie că n-o să se împleticească nimeni înăuntru s-o ciopârțească, nu e la lupanar. Toate nopțile în care şi-a plănuit eliberarea, disperată să scape dintr-un loc ca ăla! Cum se face că acum nu se poate gândi decât la prietenele pe care le-a lăsat în urmă?

Poate să şi le închipuie aici, cum ar râde împreună, umplând grădina cu vocile lor. Se întoarce pe o parte. Nu doar din cauza sentimentului de vinovăție vrea s-o elibereze pe Victoria, deşi e zdrobitor. Gândul la prietena ei în casa asta îi dă Amarei o bucurie aproape la fel de mare ca teama ei de Felix. Ştie că Philos a înțeles, chiar dacă a încercat s-o convingă că nu. S-a

văzut limpede pe chipul lui când a pomenit de sora sa. Amara ridică privirea spre umbrele care joacă pe tavan, ştiind că şi el stă întins singur acum, poate gândindu-se la familia lui, aşa cum ea se gândeşte la Victoria. Speră că nu l-a rănit aducându-i aminte de ce-a pierdut. Sau poate că doar la asta se gândeşte el în fiecare seară.

Păturile sunt sufocante, iar Amara le dă la o parte şi se ridică iar. Imaginea lui Philos întins aşa de aproape o tulbură. E un bărbat mult mai subțire decât Rufus şi totuşi, cumva, prezența lui într-o încăpere se simte întotdeauna; Amara e tot timpul conştientă de el, de locul unde se află în casă. *Sunt doar singură,* îşi spune ea. *Asta-i tot. Singurătate.*

Expiră şi închide ochii. Încearcă să se gândească la Rufus. Numără în minte actele lui de bunătate, cam la fel cum îşi numără monedele din cutia cu bani. Darurile pe care i le-a dat, casa pe care a închiriat-o pentru ea şi, mai presus de toate, libertatea pe care i-a acordat-o. Zăboveşte asupra acesteia din urmă, însă amintirile ei legate de Saturnalii, noaptea în care şi-a câştigat libertatea, sunt alunecoase. Imaginea se îndepărtează de chipul lui Rufus şi se îndreaptă spre Dido, spre reacția rece a iubitului ei la suferința prietenei sale. Şi mai e şi Menandru.

În noaptea aceea l-a văzut pentru ultima oară. Dacă imaginea lui Rufus pare încețoşată şi greu de distins, toate amintirile ei despre Menandru sunt limpezi precum cristalul şi la fel de tăioase. L-a umilit, brutal şi public, pe bărbatul pe care-l iubea, ca să nu rişte să-şi piardă iubitul bogat. Chiar şi gândindu-se acum la cele

întâmplate îi vine să intre în pământ de ruşine. Îşi spune că nu avea de ales. Menandru e sclav – nu puteau face nimic unul pentru celălalt –, în timp ce Rufus avea puterea să-i schimbe viața. Dar faptul că ştie care a fost prețul hotărârii o face să se simtă mai bătrână şi mai ostenită decât Fabia.

Amara se lasă iar pe pat. Libertatea a costat-o deja prea mult. Nu poate renunța la tot, pentru că n-o să mai rămână nimic din ea.

Amara îl simte pe Philos apropiindu-se cu tava înainte să se întoarcă spre el. Dimineața e răcoroasă, prea rece ca să stea în grădină, însă în partea publică a casei se simte cel mai în largul ei. E înfăşurată într-o mantie roşie scumpă, un alt dar din partea lui Rufus.

— Te-ai hotărât? întreabă Philos, aşezând mâncarea.

— Da.

— Şi chiar nu te pot convinge să te răzgândeşti?

— Nu.

Se gândeşte că o să protesteze, însă el oftează, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Atunci ar fi mai bine să ne gândim cum procedăm.

Stau împreună pe bancă, ținând tava între ei, şi discută cu glas scăzut. Amara s-a decis aseară să fie mai distantă față de Philos, dar în prezența lui i se pare greu. El stă cu brațele strânse la piept, iar ea îşi dă seama că probabil îi e frig doar cu tunica pe el. Îi pare rău că n-a propus să stea în camera de lucru.

— E important să-i spui lui Rufus cât de mult se poate. Să fii sinceră cu el. Aş prefera să-i ceri permisiunea.

— Dar dacă refuză, nu pot ies din vorba lui.

— Mi-aş dori să nu spui aşa ceva.
— Ce anume? întreabă ea, înclinând capul şi făcând ochii mari, o poză copiată de la Beronice de la bordel. Că o să fiu mereu ascultătoare?
— Ştii exact ce vreau să spun, răspunde el, mutându-şi privirea ca să-şi ascundă zâmbetul, în cazul ăsta, va trebui să speri că simpatia lui pentru o poveste de dragoste şi loialitate e mai mare decât iritarea că n-a fost consultat dinainte. E foarte posibil, bănuiesc. Câtă vreme Victoria chiar este o muziciană bună.
Amara dă din cap.
— O să-i placă la nebunie cum cântă.
— Şi nu e prea... vulgară?
— Nu, răspunde Amara, brusc jenată şi sperând că Philos n-o vede şi pe ea în felul ăsta.
— Când negociezi cu Felix, trebuie să ai în cap o limită superioară.
— Am.
— Care e?
— Ție nu ți-ar plăcea. Dacă-ți spun, o să mă opreşti. Dar îți promit că mi-o pot permite.
Expresia lui capătă o anumită duritate. Pare indignare.
— Şi eşti sigură că aşa vrei să-ți cheltui banii?
Amara e nedumerită de răceala întrebării. Se gândeşte la cutia cu bani de la etaj. Cu cât devine mai grea, cu atât se simte mai în siguranță. În fața ei, fântâna îşi continuă răpăiala veselă, cu Venus cea de piatră întinsă paşnic la marginea apei. Aerul e curat şi plin de mireasma primelor flori de primăvară. Toate astea sunt

ale ei: liniştea, siguranța. Poate că e nebună să rişte totul, chiar şi pentru Victoria.

Îşi dă seama că Philos o priveşte şi se simte expusă.

— Nu eşti nevoită s-o faci, îi spune el.

— Şi totuşi, da. Dacă e să fiu vreodată împăcată cu mine.

Philos nu spune nimic, iar ei îi trece prin cap că poate nu la ea se gândeşte, ci îi este teamă pentru el.

— Pot să-i spun lui Rufus că n-ai ştiut nimic. Pot să-i spun că te-am mințit, că tu credeai că mi-a dat el voie. Dacă aşa e mai uşor.

Philos se încruntă.

— De ce să faci aşa ceva?

— De ce să intri tu în belea? Nu-i foarte cinstit, nu? Victoria nu e prietena ta.

Amara îşi dă seama că l-a tulburat.

— Nu trebuie să minți pentru mine. Nu ți-aş cere niciodată. Şi în plus...

Amara aşteaptă, în timp ce el încearcă să-şi găsească cuvintele.

— Nu sunt de acord cu hotărârea ta, spune Philos în cele din urmă. Dar o înțeleg. Dacă aş fi liber, aş face la fel. Sau măcar sper că aşa aş face.

Se ridică fără s-o privească.

— Spune-mi când vrei să pleci. O să vin cu tine.

Amara bănuieşte că Philos s-ar putea să-i fi făcut un compliment, dar nu ştie cum să reacționeze.

După plecarea lui, se duce la pictura lui Dido. Din unghiul ăsta, privind în sus, prietena ei pare distorsionată, cu ochii îngustați şi duri.

— Aş fi făcut-o pentru tine, şopteşte ea, punând mâinile pe picioarele lui Dido-Diana. E corect să fac acelaşi lucru pentru Victoria, nu?

Urmăreşte privirea melancolică a zeiței spre cerbul pe jumătate uman. Amara n-a îndrăznit să picteze chipul bărbatului pe care şi-ar fi dorit cel mai tare să-l vadă în locul lui Acteon, bărbatul pe care dă vina pentru moartea lui Dido. Ura îi înfierbântă inima.

— Ai dreptate, spune ea. L-ar durea s-o piardă.

Virgula o salută pe Amara când pleacă din casă împreună cu Philos. Vânzătoarea de pânzeturi atârnă un rastel de cearşafuri proaspăt vopsite – sau mai degrabă sclava ei le atârnă, în timp ce Virgula o supraveghează. Amara observă că mâinile fetei sunt pătate cu portocaliu şi se întreabă dacă o să iasă vreodată culoarea. Nici Philos, nici servitoarea nu spun nimic cât stau de vorbă cele două femei.

— Dacă ai să vrei vreodată un dar pentru bărbatul tău, spune Virgula, tocmai am primit nişte inuri. Alb curat. Perfect pentru o sărbătoare, dacă o să câştige candidatul lui.

Zâmbeşte, arătând cu capul spre sloganul electoral pictat pe zidul magazinului, care-l proclamă pe Helvius drept cea mai bună alegere pentru postul de edil. E clar că Virgula ştie cum să se dea bine pe lângă cei care contează.

— Ce idee minunată! spune Amara. Pune-mi şi mie deoparte, te rog. Vin mai târziu să aleg.

Dă din cap şi trece mai departe, cu Philos în spatele ei. Când ajung în capul străzii. Amara îl aşteaptă să vină lângă ea. E imaginea în oglindă a politeții pe care i-o

arăta el când venea s-o ia de la bordel. Deşi ar fi de neconceput acum ca el să-i ofere braţul sau ea să-l accepte.

Merg alături, lăsând între ei un spaţiu respectabil pe trotuar, care-i face pe cei care încearcă să treacă de ei să ţâţâie din buze sau să înjure frustraţi. Curând ajung la băcănia de la răspântia cu Via Veneria, pe care Amara o consideră întotdeauna hotarul noului ei cartier. După ce-şi croiesc drum în jurul butoaielor cu măsline verzi lucioase şi printre clienţii mocăiţi, începe să se simtă mai neliniştită.

— Nu vreau să fiu prinsă înăuntru cu Felix, îi spune lui Philos. Avem nevoie de martori. Cred că ar fi cel mai bine să-i spun lui Paris să-l aducă în piaţeta din faţă de la Vrabia.

Femeile lui Felix sunt binecunoscute la Vrabia, o tavernă aflată chiar după colţ de Sălaşul Lupului. Proprietarul, Zoskales, este aproape prieten cu Amara, iar ospătarul lui, Nicandrus, era aproape iubitul lui Dido. Când se gândeşte cât de sfâşietoare trebuie să fie durerea lui. Amara simte şi ea o durere în piept.

— Indiferent unde vă vedeţi, ştii că Felix va face orice ca să te tulbure. Trebuie să fii pregătită.

Amara aproape că-şi doreşte să nu-şi fi arătat atât de limpede ostilitatea faţă de Felix după moartea lui Dido.

— Ştiu, spune ea.

— Nu mă refer doar la faptul că-i un rahat, adaugă Philos, surprinzând-o cu formularea lui vulgară. O să te necăjească, încercând să te împiedice să negociezi. Nu-i da voie.

Philos e mai aproape de ea acum, iar o parte din curtoazia lui a dispărut.

— A trecut ceva vreme de când ți-a vorbit cineva aşa cum îți vorbea el. Pentru el, o să fii mereu sclavă. Sper că n-o să cedezi la prețul ăla maxim.

— Dacă trebuie să mă retrag, o voi face.

— Chiar şi dacă Victoria te imploră?

Amara înghite în sec, detestând ideea.

— N-o să facă aşa ceva. Victoria nu imploră niciodată.

— Chiar crezi că există ceva ce o flintă umană nu ar face atunci când e atât de aproape să simtă gustul libertății?

— Dacă Felix ştie că o să mă retrag, n-o să mă împingă aşa departe. O să vrea banii.

Se apropie de vechea zonă familiară a oraşului. Le e mai uşor să meargă alături pe trotuarele largi de pe Via Veneria, care urcă dealul. În vârf se află Forul, despre care Amara ştie că o să răsune de strigătele negustorilor şi bubuitul lucrărilor de construcție de la Templul lui Venus, aflat în apropiere. O căruță încărcată cu cărămizi trece huruind pe lângă ei, iar Philos o fereşte într-o parte, apărând-o de praf.

Merg mai departe şi ajung în cele din urmă în piața din fața băilor. Amara şovăie. Aici îşi căuta clienți pe vremuri. *Pescuit,* cum îi zice Victoria. Vede bărbații care ies agale pe poartă, cu fețele lucind de la căldura din camera cu aburi, şi simte un junghi de spaimă.

— Putem să ne întoarcem, spune Philos, observând că e tot mai agitată.

— Nu pot s-o las. Nu pot.

Philos pare tulburat şi, preț de o clipă. Amara crede că o să înceapă să discute, s-o oblige să meargă acasă. Aproape că speră să fie aşa.

— Cum vrei, spune el.

Pornesc din nou, trec prin fața băilor şi o iau pe drumul îngust care duce la lupanar. Amara îşi lasă picioarele s-o poarte, renunțând la voință în favoarea obişnuinței trupului. Apoi fac colțul şi iată-l. Sălaşul Lupului. Clădirea domină strada la răspântie, iar umbra cade către ea. În clipa aceea, îi vine să-l prindă pe Philos de braț, oricât de indecent ar fi, dar se forțează să meargă mai departe de una singură.

Se opresc la uşa apartamentului lui Felix. Amara bate cu putere în lemn. Se aude un duduit de paşi care coboară scara, o foială la încuietoare, apoi Paris deschide uşa.

Tânărul sclav al lui Felix se holbează la ea uluit şi, în clipa aceea, se vede pe ea prin ochii lui. Părul ridicat în vârful capului în bucle complicate, mantia scumpă pe care i-a cumpărat-o Rufus, aerul de bogăție pe care-l are, ca mireasma de iasomie de pe piele. Nu mai e sclava lui Felix. Gândul îi dă curaj.

— Stăpânul tău e acasă?

Paris îşi mută nervos privirea de la ea la Philos.

— S-ar putea, zice el.

— Spune-i lui Felix că liberta amiralului a venit să-i facă o ofertă pentru sclava cunoscută drept Victoria. Am să aştept în față la Vrabia.

Paris încuviințează dând încet din cap şi închide uşa. Amara se întoarce spre Philos.

— Acum nu mai e cale de întoarcere. Stai cu mine.

— Aici sunt, spune el.

Lucrurile pe care le spun sclavii; sarcasmul mizerabil; bârfele jegoase rostite de limba unui vânzător ambulant.

Marțial, *Epigrame,* X.3

Vrabia e mai mică şi mai sărăcăcioasă decât îşi aducea ea aminte. I se pare imposibil să-şi fi petrecut atâtea ore din viață aici, să fi fost un loc unde se simțea în siguranță sau confortabil. Când se apropie de tejghea împreună cu Philos, se lasă o tăcere surprinzătoare. Singurele femei care pun piciorul într-o tavernă ca asta sunt prostituate. Zoskales are nevoie de o clipă până s-o recunoască.

— Amara! exclamă el, apoi se trage în spate, neştiind cum s-o salute.

Îi aruncă o privire lui Philos.

— Ăsta e...

Îşi dă seama că Zoskales e perplex, neştiind dacă Philos e patronul sau paznicul ei.

— E administratorul patronului meu, Philos, îl prezintă ea. Te rog, n-am mult timp la dispoziție. Am venit s-o cumpăr pe Victoria. Vrei să fii martorul meu?

— Vrei să-l provoci pe Felix? întreabă Zoskales, cu o expresie mai puțin prietenoasă. Să ştii că n-am să te ajut.

— Nu! ripostează ea, forțându-se să râdă. Ca şi cum aş îndrăzni aşa ceva! Am doar nevoie de un martor. Nimic mai mult.

Proprietarul încuviințează prudent.

— Foarte bine. O să-l întreb pe Felix dacă-l deranjează. Şi acum, cred că e mai bine să aştepți afară. N-ai ce căuta aici.

— Nicandrus nu-i aici? întreabă ea, încercând să nu se simtă ofensată de reacția vechiului ei prieten.

— L-am vândut, spune Zoskales.

Amara îşi duce mâna la gură. Parcă ar mai fi pierdut o parte din Dido, pierzându-l pe bărbatul care o iubea. Zoskales îi vede durerea şi se mai domoleşte.

— A fost pentru binele lui, draga mea, adaugă el, coborând glasul. Mi-era teamă de ce i-ar putea spune lui Felix după ce a murit Dido. Munceşte acum la Asellina, pe Via Veneria.

Amara dă din cap.

— Mulțumesc.

Iese împreună cu Philos. Mulțimea din piață se dă puțin la o parte ca să le facă loc, privindu-i pe amândoi cu un amestec de curiozitate şi agresivitate. Amara începe să-şi facă griji gândindu-se că, poate, până la urmă, ar fi fost mai sigur să facă înțelegerea în camera de lucru a lui Felix.

Stă la marginea drumului, privind spre bordel. Silueta, chiar şi mersul lui îi sunt aşa familiare, încât atunci când apare e aproape ca şi cum şi-ar vedea un

prieten vechi. Când se apropie şi chipul i se vede mai limpede, ura Amarei se trezeşte înflăcărată la viată. *Dido a încasat cuțitul sortit acestui bărbat.* Face un pas în spate şi-l simte pe Philos că-i atinge brațul cu vârful degetelor. Îi aminteşte de felul cum comunicau ea şi Dido, de gesturile tăcute dintre sclavi. *Dar acum sunt liberă,* îşi aduce aminte. *Nu mai sunt proprietatea lui Felix.*

Beronice şi Victoria merg în spatele stăpânului lor, iar ea simte o strângere de inimă la vederea prietenelor ei – i-a fost foarte dor de amândouă. Abia reuşeşte să nu fugă şi să le strângă în brațe. Felix nu pierde vremea cu saluturi, nici nu lasă un spațiu respectuos. Vine atât de aproape, încât Amara îl simte pe Philos încordându-se lângă ea.

— Şi pe care dintre ele o vrei? întreabă Felix, făcând semn spre femeile lui. Sau ai venit pentru amândouă?

Amara priveşte chipurile pline de speranță, disperate ale femeilor şi simte năvala suferinței. Felix a luat-o imediat prin surprindere.

— Am venit...

Ezită. Nu poate recunoaşte adevărul în fața lui Beronice.

— Am venit pentru amândouă.

— Atunci, asta înseamnă 15 000 de sesterți, spune Felix.

Se aud râsete dinspre bărbații adunați în piață, care-l văd pe codoş cum o pune la punct pe fata elegantă.

— Nu fi cretin, răspunde Amara, furia făcând-o să semene mai mult cu cea care era pe vremuri, mai vulgară.

— Prea mult?

Felix ridică din sprâncene.

— Nu valorează atât de mult în ochii tăi? Uită-te la tine, cum pui preţ pe o prietenie.

Se întoarce spre femeile lui.

— Se pare că până la urmă nu vă iubeşte.

Felix o priveşte pieziş, aşteptându-se s-o vadă prăbuşindu-se, iar Amara simte cum furia îi amorţeşte durerea.

— Nimeni nu îmbătrâneşte mai repede decât o curvă, spune ea, cu un glas la fel de rece ca al lui. Aşa mi-ai spus odată. Cele două n-or să facă decât să-şi piardă din valoare cu fiecare an, şi ştii şi tu lucrul ăsta. Aşa că, în locul tău, n-aş sta aici rânjind batjocoritor. Nu şi dacă te mai interesează să faci profit.

Amara nu suportă să vadă reacţia prietenelor ei, aşa că-şi ţine privirea aţintită asupra lui Felix. O uşoară zvâcnire îl trădează că şi-a încleştat maxilarul. Nimic nu-l sâcâie mai mult decât să fie dispreţuit în faţa altora.

— Cum am zis, preţul e 15 000.

— Trei, răspunde Amara, alegând suma pe care sperase s-o accepte Felix pentru doar una dintre femei.

— Şi cine-i prostul acum? îi răspunde Felix râzând. Clar că nu ţi le permiţi pe amândouă, nu mă mai face să-mi pierd timpul aiurea. Pe care-o vrei?

O prinde pe Beronice de cot şi o împinge în faţă.

— Asta-i mai tânără. O să mă ţină mai mult. Dar e şi mai leneşă.

Beronice mângâie o camee ieftină pe care-o poartă la gât, un cadou despre care Amara îşi aduce aminte că l-

a primit de la iubitul ei Gallus. Amarei îi vine să plângă când vede expresia de nedumerire rănită de pe chipul ei.

— Sau poți să-mi iei curva care munceşte cel mai mult.

Felix împunge cu degetul mare spre Victoria. Se adresează băutorilor care s-au îngrămădit toți în jur, ascultând şi bucurându-se de spectacol.

— Dacă e cineva care crede că a avut o muiere mai bună după ce i-a tras-o ăsteia, poate să-şi ia banii înapoi.

Câțiva bărbați izbucnesc în râs, iar unul strigă spunând la ce se pot aştepta femeile să primească din partea lui mai târziu.

Amara se uită la Victoria. În amintirile ei, râdea tot timpul, de neoprit, de necucerit, ca numele ei. Acum Victoria pare obosită, deznădăjduită, cumva mai împuținată. Amara o invidia pentru felul cum îşi purta hainele, dar în această lumină necruțătoare nu poate să vadă decât cât sunt de ieftine. Victoria se uită la ea, aproape fără speranță, iar Amara ştie în clipa aceea că ar renunța de o mie de ori la cutia de lemn, şi la tot ce înseamnă pentru ea, ca să-şi elibereze prietena.

— Victoria, spune ea cu o voce spartă, fără să se poată uita la Beronice.

— 9 000.

— Ai zis 15 000 pentru amândouă! Asta-i mai mult de jumătate!

— Asta-i mai valoroasă pentru mine.

— Îți dau trei şi jumătate.

— Opt.

— Patru.

— Şase, spune Felix, iar reducerea neaşteptată, fiindcă ea se aştepta la şapte, o ia prin surprindere.

Felix îi zâmbeşte, iar ea înțelege. Şase e prețul pe care i l-a oferit Plinius când o cumpărase pentru Rufus de Saturnalii. E şi cu 1 000 de sesterți peste limita pe care şi-a impus-o, cea care ar adânci-o în datorii.

— Cinci, răspunde ea. E deja mult mai mult decât ai lua pe ea pe piața liberă.

— Nu mai puțin de 6 000, spune Felix, iar Amara ştie că n-o să cedeze.

Cel puțin nu după ce a declarat-o în fața mulțimii.

— În cazul ăsta, o vreau şi pe Britannica. La pachet.

— Britannica? izbucneşte Felix încruntându-se, surprins şi bănuitor.

— De ce-o vrei pe britană?

— Pentru că e prietena mea, şi nu vreau să moară aici. Ştim amândoi că a fost o investiție proastă pentru tine; nu-i decât o pierdere.

— Şi dacă refuz?

— Atunci plec.

Felix o fixează cu privirea, încercând să vadă dacă vorbeşte serios. Amara îşi păstrează chipul inexpresiv, ascunzând bătăile nebuneşti ale inimii.

— De acord, spune el în cele din urmă. Mult succes s-o pui pe curva aia britană să facă ceva. Deşi sunt sigur că patronul tău va fi încântat să mai aibă de hrănit încă o curvă lacomă.

Amara se întoarce spre Philos ca să ia tăblițele de la el. Chipul lui e de nepătruns, dar ea ştie că probabil îi e teamă de ce-o să spună stăpânul lui despre două sclave

de bordel, plus că nu ştie cum va reuşi să plătească acea datorie imensă.

— Înainte să semnez, spune Amara, mai am o ultimă condiție. Vânzarea o va menționa doar pe Britannica. Vreau s-o eliberezi pe Victoria, nu să mi-o vinzi mie. Cele 6 000 îți vor compensa generozitatea.

Victoria scoate un țipăt, aproape căzând în genunchi din cauza şocului. Philos înaintează câțiva paşi şi o prinde de cot ca să nu cadă. Felix nu spune nimic. Amara nu-şi dă seama dacă l-a surprins sau nu.

— De ce n-o eliberezi tu? întreabă el, deşi ştie răspunsul. Ah, da! Ai fost sclavă prea de curând ca să poți face asta.

Felix pocneşte din degete spre Amara, aşa cum făcea când era încă proprietatea lui.

— Semnează întâi pentru bani şi o eliberez.

— Eliberează-o şi semnez după aceea.

— Am o sugestie, intervine Philos şi face un pas înainte ca Amara şi Felix să apuce să se târguiască din nou. Scriu un alt contract. Plata va fi atât pentru transferul proprietății asupra sclavei cunoscute drept Britannica, cât şi pentru a-l compensa pe Felix pentru că-i acordă libertatea sclavei cunoscute drept Victoria. În felul ăsta, şi banii, şi darul libertății sunt constrângătoare din punct de vedere legal. Dacă nu e făcută plata, Felix ia înapoi ambele femei. Dacă Victoria nu e eliberată, sau Britannica nu e predată, nu va fi făcută nicio plată.

Amara vede că lui Felix nu-i place să primească sugestii din partea unui sclav, dar Philos îl priveşte pe fostul ei stăpân cu o expresie blândă, fără urmă de

provocare, fără să trădeze dispreţul pe care ştie că-l simte. *Aşa se uită şi la Rufus,* îşi dă ea seama.

— Scrie-i, îi spune Felix. Şi după ce-l citim şi-l semnăm amândoi, o eliberez.

— Aş vrea să-l chem martor pe Zoskales, spune Amara.

— Cheamă pe cine vrei, zice Felix ridicând din umeri.

Unul dintre beţivi pleacă împleticindu-se să-l aducă pe proprietar.

Mai întâi semnează Felix şi Zoskales, după care Philos îi întinde ei tăbliţa. Amara citeşte contractul încercând să nu se concentreze asupra ratei exorbitante a dobânzii pe care o cere Felix, şi semnează. Semnează şi Philos, apoi pune sigiliul.

Felix se întoarce către Victoria şi o ia de mână, iar Amara o vede cum tremură.

— Victoria, în faţa martorilor şi sub ochii zeilor, îţi acord libertatea, spune el. Acum iei numele meu, drept Gaia Terentia Victoria, *Liberta.*

Victoria începe să plângă, copleşită. Amara îşi aduce aminte de momentul când a eliberat-o Rufus, felul cum s-a oprit timpul în loc, inima ei nefiind capabilă să înţeleagă importanţa evenimentului. Felix o trage pe Victoria mai aproape şi o sărută.

— Iar acum eşti liberă, spune el, dându-i tandru deoparte părul de pe faţă. Vrei să fii soţia mea?

Se lasă o tăcere şocantă. Victoria se uită la Felix şi, în clipa aceea cumplită. Amara ştie că va spune da.

— Nu! ţipă Beronice. Nu!

O prinde pe Victoria şi o smulge din strânsoarea uluită a lui Felix.

— Să nu faci aşa ceva!

Beronice țipă şi o scutură de umeri.

— Nu arunca ceea ce ai, să nu-mi faci una ca asta!

Arată spre Amara.

— Te-a ales pe tine. Aş fi putut să plec eu cu ea! Aş fi putut fi eu!

Beronice cedează şi se prăbuşeşte la pământ suspinând, iar Amara se repede spre ea.

— Îmi pare rău, strigă ea şi o strânge în brațe pe Beronice. Îmi pare foarte rău. Îi eram datoare. A trebuit s-o aleg pe ea, a trebuit.

Victoria coboară privirea spre cele două prietene care plâng îmbrățişate. Amara cu mantia scumpă strivită în țărână. Apoi ridică privirea spre Felix.

— Răspunsul este nu.

Însă abia a scăpat de palma stăpânului şi
se grozăveşte nevoie mare.

Petronius, *Satyricon*[5]

Amara se uită la Victoria. Koholul din jurul ochilor e întins de lacrimi şi pare îngrozită, dar tot reuşeşte să-i susțină privirea lui Felix. Victoria l-a iubit atât de multă

---

[5] Petronius, *Satyricon* XXXVIII, traducere de Eugen Cizek, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1967, p. 77.

vreme şi a îndurat atâta cruzime, că pare imposibil să-şi fi găsit în cele din urmă curajul să renunțe la el. Amarei abia dacă-i vine să creadă. După expresia de pe chipul lui, se pare că nici lui Felix nu-i vine să creadă. Câțiva bărbați din mulțime chicotesc când îl văd pe codoşul refuzat de curva lui. Amarei i se face frică atunci, ştiind că fostul ei stăpân n-o să ierte niciodată umilința.

Felix nu reacționează la răspunsul Victoriei, în schimb, se apleacă s-o ridice pe Beronice în picioare, după care o plesneşte cu putere peste ceafă. Amara scoate un țipăt, iar Philos face un pas în față, părând că ar vrea să intervină. Felix se întoarce spre el şi-i aruncă sclavului lui Rufus o privire de dispreț răutăcios. Philos se retrage. Ştiu cu toții că proprietarul legal al lui Beronice poate face cu ea orice doreşte.

— Să nu întârzii cu plățile. Amara, strigă Felix în timp ce părăseşte piața târând-o pe Beronice după el. Mă aştept să te văd aici personal.

Amara simte că i se face rău. Încă aude în minte cuvintele lui Beronice. *Aş fi putut să plec eu cu ea.* Victoria o prinde de mână şi Amara îşi dă seama că prietena ei tremură şi se clatină pe picioare.

— Eşti în siguranță acum, îi spune ea şi o îmbrățişează, încercând să se concentreze asupra prietenei pe care a ales-o, nu asupra celei pe care a abandonat-o.

Philos se apleacă spre ele.

— Trebuie s-o luăm şi pe cealaltă femeie şi să mergem, şopteşte el. Înainte să se schimbe situația.

Amara se uită în jur. În piață se mai află câțiva bărbați care se uită la ei. Tocmai s-a aflat că are câteva mii de sesterți de cheltuit şi a devenit o țintă tentantă pentru hoți.

Zoskales pare să le împărtăşească neliniştea. Bate din palme spre bărbații care mai pierd vremea pe-acolo.

— Spectacolul s-a terminat, anunță el, mânându-i pe clienți spre tavernă. A rămas băutură din belşug înăuntru.

Philos profită de distragere şi le grăbeşte pe cele două femei pe drumul spre lupanar. Thraso, omul de încredere al lui Felix, stă de pază la uşă. Când îl vede acolo, exact aşa cum şi-l aminteşte. Amara are senzația că a păşit în trecutul ei. În spatele lui, clădirea e o prezență amenințătoare, saturată de nefericire, duhoare de funingine şi sentimente de spaimă. O aude pe Beronice plângând înăuntru.

— Britana? întreabă Thraso clătinând din cap când o vede că se apropie. O vrei pe nenorocita de britană?

— Dă-mi-o! spune Amara.

Nu suportă să mai stea o clipă aici, în pragul coşmarurilor ei, unde o aude pe Beronice suferind.

— Îmi aparține.

Thraso coboară privirea spre ea, până când amintirea palmei lui e aşa de vie, încât aproape că o poate simți pe piele.

— Aşteaptă aici.

După câteva clipe, Britannica iese clipind în lumina zilei. E aproape la fel de înaltă ca Thraso şi chiar mai şleampătă decât îşi aduce aminte Amara. Părul ei roşu a fost tăiat scurt, ca al unui bărbat, iar o tunică

zdrențuită îi lasă la vedere brațele palide şi musculoase. Pe față i se întinde un zâmbet larg când o vede pe Amara.

— Ai venit după mine, rosteşte ea răguşit, trecând pe lângă Thraso ca să li se alăture pe trotuar.

— Chestia asta vorbeşte?! se miră Thraso.

Refuzul ei de a scoate măcar un cuvânt în latină a fost tot timpul una dintre numeroasele forme de rezistență în fața vieții din lupanar.

Britannica se răsuceşte, burzuluindu-se cu agresivitate.

— Da, vorbesc, îi răspunde şi-l scuipă la picioare. Du-te dracului!

Dacă n-ar fi avut parte de avantajul uimirii depline a lui Thraso, Britannica i-ar fi simțit fără îndoială pumnul în plină figură. Însă Philos profită de fracțiunea de secundă de surprindere ca s-o smulgă din calea pericolului. O iau toți la goană, fără să ia în seamă amenințările pe care Thraso le răcneşte în urma lor. Amara se uită în spate. Nu vine după ei – a rămas la post la uşa bordelului. Probabil că Felix i-a dat ordin să-l lase să plece.

Sălaşul Lupului dispare din vedere când cotesc, alăturându-se unei mulțimi de femei care stau la coadă să intre la băi. Trec printre ele, încercând să nu calce pe picioarele sau tivurile robei cuiva. În aglomerație, Amara simte cum o cuprinde isteria ca o bulă ce încearcă să iasă la suprafață. Groaza că a lăsat-o acolo pe Beronice începe să se estompeze, copleşită de un sentiment tot mai puternic de exaltare că au scăpat. O strânge pe Victoria de mână. Începe să înțeleagă

magnitudinea libertății, își dă seama Amara, după privirile amețite pe care le aruncă Victoria în jur, ca și cum abia acum observă ce o înconjoară, abia acum înțelege că viața ei îi aparține.

Pe Via Veneria, oamenii întorc capul și se uită la ciudatul trio feminin, cu Philos în urma lor. Un grup de clienți care ies de la brutărie îi arată cu degetul și izbucnesc în râs. Amara își dă seama că nu-i pasă. Încă de când a eliberat-o Rufus, s-a bucurat de tot luxul unei femei întreținute, dar și de izolarea acestui statut. Acum nu mai e singură.

Cotesc pe strada ei. E încântată de privirea uimită a Victoriei când vede țesăturile expuse la prăvăliile de haine.

— Aici? Aici stai? întreabă Victoria în timp ce-și trece degetele peste o țesătură fină de lână roșie atârnată la intrarea în magazinul Virgulei.

Virgula iese s-o salute pe Amara, apoi se oprește, tulburată de starea în care se află noile însoțitoare ale vecinei sale.

Philos s-a oprit în prag și le așteaptă, făcându-i Amarei semn să se grăbească. Țintele de alamă care ies din ușa de lemn pe jumătate deschisă lucesc auriu în lumină. Amara îi cere scuze Virgulei și-i promite să se întoarcă, apoi le conduce pe prietenele ei în holul îngust. Imediat ce intră în atrium, Philos îi poruncește lui Juventus să încuie, apoi se întoarce spre ea. Pare distrus.

— Ce-ai făcut?

— Ce aveam de gând, ripostează ea.

Nu-i place tonul lui.

— Şase mii de sesterţi? continuă el, ridicând vocea. E de două ori mai mult decât merită şi de două ori mai mult decât ai tu!

Philos arată spre Victoria.

— Crezi că o să mai fie vreodată în siguranţă acum, când şi l-a făcut duşman pe Felix? Crezi că o să mai fie vreunul dintre noi în siguranţă? Şi cum o să explic...?

Se opreşte, rămas fără cuvinte când vrea s-o descrie pe Britannica.

— Rufus o să fie furios. Ţi-ai bătut joc de el!

Amara nu l-a mai văzut pe Philos mânios şi e surprinsă de înflăcărarea din glasul lui.

— Sunt sigură că pot să-l conving pe Rufus, spune ea, ridicând din umeri în faţa supărării lui. Şi n-am vrut să te înşel. La Britannica m-am gândit după aceea.

— Nu tu eşti stăpâna acestei case, răspunde Philos coborând glasul, astfel încât să nu-l poată auzi Juventus. Tu n-ai nimic. Tot ce e aici îi aparţine lui, inclusiv tu. Tot ce ai tu e dragostea lui, iar tu o iroseşti.

Philos pleacă, prea furios să mai spună ceva. Amara îl priveşte cum se îndepărtează şi simte o nelinişte tot mai puternică.

— Păi, spune Victoria ridicând dintr-o sprânceană, în felul acela superior care-i place Amarei şi de care-şi aduce aminte. Fermecător sclav mai ai!

— Nu e sclavul meu.

— Nu, încuviinţează Victoria cu solemnitate. Tocmai a explicat foarte clar.

Amara nu se poate abţine să zâmbească, deşi gluma o face să se simtă jenată.

— Nu pot să spun decât că e minunată casa asta care nu-i a ta.

Victoria se întoarce să se uite de jur împrejurul atriumului. Amara îl priveşte odată cu ea, ca şi cum l-ar vedea pentru prima dată. Tavanul înalt deasupra lor, cu pătratul mic deschis spre cer şi coloana de raze de soare care se revarsă în bazinul cu apă de ploaie de dedesubt. Pe pereți, columne pictate înşală ochiul, cu scene din viața lui Venus în pătrățelele dintre ele. Bazinul nu e din marmură, dar e căptuşit cu cioburi de amfore, iar casa e mică în comparație cu reşedințele mărețe în care cântau cândva ea şi Dido, însă Amara ştie că, față de lupanar, e un palat.

— După ce explorăm casa, poate că vreunul dintre servitorii care nu-s ai tăi ne-ar putea aduce ceva de băut? întreabă Victoria, cu ochii sclipind de entuziasm. Şi apoi să ne putem bucura de libertatea noastră inexistentă?

— Întâi băutura.

Asta a fost Britannica. Cele două tresar când îi aud glasul, cu accentul acela dur, nefamiliar. Stă în prag, cu picioarele depărtate, deloc impresionată de mozaicul de stele de la picioarele ei. Amara îl vede pe Juventus în spatele ei, cu ochii holbați şi incapabil să-şi ascundă curiozitatea în fața acestei femei ciudate.

— Vine şi ea cu noi? întreabă Victoria în şoaptă şi o prinde pe Amara de cot, încercând s-o ducă mai departe, unde să nu le mai poată auzi britana.

— Bineînțeles. Putem să mergem în camerele mele, să bem un vin, să găsim haine noi pentru voi. Apoi putem vedea şi casa.

Victoria ridică din sprâncene, dar nu se plânge. Britannica vine cu paşi mari lângă ele. Amara se simte stânjenită că, până şi acum, într-o zi care ar trebui să aducă doar bucurie, cele două nu-şi pot ascunde antipatia reciprocă. O strigă pe Martha şi o roagă să aducă apă pentru baie, apoi se îndreaptă către camerele ei. Cele două femei o urmează.

Prima cameră e suficient de mare cât să primească musafiri, cu o canapea şi o măsuță, precum şi cu măsuța de toaletă la care Martha îi aranjează părul. Se uită la friza neagră care se înşiră de-a lungul pereților. E plină de nimfe palide care se zbenguie, cântând la liră şi din gură, cu panglici de mătase roz şi galbenă ce le înconjoară picioarele ca nişte fuioare de fum. Nimfele sunt motivul pentru care Rufus i-a spus Amarei că a ales casa, ca să-i cinstească talentul de muziciană. Când le invită pe prietenele ei înăuntru, simte un val de recunoştință şi afecțiune pentru el, urmat de o undă de nelinişte. Cu siguranță e imposibil ca iubitul ei să fie atât de supărat cum se teme Philos, nu?

Victoria scoate un țipăt de încântare când vede măsuța de toaletă.

— Ai oglindă! De argint! Şi uită-te la toate sticluțele astea! Pot să încerc parfumul tău? Cei ăsta? Ah, stai să văd!

Deschide sticluța până să apuce Amara să răspundă şi-şi tamponează iasomie pe încheietură. Martha, care se întoarce cu o găleată de apă şi o grămadă de cârpe pe braț, pare surprinsă să vadă o străină umblând cu lucrurile Amarei.

— Poți să lași astea aici, Martha, îi spune Amara. Ne descurcăm singure. Doar te rog să ne aduci niște vin și pateuri puțin mai încolo.

Martha dă din cap, clar dezamăgită să lase în urmă un asemenea izvor bogat de bârfă. Imediat ce servitoarea pleacă. Victoria și Britannica se dezbracă, se stropesc cu apă și-și freacă pielea cu cârpe aspre ca să se curețe. Amara se duce în dormitor și deschide cufărul cu haine, de unde scoate două dintre cele trei robe primite de la Plinius. E mai atașată de ele decât de toate cele pe care i le-a cumpărat Rufus, dar nu poate să riște să-l jignească pe iubitul ei dând altora darurile lui.

— O iau pe cea galbenă, spune Victoria, care reușește să vadă din cealaltă parte a camerei care e materialul mai fin. Roșul o să se potrivească mai bine cu părul Britannicăi.

Britannica se duce să-și inspecteze noua robă, pe care o ridică de pe canapea cu o expresie nesigură. Trupul ei gol îi amintește Amarei de Felix – e toată numai mușchi și linii ascuțite. La gât îi atârnă o amuletă din piele aspră, o pată întunecată pe pielea ei albă ca laptele. E darul pe care i l-a ales Amara de Saturnalii, un talisman îmbibat în sânge de gladiator. Își aduce aminte când a cumpărat amuleta împreună cu Dido și trebuie să înăbușe gândul care urmează. *Dac-ar fi Dido aici, în locul ei...* Cu mișcări stângace, Britannica strânge pe lângă ea țesătura roșie a rochiei de la Plinius, apoi o lasă jos.

— Tunică?

— Dar asta-i mai frumoasă decât o tunică, o asigură Amara.

— Tunica e mai bună pentru mine, insistă Britannica.

— Totuşi este sclavă. Are dreptate, o tunică scurtă ar fi mai bună, intervine Victoria. Poate că are Philos una de prisos.

— Da! Mult mai bine, spune Britannica, fără să înțeleagă că a fost tachinată. Am să-i cer.

— Nu, te rog! sare Amara, îngrozită la gândul unei britane despuiate care-l urmăreşte pe Philos ca să-i ceară haine.

Victoria râde de nu mai poate.

— O să-i cer Marthei să-ți cumpere una nouă, între timp, te rog să încerci să porți asta. Uite, te ajut eu.

Se agită în jurul ei, pliind materialul şi aşezând rochia roşie. Tivul abia îi ajunge la gambe. Între timp, Victoria s-a îmbrăcat cu ținuta galbenă. Îi vine mai bine decât i-a venit vreodată Amarei. Întinde brațele ca să vadă cum cade țesătura şi mângâie materialul, iar Amara îşi dă seama că se forțează să nu izbucnească în lacrimi. Îşi aduce aminte cum a copleşit-o propria libertate la început, momentele neaşteptate de bucurie şi neîncredere.

— Arăți minunat, spune ea.

Victoria îşi duce mâna în dreptul inimii.

— Mulțumesc. Pentru tot. N-o să pot niciodată să mă recompensez.

Martha se întoarce cu tava şi mai că o scapă din mâini când o vede pe Britannica stând pe canapea.

— Am crezut..., se bâlbâie ea. Scuze. Am crezut că-i un bărbat.

— N-aş avea cum să las un bărbat străin în camerele mele personale, nu? se răsteşte Amara. Las-o aici, te rog.

Martha se împleticeşte cu tava şi o trânteşte pe măsuţă, vărsând o parte din vin. Apoi iese în grabă din încăpere.

Victoria râde aproape isteric, iar de data asta i se alătură şi Amara. Până şi Britannica zâmbeşte.

— Arăt ca bărbat, spune ea, îndreptându-se ca să-şi arate forţa.

Beau toate trei vin şi devin tot mai ameţite de încântare. Britannica nu vorbeşte mult, clar înţelege mai mult decât poate spune, însă Victoria îi pune Amarei întrebări la nesfârşit, înnebunită să ştie totul despre viaţa ei. Cel mai mult vrea să ştie când poate să-l cunoască în sfârşit pe patronul Amarei.

— Ce bărbat generos trebuie să fie! Să te lase să mă cumperi!

— Încă nu ştie, recunoaşte Amara, i-am spus că aş vrea să cumpăr nişte muziciene. Mă gândeam că ai putea să cânţi pentru el.

— Sigur că da! Pot să cânt în fiecare ceas al zilei, dacă asta-i place. O să mai vrea şi altceva de la mine?

Tonul ei e practic, sugerând limpede că trupul ei e la dispoziţia lui Rufus la fel ca şi vocea sa.

— Nu, răspunde Amara, căreia nu-i place insinuarea. Rufus e un romantic. Cred că s-ar simţi jignit.

— Ei, poţi să întrebi, spune Victoria ridicând din umeri. Nu mă deranjează.

— Pe mine, da, spune Britannica, strângându-şi braţele la piept.

Victoria pufneşte, dar Amara simte frica Britannicăi.

— Ştiu, îi spune. Şi n-o să te oblig niciodată să te culci cu un bărbat, promit.

Îşi pune mâna pe braţul britanei.

— Partea asta din viaţa ta s-a încheiat. N-o să te atingă nimeni.

Britannica îşi încleştează fălcile, pentru că nu vrea să dea dovadă de slăbiciune, dar Amara vede lacrimile de uşurare care-i umplu ochii.

— Sper că partea asta din viaţa mea nu s-a încheiat, intervine Victoria strâmbându-se.

— Nu şi dacă nu vrei tu să se fi încheiat, spune Amara. Sper să atragi atenţia vreunuia dintre oaspeţii pe care-l aduce Rufus aici.

Victoria sare de pe canapea şi se învârte râzând în roba ei nouă. O prinde pe Amara de mâini şi o învârte şi pe ea.

— Restul casei! ţipă ea. Arată-mi restul!

Aleargă toate trei ca nişte copii dintr-o cameră în alta. Amara n-a mai simţit o asemenea bucurie nestăpânită de când a venit aici. Îşi duce prietenele în tabliniu, sufrageria de lângă atrium, după care se îndreaptă spre cele trei camere de la etaj.

— Asta poate să fie a ta, îi spune Victoriei, în timp ce merg de-a lungul balconului interior. Putem s-o aranjăm mai bine cu timpul.

Încăperea e albă, ca şi camera ei de lucru, şi aproape goală, cu excepţia unei canapele vechi şi a unei măsuţe care era prea ponosită pentru orice alt loc din casă, dar Victoria pare încântată. Amara le duce într-una din camerele mult mai mici de alături, nu mai mare decât

cămăruța din capăt unde doarme Martha. Îi zâmbeşte Britannicăi şi se simte puțin jenată de diferența evidentă.

— Şi poate asta pentru tine?

Britannica încuviințează din cap.

— Şi uite ce grădină! exclamă Victoria. Nu pot să cred că ai fântână!

Dă fuga pe scări în jos înainte ca Amara s-o poată avertiza în privința picturii. Până s-o ajungă din urmă. Victoria stă deja încremenită sub chipul uriaş al lui Dido. Se întoarce spre Amara, cu ochii măriți de uimire.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am amintit de ea.

— Dar Dido n-a arătat niciodată în felul ăsta!

Victoria face semn spre zid şi carnavalul dezgustător al morții de acolo.

— Era blândă şi amabilă. Asta-i oribilă! Dido n-a urât niciodată pe cineva, cu atât mai puțin să-i fi dorit răul!

— De unde ştii ce şi-ar dori năluca ei? întreabă Amara. Dido n-are dreptul la răzbunare?

— Dar Balbus e mort! răspunde Victoria, referindu-se la ucigaşul care voia să-l omoare pe Felix, dar o lovise pe Dido în locul lui.

Apoi arată spre cerb.

— Şi atunci, cine-i ăsta?

— Ştii cine e.

Cele două femei se privesc în ochi, până când Victoria dă înapoi în fața răcelii de pe chipul Amarei. Apoi se îndreaptă către atrium şi camera Amarei, cu umerii lăsați de întristare.

Britannica o prinde pe Amara de braț, ca s-o împiedice să plece după Victoria.
— Las-o.
Cele două femei ale lui Felix stau una lângă alta în grădină, privind la fosta lor însoțitoare. Amara își aduce aminte cum a ținut-o Britannica pe Dido în brațe când a murit, cum și-a riscat viața încercând s-o salveze. Britannica se uită la pictură cu o expresie de satisfacție sumbră, iar Amara simte că măcar există o persoană care înțelege cu adevărat ce a făcut ea. Apoi Britannica se întoarce către ea.
— Ce înseamnă că te-ai gândit după aceea?
Amara deschide gura să-i explice, înainte să-și dea seama că Britannica știe deja.

O problemă mică devine mai mare dacă o ignori.
Inscripție din Pompeii

Cele trei femei iau cina în camera privată a Amarei. N-a fost greu s-o câștige din nou pe Victoria după șocul produs de pictură; e prea fericită că e liberă. Britannica, pe de altă parte, pare să devină cu atât mai precaută cu cât Victoria se relaxează mai tare. Amara simte cum britana se retrage tot mai mult în sine. Pleacă repede după ce mănâncă și se duce în cămăruța ei, unde Amara știe că Martha a dus o saltea de paie și o tunică nouă.

Victoria alungă neliniştea Amarei.
— Hei, nu fi caraghioasă!
Oftează şi se reazemă pe canapea, alături de ea.
— E norocoasă că e aici! Şi oricum, de ce naiba ai cumpărat-o?
— Felix n-avea să mi-o dea pe Beronice. M-am gândit că poate reuşesc să-l conving să se despartă în schimb de Britannica.
— Dar ce-o să faci cu ea? insistă Victoria. Nu-mi închipui că e foarte muzicală. Doar dacă nu trebuie să răcnească vreun marş soldățesc.
— Am încredere în ea, spune Amara. E aici pentru protecția mea. Şi a ta. Mă uitam la ea la bordel; ştie să se bată. Aş vrea să învăț cum să mă apăr.
— Totuşi, ai bărbați pentru toate astea, bodogăneşte Victoria. Poate că ar fi mai bine s-o vinzi. Ai recupera şi o parte din bani.
Amara se ridică brusc în capul oaselor, zgâlțâind-o pe prietena sa, care stătea sprijinită de umărul ei.
— Să nu mai spui niciodată aşa ceva!
E pregătită pentru o ceartă – ea şi Victoria se dondăneau destul de des la bordel – însă Victoria nu face decât să-şi dea ochii peste cap.
— Bine... Tu eşti şefa acum.
— Nu asta voiam să spun, zice Amara, căreia nu-i place sentimentul că e mai presus de prietena ei. Te rog să n-o spui, pentru că mă supără. Nu-ți poruncesc.
— Îmi pare rău, spune Victoria şi întinde mâinile s-o îmbrățişeze. N-am vrut să fiu ticăloasă.
Rămân îmbrățişate şi, când se despart. Amara vede lacrimi pe fața prietenei sale.

— Sunt foarte fericită şi recunoscătoare. Nu pot să spun cât de recunoscătoare sunt pentru ce-ai făcut. N-o să-mi pot plăti niciodată datoria.

— E deja plătită, spune Amara. De-o mie de ori.

Se privesc una pe cealaltă. E secretul nespus pe care-l vor împărtăşi mereu – bărbatul pe care Victoria l-a ucis ca să-i salveze viața Amarei. Niciuna dintre ele nu ştie numele bărbatului, doar că fusese trimis de Simo, rivalul lui Felix, ca să răzbune atacul ordonat de Felix împotriva Draucăi, cea mai valoroasă curvă a lui Simo.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, şopteşte Victoria, iar Amara îi strânge mâna.

Victoria oftează, aproape să izbucnească în lacrimi.

— Nu pot să cred că sunt liberă. E copleşitor.

— Te înțeleg. M-am simțit şi eu aşa uneori. De fapt, în fiecare zi de când am plecat de la bordel.

— Simți că ți-e teamă pentru că eşti liberă?

— De multe ori, da.

Victoria îşi şterge ochii.

— Poate o să mă simt mai bine când vin bărbații, spune ea pe ton mai vesel, iar Amara ştie că încearcă să însenineze atmosfera, cum face întotdeauna. Măcar ştiu că la asta-s bună.

— Nu-l poți avea pe Rufus, o tachinează Amara, fără să-şi facă griji de fapt că Victoria ar putea fi vreodată genul iubitului ei. Dar sper că poți să-l întreții pe Helvius, candidatul cu care vrea să lucreze el. Vrăjeşte-l cu cântecul tău. Deşi o să trebuiască să mai laşi puțin conversația. Se pare că e foarte încrezut.

— Ah, mă descurc cu cineva încrezut! Şi greşeşti când zici că ar trebui să mai las conversația. Tuturor

bărbaţilor le place să li se spună cât sunt de minunaţi. O să trebuiască doar să-i laud talentele extraordinare şi la altceva decât la felul în care îşi foloseşte scula. Cel puţin la cină.

Râd amândouă. Amara întinde mâna după vin şi umple cupele. Victoria ia o înghiţitură, cu o expresie serioasă.

— Aproape tuturor bărbaţilor le place, spune ea.

Cele două femei se uită una la alta. Amara ştie la ce bărbat se gândeşte prietena ei.

— Îmi pare rău pentru tot ce ţi-a făcut. Dar acum nu va mai putea niciodată să-ţi facă rău.

— Privirea aia când l-am refuzat azi! Am crezut că o să mă omoare.

Victoria tremură, iar Amara o prinde din nou în braţe şi o tine strâns.

— A fost aşa înfricoşător de când ai plecat, n-ai idee!

Amara simte ura arzându-i în piept.

— Mi-aş dori să-l fi putut ucide pentru tine.

— N-aş fi vrut. E foarte greu de explicat, dar nu cred că se poate abţine. Iar viaţa lui… Ce-a avut de suferit…

— N-are nicio scuză.

Amara nu e dispusă să accepte tot ce ştie despre copilăria lui Felix, pentru că nu vrea să simtă niciun fel de compasiune pentru el.

— Orice-ar fi avut de suferit, nu trebuie să-i chinuie pe toţi ceilalţi din cauza asta.

— După, se ruga de mine să-l iert şi-mi spunea ce mult mă iubeşte. Iar eu îl credeam. Dar ultima dată când m-a rănit mi-a spus că era din vina mea. Că doar

o tâmpită ar suporta ce mi-a făcut el. Că sunt jalnică pentru că-l iubesc.

— Dar tu n-ai suportat. L-ai părăsit. Şi sunt foarte mândră de tine.

Amara se desprinde din îmbrățişare şi-i cuprinde fața cu mâinile.

— Ştiu că te-a durut să-l părăseşti. Dar e un monstru. Niciodată, niciodată nu te-a meritat. Sper să plătească înmiit pentru tot ce ți-a făcut. Sper să moară în stradă, ca un câine.

Victoria tresare în fața violentei din cuvintele Amarei.

— Ştiu că trebuie să-l uit. Ştiu bine asta. Dar tot nu suport să mă gândesc la suferința lui.

Aşa încât, te rog, nu mai spune lucruri dintr-astea.

Amara e cât pe ce să protesteze, dar apoi vede suferința de pe chipul Victoriei şi se gândeşte cât curaj i-a trebuit să-l părăsească pe Felix.

— Bineînțeles, răspunde ea şi o sărută pe frunte. Îmi pare rău. Mă bucur doar că eşti în siguranță acum. Însă mai rămân o vreme, stabilind cântecele pe care le-ar putea cânta Victoria ca să-l farmece pe Rufus când se vor întâlni prima dată, mişcările mai modeste pe care va trebui să le învețe, dar Amara îşi dă seama că prietena ei e ostenită. Insistă s-o trimită la culcare şi o însoțeşte prin atrium. Apoi se uită, din capul scărilor, cum flacăra lămpii pe care o duce Victoria urcă, luminează holul, urmăreşte grinzile, după care dispare, împreună cu prietena ei, în spatele beznei uşii închise. Speră că încăperea nu-i prea rece, l-a cerut Marthei să mai ducă nişte pături acolo.

Amara stă singură în mijlocul casei sale. Priveşte tavanul întunecat. E o noapte senină, iar în pătratul de un negru mai adânc ce marchează deschiderea către cer vede stelele strălucind. Afară, străzile sunt aproape tăcute. Cel mai puternic zgomot este acum murmurul fântânii. Amara îşi strânge mantia în jurul umerilor şi se îndreaptă spre grădină, unde se lasă condusă de răpăitul apei. Priveşte picăturile împroşcate, strălucitoare în lumina lunii, care stârnesc unde argintii pe fața întunecată a apei. Se apleacă şi-şi înmoaie degetele, apoi le scoate cu un plescăit, surprinsă de răceală.

Vede mişcare cu coada ochiului. Groaza e urmată aproape la fel de repede de uşurare. Chiar şi pe întuneric, îi recunoaşte silueta.

— Philos?

El rămâne imediat nemişcat.

— N-am vrut să te tulbur.

Amara nu-l poate vedea clar, îi aude doar vocea din umbră.

— N-are rost să te ascunzi într-un colt. E caraghios.

Philos vine spre fântână. Are fața luminată de razele lunii reflectate în apă, iar ea îşi dă seama atunci, privindu-l, că a ştiut dintotdeauna, dar a preferat să nu vadă. E un bărbat mai atrăgător decât Rufus. Face un pas înapoi.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, spune ea neliniştită. Pe cuvânt că nu te-am mințit în legătură cu Britannica. Chiar n-a fost în plan.

Probabil pentru că e noapte, sau din cauză că actele ei haotice răsturnaseră ierarhiile obişnuite, Philos nu-şi

găseşte o scuză să plece, în schimb, o priveşte aşa cum ar privi-o ea pe Victoria, ca pe o egală.

— Îmi dau seama, răspunde el. Eram furios mai devreme. Şi încă sunt furios, dar nu pe tine.

— Atunci pe cine?

— Pe mine. Că te-am lăsat s-o faci.

— Hai, nu mă lua aşa! spune Amara. Doar nu sunt copil, să mă fereşti să-mi bag mâna în foc. Ştiu ce fac.

— Habar n-ai.

— Eşti îngrijorat că o să se supere Rufus? Cred că n-ai dreptate, cred...

— Cred că habar n-ai cine e Rufus. Şi nu ştiu de ce, dar nu vrei să vezi ce înseamnă să-i datorezi lui Felix atât de mulți bani.

Amara nu spune nimic, dar simte cum spaima îi pătrunde în piele, umedă ca răceala nopții.

— Nu te acuz că ai ales să-ți uiți fosta viață, continuă Philos. Dar eu n-am uitat-o. Eu am fost cel care trebuia să se ducă la bordel şi să te ia de-acolo în fiecare săptămână, doar ca să trebuiască să te ducă înapoi. Era un chin când te lăsam în locul ăla. Amara. Rufus te-a lăsat acolo luni în şir.

Apoi tace. Din nou, singurul sunet pe care-l aude Amara e susurul fântânii, însă de data asta n-o linişteşte. Nu poate scoate o vorbă.

— Rufus putea să te cumpere în orice moment, dar a hotărât să aştepte până de Saturnalii, pentru că aşa era mai plăcut pentru el. *Atâta timp,* Amara. Atâta timp te-a lăsat cu Felix, despre care ştia că e violent. Când ar fi trebuit să fie îndrăgostit de tine. Ai fi o proastă să te

simți mulțumită de influența ta asupra unui astfel de bărbat.

— Dar casa asta! Toți banii pe care i-a cheltuit ca să mă mute aici! Lecțiile de harpă, hainele! Faptul că m-a eliberat! Asta nu-i puțin lucru.

— Nu, nu e, sunt de acord. E mai mult decât ştiu eu să fi oferit Rufus vreunei femei, şi poate că asta înseamnă că te va păstra mai mulți ani. Dar în trecut, amorurile lui n-au avut viață lungă. La un moment dat, toate astea s-ar putea să înceteze. Şi nu vrei să ai datorii când se întâmplă.

Ochii Amarei s-au obişnuit cu întunericul şi acum întrezăresc conturul băncii. Se duce spre ea şi se aşază.

— Trebuie să găsesc o cale să-i înapoiez banii lui Felix, spune Amara. Şi nu pot să-i cer lui Rufus.

Philos vine lângă ea, lăsând un spațiu mai puțin evident decât de obicei.

— Oare Victoria ar cânta la petreceri pentru tine? Aşa cum făceați cândva tu şi Dido? Ar putea aduce o sumă frumuşică.

— Dar nu-i suficient să trimiți o femeie de una singură. Are nevoie de cineva s-o acompanieze. Iar *eu* nu pot – Rufus n-ar fi niciodată de acord.

— Poate pune Drusilla bani pentru o flautistă?

— Am s-o întreb. Dar nu ştiu ce-o să spună când o să-şi dea seama că am cumpărat deja o cântăreață. Mai ales că e o veche prietenă a mea. Nu aşa vorbiserăm.

Amara se întoarce către Philos. E mult mai scund decât Rufus, iar ochii lor sunt aproape la acelaşi nivel.

— Ai dreptate, n-a fost ceva inteligent, dar am făcut-o şi acum trebuie să rezolv cumva lucrurile. Ştiu că zici

că nu mă pot baza pe Rufus, dar Felix e cel care mă îngrijorează mai mult. Trebuie să-i înapoiez banii. *Trebuie.*

Pentru o clipă, are senzația că Philos o să-şi pună brațul în jurul ei, dar el se trage mai departe.

— L-ai mai păcălit o dată, o să reuşeşti din nou, spune el. Şi bineînțeles că o să te ajut dacă pot.

Amara nu răspunde şi rămân amândoi tăcuți. Spațiul dintre ei pare ca o a treia prezență fizică; e foarte conştientă de cât de uşor ar fi să-l acopere. Îşi aduce aminte cum i-a atins Philos brațul cu degetele în fața la Vrabia. Un gest atât de discret, aproape imperceptibil. Îşi strânge mâinile, nedumerită de impulsul brusc, dar copleşitor, pe care-l simte să întindă mâna şi să-l atingă. Philos se ridică.

— Te rog, iartă-mă dacă am spus prea multe în seara asta. Sper că nu te-am supărat.

— Nu m-ai supărat, îl minte Amara. Noapte bună.

Pasul lui e atât de uşor, încât nu-i mai simte prezența aproape din clipa când s-a îndepărtat de bancă. Mai rămâne o vreme în grădină. În minte i se învârtejesc imagini cu Victoria râzând, cu Felix aşteptând în camera lui de lucru, cu Rufus întorcându-şi fața de la ea, rece ca noaptea în care a murit Dido. Şi cuvintele care iau scăpat lui Philos, poate fără să-şi dea seama de implicația lor: *Era un chin când te lăsam în locul ăla.*

Pe proprietatea Juliei Felix, fiica lui Spurius
De închiriat
Elegantele Băi ale lui Venus pentru persoane respectabile,
prăvălii cu camere la etaj şi apartamente.

Pompeii, anunț pe *praedia* Juliei Felix

Harpa ajunge a doua zi, dimineața devreme. E adusă împreună cu un mesaj pentru Amara, pe tăblița de ceară a lui Rufus, cu caseta de lemn gravată cu silueta unei lebede. Amara citeşte mesajul la uşă, după care scrie răspunsul şi i-l dă sclavului care aştepta. E Vitali, despre care ştie că n-a plăcut-o niciodată prea mult.

— Îți trimite daruri! exclamă Victoria, venind în grabă după Amara, care-şi duce instrumentul aurit în camerele ei. Daruri degeaba! Doar pentru că te iubeşte?

Amara e puțin încurcată.

— Nu-i chiar degeaba. Îl invită pe Helvius la cină mâine-seară. Vrea să cânt pentru ei.

— Pot să cânt eu pentru tine! spune Victoria, aproape dând peste Amara în nerăbdarea ei să se apropie. Pot să cânt orice vrei tu! Învață-mă orice!

De fapt. Victoria a cântat mai toată dimineața, vocea ei dulce răsunând prin toate încăperile casei. Amara n-a mai văzut-o niciodată aşa de frumoasă. Trupul ei aproape că sclipeşte de încântarea de a fi liberă, ca flacăra zglobie a unei lămpi pline de ulei. Până şi Philos a fost fermecat mai devreme privind-o în grădină. Părea înnebunit, zgâindu-se la ea, ca şi cum ar fi cântat

pentru el. În schimb, abia dacă a privit-o pe Amara în ochi. Discuția de ieri-seară parcă nici n-ar fi existat.

— Trebuie s-o invit pe Drusilla, spune Amara. Rufus o să se aştepte să fie şi ea de față. Sper să putem cânta toate trei.

— Ah, abia aştept s-o cunosc! strigă Victoria. Mergem acum?

Amara simte un junghi uitându-se la chipul nerăbdător al Victoriei.

— Cred că e mai bine să mă duc singură, răspunde ea cu blândețe. Doar să-i povestesc ce s-a întâmplat. Drusilla e mult mai... importantă decât mine. Apoi, după ce-i explic, o aduc încoace să vă cunoaşteți.

— Sigur că da, răspunde Victoria zâmbind în continuare, deşi Amara o cunoaşte suficient de bine ca să-şi dea seama că e dezamăgită. E prietena ta. E mai bine să te duci singură.

Amara urcă treptele de la porticul zugrăvit în culori vii al Băilor lui Venus, sperând că Drusilla nu e înconjurată de prea multă lume, Julia, proprietăreasa, alternează zilele în care băile sunt deschise publicului între cele destinate femeilor şi cele destinate bărbaților. Drusilla e întotdeauna aici miercurea, regularitatea vizitelor ei oferindu-le altor curtezane ocazia să o salute.

La uşă o întâmpină o sclavă, iar Amara strecoară taxa de intrare în punga fetei cu o discreție exersată, Julia îşi administrează băile ca să obțină profit, păstrând însă aerul că serviciile sunt doar pentru prieteni. Amara păşeşte în curticica interioară pătrată. Sentimentul de intimitate de-aici e foarte diferit de cel

de la băile de lângă bordel unde obişnuia să se ducă. Acolo trebuia să stai la coadă în stradă, la vedere, unde te putea fluiera orice prost care trecea. Aici, clienții aşteaptă şi beau vin împreună, aşezați pe bănci umbrite de o colonadă, cu o serie de peisaje mitice zugrăvite deasupra lor, pe zidurile cu panouri roşii.

O zăreşte aproape imediat pe Drusilla, aşezată pe locul ei obişnuit, sub o scenă cu Tezeu ajungând în Creta, unde portul seamănă suspect de mult cu oraşul Pompeii din ziua de azi. Julia e cu Drusilla, ceea ce pe Amara n-o deranjează, dar e mai puțin încântată s-o vadă şi pe Fulvia acolo. O fată certăreață cu un patron mediocru, Fulvia este prietenă cu Drusilla de mult mai mult timp decât Amara, însă iubitul Fulviei nu se compară cu Rufus, aşa încât Amara i-a luat locul în ierarhia curtezanelor. Deloc surprinzător, Fulvia nu e încântată de schimbarea de statut. Amara se uită acum la ea, cu părul blond fals încadrându-i chipul într-o împletitură generoasă, fără îndoială tăiată direct de pe capul unei sclave străine. Se apleacă spre Drusilla cu un aer slugarnic, aproape vărsându-şi paharul cu vin pe bancă.

— Amara!

Julia îi face semn să vină la ele, iar degetele îi strălucesc încărcate de aur.

— Drăguț din partea ta că ai venit! îi spune zâmbind.

Poate că Julia face spectacol pentru clienți, dar Amara a simțit întotdeauna o urmă de bunătate autentică în spatele vorbăriei profesionale.

— Uite trei frumuseți! oftează Julia când Amara se aşază lângă ea. Ah, de-aş fi iarăşi tânără!

Julia n-are cum să aibă mai mult de 40 de ani, iar fața ei frumoasă abia dacă e ridată, dar ştie cum să flateze.

— Şi cum se simte tânărul tău frumos?

— Mi-a trimis o harpă azi-dimineață, răspunde Amara.

Drusilla scoate un strigăt de triumf.

— Perfect! Ştiam că aşa va face.

Pe obrajii Fulviei apar gropițe când zâmbeşte.

— Dar credeam că nu ştii să cânți...

— Învăț.

— Iubirea tânără, comentează Julia. Sunt sigură că orice îi cânți îl încântă pe Rufus, draga mea, indiferent la ce instrument. Cum ar putea să nu fie încântat?

Amara prinde insinuarea, sclipirea năzdrăvană din ochii Juliei, şi ridică din sprâncene. E aproape un moment de intimitate, dar apoi atenția Juliei e atrasă de sosirea unor noi cliente, pe care le-a observat pe deasupra umărului Amarei.

— Ah, uite-o pe Sabina! exclamă ea şi se ridică de pe bancă. Scuzați-mă doar o clipă, doamnelor.

Amara o priveşte întâmpinând-o pe Sabina, o matroană respectabilă, şi vede cum i se schimbă purtarea ca să fie pe măsura clientei. Simte admirație, chiar invidie pentru controlul pe care Julia pare să-l exercite asupra vieții sale, modelând evenimente prin simpla forță a voinței.

— Mergem la băi? întreabă Drusilla ridicându-se grațios de pe bancă. Doar dacă nu vrei mai întâi un pahar de vin...

Amara ştie că Drusilla întreabă numai din politețe, aşa că se ridică şi clatină din cap.

— Ghici cine a trecut aseară pe neaşteptate pe la mine, şopteşte Drusilla în timp ce toate trei se îndreaptă spre vestiar.

— Quintus? întreabă Fulvia.

Drusilla îi aruncă o privire compătimitoare.

— Lucius, răspunde ea.

Amara se preface că e mulțumită, deşi nu l-a iertat niciodată pe Lucius că nu a devenit patronul lui Dido.

— Quintus o să fie foarte gelos?

— N-o să afle, spune Drusilla scoțându-şi primul rând de haine şi împăturindu-le cu grijă într-un dulăpior de lemn. Deşi poate că un mic indiciu n-ar fi o idee rea, doar ca să-şi păstreze pasiunea. Uitasem cât de atent poate fi Lucius.

Zâmbeşte ca pentru sine, aducându-şi aminte de noaptea de dinainte.

— Întotdeauna este bine să nu fii prea ataşată de un singur bărbat. Devin prea încrezuți. Deşi îmi dau seama că e mai greu pentru voi două.

Spre deosebire de Drusilla, Fulvia şi Amara nu dețin nimic în afară de ceea ce se îndură să le dea patronii lor.

Cele trei curtezane se dezbracă. Un alt grup de femei tocmai şi-a terminat baia şi a eliberat micul bazin de lângă fereastră. Amara şi Fulvia aşteaptă să intre Drusilla prima în apa înghețată. Bazinul e într-un alcov care dă spre grădina enormă a Juliei, iar Amara admiră priveliştea. Frunzele abia încep să înmugurească în pomii fructiferi. Vara, locul ăsta trebuie să fie un refugiu, o evadare din oraşul încins şi plin de praf. Drusilla se stropeşte cu apă în bazin, tremurând de

frig, apoi iese grăbită. Fulvia o urmează, sărind înainte să apuce Amara să facă vreo mişcare.

Până să-i vină şi ei rândul. Amara tremură deja înainte să intre în apă.

— Ai slăbit foarte mult, spune Drusilla, punând palma pe coastele ei.

Atingerea o face pe Amara să tresară. Are pielea vânătă, reflectând culoarea pereților încăperii. Prin undele apei tremură un mozaic din scoici înfățişând-o pe Venus.

— Sigur lui Rufus n-are cum să-i placă să te vadă aşa.

Fulvia nu-şi dă seama de îngrijorarea din glasul Drusillei.

— Mama mi-a spus dintotdeauna că o fată născută într-o familie bună trebuie să aibă rotunjimi ca Venus, spune ea, profitând de ocazia de a-şi învinge rivala. La asta se aşteaptă bărbații.

Îşi țuguie buzele şi priveşte cu satisfacție trupul Amarei.

— Sclavele sunt slabe.

Amara se gândeşte la Philos stând în grădină, cu brațele strânse pe lângă corp ca să se apere de frig. *Sunt mai slabă şi decât el,* îşi dă ea seama. Când îşi aduce aminte de el din seara trecută, o cuprinde un val neaşteptat de ruşine. Constată că nu poate găsi nici măcar riposta tăioasă care i-ar fi venit în minte fără efort în mod normal.

— E limpede că maică-ta era chiar mai proastă decât tine, îi spune Drusilla Fulviei, cu glas rece. Dacă e posibil aşa ceva.

Fulvia rămâne cu gura căscată. Probabil uitase că şi Amara, şi Drusilla fuseseră cândva sclave. Drusilla pocneşte din degete, făcându-i semn să se retragă.

— Lasă-ne.

Preţ de o clipă. Amarei mai că-i pare rău pentru Fulvia, care stă goală, neavând pe ea decât părul de împrumut, dar care pleacă apoi în grabă spre vestiar, aşa încât umerii Amarei se relaxează de uşurare că poate fi în sfârşit singură cu Drusilla.

— Care-i problema? întreabă Drusilla în timp ce-o ajută să iasă din bazin. De ce nu mănânci ca lumea?

— Rufus mi-a zis că mă îngraş.

E conştientă de apa care i se scurge pe trup şi se adună într-o baltă pe podea.

Drusilla atinge şarpele de aur încolăcit pe braţ, un dar de la fostul ei stăpân, Veranius. Amara ştie că i l-a lăsat prin testament, împreună cu eliberarea. Drusilla şopteşte numele fostului ei iubit, aproape ca şi cum Amara n-ar fi fost acolo.

— Şi lui Veranius îi plăcea să fii slabă? întreabă Amara.

Drusilla o priveşte, cu o întunecime nefamiliară în ochi. Amara se gândeşte la trecutul ei nefericit de concubină înrobită în Grecia, după moartea tatălui ei, şi bănuieşte motivul tăcerii prietenii sale.

— Îmi pare rău, spune ea. N-ar fi trebuit să întreb.

Drusilla nu răspunde, însă o duce pe Amara în încăperea încălzită, ca şi cum n-ar fi zis nimic, îşi leagă papucii din lemn lăsaţi la uşă pentru oaspeţi, ca să-şi protejeze picioarele de podeaua fierbinte, apoi trec prin arcadă şi se lasă cuprinse de fuioarele de aburi. Când

se aşază pe o bancă de piatră. Amara simte peretele cald pe spate. Mai sunt şi alte femei răspândite prin încăpere şi se aude un murmur de voci femeieşti şi şuieratul apei care se scurge pe plăcile înfierbântate.

— Fulvia e o proastă, începe în cele din urmă Drusilla. Dar ce spune ea e adevărat. Doar o sclavă ar trebui să fie aşa slabă ca tine.

Privirea ei e pătrunzătoare când se uită la Amara.

— Eşti absolut sigură că aşa te vrea Rufus?

Amara ştie că Drusilla n-are o viziune sentimentală asupra bărbaţilor. Patronii vin ca să-şi satisfacă scopurile, să fie răsfăţaţi şi, dacă e posibil, manipulaţi.

— Da, răspunde ea. Cred că mi-ai spus şi tu o dată lucrul ăsta. Lui Rufus îi place să aibă femei fragile.

Fără să vrea. Amara se simte jenată, ca şi cum ea ar fi atras solicitările iubitului ei.

Drusilla o mângâie pe mână.

— Atunci n-ai niciun motiv să-ţi fie ruşine. Eşti suficient de înţeleaptă ca să-ţi dai seama care sunt dorinţele lui şi să i le împlineşti. Iar la anul poate va fi edil! Pentru aşa un patron merită să plăteşti preţul câtorva mese.

Îşi împleteşte degetele cu ale Amarei.

— În plus, faptul că înţelegi că lui îi place să pari fragilă nu înseamnă că şi eşti aşa.

— L-a invitat pe Helvius la cină vineri. Vrea să vă invit şi pe tine împreună cu Quintus. Ca să-i cântăm amândouă la harpă.

— Dar e minunat! spune Drusilla. Aş fi încântată. Iar lui Quintus o să-i placă la nebunie să râdă de Helvius

pe la spate – mereu îmi spune cât de ridicol e omul ăsta.

Degetele Drusillei o strâng pe Amara, care ştie că e cel mai potrivit moment să-i dea vestea dificilă.

— Am cumpărat deja o muziciană să ne acompanieze, spune ea, încercând să pară degajată. O vocalistă.

— Parcă ne hotărâserăm să fie flautiste, spune Drusilla surprinsă.

— Pentru asta nu trebuie să împărțim prețul, răspunde Amara repede. De fapt, e...

Şi glasul i se stinge.

— Cee?

— E o fostă prietenă.

Drusilla îşi trage mâna.

— De la lupanar?

Amara încuviințează din cap, iar între ele pare să se fi lăsat un văl.

— Italianca răguşită sau egipteana nebună?

Amara şi-ar fi dorit ca Drusilla să nu aibă o memorie aşa bună şi se blestemă că a bârfit atâta despre prietenele ei. Oare chiar le-o fi descris vreodată pe Victoria şi pe Beronice în termeni atât de duri?

— Italianca.

Drusilla îşi sprijină capul de perete şi oftează.

— Mi-a fost teamă că o să faci aşa ceva.

Închide ochii, ca şi cum ar fi cuprins-o osteneala.

— Ar fi trebuit să te avertizez.

— În legătură cu ce? se interesează Amara, întrebându-se dacă Rufus mai are şi alte părți nedorite.

— Că se estompează. Dorința de a-i elibera pe cei din trecutul tău. Se estompează.

Drusilla se întoarce din nou către Amara, cu sudoarea lucindu-i pe chip.

— Când a murit Veranius, nu mă puteam gândi decât cum s-o cumpăr pe Procris.

— Şi apoi ai hotărât să renunţi?

— Nu, am încercat de multe ori. Văduva lui Veranius n-a vrut să mi-o vândă.

Drusilla pare stânjenită. Nu vorbeşte aproape niciodată despre Procris, sclava care a crescut-o după ce a fost adusă în copilărie din Etiopia la Pompeii şi pe care Drusilla a înlocuit-o mai târziu în inima stăpânului lor. Amara ştie că Procris a purtat şarpele de aur pe braţ înainte să i-l ia Veranius şi să i-l dea Drusillei, ca să arate că şi-a ales o altă concubină favorită.

— Săptămâni în şir am plâns pentru Procris în fiecare noapte. Dar acum, uneori, mă simt aproape uşurată. Viaţa pe care o împărţi ca sclav... e altfel. S-ar putea să constaţi că Victoriei n-o să-i placă să-i fi tu patron.

— Dar sunt şi prietena ei, răspunde Amara înţepată.

— Şi totuşi n-ai adus-o cu tine azi. De ce?

Drusilla dă din cap când vede că Amara nu răspunde.

— Pentru că ştii că nu-i egala ta. Şi cum ar putea să fie, când tu ai cumpărat-o?

— Am insistat pentru libertatea ei. Nu e sclava mea.

— Amara, nu fi tâmpită. Singura cale s-o ţii e ca muziciană care să-l distreze pe iubitul tău. Ce alt rol are în afară de a-l servi pe el şi, prin el, pe tine?

Amara nu răspunde, iar Drusilla oftează din nou.

— Păi, sper că poate să cânte minunat. Cu siguranţă are nevoie de asta.

Se cufundă amândouă în tăcere. Amara ştie că nu e momentul să ceară bani pentru flautiste şi cu atât mai puțin să-i împărtăşească planul ei de a o închiria pe Victoria pentru petreceri, dar se simte încurajată că măcar prietena ei nu e furioasă. Ba chiar pare să o compătimească. Şuierul picăturilor de apă, vocile care se aud ba mai tare, ba mai încet şi plesniturile uşoare ale papucilor de lemn pe piatră sunt liniştitoare – Amara începe curând să se simtă din nou cuprinsă de un sentiment de intimitate.

— Mulțumesc pentru înțelegere, spune ea şi se întinde s-o strângă uşor de mână pe Drusilla.

Femeia nu-i răspunde.

— Te iert de data asta, spune ea, cu ochii încă închişi şi capul pe spate, rezemat de perete. Dar nu şi dacă ai să continui să dai dovadă de nechibzuință. Zeii te-au ridicat şi ți-au dat libertatea. Dacă-i tratezi pe sclavi ca egali, nu faci decât să te cobori din nou în mocirla din care ai venit.

A fost întâmpinată de sărutările curvelor,
învățată să linguşească, i s-a arătat cum să
facă tot felul de mişcări din trup.

Seneca, *Controversiae* 1.2

Amara stă în prag, privind-o pe Martha cum pregăteşte sufrageria. Mai sunt ore bune până să ajungă bărbaţii, dar are deja nervii mai întinşi decât corzile harpei la care-i este groază să cânte. Martha aşază buchete mari de flori de primăvară, care se revarsă din tot felul de vaze, iar aerul e încărcat de parfumul lor. Amara a trimis-o pe Britannica încă din zori să cumpere câte flori poate duce. După eforturile descurajate ale Marthei de a le înfoia, se pare că multe au fost zdrobite în drum spre casă. Amara ştie că Marthei nu-i place să fie privită în timp ce-şi face treaba, vede asta şi după umerii căzuţi ai fetei, dar e aşa de agitată, că nu se poate abţine.

— Of, las-o să-şi vadă de-ale ei! exclamă Victoria în timp ce-şi bagă capul pe uşă. Nu mai sta aici ca o matroană ţâfnoasă. Trebuie să ne pregătim. Acuşi vine Drusilla să repetăm.

Victoria e mult mai entuziasmată decât Amara de seara care se apropie, chiar dacă Amara s-a simţit obligată s-o avertizeze că Drusilla s-ar putea să nu fie întru totul prietenoasă.

— N-o să fie iubita mea, nu? îi replică Victoria. Şi atunci, ce importanţă are?

În camerele private ale Amarei, se ajută una pe alta să se îmbrace. Victoria poartă o ţinută de rezervă din mătase asiriană, iar liniile delicate ale corpului ei sunt expuse de cutele străvezii.

— Îmi aduc aminte când purtaţi asta tu şi Dido, spune Victoria când prinde roba Amarei pe umăr, aşezând pânza să cadă în falduri generoase care să accentueze

curbele mai puțin evidente ale Amarei. Întotdeauna m-am întrebat cum e.

Amara simte o strângere de inimă când aude numele prietenei lor dispărute.

— Şi cum ți se pare?

Victoria izbucneşte în râs.

— Îți zic mai încolo dacă-i place lui Helvius.

Au pregătit dormitorul de sus al Victoriei, care e gata să-l distreze pe Helvius, dacă va putea fi convins să rămână. Au dus şi alte flori ca să ascundă lipsa de mobilier, iar Amara i-a pus pe Philos şi Juventus să ducă sus o masă scumpă de alamă din tabliniu, care, speră ea, n-o să-i lipsească lui Rufus. Tot nu i-a spus iubitului ei despre Victoria sau Britannica, mizând pe faptul că-l va putea câştiga mai uşor la o cină de succes decât dacă i-ar trimite o notă cu rugăminți înainte.

— O să-i placă totul, o asigură Victoria, înțelegând motivele tăcerii sale.

Îi prinde Amarei fața în palme, astfel încât să se privească în ochi.

— Îți faci prea multe griji. Cum ar putea să nu te iubească?

Amara îi ia mâna şi-i sărută palma. O umbră acoperă lumina din prag, iar ea se întoarce, crezând că e Philos. Însă e Britannica. Britana şi-a dat părul pe spate ca un bărbat – probabil împrumutând uleiul, dacă nu şi stilul, de la Juventus – şi e îmbrăcată într-o tunică scurtă strâmtă elegantă. Au hotărât ca ea să servească la masă – o noutate excitantă pe care i-a oferit-o Amara lui Rufus, prezentând un ansamblu format numai din femei care să-l distreze. Sau cel puțin aşa are de gând

să-i prezinte situația. Până acum. Amara s-a străduit s-o convingă pe Britannica să așeze ușor farfuriile pe masă în loc să le trântească.

— Drusilla, anunță Britannica, mutilând cu accentul ei dur numele cu sunete siflante. A venit.

Cea mai de seamă curtezană din Pompeii stă în atriumul Amarei, îmbrăcată într-o cascadă de mătase roșie și galbenă. Alături de ea e servitoarea, Thalia, care-i duce harpa la care urmează să cânte.

— Repetăm? întreabă Drusilla, întinzând mâinile s-o îmbrățișeze pe Amara.

Îi adresează Victoriei cel mai discret semn din cap, aproape ca și cum ar fi o a doua servitoare.

Se așază împreună în grădină. Victoria puțin mai spre margine. Dar dacă Drusilla are de gând s-o insulte prin acest aranjament, nu face decât ca silueta ei voluptuoasă să atragă și mai tare atenția, mai ales când începe să se legene în ritmul muzicii. Singura care se face de râs e Amara. Cântecul este un imn închinat lui Sappho pe care l-a repetat de multe ori cu Drusilla, dar în după-amiaza asta degetele par să-i fi fost amorțite de emoție și se poticnește în note. După ce se chinuie o oră, Drusilla ridică mâna și cere o pauză.

— Nu ești pregătită, spune ea.

— Am repetat ieri toată după-masa, protestează Amara.

— Nu-i suficient de bine. Mai bine folosești lira diseară. Stăpânești perfect instrumentul. Orice bărbat ar fi încântat să te audă cântând.

— Dar Rufus mi-a cumpărat special harpa, insistă Amara, strângând-o în brațe. Mi-a trimis-o ca să cânt în seara asta! O să fie foarte dezamăgit.

— O să fie şi mai dezamăgit dacă-i prezinți o interpretare proastă, răspunde Drusilla.

— Şi oricum, de ce atâta caz cu harpa asta? întreabă Victoria cu mâinile în şolduri, ca o precupeață. Cântă deja la liră. Ce-i pasă lui? Bărbații sunt nişte tâmpiți.

Drusilla priveşte în zare, ca şi cum Victoria n-ar fi zis nimic, însă Amara vede cum strânge nemulțumită din buze.

— Lira, te rog, repetă ea. Nu pot să cânt cu tine decât dacă eşti de acord să cânți la ea.

— Sigur că da.

Amara se ridică şi evită privirea Victoriei când pleacă în grabă în camera ei ca să schimbe instrumentele. Când o ridică de pe podea, lira i se potriveşte în brațe ca o parte a trupului, iar curbura ei i se aşază familiar pe şold. Nu e sigură care emoție e mai puternică atunci când o duce în grădină – teama sau uşurarea.

La lumina lămpilor, sufrageria arată ca o scenă din miturile antice; flăcările fac să lucească pielea iubiților pictați ai lui Jupiter, iar florile dau un aer de decență goliciunii lor. Spațiul îngust e plin de râsetele bărbaților. Femeile reale sunt întinse pe trei canapele, oglindind pozițiile fără vlagă ale celor pictate – şi, deşi Amarei nu-i place să mănânce prea mult în fața lui Rufus, vinul îi mai linişteşte emoțiile.

Victoria reuşeşte să-şi diversifice rutina seducției, netezindu-i muchiile mai dure şi ademenindu-l pe Helvius mai degrabă cu priviri admirative decât cu

vorbe. Şi nu numai Helvius e captivat de plasa pe care o aruncă ea. Quintus o priveşte cu o intensitate care-i spune Amarei că e doar o chestiune de timp până o să insiste să se bucure de ea. Drusilla stă întinsă lângă iubitul ei necredincios, jucându-se cu piciorul suplu al paharului. Nu pare din cale-afară de tulburată de privirile lui rătăcitoare. Dar Amara ştie că ei au o aventură de amor neconvenţională, că Drusilla îi furnizează lui Quintus fete ca să-i păstreze interesul viu.

Singura nelinişte pe care o resimte e legată de Rufus. E clar mulţumit că prietenii lui sunt impresionaţi, dar Amara simte că ceva îl frământă în seara asta. Observă cel mai bine de câte ori apare Britannica; îl simte cum se încordează lângă ea pe canapea. Poate că-i doar felul cum trânteşte britana farfuriile, luându-te prin surprindere, dar Amara începe să-şi facă griji că poate Philos avea dreptate şi că a depăşit limita cumpărând-o şi pe ea pe lângă Victoria.

Lui Quintus, pe de altă parte, britana i se pare foarte amuzantă şi o plesneşte peste fund ori de câte ori o vede aplecându-se să pună jos mâncarea. În cele din urmă, Britannica se răsuceşte spre el. Preţ de o clipă cumplită, Amara crede că o să-i tragă un pumn, însă britana îşi dezgoleşte dinţii şi şuieră. Se lasă o tăcere şocantă, după care Quintus izbucneşte în râs.

— Rufus, e ceva nemaipomenit! declară el după ce Britannica iese cu pas mândru din încăpere. Uită-te la tine, ţii o casă plină de amazoane! Un mic imperiu al femeilor. Sau poate al nimfelor, adaugă el, iar privirea îi

alunecă spre decolteul Victoriei în timp ce întinde mâna după vin.

Victoria îşi ţuguie buzele şi-şi coboară privirea, un gest sfios care o duce pe Amara cu gândul la bordel. Îşi aduce aminte cum agăţa prietena ei bărbaţi pe stradă, sau în baruri, sau oriunde putea prinde privirea vreunui client.

— Un imperiu al femeilor? întreabă Helvius încruntându-se. Exact din cauza acestui gen de comportament nefiresc sunt atât de necesare Jocurile Taurine.

Îi aruncă Amarei o privire severă.

— Ce te-a apucat s-o îmbraci pe biata servitoare ca pe-un bărbat?

— Nu-i îmbrăcată ca un bărbat, minte Amara. E o sălbatică din Britannia. Aşa se îmbracă toţi acolo. Ca să nu simtă frigul.

— Nu cu mult mai bine decât animalele, încuviinţează Drusilla, intervenind cu seninătate. Ai făcut bine c-ai îmblânzit-o.

Helvius nu pare pe de-a-ntregul convins. Se uită în jur la cele trei curtezane şi se încruntă la ele ca şi cum ar fi nişte copii neascultători.

— Doar pentru că e potrivit pentru nişte sălbatici, nu înseamnă că un asemenea comportament trebuie încurajat şi aici, printre oamenii civilizaţi. În fine.

Pufneşte şi îi face semn din cap lui Rufus.

— E clar că n-au fost intenţii rele. Iar îngăduinţa peste măsură faţă de sclavi e o trăsătură feminină firească. Dar femeile care se bagă în conducerea oraşului şi-i mituiesc pe bărbaţi ca să obţină ce vor sunt altceva.

Nu-i nici mai mult, nici mai puțin decât un atac asupra ordinii fireşti.

— Dar fac femeile aşa ceva? întreabă Victoria. Cu siguranță nu!

Victoria îl priveşte pe Helvius cu o adorație aproape bovină, care-i aminteşte Amarei de pictura lui Io de lângă uşă. Pare toată moale şi supusă, iar trupul ei îi promite lui Helvius că ea n-ar fi niciodată altceva decât femeia naturală de care are el nevoie. Bărbatul roşeşte şi-şi pune o mână liniştitoare pe încheietura ei.

— Nu femeile ca tine, bineînțeles. Nu femeile în starea lor naturală.

Amara îi aruncă o privire Drusillei. Pentru prima dată de când i le-a prezentat pe cele două prietene ale ei, Drusilla o cercetează pe Victoria aproape cu respect, cu sprâncenele ridicate ca două semiluni perfecte, părând plăcut surprinsă. *Poate că o să meargă până la urmă*, îşi spune Amara.

— Nu poți să mai fii supărat pe Julia Felix, pufneşte Quintus. S-a întâmplat acum mai bine de cinci ani! Las-o baltă!

Amara e surprinsă să audă numele proprietarei de la Băile lui Venus.

— Ce-a făcut Julia?

Rufus se întoarce spre ea, probabil vrând s-o împiedice să-i ia apărarea prietenei sale.

— Acum ceva vreme, Julia a convins consiliul să închidă un drum public ca să-şi extindă ea complexul de apartamente. În Pompeii nu se mai făcuse aşa ceva până atunci. Multă lume a fost supărată.

— Nici măcar nu e măritată! intervine Helvius. Îi pătează numele tatălui ei. Dizgrațios.

Quintus își dă ochii peste cap spre Drusilla, căreia îi zvâcnește gura amuzată. Amara habar n-are cine-i tatăl Juliei, dar știe că nu e momentul să întrebe.

— Plinius ține la Julia, spune Rufus cu blândețe.

— Se știe că amiralul e un excentric, ripostează Helvius. Se înhăitează cu tot felul de oameni.

Pare sâcâit că e contrazis. Fata îi strălucește din cauza vinului, iar ochii par mai bulbucați, ca la un iepure sălbatic.

— Dacă nu poate vedea că năpasta unui asemenea comportament imoral riscă să-i atragă răzbunarea zeilor, probabil e din cauză că n-a fost nevoit să îndure Marele Cutremur.

— Crezi că suntem în pericol să trăim o altă nenorocire? întreabă Victoria cu răsuflarea întretăiată, lipindu-se de Helvius ca și cum trupul lui masiv ar putea s-o apere de mânia zeilor.

Mișcarea pare spontană, însă Amara știe că a plănuit-o toată seara.

Helvius e prins cu garda jos. O trage pe Victoria și mai aproape de el, fără să vadă nicio urmă de ipocrizie în perspectiva de a se bucura de o prostituată chiar în timp ce tună și fulgeră împotriva depravării femeilor.

— Nu și dacă îi îmblânzim pe zei așa cum se cuvine, spune el mângâind talia Victoriei cu degetele lui groase.

Quintus oftează din greu, probabil iritat că Helvius o să se bucure de cea mai proaspătă achiziție de la petrecere.

— Parcă ne-ai promis nişte muzică, se adresează el Drusillei.

Rufus se întoarce nerăbdător spre Amara.

— Asta-i clipa pe care o aşteptam şi eu, iubito, spune el ridicându-i mâna la buze şi sărutând-o. Ce-ar fi să ne conduci?

Amara vrea să-i spună, să-l avertizeze în privința harpei, dar nu face decât să zâmbească, mimând încântarea.

— Desigur.

După aceea, când sunt singuri în camerele ei, Rufus e neobişnuit de tăcut. Stă pe canapea fără s-o privească şi ține în brațe harpa care nu a fost folosită. Amara ştie că rar a cântat mai bine decât în seara asta. Philos agățase lămpi în cei doi copaci şi înşirase altele şi în jurul fântânii, iar la lumina stelelor, cu parfumul de seară al narciselor, grădina i se păruse ca o constelație coborâtă din ceruri. Victoria îşi pusese tot sufletul în cântec, în timp ce Amara şi Drusilla cântau în armonie una cu alta, într-o interpretare desăvârşită care aproape că-i adusese lacrimi în ochi. Când terminaseră, în aplauzele încântate ale bărbaților, se uitase la Rufus, sperând să-i poată citi pe chip aprobarea.

Zâmbea împreună cu prietenii lui şi accepta felicitările pe care i le adresau, dar pentru prima dată de când începuse relația lor Amara nu reuşise să-i citească expresia.

— Helvius a plăcut-o pe Victoria, spune ea vioi şi se aşază lângă el, sperând că, dacă-i ignoră proasta dispoziție, o s-o alunge cu totul.

— De ce m-ai umilit?

Amara își simte gura uscată.

— Să te umilesc?

Se preface că râde.

— Ce dificili sunteți voi, bărbații! Am făcut tot ce-am putut să te mulțumesc!

— Nu-ți bate joc de mine. Amara.

— Nu înțeleg, n-am...

— Harpa. Cârdul de femei pe care te-ai hotărât să-l cumperi fără să-mi spui. Şi... creatura aia pe care-ai pus-o să ne servească, în locul administratorului pe care ți l-am lăsat. Ce-a fost în capul tău?

— Am vrut să fie o seară specială!

— Nu mă minți! spune Rufus, ridicând tonul. Tu nu mă mințeai. Ce ți s-a-ntâmplat?

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să mă faci mincinoasă?

Până acum, o paradă de furie l-a îmblânzit întotdeauna pe Rufus, iar Amara dă să se repeadă în dormitor, aşteptându-se să-l vadă că vine după ea şi se scuză, dar acum o prinde de încheietură.

— Uiți care ți-e locul!

Vorbeşte încet, iar Amara e cât pe ce să se certe cu el, însă ceva de pe chipul lui o opreşte.

În loc să-şi tragă brațul, se lipeşte de el, cu o expresie rugătoare. Rufus n-a fost niciodată în stare să reziste farmecului unei drame romantice.

— Te rog, iubitule. N-am vrut să te supăr. Trebuia s-o eliberez pe Victoria; ar fi murit în bordelul ăla, la fel şi Britannica. A trebuit să le salvez, chiar trebuia. Iar Victoria e o muziciană atât de talentată! M-am gândit

că o să-ți facă plăcere să-ți cânte. N-am avut niciun gând rău. Pe cuvânt.

Spre surprinderea ei, Rufus nu e deloc mişcat.

— Tot haosul ăsta pe care l-ai făcut în casă! spune el pe un ton dur. Parcă ai fi hotărâtă să târăşti bordelul aici, după tine.

Amara ridică privirea spre el, bărbatul a cărui dragoste e temelia vieții sale, şi simte că i se face frică. Pare un străin. Disperată, îl prinde de mână şi i-o pune în dreptul inimii ei, vrând să-l aducă înapoi pe bărbatul pe care-l cunoaşte.

— Cum poți să spui aşa ceva? Cum poți să crezi aşa ceva despre mine? Rufus, te rog.

— Ce treabă ai avut să te întorci la bordel? De ce nu puteai s-o laşi baltă?

Îşi smulge mâna, ca un copil îmbufnat.

— Urăsc să mi te-nchipui acolo, înjosindu-te. Şi l-ai mai luat şi pe Philos să te ajute.

Rufus se desprinde din altă încercare de îmbrățişare, cu un gest nerăbdător care o duce cu gândul la tatăl lui.

— Din cauza ta, o să trebuiască să pun să fie biciuit. Şi urăsc din toată inima să-mi pedepsesc sclavii. Dar dacă n-o fac, îşi pierd respectul. M-ai umilit în casa mea!

Amara simte sângele bubuindu-i în urechi ca vuietul mării. Îl vede cu ochii minții pe Philos, îşi imaginează loviturile căzând pe umerii lui, sfâşiindu-i hainele sau, mai rău, pielea. Şi totul din cauza ei.

— Dar n-a fost vina lui! izbucneşte ea, incapabilă să-şi mai rețină suferința. L-am păcălit.

— Cum adică?

— I-am spus că mi-ai dat voie să le cumpăr, se bâlbâie ea, frângându-şi mâinile şi incapabilă să privească dezgustul de pe chipul lui Rufus. Philos habar n-are că nu ştiai. De asta m-a ajutat, I-am spus că sunt poruncile tale.

— Adică ai minţit, spune Rufus şi-i prinde bărbia între degete, obligând-o să se uite în ochii lui. Eşti o mincinoasă. Ai minţit.

— Am minţit, repetă Amara, incapabilă să-l mai contrazică.

Rufus îi dă drumul.

— Credeam că n-am mai cunoscut o fată ca tine, spune el şi ia din nou harpa în braţe. Nu-mi venea să cred ce norocos sunt. Deşi ştiam de unde vii, mi-am spus că nu contează. Erai dulce. Temătoare şi nevinovată. Aşa cum trebuie să fi fost acasă la tatăl tău. Fata doctorului. Părea că bordelul nu te-a atins niciodată.

— Nu sunt cu nimic diferită acum! protestează Amara, speriată de timpul trecut pe care-l foloseşte iubitul ei.

— Dar ai fost pătată de el. Te-a pătat. Toate minciunile pe care le-ai învăţat acolo, toate linguşirile, toate trucurile.

Pune jos harpa.

— Vino încoace!

E ceva în felul cum aşază grijuliu harpa pe podea. Amara a cunoscut prea multă violenţă ca să nu o vadă în încordarea umerilor lui, în încetineala mişcărilor. Preţ de o clipă înnebunitoare, se vede încălcându-i porunca, se vede evadând, dând buzna afară din casă

în noapte. Dar încotro? înapoi la Felix? N-are unde să se ducă. Îşi spune că i se năzare, se linişteşte singură că e vorba de Rufus. Nu i-ar face niciodată rău; e imposibil. Se sileşte să meargă spre el. Degetele lui îi desfac cu grijă fibula de pe umăr şi dau deoparte mătasea, dezbrăcând-o. Însă deşi mâinile lui sunt blânde, senzația ei de pericol fizic este acum atât de puternică, încât abia mai poate respira. O întoarce cu spatele la el.

— Nu mă laşi aproape niciodată să te am aşa, spune Rufus cu blândețe. Ştii că aşa ar trebui bărbatul să se culce cu nevasta lui? Nu cu trucurile alea de bordel pe care le-ai învățat tu.

Mâna lui se odihneşte pe gâtul ei. Nu apasă, atingerea lui e tot uşoară, dar când încearcă să se întoarcă spre el, o ține mai ferm.

— Te rog, spune Amara şi-şi pune mâinile peste ale lui, încercând să-i îndepărteze degetele, să facă apel la bunătatea pe care e convinsă că o are. Nu-mi place.

— De ce? întreabă Rufus.

Amara vrea să-i spună. Vrea să-i explice că, dacă nu-i poate vedea fața, dacă e în spatele ei, o să devină Felix; o să devină oricare dintre bărbații de la lupanar, trecutul şi prezentul se vor întrepătrunde, iar panica o va orbi. Însă ştie că, dacă-i spune aşa ceva, el nu va auzi decât cu câți bărbați s-a culcat ea. Nu va auzi decât că, atunci când se culcă cu el, se gândeşte la alți amanți. Amara priveşte friza cu nimfe muzicale pictată pe perete, iar siluetele lor se încețoşează şi se suprapun pe măsură ce ochii i se umplu de lacrimi.

— Pur şi simplu nu-mi place. Nu-i de-ajuns?

Rufus nu slăbeşte strânsoarea, dar o sărută uşor pe umăr.

— Încerc doar să te ajut să fii cine erai cândva, şopteşte el.

N-o loveşte; Amara nici măcar nu-i sigură că vrea s-o ameninţe ţinându-i mâna pe gât, deşi n-o mişcă din loc. A îndurat violente mult mai mari din partea lui Felix şi a unor bărbaţi ale căror nume şi chipuri nici măcar nu şi le mai aminteşte, dar trădarea lui Rufus e o durere diferită de oricare alta, pentru că a crezut că el e altfel. Rufus nu e refugiul ei, ci doar o altă furtună prin care trebuie să treacă.

După aceea e tandru şi iubitor, îi sărută lacrimile pe care el i le-a provocat, afectuos acum, că a reuşit s-o facă să semene mai mult cu fata temătoare care-şi doreşte el să fie. Îi spune că o s-o lase să le păstreze pe Victoria şi Britannica dacă-i promite să nu mai mintă niciodată, iar Amara plânge recunoscătoare, detestându-se că se simte copleşită de uşurare, îi spune că-l iubeşte, îl lasă s-o ţină în braţe, pentru că ştie că n-are alternativă. Când Rufus adoarme, rămâne prinsă în capcană în braţele lui, urând atingerea pielii sale.

A doua zi dimineaţă, totul pare să fi încetinit, până şi curgerea apei din fântână e leneşă. Amarei îi este greu să se concentreze, cu atât mai mult să vorbească. Stă în grădină cu cea mai bună prietenă, căreia i s-a permis acum oficial să rămână aici, în timp ce patronul ei îi ţine mâna pe genunchi, ridicând-o din când în când pentru a-i mângâia câte o şuviţă de păr de pe umăr. Ar

trebui să fie cele mai fericite momente, şi totuşi Amara se simte amorţită pe dinăuntru, pustiită. Pe de altă parte, cei doi însoţitori ai ei sunt binedispuşi. Victoria e entuziasmată de Helvius, care n-a rămas toată noaptea, dar evident a stat suficient de mult. Rufus e relaxat, stând între două femei şi purtându-se ca şi cum n-a existat nicio dispută aseară, ba chiar râzând cu Victoria, ca şi cum ar fi o veche cunoştinţă. Amara începe să se îndoiască de sentimentele ei, să se întrebe dacă lucrurile chiar s-au întâmplat aşa cum îşi aduce ea aminte. Îşi dă seama că Rufus a reuşit s-o farmece pe Victoria cu felul lui degajat de a fi, aşa cum o fermeca şi pe ea odinioară. Nu e sigură dacă i-a mai rămas destulă energie să-l urască. După o vreme, Rufus pleacă împreună cu Philos, dar îi promite Amarei că-i înapoiază administratorul după ce-l foloseşte ca să rezolve nişte treburi pentru tatăl său.

Imediat ce pleacă Rufus, Victoria e dornică să povestească despre bucuriile mai senzaţionale ale serii petrecute cu Helvius. În mod normal. Amara şi-ar dori să râdă împreună cu ea, să savureze stilul de a povesti scandalos al Victoriei, dar de data asta invocă o durere de cap.

— Nu arăţi prea bine, spune Victoria, cercetând-o din priviri. Sper că nu-i nimic serios.

Pentru o clipă. Amara se gândeşte să-i povestească, aşa cum ar fi făcut cu Dido, dar apoi îşi aduce aminte cum avea Victoria obiceiul să vorbească despre Felix, felul cum îi găsea scuze pentru violenţa lui. Poate să-şi imagineze reacţia prietenei sale. *Deci nu te-a plesnit şi*

nici nu te-a lovit, voia doar să te ia pe la spate? Dar pentru ce crezi că te plăteşte?

— Nu-i nimic, îi răspunde ea zâmbind. Prea mult vin, cred.

Victoria râde şi se întinde pe toată banca.

— Să bem pentru prea mult vin! spune ea. Şi pentru prea multă mâncare, şi pentru prea mulţi bărbaţi.

Oftează mulţumită şi-şi ridică braţul ca să-şi ferească ochii, iar Amara o lasă acolo, să se scalde în soare ca o pisică, bucurându-se de libertatea ei de-a nu face nimic. Dido stă tăcută pe zid, iar dorul după prietena ei moartă o aduce în clipa aceea periculos de aproape de resentimentul faţă de cea care e încă în viaţă.

Amara nu se întinde în pat, ci se duce sus, în liniştea camerei sale de lucru. E prea dureros să-şi imagineze că vorbeşte cu Dido, aşa că se aşază şi se gândeşte la Felix. Obiceiurile lui îi sunt încă foarte familiare. Ştie că la ora aceea, fostul ei stăpân e pe pista de antrenament de la Palestra şi aleargă de parcă ar avea pe urme toţi copoii Dianei. Se întreabă cum a supravieţuit atâtor violenţe, cum a văzut-o murind pe maică-sa, şi totuşi a hotărât să trăiască, şi se întreabă şi dacă va reuşi şi ea să facă la fel, dacă mai este în stare. Cutia ei cu bani e pe masă. Aproape tot ce e înăuntru e pentru Felix. Prima rată trebuie plătită în câteva zile.

Orele trec, iar Amara nu face decât să fixeze peretele cu privirea, până când o tulbură o bătaie în uşă. Strigă oricui o fi să intre, aşteptându-se să fie Victoria, apoi îşi dă seama că probabil a încuiat uşa şi se ridică să deschidă. E Philos, iar ea se trage înapoi ca să-i facă loc să intre.

— I-ai spus lui Rufus că m-ai mințit, începe el, părând agitat şi închizând uşa în urma lui. Că mai păcălit să cred că ți-a permis să le cumperi pe celelalte femei.

Amara se sprijină cu spatele de masă; nu-i place să-şi aducă aminte de discuția cu Rufus.

— Da.

— De ce să faci aşa ceva? întreabă Philos, iar ea îşi dă seama, surprinsă, că nu e recunoscător, ci furios. M-ai făcut să par un idiot!

— Voia să te biciuiască.

— De-asta? întreabă Philos, aruncându-şi mâinile în sus exasperat. Crezi că n-am mai fost bătut până acum? Nu ți-ai dat seama că asta era probabil să se întâmple după ce te-am ajutat s-o cumperi pe Victoria? Ce-ai făcut e mai rău. Ani în şir m-am străduit să-l conving pe Rufus să se încreadă în judecata mea, câştigându-i respectul, convingându-l că sunt suficient de inteligent ca să mă ocup de afacerile lui, iar acum l-ai făcut să creadă că sunt un prost care poate fi înşelat de o...

Se opreşte, îmbujorându-se. Cuvântul târfă pluteşte, nespus, în aer.

— De o ce? întreabă Amara încet.

— O... curtezană, răspunde Philos fără să o privească în ochi. Îmi pare rău, dar aveam altă părere despre tine, adaugă el, părând şi mai încurcat. Sincer, nu-i aşa. A ieşit complet aiurea.

Cumva, scuzele înrăutățesc situația. Amara simte cum roşeşte toată de ruşine. Îşi aduce aminte cum a umilit-o Rufus, cum a făcut-o să se simtă mică şi nevrednică. Totul, ca să protejeze un bărbat căruia nici măcar nu-i

pasă. Amara își cuprinde corpul cu brațele, ca și cum ar putea ușura durerea. Își dă seama că Philos o privește, cu ochii cenușii măriți de consternare, și își întoarce fața de la el.

— Ți-a făcut ceva?

Suferința din glasul lui și, mai rău, gândul că i-ar putea fi milă de ea o înfurie pe Amara.

— Cum îndrăznești să-mi pui o asemenea întrebare? Ieși afară! strigă ea.

În loc să se supună, Philos face un pas spre ea.

— Îmi pare rău. Amara. Te rog, iartă-mă, nu mi-am dat seama…

Ea se face mică sub asaltul neașteptat de bunătate. Philos n-o s-o vadă plângând. Se gândește în schimb la Felix, amintindu-și de răceala furiei lui, de felul cum îngheța pe oricine îndrăznea să se apropie prea mult.

— Am spus să ieși!

Philos se oprește brusc, ca și cum l-ar fi plesnit. Singurul sunet care se aude e încuietoarea ușii când iese, lăsând-o singură. Amara rămâne crispată, iar ochii i se umplu de lacrimi. Încă simte apăsarea degetelor lui Rufus pe gât și greutatea lui, aproape la fel de apăsătoare ca și conștientizarea faptului că n-o să aibă niciodată libertatea să se opună, la o lampă de lut de pe masă și o aruncă în ușă. Cioburile se împrăștie în cameră și alunecă pe gresie, lăsând o pată neagră pe lemnul ușii.

Dați-mi registrele codoșului: o să găsiți evidența încasărilor.

Seneca, *Controversiae* 1.2

Ploaia uşoară intră prin pătratul din tavan şi cade în bazinul de dedesubt. Atriumul e umed, iar cerul înnorat face să pară că e amurg, deşi e dimineață. Apa se prelinge peste marginile bazinului şi pătează cioburile de teracotă care-i mărginesc, închizându-le culoarea roşiatică. Amara stă cu Victoria şi Britannica, înghesuite lângă una dintre cele patru coloane care înconjoară apa.

— Eşti sigură că nu vrei să vin şi eu? întreabă Victoria. Poate reuşesc să-l conving să fie mai rezonabil?

— Mai bine merg eu, intervine Britannica. Nu încearcă nimic cu mine. Te apăr.

Amara se uită la cele două prietene ale ei, la chipurile lor oneste pline de îngrijorare. Dragostea lor compensează într-o oarecare măsură regretul pe care-l simte acum, când a venit momentul primei reglări de conturi cu Felix.

— Cred că, dacă te vede iar, o să se înfurie şi mai tare, îi răspunde cu blândețe Victoriei. Dar o să-l iau cu

mine pe Juventus şi pe Philos, promit, adaugă ea, punând mâna pe brațul Britannicăi.

— Eu bărbat mai bun decât ei, răspunde britana, arătând cu bărbia spre cei doi servitori care aşteaptă. Dai cuțit la mine, îți dovedesc.

Amarei îi trece prin minte că, dincolo de îngrijorarea pe care o simt pentru ea, şi Victoria, şi Britannica au treburile lor neterminate cu Felix. Ce satisfăcut ar fi fostul lor stăpân să ştie ce influență exercită încă asupra femeilor lui!

— O să fie în regulă, le asigură Amara. N-o să-mi mai facă niciodată rău, acum că îl am pe Rufus ca patron. Şi o să-l pun pe Juventus să închidă uşile în urma noastră, ca să le puteți zăvorî până ne întoarcem.

Britannica dă din cap.

— Măcar ia cuțit.

Amara nu bagă în seamă îndemnul şi le îmbrățişează pe amândouă, după care se alătură celor doi bărbați. Trec prin coridorul îngust, iar după ce ies în stradă, Juventus închide uşile de lemn înalte. Amara aude scrâşnetul zăvorului pe dinăuntru şi, într-o clipă de nebunie, are senzația că a fost încuiată afară din casa ei, că n-o să se mai întoarcă niciodată, îşi pune mâna pe țintele de alamă care ies din lemn, mai mult cenuşii decât aurii în lumina slabă a zilei.

— Gata? întreabă Philos.

Amara ştie că încearcă să-i prindă privirea, să comunice cu ea dincolo de cuvintele pe care le rosteşte. Relația lor a rămas încordată încă de când a ghicit că Rufus i-a făcut ceva rău. L-a acceptat scuzele la scurt timp după ce s-au certat, însă a evitat de atunci orice

discuție privată. Compasiunea lui o stânjenește și nu-i place să i se aducă aminte de slăbiciunea ei.

Amara îi face semn cu capul și apoi se întoarce cu spatele la el. Pornesc în șir, cu Philos în față. Amara la mijloc, iar Juventus, silueta cea mai impunătoare, la urmă. E zi de piață în For, iar până ajung ei pe Via Veneria, drumul e aglomerat cu căruțe și catâri, iar atmosfera e încărcată de strigăte și țâfna atâtor oameni care se înghesuie, încercând să treacă în același timp. Și trotuarele sunt ticsite, un mediu propice pentru hoții de buzunare. Amara simte cum transpirația îi lipește de corp punga de piele. Britannica a insistat să și-o prindă la gât, ascunsă sub haine. Banii sunt împărțiți între ei trei, în speranța că, dacă lovesc hoții, măcar nu pierd totul.

Burnița slabă este abia mai mult decât o ceață, dar până ajung la Sălașul Lupului le-a acoperit fețele, iar Amara știe că i-a distrus pieptănătura, prelingându-se prin vălul subțire care-i acoperă capul și umerii. Speră doar că nu i s-a întins și koholul în jurul ochilor.

Juventus izbește cu pumnul în ușa de lemn, bătând atât de tare, încât doi trecători izbucnesc în râs, strigându-i în glumă că e nerăbdător să intre în bordel. Paris deschide ușa, apoi, cu o expresie precaută, îl privește din cap până în picioare pe portarul solid.

— Bărbații pot să aștepte afară, spune el.

— Nu fi tâmpit, șuieră Amara cu glas scăzut, ca să n-o audă cei din jur. Chiar crezi că am adus toți banii singură?

Paris îi lasă să intre, bombănind în timp ce urcă scările.

— Păi, nu las o bandă de huligani în camera stăpânului. Trebuie să te duci singură, iar ei pot să aştepte aici.

Îi urmează în cămăruța de lângă camera de lucru a lui Felix. E neplăcut de familiară, cu pereţii acoperiți cu modelul lor geometric ameţitor în alb şi negru, mangalul de pe podea, cu căldura lui slabă. Amara respiră din ce în ce mai repede, copleşită tot mai mult de panică, pe măsură ce se apropie confruntarea cu Felix. E conştientă că Philos încearcă să-i prindă privirea, îi simte neliniştea, dar nu-l ia în seamă. Până la urmă renunță şi îi şopteşte ceva lui Juventus în dialectul lor. Portarul începe să scotocească sub mantie, după pungă. Juventus e singurul care nu pare speriat şi cască ochii în jur, nevenindu-i să creadă. Dacă n-a ştiut că noua lui stăpână a fost târfă de lupanar, cu siguranță a aflat acum.

Paris îşi iţeşte capul de după uşă.

— Mişcă! se răsteşte el.

Trupul Amarei se supune vechiului obicei de a sări la porunca lui Felix. La restul de bani de la Philos şi porneşte în grabă pe coridor. Îşi dă seama prea târziu că nu şi-a scos şi punga ei, că va trebui să şi-o scoată dintre sâni în fața lui Felix. Apoi trece pragul familiar şi intră în încăperea roşie de alături. Paris trânteşte uşa în urma ei.

Felix şi Amara se privesc. E prima dată că sunt singuri de când ea şi-a câştigat libertatea. El stă la masă, aşa cum ea şi l-a imaginat de o mie de ori, iar Amara stă în vechiul ei loc de lângă uşă. Are nervii întinşi la maximum, toată ființa ei fiind pregătită de luptă. Se

aşteaptă să-l vadă rânjind, amenințând, poate chiar prinzând-o. În schimb, îi face semn spre un scaun, ca şi cum ar fi o veche prietenă.

— Stai să bei un vin cu mine, spune el amabil. Zoskales susține că-i cel mai bun vin al lui, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie aproape bun de băut.

— Tu nu bei, răspunde Amara, surprinsă de impolitețea ei, şi se aşază. Deci de ce să-mi amorțesc eu judecata în timp ce tu ți-o păstrezi pe-a ta?

— Bine, acceptă el cu o strâmbătură. Probabil că ştii tu mai bine. Ai tras cu urechea la ce vorbeam suficient de des.

Arată cu capul spre locul unde stătea ea când îi ținea registrele.

— Deci niciuna dintre târfele noi nu se descurcă cu registrele? întreabă ea uitându-se în jur şi observând că pe masă nu mai sunt teancuri de tăblițe.

— Nu, zâmbeşte el. Eşti de neînlocuit.

— Încerci să fii fermecător?

Fără să vrea. Amara e amuzată.

— Sigur, poate crezi că mă poți prosti uşor. A trebuit să stau aici în timp ce-mi spuneai că ai pus să i se scoată ochiul Draucăi. Cred că s-ar putea să fie prea târziu pentru farmecul tău.

Vede cum chipul lui senin începe să se schimonosească, iar lângă gură i se formează o cută de iritare. Felix a detestat dintotdeauna să râdă cineva de el.

— E mai bine aşa, spune Amara. Ce-ar fi să te enervezi şi să mă faci javră? Aş începe să mă simt ca acasă.

— Eşti acasă, răspunde Felix. Târfa mea favorită.

Amara îl vede cum se bucură de stânjeneala ei, cu un zâmbet autentic de data asta. A trecut atât de mult de când s-a aflat în prezența lui, încât a uitat cât e de atrăgător. Victoria spunea mereu că arată ca Apollo, cu trupul lui sculptat, cu linii şi muchii ascuțite. Însă mulțumită Fabiei, Amara ştie că Felix e cât se poate de muritor. *Era cel mai frumos copil. Cu ochii ăia mari şi căprui.*

— Nu cred că un loc poate să fie cu adevărat casa cuiva, spune ea. Decât dacă a crescut acolo.

După zâmbetul încordat. Amara bănuieşte că lovitura ei şi-a atins ținta.

— În cazul ăsta, poate-l convingi pe băiatul tău cu bani să te ducă în Grecia, ripostează Felix pe un ton energic. Dar nu înainte să mă plăteşti pe mine.

— M-ai urmări dincolo de mare?

— Te-aş urmări oriunde. Când am uitat eu vreodată ce mi se datorează?

— Atunci bine că am un patron bogat care să plătească.

Amara ridică din umeri, pentru că nu vrea să vadă că a reuşit s-o tulbure.

— Rufus zice că Victoria are o voce încântătoare. A cântat aseară pentru el şi prietenii lui la cină.

— Şi-ar trebui să fiu gelos? spune Felix izbucnind în râs. Crezi că o să-mi pese dacă alți bărbați i-o trag unei femei pe care am dat-o ca târfă oricui venea aici? N-au decât să se servească. Mai ales că am căpătat de două ori cât face.

Amara se gândeşte la Victoria, căreia i se rupe inima din cauza bărbatului ăstuia. Dacă nesăbuința ei nu are alt rezultat, măcar a scăpat-o pe Victoria de o brutalitate nespusă.

— N-o meriți. N-ai meritat-o niciodată.

— Aş putea spune acelaşi lucru. Nu pot să-mi imaginez de ce s-a hotărât băiatul tău cu bani să plătească mult peste ce valorai.

— Amiralul a fost cel care m-a cumpărat, răspunde Amara, prea repede, trădând mai multă emoție decât avea de gând.

Felix ridică din sprâncene.

— Şi după aia te-a lăsat altui bărbat. Sau o să trimită într-o bună zi după tine, să mergi cu el şi flota în Misenum? Nu? Nu prea cred.

Amara nu spune nimic. L-a văzut pe Felix cu clienții lui, cum le deapănă viețile, trăgând de fire şi tatonând să le găsească punctele slabe. Fără îndoială că acum îi poate simți vulnerabilitatea, chiar dacă îi scapă adevărata cauză.

— Mi-ai spus că băiatul cu bani e violent. Mincinoasă mai eşti!

— Poate că e.

— Dac-ar fi înțelept, ar fi. E singura cale să controlezi o femeie.

Ura pe care o simte Amara e arzătoare.

— Rufus nu-i un bărbat ca tine, spune ea, deşi nu mai e sigură că e pe de-a-ntregul adevărat.

— Să sperăm că nu, răspunde Felix. Şi nu-ți port pică pentru că o ții pe Victoria. Ştiu că nu e cea pe care o voiai de fapt.

Amara aşteptase s-o pomenească pe Dido, să lovească unde doare mai tare, dar încearcă să-şi păstreze calmul.

— Unde i-ai îngropat cenuşa?

— Ce te face să crezi c-am îngropat-o?

— Pentru că nici măcar tu nu puteai s-o laşi la groapa de gunoi a oraşului. N-aveai cum. Nu după ce Plinius tocmai plătise pentru mine.

— Dacă am îngropat-o sau nu, asta n-ai să ştii niciodată.

Amara deschide gura, cât pe ce să riposteze, dar Felix o întrerupe.

— Destul! Dă-mi banii.

Amara se uită la el cu furie neputincioasă. Se gândeşte la chipul lui Dido pictat pe zid, cu mâna ridicată în semn de răzbunare. Orice-a făcut bărbatul ăsta cu trupul iubit al prietenei sale, speră că umbra ei îi blestemă fiecare zi care i-a mai rămas de trăit. Felix pocneşte din degete, ca pentru a o scoate din transă.

— Ei? Unde sunt?

Amara se întinde peste masă şi-i pune în faţă cele două pungi de la Juventus şi Philos.

O cuprinde greaţa când îl vede pe Felix numărând monedele şi înhăţându-i averea câştigată cu greu.

— Nu-i destul pentru prima plată, spune Felix şi o priveşte tăios. Unde-i restul de bani?

Amara se ridică şi vine spre el, în spatele mesei. Felix nu reuşeşte să-şi ascundă prea bine surprinderea la apropierea ei inoportună. În ultimul moment, se ridică. Amara n-a venit niciodată de bunăvoie aşa aproape de el. O priveşte în ochi fără şovăire, în momentul ăsta

niciunul dintre ei nefiind sigur cine e prădătorul şi cine e prada. Amara îşi bagă mâna în rochie şi scoate punga caldă încă după ce a stat lipită de pielea ei, o trage peste cap şi o aruncă pe masă. Apoi se apleacă şi-l sărută pe Felix pe gură, țintuindu-l cu ochii larg deschişi. Nu e un gest de tandrețe, cu atât mai puțin de dorință, deşi ura ei e mai fierbinte decât dorința.

Felix nu închide ochii şi nici nu face vreo mişcare s-o atingă, dar ea îi simte răsuflarea mai rapidă. Îi vin în minte cuvintele Fabiei. *Dar eu am crezut întotdeauna că după tine i se scurgeau ochii.* Slabă speranță să poți miza pe bârfa unei babe.

Amara expiră cu buzele întredeschise.

— Mi-a fost dor de tine, spune ea.

Înainte să apuce Felix să răspundă, se întoarce şi iese în grabă din încăpere.

FLORALIA

Stătea goală pe țărm, înfruntând rânjetele
batjocoritoare ale cumpărătorilor; fiecare
părticică a trupului ei a fost cercetată –

şi pipăită.

Seneca, *Controversiae* 1.2

Piața de sclavi din Pompeii e mult mai mică decât portul imens de la Puteoli, unde le-a cumpărat Felix pe ea şi pe Dido, dar Amara tot simte cum i se strânge inima când priveşte cum e descărcată marfa umană pe docuri. Chiar şi din depărtare, duhoarea atâtor trupuri transpirate şi nespălate aproape că acoperă briza proaspătă dinspre mare. E o zi splendidă, lumina străluceşte argintiu pe apă, aproape că te orbeşte, după care se topeşte în albastrul depărtărilor. Zeița iubirii se înalță dintre valuri şi stropii de apă care i-au dat naştere, aşezată pe o coloană înaltă în mijlocul portului, netulburată de talazurile care se sparg sub ea. Venus Pompeiiana îşi păzeşte oraşul, cu spatele întors spre piață, oarbă la urâțenia acesteia. Probabil că zgomotul e cel care-i zgârie urechea; neguțători care-şi răcnesc prețurile, râsete răguşite, târguieli furioase. Amara simte cum sporeşte încordarea, ca fumul din lemnul proaspăt aprins, înainte să se înalțe flăcările.

Îi aruncă o privire Drusillei, a cărei frunte e complet netedă şi al cărei chip nu trădează niciun semn de disconfort. Însă Drusilla a fost vândută ultima dată când era copil. Probabil că nici nu-şi mai aduce aminte. Pentru Amara, amintirea e atât de recentă, că-i face sângele să bubuie în urechi şi să simtă durerea înrădăcinată adânc în pieptul ei. Drusilla se întoarce spre ea şi-i zâmbeşte.

— L-am pus pe Josephus să ceară să fie puse deoparte câteva, să le vedem înainte să le pipăie codoşii, spune ea. O să le verifice referinţele.

Amara o simte pe Britannica foindu-se lângă ea. Faţa britanei e roşie şi transpirată în dogoarea soarelui de aprilie, iar femeia pare la fel de neliniştită ca şi Amara. Probabil a fost o greşeală s-o aleagă pe ea s-o păzească în locul lui Philos. Amara se uită drept în faţă. Ultimele venite sunt înghiontite şi împinse în şiruri în umbra mişcătoare a celei mai apropiate corăbii; unele dintre ele plâng de-a dreptul, una se opune când îi ia cineva pătura din spate. Vânzătorii se plimbă în sus şi-n jos, atârnând de gâtul oamenilor cartoane pe care sunt trecute numele, ţara de origine şi istoricul înrobirii. Cumpărătorii stau şi se holbează sau, mai rău, împing trupurile fără vlagă ale femeilor scoase la vânzare. Amara simte furnicături pe piele când vede şi îi revine o amintire îngropată. Cum Dido – pe care nu o cunoştea pe-atunci – s-a întins şi i-a luat mâna când stăteau împreună în piaţa din Puteoli.

Drusilla i-l arată pe administratorul ei, Josephus, care le face semn de lângă un neguţător. Probabil că a terminat târguielile.

— E gata, spune Drusilla şi porneşte spre ei.

Preţ de o clipă. Amara crede că n-o s-o poată urma, că nu se mai poate apropia nici măcar un pas de piaţă. A cuprins-o o spaimă iraţională că, dacă ajunge acolo, unul dintre neguţători o să-i smulgă şi ei mantia şi o să fie silită să stea despuiată pe postamentul de licitaţii, scoasă din nou la vânzare.

— Vin cu tine, îi spune Britannica privind-o cu ochii mijiți și nasul încrețit, cu fața spre soare. Hai, Amara, vino. Sunt şi eu aici.

Amara o ia de braț, simțind deopotrivă ruşine şi recunoştință ştiind că ea e liberă, dar Britannica, nu.

— Promit că n-am să te vând niciodată, spune ea cu înflăcărare. Când o să te pot elibera legal, am s-o fac. Îți promit.

— Ştiu, răspunde simplu Britannica, de parcă orice altceva ar fi de neimaginat din partea prietenei sale.

Amara se simte şi mai ruşinată.

Când ajung, Josephus se târguieşte deja în numele Drusillei. Neguțătorul îi face semn din cap Amarei, incluzând-o în discuție, însă ea nu-l poate privi în față. Privirea îi coboară în schimb spre mâinile lui. Sunt bronzate şi bătătorite de stat în soare şi încărcate cu inele. Amara ştie unde vor fi fost mâinile astea, atingându-i pe oamenii pe care-i vinde şi trăgând de ei, lovindu-i, smulgându-le orice plăcere consideră el că are dreptul să smulgă. O strânge aşa de tare de braț pe Britannica, încât probabil că o doare, însă britana nici nu clipeşte.

— Amara, spune Drusilla. Te-am întrebat ce crezi.

— Scuză-mă, poți să-mi mai zici o dată?

— Două flautiste grecoaice sau o cântăreață la liră din Cartagina. Mai mult n-are. Oricare o poate acompania pe Victoria, dar flautistele ar merge mai bine, dacă-şi merită banii.

— Oricare, se bâlbâie Amara. Nu sunt sigură.

Josephus mai schimbă câteva cuvinte cu neguțătorul, care merge să aducă femeile. Nu au fost scoase în rând,

ci înghesuite într-o parte, împreună cu un tânăr suplu care pe Amara o duce, cu durere, cu gândul la Philos – deşi, când se uită mai bine, îşi dă seama că nu seamănă deloc cu el. Cele trei femei se aliniază în fața ei şi a Drusillei. Cântăreața la liră stă puțin mai departe. Are ochii roşii şi umflați, şi tot încearcă să se acopere, însă neguțătorul îi îndepărtează mâinile de trup. Amara bănuieşte că a fost şi ea răpită, cum s-a întâmplat şi cu Dido.

Flautistele care stau alături de ea au o privire inexpresivă, pe care Amara o recunoaşte din timpul petrecut de ea la piața de sclavi. Cel mai probabil, n-au cunoscut niciodată libertatea.

— Cred că trebuie să fie perechea, nu? şopteşte Drusilla. Foarte grațioase. Câtă vreme pot să cânte de-adevăratelea.

Amara se uită din nou la flautiste, iar de data asta vede pentru o clipă ceea ce vede şi Drusilla. Şi le închipuie cântând la una dintre cinele lor, distrându-l pe Rufus şi pe Quintus, integrându-se în decor şi spectacol. Făcând bani pe care ea să-i dea lui Felix.

— N-ar trebui să cerem să le auzim cântând ceva?

Drusilla încuviințează din cap. Josephus vorbeşte din nou cu neguțătorul, care merge să aducă flautele femeilor. Amara îşi dă seama că a treia se uită la ele, cu ochii rotunzi şi disperați.

— Poate-ar trebui să le luăm pe toate trei? întreabă Amara, dintr-odată temătoare s-o lase aici.

— Nu ne putem permite, răspunde Drusilla cu glas scăzut.

E adevărat. Amara depinde deja de Drusilla să susțină cea mai mare parte a achiziției de azi. I-a făcut cadou mai multe bijuterii în loc să participe cu bani şi s-au înțeles ca Drusilla să i le împrumute din când în când, ca să nu-i trezească bănuieli lui Rufus.

Neguțătorul se întoarce, le dă femeilor instrumentele şi le face un semn grosolan să cânte. Una dintre ele îi aruncă priviri disprețuitoare, însă numai când nu se uită la ea. Încep să cânte împreună, iar muzica acoperă fundalul de plânsete şi țipete, zgomotul urât al pieței. E doar o melodie simplă, dar suficient cât să arate că sunt talentate la flaut şi înțeleg cum trebuie să se mişte. Alături de Victoria, ar fi un trio seducător, fără îndoială. Amara se întreabă câți bani i-ar da Egnatius dacă le-ar vedea pe fetele astea, aducându-şi aminte cum reacționase când le angajase prima dată pe ea şi pe Dido să cânte anul trecut de Floralia. Treptat, începe să nu se mai ruşineze şi se uită la trupurile fetelor, calculând cam cât ar valora pentru ea.

Când se încheie numărul, Drusilla îi face semn să se apropie ca să poată sta de vorbă fără să le audă neguțătorul.

— Cred c-ar trebui să le luăm, şopteşte ea.

Amara încuviințează.

— I-ai spus deja lui Josephus cât ne putem permite?

— Evident. Şi dacă omul nu acceptă, putem să venim altă dată. Găsim oricând.

Se întorc lângă Josephus şi Britannica. Administratorul Drusillei înțelege din înclinarea capului stăpânei sale ce-ar vrea să cumpere. În timp ce bărbații se târguiesc, Amara nu-şi poate lua ochii de la flautiste,

întrebându-se ce înțeleg. Şi îşi aduce din nou aminte de propria vânzare publică, de sentimentul ei prostesc de uşurare că Felix părea să fie drăguț, că n-o pipăise aşa brutal ca alți cumpărători. Atunci nu înțelesese că blândețea lui venea din dorința de a-şi examina cât mai scrupulos bunurile. N-ai cum să simți trupul unei femei când tresare întruna. Niciuna dintre flautiste nu-i întoarce privirea; amândouă se uită în gol. Pentru prima dată. Amara citeşte numele de pe cartoanele lor. *Phoebe. Lais.*

— De unde din Grecia sunteți? o întreabă pe Lais în limba ei maternă.

— Atena, răspunde aceasta cu un zâmbet fals.

Fata are un accent asemănător cu Menandru, bărbatul pe care l-a iubit cândva Amara, cel pe care l-a părăsit pentru Rufus.

Amara e cât pe ce să spună că ea e din Atica, dar privirea rece a femeii o împiedică. Lais poate foarte bine să-şi închipuie că Amara ar putea fi exact ca Felix, o proprietară care o s-o trateze cu răutate sau indiferență, nu cineva în care poate avea încredere. Şi e drept că Amara nu poate răspunde pentru comportamentul tuturor bărbaților pe care Lais şi Phoebe vor fi nevoite să-l întrețină. Poate că până la urmă nu-i aşa diferită de fostul ei stăpân. Înainte să se gândească prea mult, se forțează să şi-l imagineze pe Felix în camera roşie, aşteptând să-şi recupereze datoriile. *Ele sau eu,* îşi spune Amara. *Oricine ar face la fel.*

Josephus şi negutătorul se înțeleg la 4 000 de sesterți pentru cele două, mai puțin decât suma maximă cu

care fusese de acord Drusilla şi mult mai puțin decât i-a plătit Amara lui Felix pentru prietenele ei. Oricât de nepricepută e la vânzarea ființelor umane. Amara tot înțelege că e un preț bun. Josephus îi dă neguțătorului o pungă plină cu monede ca avans şi semnează un contract prin care se obligă să plătească restul la o anumită dată. Se iscă o nouă discuție, pentru că nu e clar dacă le pot lua sau nu imediat pe fete. Josephus amenință că îşi ia avansul înapoi şi, până la urmă. Amara şi Drusilla le primesc pe Phoebe şi Lais.

Pleacă de-a lungul docurilor spre oraş, Josephus şi Britannica păzindu-le pe femeile proaspăt cumpărate, care au fost înfăşurate în mantii care să le scutească de umilința de a umbla pe jumătate despuiate pe stradă. Amara şi Drusilla merg puțin mai în față.

— Te-ai descurcat bine, şopteşte Drusilla, atât de încet, încât Amara aproape că n-aude cei spune. O să devină tot mai uşor.

Amara aruncă o privire la fața prietenei sale, dar e la fel de netedă şi inexpresivă ca şi înainte.

— Dacă asta-i voia zeilor, o să-şi recapete libertatea, ca şi noi, continuă Drusilla. Cei meniți să se ridice o vor face.

Amara simte pe față picuri de apă împroşcați de un val care se sparge de zidul portului. Marea se întinde în dreapta ei, tulburându-se şi sclipind în razele soarelui, frumoasă, dar primejdioasă. Se gândeşte la prietena ei Cressa, care s-a înecat în port după ce preferase să-şi pună capăt vieții decât să trăiască mai departe ca sclavă a lui Felix, incapabilă să-şi poarte durerea pricinuită de pierderea copilului din pântec. Amarei i-ar

fi uşor să creadă că norocul i-a fost sortit, dar nu e cazul.

— Libertatea mea a fost în parte meritul tău, spune Amara. Tu mi-ai dat încrederea să-i cer lui Rufus să mă cumpere.

Drusilla ridică uşor din umeri, plină de grație.

— Erai deja hotărâtă. Am văzut-o pe fața ta de prima dată când ne-am întâlnit. Şi am văzut-o şi pe fața lui. Nu-l mai văzusem pe Rufus aşa îndrăgostit de o femeie.

Amara se gândeşte la tot ce-a aflat de atunci despre iubitul ei, dar nu spune nimic.

Plimbarea prin oraş e extenuantă prin căldură. Casa Amarei e în celălalt capăt al oraşului şi până ajung la uşa ei aurie e transpirată toată. Până şi Drusilla pare puțin agitată când intră în întunericul răcoros al atriumului. Amara clipeşte ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina mai slabă, iar Victoria vine în fugă spre ele din grădină şi o îmbrățişează.

— Ai găsit! exclamă ea, uitându-se curioasă la Phoebe şi Lais.

— Da, ele sunt!

— Minunat! spune Victoria zâmbindu-le celor două nou-venite.

Amara e conştientă că Drusilla priveşte şi se simte jenată. Victoria n-a fost invitată la târg, statutul ei fiind incomod, între sclavă şi libertă. Lipsa unui patron şi datoria uriaşă către Felix înseamnă că va trebui să-şi câştige partea împreună cu flautistele. E puțin probabil ca bărbații care le vor folosi să se sinchisească prea tare de diferențele legale dintre ele.

Phoebe şi Lais stau strânse una în alta lângă bazin, părând agitate după ce au trecut de şocul vânzării.

— Probabil vă e foame, le spune Amara.

Femeile se uită nesigure una la alta, iar Phoebe îşi umezeşte buzele.

— Te rog, niciun deranj, răspunde ea într-o latină cu accent puternic. Doar apă.

— Prostii! zice Victoria cu căldură. Probabil sunteți lihnite. Haideți cu mine. Vă aduce Martha ceva. Poate nişte pâine? Şi ceva brânză?

Victoria le conduce pe cele două flautiste în grădină, uşurându-le temerile cu o revărsare de pălăvrăgeală prietenoasă. Amara le priveşte îndepărtându-se, mişcată de bunătatea prietenei sale.

— Bine, începe Drusilla după îndepărtarea celor trei femei. O să trebuiască să muncească împreună.

— Stai să mănânci şi tu ceva? o întreabă Amara.

Drusilla clatină din cap.

— Trebuie să ajung acasă, l-am promis lui Primus că stau după-masa asta cu el.

Întinde mâna spre Amara şi o sărută uşor pe obraz.

— Să-mi spui cât te costă să le hrăneşti şi să le îmbraci. După aceea, putem compara cu suma plătită. Să ai grijă să păstrăm echilibrul.

Amara încuviințează din cap.

— Sigur că da, spune ea. Pupă-l pe băiețel din partea mea.

Drusilla traversează atriumul şi se duce la Josephus, care a rămas tăcut în prag, lângă Juventus. După ce pleacă, Amara rămâne doar cu Britannica.

— Probabil că ți-e foame şi ție, spune ea, jenată că nu s-a gândit încă la asta.

Britannica ridică din umeri.

— Doar dacă n-ai nevoie de mine acum.

— Du-te să mănânci. Vin şi eu în grădină imediat, după ce-i spun ceva lui Juventus.

Portarul o priveşte pe Amara apropiindu-se, cu ochii zăbovind pe trupul ei. Încă de când a fost cu ea la bordel, de când a văzut locul rău famat de unde vine şi a auzit ce disprețuitor îi vorbea Paris, Juventus a privit-o tot mai pofticios, deşi n-a fost niciodată atât de insolent încât să fie nevoită să-i spună ceva. Şi oricum, ce i-ar putea spune? O femeie virtuoasă cu siguranță că nici n-ar recunoaşte expresia murdară de pe chipul lui. Rămâne puțin mai departe de el, dorindu-şi să nu fie singuri.

— Când se întoarce Philos?

Juventus îşi suge dinții.

— Are treabă cu stăpânul până după-amiază.

— Când se întoarce, spune-i, te rog, că trebuie să-l văd.

Juventus o fixează cu privirea până când Amara devine pe deplin conştientă, aşa cum îşi doreşte şi el, de altfel, că până de curând n-ar fi fost nevoit să se limiteze la privit, l-ar fi putut plăti şi el serviciile.

— Cum doreşti, stăpână.

Mintea-i rănită de dragoste, trupul spre trup se îndreaptă.

Lucrețiu, *Poemul naturii*[6]

Amara şi Philos o iau pe străzi lăturalnice ca să ajungă la casa lui Cornelius. Clădirile sunt luminate de ultima strălucire portocalie de dinainte de lăsarea amurgului, iar aerul e răcoros. Unii negustori îşi strâng deja marfa şi mută înapoi în prăvălii belşugul de coşuri şi urcioare de pe trotuar. Ospătăria de unde Martha ia de multe ori cina lor e aglomerată, iar clienții sunt îngrămădiți în jurul tejghelei de un galben strălucitor, de unde-şi iau ultima supă fierbinte.

Philos pare obosit. Amara se aşteptase să încerce să-i vorbească iar despre Rufus, dar probabil că l-a respins de atâtea ori, încât a renunțat. Se simte şi uşurată, şi dezamăgită.

— Cum ți s-au părut Phoebe şi Lais? întreabă ea când s-au mai îndepărtat de casă şi merg mai aproape unul de celălalt.

— Abia dacă le-am văzut o clipă. Dar sunt sigur că tu şi Drusilla ați ales cu înțelepciune.

Un negustor ambulant încărcat cu coşuri pline de oale şi ulcele care zăngănesc îşi face loc pe lângă ei, silindu-i pe amândoi să se lipească de zid. Philos îşi pune brațul în fața ei, ca să nu fie zgâriată sau lovită. Amara ştie că e un gest pe care orice sclav e nevoit să-l facă, silit tot

---

[6] Titus Lucretius Carus, *Poemul naturii*, IV.1048, traducere, prefaţă şi note de D. Murăraşu, Minerva, Bucureşti, 1981, p. 167.

timpul să-şi sacrifice propriul confort pentru alții, însă felul în care se întoarce spre ea după aceea e mai mult prietenesc.

— Nu te-a lovit, nu? întreabă el.

Philos şi-a coborât brațul, dar încă stau aproape. Amara se întinde instinctiv după mâna lui, într-o mişcare pe jumătate ascunsă sub faldurile mantiei.

— Nu, spune ea, nu m-a lovit. Îți mulțumesc.

Philos îi răspunde strângându-i şi el degetele şi, preț de o clipă, ținându-i mâna atât de strâns, încât Amara crede că n-o să-i mai dea drumul, îşi trece degetul mare peste degetele ei, suficient de încet ca să fie evident că nu este un accident. Apoi îi dă drumul şi se îndepărtează. Merg mai departe, fără să se privească sau să recunoască atingerea. N-avea cum să-i fi ținut mâna mai mult de o clipă, deoarece vânzătorul ambulant abia a trecut de ei, însă Amarei i se pare că timpul s-a dilatat.

— A fost bizar să văd piața de sclavi din cealaltă parte.

Inima îi bate atât de tare, încât nu stă să se gândească la ce spune sau de ce simte dintr-odată nevoia să împărtăşească un lucru aşa de personal.

— Deşi Felix m-a cumpărat la Puteoli, nu aici, încă mai visez locul ăla. Ce fac oamenii când ştiu că nu contezi. Când ştiu că eşti un nimic.

— Nu e un ritual de trecere pe care să-l fi trăit, răspunde Philos. N-am fost vândut decât o singură dată şi a fost o tranzacție privată.

— E ceva brutal. Şi am făcut şi eu acelaşi lucru altcuiva.

Nu se priveau unul pe celălalt, dar acum Philos i-a aruncat o privire.

— Toți facem ceea ce trebuie ca să supraviețuim. Iar tu şi Drusilla n-o să fiți nemiloase. Dacă n-ați fi fost voi, le-ar fi cumpărat altcineva.

— Aşa îmi spun şi eu.

— Şi aşa şi este. Doar un prost crede că viața e ca o piesă de teatru şi că ai putea nădăjdui să-ți păstrezi virtutea.

Zâmbeşte, ca şi cum cuvintele n-ar fi fost decât o glumă, însă ştiu amândoi cine e ținta: Rufus, stăpânul lui iubitor de teatru.

Amara îi întoarce zâmbetul, dar nu îndrăzneşte să accepte pe deplin insulta la adresa patronului ei.

— Bănuiesc că n-am să le cer lui Phoebe şi Lais mai mult decât am îndurat eu. Şi cel puțin nu m-a deranjat niciodată Egnatius. Era aproape un prieten pentru Dido şi pentru mine.

— Cum crezi că o să te simți când o să-l revezi?

Amara evocă amintirea ultimei dăți când l-a văzut pe Egnatius, cu machiajul lui gros crăpat de cât zâmbise, agitându-se în jurul lui Dido şi prinzându-i trandafiri în păr. Dido fusese dintotdeauna favorita lui, iar imaginea îi aduce Amarei un val de tristețe.

— Nu ştiu, spune ea.

Intrarea casei lui Cornelius e de două ori mai înaltă decât Amara şi de departe cea mai impunătoare de pe stradă. Uşile sunt întredeschise şi lasă să se strecoare o rază de lumină pe trotuarul care se întunecă. Amara şi Philos nu intră pe aici – ea îl îndrumă spre o uşiță dintr-o alee lăturalnică, o cale mai puțin bătătoare la

ochi de a pătrunde în casă. Portarul cu şorţul pătat de unsoare îi primeşte înăuntru, lăsându-l să aştepte într-o cămăruţă întunecoasă până îl cheamă pe Egnatius. Amara se uită la Philos, care priveşte curios în jur, admirând picturile de pe pereţi: nimfe urmărite de centauri. Nimic nu e foarte subtil în casa lui Cornelius.

— Draga mea!

Egnatius, libertul lui Cornelius, stă în prag, cu braţele aruncate în sus, aşteptând teatral o îmbrăţişare. Amara dă fuga la el şi-l sărută pe ambii obraji.

— Şi ce-avem aici?

Egnatius îl măsoară pe Philos din cap până în picioare, cu buzele făcute pungă şi o expresie inconfundabilă de evaluator.

Amara e stânjenită şi se teme că Philos se va simţi jignit, însă el pare amuzat.

— Administratorul, răspunde el. Am venit să întocmesc contractul.

— Foarte drăguţ pentru un administrator, îi şopteşte Egnatius Amarei şi-i face cu ochiul.

Spre iritarea ei, în loc să reuşească să se gândească la o replică spirituală, se trezeşte că i se încing obrajii. Egnatius râde.

— Păi, drăguţii mei, hai să bem nişte vin şi să discutăm despre petreceri. Şi contracte, adaugă el, uitându-se peste umăr la Philos, cu o sprânceană ridicată.

Îl urmează pe Egnatius într-o încăpere puţin mai mare, probabil camera lui privată, cu două canapele şi o măsuţă pe care e pus vinul. Pereţii sunt zugrăviţi într-un roşu-închis, cu imagini din legenda lui Hercules. În

fiecare colţ ard lămpi de fier şi e aprins şi un mangal. Amara a fost de multe ori în casa lui Cornelius, dar întotdeauna ca artist angajat. Presupune că stăpânul casei nici măcar nu ştie că e aici. Afacerile cu cumpărarea femeilor şi artiştilor e cu siguranţă sub demnitatea lui.

— Staţi jos, dragilor, staţi jos! îi îndeamnă Egnatius fluturând din mână.

Amara şi Philos nu se pot întinde împreună pe canapea, aşa că se aşază pe margine, fiecare într-un capăt. Egnatius se trânteşte pe cealaltă canapea şi oftează.

— Îmi pare foarte rău. Micuţa ta prietenă, mica mea ciocârlie dragă. Ce pierdere!

Amara ştie că se referă la Dido.

— Mulţumesc.

— Ce voce avea! Tu ai auzit-o vreodată? îl întreabă pe Philos, care clatină din cap. Foarte talentată.

Pentru o clipă, pe chipul lui se citeşte o expresie de tristeţe sinceră.

— Fie ca umbra ei să-şi găsească pacea, spune el şi întinde mâna să toarne vin. Mă bucur că măcar tu, dragostea mea, ai scăpat de stăpânul ăla înfiorător al tău.

— Mai faci afaceri cu Felix?

— Are o marfă excelentă, răspunde Egnatius ridicând din umeri. Nu poţi fi prea mofturos când vine vorba de codoşi. Nu-s cea mai fermecătoare rasă.

Îi zâmbeşte Amarei şi adaugă:

— Personalele de faţă se exclud, fireşte.

— Cum am scris în biletul meu, din păcate nu mai pot cânta în public.

Amara se apleacă să accepte vinul pe care i-l oferă Egnatius. Philos, observă ea, ridică mâna să refuze.

— Patronul meu ar fi foarte necăjit de idee, adaugă ea.

— Ah, desigur! exclamă Egnatius. Tânărul Rufus, nu? Sau amiralul Plinius? După noul tău nume, e puțin neclar cui îi aparții.

Ia o gură de vin şi dă din cap cu indulgență către Philos.

— Nu că ar fi vreo problemă dacă o fată are doi patroni buni, după cum sunt convins că eşti de acord. Niciunul dintre noi nu rămâne veşnic tânăr.

— Rufus e patronul meu, zice Amara, fără să răspundă insinuării. Deşi îi sunt nespus de datoare amiralului.

— Şi ce-mi poți oferi?

Egnatius dă pe gât paharul şi rămâne uitându-se la drojdia care pluteşte pe fund. Lumina mangalului străluceşte prin vin, făcându-l să scânteieze.

— Cornelius nu acceptă băieți, din păcate. Deşi i-am sugerat de multe ori.

— Am o cântăreață foarte talentată, cu o siluetă excepțională, spune Amara. Şi două flautiste încântătoare. Cântăreața are un talent special să mulțumească un bărbat, în orice fel şi-ar dori el.

— De unde le-ai cumpărat?

— Cântăreața e liberta mea, spune Amara. Eram…

Ezită o clipă. Dar n-are rost să fie timidă cu Egnatius.

— Am lucrat împreună. La bordel. Flautistele le-am cumpărat cu Drusilla, la recomandarea ei.

— Sună minunat. Aş fi încântat să le programez pe toate într-o seară, ca să le încerc. Putem oricând să le facem loc de Floralia. Aşa cum sunt sigur că-ți aduci aminte.

— Ținând cont că-ți furnizez trei femei, mă aştept ca plata să fie mai mare decât a primit Felix pentru Dido şi pentru mine.

Egnatius zâmbeşte, dar fără urmă de căldură.

— Dacă trec de teste, putem discuta o creştere de preț.

Îi aruncă o privire lui Philos, care a scos tabletele şi le ține în echilibru pe genunchi.

— Te ocupi de toate afacerile ei?

— Sunt administratorul lui Rufus. Fac orice mi se cere.

— Probabil că le-ai văzut pe femeile astea. Ce m-ai sfătui? Merită la fel de mult ca şi ea?

Egnatius pocneşte în joacă din degete spre Amara.

— Nu-i băga în seamă tachinarea, spune Amara iritată. E doar răutăcios.

— Cât a plătit Rufus pentru ea? Sau a plătit amiralul? Nu pot să țin socoteala atâtor oameni bogați minunați!

Urmează o tăcere incomodă, deoarece Philos ignoră întrebarea.

— Tu eşti administratorul, nu? insistă Egnatius. Tot tu trebuie să fi scris contractul, nu?

Philos strânge atât de tare tabletele, încât Amara vede că i se albesc încheieturile.

— Şase mii de sesterți, răspunde el. Din care stăpânul meu a contribuit cu o treime.

— Aşa de mult! bolboroseşte Egnatius, sincer luat prin surprindere. Draga mea, i se adresează impresionat Amarei. Şase mii de sesterţi? Ce naiba ai făcut?
— Ajunge! spune Amara, nefiind sigură ce l-a supărat pe Philos, dar conştientă de stinghereala lui. Sau ar trebui să mă simt jignită că nu te-ai aşteptat să fi fost măcar opt mii?
Egnatius izbucneşte în râs.
— Cu tine, nu m-ar mira nimic.
Râde şi Amara împreună cu el, mai mult din politeţe decât de amuzament. Egnatius se uită la faţa posomorâtă a lui Philos şi oftează.
— E cam serios, nu? Nu contează, te asigur că n-am vrut să jignesc judecata stăpânului tău, băiete, şi nici pe-a amiralului.
Philos face un efort să zâmbească.
— Desigur, spune el. De altfel, nici nu m-am simţit jignit. Decât, poate, de ideea că poţi pune preţ pe perfecţiune.
Încercarea lui Philos de a fi fermecător i se pare forţată Amarei, dar Egnatius se linişteşte. Au mai stat puţin să bea şi să discute, iar Philos a acceptat până la urmă un pahar, de care abia s-a atins. Felul în care îi place întotdeauna să-şi păstreze luciditatea o duce pe Amara cu gândul la Felix. Încearcă din nou să ridice preţul şi eşuează, însă reuşeşte să-l convingă pe Egnatius să asigure escortă până acasă, pentru siguranţa femeilor ei, fără să mai plătească ea nimic.
Când vine momentul să plece, Egnatius îi însoţeşte până la uşă în loc să-l cheme pe portar şi-l ajută pe Philos să aprindă lampa pentru drumul spre casă. Pare

un pic reticent să-l lase să plece, iar Amara îşi dă seama că poate suferă de singurătate.

Când îşi ia rămas-bun, Egnatius o îmbrăţişează, ţinând-o de braţe şi sărutând-o pe ambii obraji.

— Cam slabă, remarcă el. Ai grijă, draga mea. Patronul tău cred c-ar vrea un pic mai multă carne pentru 6 000, sunt sigur de asta.

— Dimpotrivă, spune ea. Exact aşa îi place.

Egnatius chicoteşte, crezând că ea flirtează şi nu înţelege că vorbeşte serios. Amara iese în stradă cu un ultim rămas-bun, iar Egnatius închide uşa în urma lor. Se lasă înserarea. Trebuie să se grăbească, să nu rămână afară pe întuneric.

Merg pe aleea îngustă, Philos ţinând lampa sus, iar Amara sprijinindu-se cu mâna de zid ca să-şi păstreze echilibrul în lumina tot mai slabă. Ceea ce n-o împiedică să se poticnească.

— Ar fi mai sigur dacă m-aş ţine de braţul tău, spune ea.

Philos se opreşte, dar nu răspunde. Chiar şi în lumina pâlpâitoare a lămpii, îşi dă seama că pare stânjenit, exact aşa cum a fost şi când i-a cerut Egnatius să-şi amintească preţul ei.

— Doar dacă nu te deranjează, adaugă ea jenată.

— Nu mă deranjează.

Philos îi întinde braţul. Amara îl prinde, dar el o trage lângă el, mult mai aproape decât se aşteptase ea. Căldura trupului său, senzaţia fizică, e şocantă. Se privesc lung unul pe celălalt. Urmează s-o sărute. Amara ştie că ar trebui să se tragă înapoi, că riscul pentru amândoi e mai mare decât orice atracţie. Însă îl

strânge mai tare de braț, dându-i de înțeles că-l dorește.

Însă Philos n-o sărută. Își întoarce din nou fața spre lumină, cu o expresie încordată.

— Trebuie să ne grăbim, îi spune.

Se întorc acasă în tăcere.

Iubirea nu poate sta la un loc cu frica.

Seneca, *Scrisori către Luciliu*[7]

Aerul e proaspăt, iar apa de la ploaia de dimineață încă zăbovește în petele de umbră de pe trotuar. Amara e binedispusă când pleacă de la Drusilla. Au luat micul-dejun împreună în atrium, învăluite de răpăiala liniștitoare a ploii care cădea în bazin și trimitea stropi blânzi pe dale, în timp ce Primus își trăgea căluțul de lemn de colo-colo, prefăcându-se că e soldat. Drusilla a insistat să serbeze cu vin dulce succesul Amarei, care reușise să obțină acordul lui Egnatius, și poate că vinul era cel care o făcea să se simtă amețită, încălzită pe dinăuntru. Pentru a mia oară, retrăiește amintirea de aseară, cu Philos aproape de ea, își imaginează că a sărutat-o, după care lasă imaginea să dispară. *Nu-i*

---

[7] Seneca, *Scrisori către Luciliu*, Scrisoarea XLVII, ed. Cit., p. 114.

nimic rău să te gândeşti la asta, îşi spune ea. *Câtă vreme n-o fac niciodată.*

Vede mulțimea din coltul străzii ei înainte să ajungă acolo. Oamenii s-au adunat în jurul templului de la răscruce, iar din micul altar se ridică fum. Va trebui să stea şi să aştepte laolaltă cu ceilalți; nu poate atrage ghinionul asupra casei sale trecând pe lângă o ceremonie a larilor. Rămâne la marginea grupului, pentru că nu vrea ca vreun bărbat să profite de înghesuială ca s-o pipăie. Timpul trece încet. Preoții din cartier sunt întotdeauna sclavi şi liberți, iar ea ştie că vor profita de acest rar moment de importanță publică. Simte un miros înțepător de pene arse – probabil au sacrificat un porumbel.

Unul dintre preoți cântă, iar ea îl întrezăreşte prin marea de capete. Pare foarte tânăr şi sincer – o duce cu gândul la Menandru. Imaginea primei sale iubiri o sfâşie, mai rapid şi mai brutal decât cuțitul de sacrificiu. Chipul lui Menandru când s-a spart lampa, când ea a scăpat pe jos darul pe care el i-l făcuse cu atâta dragoste. O sufocă durerea, obligând-o să tragă aer în piept. Se întreabă cum s-ar simți dacă ar privi-o vreodată aşa Philos, şi apoi îşi dă seama, cu surprindere, că nu-şi poate imagina. O asemenea trădare nu ar putea nici măcar să-l şocheze. Se gândeşte la expresia de nepătruns a lui Philos atunci când i se adresează Rufus, la curenții mai întunecați din spatele nemişcării lui, şi dintr-odată îşi dă seama ce se întâmplă. *E sclav,* îşi spune ea, aducându-şi aminte de avertismentul Drusillei. *Iar eu am plecat din troaca aia.*

Mulțimea începe să se împrăştie. Amara grăbeşte pasul, încercând să-şi amintească de Rufus în timp ce trece pe lângă şirurile de pânze. N-are rost să-şi imagineze pe nimeni altcineva. Mai bine să profite cât mai mult de bărbatul pe care l-a ales în loc să şi-l dorească pe cel care i-ar aduce dizgrația.

În pragul casei nu găseşte pe nimeni care s-o împiedice să se strecoare în holul umbros. Juventus e cu spatele la ea, uitându-se spre atrium în loc de stradă. Dincolo de el, aude râsete şi strigăte. Trece pe lângă umărul lui, iar el tresare.

— Stăteam de pază, protestează el şi întoarce privirea spre uşă.

Amara nu-l bagă în seamă, deloc interesată de neglijența lui. Lângă bazinul din atrium are loc o încăierare. Spre surprinderea ei, vede că Philos şi Britannica se antrenează fluturând cuțitele de lemn pe care britana le-a folosit ca s-o învețe pe Amara cum să se apere. Britannica se aruncă în față, iar Philos se trage din calea ei, împroşcând apa ca să evite o lovitură.

Britannica izbucneşte în râs.

— Eşti mort! Te omor de zece ori deja!

— Sunt încă în picioare, nu? răspunde Philos zbughind-o după o coloană, în vreme ce britana lansează un nou atac.

— Nici măcar nu încerci să mă loveşti, strigă ea şi-l prinde din spate de gulerul tunicii, după care-i pune lama de lemn la gât.

Philos ridică mâinile în semn de capitulare şi izbucnesc amândoi într-un râs contagios: Amara îşi dă seama că râd şi ea, şi Juventus.

— Ce-i asta? întreabă făcând un pas în faţă. Tot lecţii de luptă cu cuţite?

— Amara! strigă Britannica rânjind, dezvelindu-şi astfel gingiile fără dinţi din faţă. Omul tău nu-i bun de nimic!

— Cred că e puţin cam dur spus, zice Philos în timp ce se eliberează din strânsoarea femeii.

Amara îl aude pe Juventus pufnind amuzat lângă ea, apoi strigându-i ceva lui Philos în dialectul lor. Philos ridică privirea în tavan şi răspunde ceva ce Amara nu înţelege. Apoi se uită la ea, ca şi cum n-ar vrea s-o excludă din conversaţie.

— Am zis că doar n-am fost bătut de o femeie obişnuită.

Britannica azvârle cuţitul spre Amara, care-l prinde, apoi îl ia şi pe celălalt de la Philos.

— Îţi arăt eu ţie, chiar şi ea e ucigaş mai bun decât tine.

— Nu mă îndoiesc, răspunde Philos.

— Nu acum, intervine Amara, stânjenită la gândul publicului.

— Nu încerci, nu îmbunătăţeşti niciodată, ripostează Britannica. Acum mă prinzi pe mine cu mişcare furiş, cât eu mă uit în altă parte.

— Staţi puţin! protestează Philos. Eu n-am avut parte de aşa ceva! Aş fi reuşit şi eu să mă descurc cât de cât.

— Fără furiş pentru un bărbat! răspunde Britannica şi se strâmbă. Trişat.

Se întoarce spre Amara.

— Acum încerci.

Simțindu-se ca o proastă. Amara încearcă de câteva ori să se strecoare pe lângă Britannica, tot mai fără tragere de inimă de fiecare dată. E conştientă că Philos şi Juventus privesc, câtuşi de puțin impresionați. Britannica pufneşte nerăbdătoare.

— Copiezi la mine, o îndeamnă pe Amara, întorcându-se către ea, fără nicio urmă de amuzament în voce.

Britannica repede o lovitură ascendentă, ca şi cum ar vrea s-o înjunghie sub coaste.

— Loveşti întâi, spune ea.

Amara imită mişcarea, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul Britannicăi.

— Loveşti întâi, repetă ea.

Britana se mişcă, părând să-şi retragă lama dintr-o rană imaginară făcută în pieptul Amarei.

— Întotdeauna scoți arma.

— Întotdeauna scoți arma.

Cu o viteză care o ia prin surprindere pe Amara, deşi se aştepta la lovitură, Britannica ridică brațul într-un arc letal, ducând vârful lamei în jos şi lipindu-i-l de gât.

— A doua lovitură e cea mai puternică.

— *A doua lovitură e cea mai puternică,* repetă Amara, ducându-şi cuțitul la gâtul britanei.

Britannica se prăbuşeşte spre ea, ca şi cum ar fi suferit o rană fatală, forțând-o pe Amara s-o culce pe jos.

— Dar ține minte, el sau tu.

— El sau eu.

Amara gâfâie, iar brațele îi tremură sub greutatea prietenei sale. O întinde pe dale.

Britannica ridică privirea spre ea.

— Şi când tu mori, nu eşti nimic.

— Când eşti moartă, nu mai eşti nimic.

Cuvintele o înfioară – Amara îşi aduce aminte de Dido zăcând, rănită, în brațele Britannicăi.

Britana sare în picioare, având pe chip un rânjet de lup.

— Vedeți, băieți, strigă ea spre Philos şi Juventus, care le privesc în tăcere. Aşa omoară o femeie un bărbat.

Străbate mândră atriumul, îndreptându-se spre casa scărilor, şi urcă treptele câte două odată. O aud trântind uşa camerei sale.

— Cred că ai avut noroc că doar te-a trântit în bazin, îi spune Amara lui Philos.

El nu răspunde, dar şi el, şi Juventus o fixează cu privirea. Îşi dă seama că încă are în mână pumnalul ridicat, ca şi cum ar fi o armă adevărată. Îşi relaxează brațul.

— Ei, haideți, li se adresează amândurora. E Britannica!

— O să trebuiască să țin minte, spune Philos. În caz că se hotărăşte vreodată să se furişeze pe lângă mine.

Cuprinsă în continuare de o uşoară senzație de nelinişte. Amara aruncă o privire spre balcon, unde uşa Britannicăi e tot închisă. Îşi aduce aminte de avertismentul Victoriei în privința britanei. *Sălbatică.*

— Unde-s ceilalți? întreabă şi se apleacă să culeagă de jos al doilea pumnal de lemn, conştientă că asta ar fi trebuit să fie treaba Britannicăi.

Pentru o sclavă, nu e foarte sârguincioasă în privința treburilor casei.

— Repetă în grădină, răspunde Philos, luându-i cuțitele de lemn din mână. Unde duc...?

— Dacă nu te superi, pune-le în cufărul din tabliniu, spune Amara, brusc agitată pentru că stă prea aproape de el, stânjenită de amintirea tuturor sărutărilor închipuite pe care i le-a dat dimineață.

Iese în grădina însorită. Victoria, Phoebe şi Lais sunt întinse pe bancă şi se servesc cu vin.

— Amara! strigă Victoria, ducându-şi mâna la ochi pentru a se feri de razele soarelui. Sărbătorim noul nostru număr.

— Minunat, răspunde Amara, aducându-şi aminte orele pe care le petrecea repetând cu Dido în căldura sufocantă a apartamentului lui Felix. Pot să ascult şi eu?

Victoria îşi îndreaptă privirea spre cele două flautiste, ridicând din sprâncene.

— Sigur că da. Am fi încântate.

Phoebe şi Lais se strâmbă. *Felix n-ar fi acceptat în veci un asemenea comportament,* îşi spune Amara, după care se simte ruşinată de comparație, deşi n-a rostit cuvintele cu voce tare.

— Stai aici, o îndeamnă Victoria făcând un gest către bancă.

Se îndreaptă agale spre fântână, cu câte o flautistă de o parte şi de alta. Se leagănă uşor toate trei, ca nişte

trestii în vânt. Phoebe şi Lais încep să sufle în instrumente, iar Amara recunoaşte melodia. E cea pe care o cânta Victoria la bordel, pe care-şi aduce aminte că i-a cântat-o lui Felix în prima dimineață când îi ceruse să rămână sus, a doua zi după uciderea lui Simo.

Vocea Victoriei se alătură instrumentelor, iar sunetul e stăruitor, nepământesc, jelania populară a unei femei părăsite de iubit. Dansează, coborându-şi trupul până aproape de podea, cu coapsele tremurând, după care se ridică din nou. Phoebe şi Lais se mişcă împreună cu ea, iar Amara se trezeşte că se leagănă şi ea pe bancă, aducându-şi aminte cum era când cânta împreună cu Dido, deşi numerele lor erau lipsite de vlagă în comparație cu spectacolul celor trei femei. Victoria îşi aruncă pe spate capul, cu brațul întins, ca şi cum ar chema pe cineva. Gestul e aşa de hotărât, încât Amara aruncă o privire peste umăr şi, şocată, îl vede pe Rufus stând la marginea grădinii, cu o expresie fascinată pe chip. Îi îngheață sângele în vine când îşi dă seama că fusese cât pe ce să ajungă la timp să vadă o cu totul altă scenă, lupta cu cuțite din hol. Rufus se uită la ea şi zâmbeşte, apoi se strecoară până la bancă şi se aşază lângă ea. Privesc împreună până se termină cântecul.

— Minunat! Astea-s fetele Drusillei? întreabă el arătând spre flautiste.

— Da. Deşi sper că e în regulă dacă stau mai mult aici. Vreau s-o ajut şi le putem folosi şi noi. Însă doar dacă nu te superi.

— Bineînțeles, răspunde Rufus şi-şi pune mâna pe genunchiul ei. Vrăbiuță agitată, îmi aduc aminte că mi-ai cerut permisiunea, nu-ți face griji.

Amara simte cum orice urmă de autoritate pe care ar fi avut-o asupra lui Phoebe şi Lais se mistuie mai repede decât ploaia de aprilie când o văd crispându-se la atingerea patronului ei. Rufus o sărută pe gât; nu s-a lăsat niciodată tulburat de un public format din sclavi. Când mergea în vizită la el acasă, abia apucau Philos sau Vitalio să iasă din cameră, că şi începea s-o dezmierde. Amara, pe de altă parte, nu vrea ca femeile să se uite.

— Hai să le lăsăm pe fete să repete, spune ea şi se ridică.

— Cum vrei tu, draga mea, răspunde Rufus şi-i ia mâna, lăsând-o să-l conducă.

De îndată ce ajung în camerele ei. Amara îl imploră să aştepte în fața uşii dormitorului, scuzându-se că vrea să se îmbrace în mătasea transparentă care-i place lui.

Rufus oftează, dar îngăduitor. Nu-l deranjează niciodată s-o vadă agitându-se ca să-i mulțumească. Cât stă el afară, Amara se dezbracă în grabă, îşi pune pe ea mătasea şi scotoceşte printr-un coş de răchită ieftin din cufărul cu lenjerie. E plin de lână de miel deasă fiartă: contraceptivul ei. La o mână şi se înfioară când şi-o îndeasă în ea cât poate de mult. Apoi dă fuga să deschidă uşa.

— Fată frumoasă, spune Rufus, şi o sărută.

O duce spre pat, fără să-şi bată capul să închidă uşa în urma lui.

Amara nu se grăbeşte, trecând prin tot repertoriul despre care ştie că-i place lui cel mai mult. A fost de multe ori cu patronul ei de la cearta din seara când a venit Helvius la cină şi de atunci Rufus a fost cât se poate de drăgăstos. Ba chiar a părut şi mai devotat decât înainte. Uneori, Amara se gândeşte că poate şi-a imaginat ce s-a petrecut, că memoria ei a exagerat ameninţarea, că s-a înşelat în privinţa intenţiilor lui, că bineînţeles că Rufus n-a silit-o, sigur că nu, dar orice minciuni îşi spune, trupul ei îşi aduce aminte. Când o ia în braţe, inima începe să-i bată dureros de repede şi i se strânge stomacul. Scoate oftaturi prefăcute de dorinţă, îşi mişcă trupul ca să-l excite, iar când el ajunge în focul pasiunii, răsuflând greu în urechea ei, Amara priveşte cu ochii larg deschişi tavanul.

Încearcă să ignore prezentul, imaginându-se în altă parte. Se gândeşte la Philos şi şi-l imaginează urmărit de Britannica peste bazin. Râsul lui. Felul cum i-a ţinut mâna, foarte scurt, pe stradă. Privirea lui când l-a prins de braţ.

— Te iubesc, şopteşte ea, surprinsă.

— Şi eu te iubesc, draga mea, răspunde Rufus, deşi cuvintele nu-i erau adresate lui.

Se dă jos de pe ea, sărutând-o tandru.

— Vrăbiuţă mică.

Amara zâmbeşte. În definitiv, le-a zâmbit şi unor bărbaţi mai răi de-atât, iar viaţa ei confortabilă depinde de păstrarea afecţiunii lui. Cu siguranţă Rufus e un stăpân mai uşor de gestionat decât Felix. *Şi nu sunt proprietatea lui,* îşi aminteşte ea. Îşi trece cu blândeţe

un deget peste conturul feței lui, ca şi cum şi-ar dori cu adevărat s-o vadă.

— Mă bucur pentru tine că Helvius a fost ales, spune ea. Probabil că eşti foarte mulțumit.

Rufus oftează satisfăcut.

— Da, e o uşurare. Tata a băgat deja o groază de bani în campania lui. Şi cât a trebuit să îndur compania lui infatuată!

Îşi trece mâna peste coastele ei, iar degetele îi alunecă în golul creat de oasele ieşite ale pelvisului.

— Ce micuță eşti! o dezmiardă el. Vrăbiuța mea!

Amara se gândeşte la arcuirea brațului ei când coboară cuțitul de lemn, mişcarea letală pe care a învățat-o de la Britannica. *Nu sunt chiar aşa mică,* îşi spune ea. Dar inima tot îi goneşte când simte apăsarea degetelor lui pe talie. A ştiut dintotdeauna cât rău îi poate face Rufus, că are puterea să-i distrugă viața, la fel de bine cum i-o poate şi salva. Însă abia de curând a început să resimtă cu atâta amărăciune puterea lui.

— Şi acum, ce-o să se întâmple de Floralia?

— A, sigur! exclamă Rufus, ridicându-se în capul oaselor. Asta am venit să-ți spun. Înainte să mă distragi, adaugă el, luându-i mâna şi sărutând-o. Am aranjat să fii, împreună cu Drusilla, în fruntea procesiunii de la teatru, chiar în noaptea spectacolului.

— Serios? întreabă Amara uluită. Să fie o recunoaştere publică a...

Aproape că nu îndrăzneşte să continue.

— A rolului tău în viața mea, da. N-o să te pot recunoaşte în noaptea aceea, dragostea mea. O să fiu

cu familia. Dar oamenii or să ştie cine eşti şi de ce te afli acolo.

Se apleacă şi o sărută din nou.

— Or să ştie că eşti a mea.

— Ah! izbucneşte ea, cu o bucurie sinceră.

Se poate deja imagina, stând lângă Drusilla, în centrul invidiei şi admirației, având în față calea aşternută cu flori. Îl sărută pe Rufus, de data asta cu mai multă emoție.

— Cum aş putea fi vreodată altfel decât a ta?

El îi zâmbeşte, satisfăcut de adorația ei. Amara îşi lasă capul pe pieptul lui, într-un gest fals de devotament, ca să nu fie nevoită să-l privească în ochi.

Numai cu ochii de oaspe privi-voi iubita mea, dară!
Şi-altul va fi legiuit să se atingă de ea?

Ovidiu, *Amoruri* I.IV[8]

Victoria îi prinde privirea Amarei şi ridică din sprâncene, dar Amara o ignoră. E drept că tonul imperios al Drusillei e puțin strident, dar Amara n-are

[8] Publius Ovidius Naso, *Amoruri* I.IV, în *Heroide •Amoruri •Arta iubirii •Remediile iubirii •Cosmetice,* traducere şi note de Maria-Valeria Petrescu, prefaţă şi tabel cronologic de Grigore Tănăsescu, Minerva, Bucureşti, 1977, p. 99.

de gând să se strâmbe la ea pe la spate. Rămasă blocată în mentalitatea bordelului. Victoria nu pare să priceapă ierarhia în rândul curtezanelor. Aerul încins de afară pătrunde în sufragerie, aducând cu el aroma mentei care se coace la soare. Grădina Drusillei a fost dintotdeauna plină de aroma plantelor dragi lui Venus: trandafiri, mentă şi mirt.

Drusilla se agită pe lângă Phoebe şi Lais, cărora le dă instrucțiuni unde să stea. Sufrageria ei e mai mică decât a Amarei, dar dă direct în grădină, motiv pentru care au hotărât s-o aleagă pentru seara asta. Drusilla are şi mai multe dormitoare, ceea ce ar putea fi important după ce e servită mâncarea.

— Deci eu sunt cu Quintus? întreabă Victoria, bătând plictisită din picior. Deşi e iubitul tău?

— E patronul meu, răspunde Drusilla fără să se uite la ea, în timp ce se ocupă de tunica lui Lais, pe care o aranjează în aşa fel încât să-i placă. Îi ofer tot felul de distracții.

— Amara e cu Rufus, fetele trebuie să le-o tragă celorlalți doi băieți pe care i-ați invitat, iar eu sunt cu Quintus. Ăştia-s toți bărbații. Şi tu? Nu te vrea nimeni?

Glasul Victoriei e dezinvolt, ca şi cum ar face o glumă, dar Amara se crispează, temându-se ca nu cumva Drusilla să se simtă jignită.

— Pe mine?

Drusilla ridică din sprâncenele perfect conturate, iar în obraji îi apar gropițe când zâmbeşte.

— Eu sunt cea care primeşte banii. Cea care îşi alege iubiții. Nu distrez un bărbat când îmi cere altă femeie.

Amara n-a mai văzut-o niciodată pe Victoria pusă la punct de o limbă mai ascuțită decât a ei. Victoria nu spune nimic; își dă doar părul pe spate, ca şi cum cuvintele n-o ating.

— Cred că Rufus o să vrea să meargă acasă după cină, spune Amara, schimbând subiectul.

— Ți-am pregătit fosta ta cameră, pentru orice eventualitate, răspunde Drusilla. Ceilalți trei presupun că or să vrea să stea aici, pe canapele, ca să poată schimba femeile între ei. Asta după ce ne retragem noi două.

Amara roşeşte jenată auzind-o pe Drusilla că le ridică în rang pe amândouă, chiar dacă se simte mulțumită de schimbarea statutului ei.

— Nu te deranjează, nu? o întreabă Amara pe Victoria, simțind că-i pare rău pentru ea.

— De ce să mă deranjeze?

Victoria se ridică şi se îndreaptă mândră spre grădină. Amara o vede oprindu-se la fântână, cu spatele spre ele. Se întreabă dacă ar trebui să se ducă la ea, dacă-i datorează Victoriei acea loialitate, dar se hotărăşte să rămână pe loc.

Grădina e umbrită şi aerul mai răcoros când ajung musafirii Drusillei. Victoria şi flautistele cântă în grădină, în afara cercului intim, în timp ce acei patru bărbați se salută între ei şi se instalează confortabil în sufragerie. Au toți cam aceeaşi vârstă, toți fii bogați ai unor părinți influenți, care se cunosc din copilărie. Quintus e cel mai plin de sine, dar Lucius e cel mai atrăgător; are o gură senzuală, feminină, iar părul negru dat cu ulei luceşte. Amara îşi aminteşte cu

durere de vremurile când venea cu Dido la cinele Drusillei, iar Lucius era iubitul prietenei sale. Acum se uită la Lais şi Phoebe, fără îndoială încercând să se hotărască pe care dintre ele o preferă.

— Tatăl tău insistă că trebuie să fie anul ăsta? îl întreabă Quintus pe Marcus. Cum arată mireasa?

Marcus dă pe gât vinul pe care i l-a oferit unul dintre servitorii tăcuți ai Drusillei.

— Habar n-am. Mama a ales-o.

— Ah, ghinion! râde Quintus. Q să ai parte de o chestie dolofană, devotată lui Juno, care-o să-ți țeasă tunici lălâi.

— Şi o să plângă dacă nu le porți, îl ia şi Lucius peste picior, continuând să se uite la Victoria şi la flautiste.

— Nu-i nimic rău dacă o fată îi țese haine bărbatului ei, spune Rufus.

Stă întins lângă Amara, cu un braț asudat atârnând deasupra ei.

— Ştim cu toții ce bărbat plicticos o să fii fu, îl ia în râs Quintus. Îngrozitor de cuviincios. Dar nu-ți face griji, dragă, adaugă el făcându-i cu ochiul Amarei. Fără îndoială că o să fie şi un ipocrit de zile mari, aşa că eşti în siguranță.

— N-o mai necăji, îi atrage atenția Rufus, trăgând-o pe Amara mai aproape.

Nu-i sigură dacă gestul protector ar trebui s-o asigure pe ea de statornicia lui sau să-şi aline propria vinovăție pentru că nu-i deloc statornic.

— Chiar aveți de gând să vorbiți despre neveste şi țesut toată seara? întreabă Drusilla încrețind din nas. Dacă ştiam, îi invitam pe tații voştri.

— Sunt convins că Hortensius nu te-ar refuza niciodată, ripostează Quintus, cu glas tăios.

Amara își aduce aminte cu câtă lăcomie se uitase la Drusilla, tatăl lui Rufus, Hortensius, când se întâlniseră și e înclinată să fie de acord. Nici măcar Rufus nu sare în apărarea lui taică-su, ci izbucnește în râs.

Drusilla zâmbește și pune o mână pe brațul lui Quintus.

— Ce bine că eu îți sunt întotdeauna loială ție!

Lucius strâmbă ușor din gură când aude și-și îndreaptă privirea spre Drusilla, într-un gest de iubit secret. Amara crede că lui Quintus o să-i scape, dar se înșală. E de-a dreptul furios, iar Amara se teme o clipă că va deveni violent – însă el o prinde pe Drusilla și o sărută, trecându-și mâinile peste ea atât de agresiv, încât face să-i dispară zâmbetul de pe chipul lui Lucius. Drusilla acceptă îmbrățișarea, apoi îl împinge ușor. Quintus se supune, dar își ține o mână strânsă pe coapsa ei, uitându-se la ea cu o intensitate ce pare prea intimă ca să poată fi privită.

Marcus, singur pe canapea, și poate încă deprimat la gândul căsătoriei, n-are liniște.

— N-am ascultat destulă muzică? întreabă el și își umple din nou paharul cu vin. Le chemăm pe fete la cină?

— Sigur că da, răspunde Drusilla.

Le face semn, o comandă repezită despre care Amara bănuiește că o va înfuria pe Victoria, și ele se opresc din cântat. Lucius o prinde pe Phoebe de încheietură când trece pe lângă el, fiind clar că a ales deja, în timp

ce Lais se aşază lângă Marcus. Preţ de o clipă dureroasă. Victoria rămâne în picioare, nesolicitată, luată prin surprindere de imaginea lui Quintus lipit de Drusilla, cu o dorinţă evidentă pentru iubita lui de-atâta vreme.

— E loc pentru tine aici! strigă Marcus, profitând de ocazia de a fi bărbatul cu două femei.

Nerăbdarea lui îi face pe ceilalţi să izbucnească în râs, ceea ce mai salvează din mândria Victoriei sau cel puţin o face să zâmbească.

Nu e cea mai plăcută seară petrecută de Amara acasă la Drusilla. Totul e atins de încordare, ca mătasea transparentă lipită de pielea ei. Rivalitatea dintre Quintus şi Lucius pentru Drusilla, deşi nerostită, domină totul, înăbuşind încercările femeilor de a însenina atmosfera. Toţi bărbaţii beau prea mult. Pentru Amara, singura uşurare e să le privească pe Phoebe şi Lais. Ambele sunt admirabil de profesioniste: Lais nu se luptă cu Victoria pentru atenţia lui Marcus, ci îşi ia flautul şi cântă pentru toată lumea, în timp ce Phoebe nu pare să fie tulburată de dispoziţia proastă a lui Lucius. Flautistele au fost o investiţie bună, consideră ea.

— Oricât de încântătoare a fost această întâlnire, cred că ar trebui să mergem spre casă, vrăbiuţa mea, spune Rufus şi se ridică de pe canapea după încă un schimb de replici tăioase între Lucius şi Quintus.

Îi face cu ochiul, iar ea zâmbeşte, bucurându-se de gluma lor.

— O să mă retrag şi eu, anunţă Drusilla şi se ridică odată cu Amara.

— Lasă-mă să vin cu tine, îngaimă Quintus şi încearcă să-şi bage mâna în tunica ei.

Drusilla se trage de lângă el.

— Ai făcut deja o alegere pentru seara asta. Dorm singură.

— De unde să ştiu că n-o să-l iei pe el? întreabă Quintus arătând spre Lucius şi ridicând tonul. Te-am văzut cum ți-ai muiat degetele în vin şi ai făcut semne pe masă. De unde să ştiu că nu-i vreun semn secret?

— Eşti caraghios, răspunde Drusilla cu răceală în glas.

— Lasă-mă să vin sus, draga mea.

Tonul lui Quintus e linguşitor când întinde mâna, încercând s-o îmbrățişeze.

— Ştii că nu-mi doresc pe altcineva.

— Mi-ai spus că vrei o curvă astă-seară. Uite nişte curve – trage-i-o uneia dintre ele.

— Dacă aflu că l-ai luat pe el în pat, o să...

— O să ce?

Drusilla nici măcar nu trebuie să țipe ca să-l reducă la tăcere. Se întoarce spre Lucius, care e întins pe canapea cu Phoebe şi se bucură de ceartă. Zâmbetul i se ofileşte sub privirea ei disprețuitoare. Drusilla rămâne neclintită, şi mai frumoasă acum, când e învăluită în răceală, în comparație cu scena decadentă din jurul ei.

— Bucurați-vă de restul serii, domnilor, le spune şi dispare din încăpere.

După ce pleacă, Marcus izbucneşte în râs.

— V-a pus pe amândoi la punct!

Râde în hohote şi o lipeşte pe Victoria de el.

— Chiar te dai în spectacol, mormăie Rufus, evident iritat, deşi nu e clar căruia dintre prietenii lui i se adresează.

— Nu putem folosi toți banii lui tăticu' să ne tragem de nevastă o cocotă grecoaică, mârâie Quintus, încă scos din minți de furie după ce fusese insultat de iubita lui. Ce-ar fi să mergeți acasă şi s-o pui să-ți țească tunici?

— Eşti beat, răspunde Rufus. Ar trebui să faci ce zice Drusilla: să te bucuri de una dintre fete şi să dormi până-ți trece.

O ia pe Amara de mână şi o scoate din cameră. Ea nu îndrăzneşte să se uite în urmă, simțindu-se vinovată că o lasă pe Victoria într-o asemenea atmosferă încărcată. Se strânge lângă Rufus, spunându-şi că nu face profit de pe urma suferinței sale: toți banii pe care-i câştigă Victoria în seara asta o să meargă la Felix, pentru libertatea ei.

— Quintus nu vorbea serios, mormăie Rufus, interpretând greşit motivul tulburării ei, iar Amara îi răspunde strângându-i mâna.

În atrium, Philos, Juventus şi uşierul Drusillei stau pe podea şi joacă zaruri la lumina unei lămpi. Philos sare imediat în picioare când se apropie stăpânul lui. Furia înăbuşită față de Quintus izbucneşte în fața țintei mai uşoare pe care o reprezintă sclavii. Rufus îi dojeneşte pe amândoi că lenevesc, în special pe administrator.

— Aveam o părere mai bună despre tine, se răsteşte el, împingându-l pe Philos spre uşă.

Amara a văzut alți bărbați care-şi tratau sclavii şi mai rău de-atât – şi chiar ea avusese parte de ce putea fi mai rău –, dar e prima dată când îl vede pe Rufus

ridicând mâna asupra cuiva. Orice urmă de afecțiune ar fi simțit pentru el în seara aceea e înăbuşită când îl vede pe Philos împiedicându-se.

Ies în strada întunecată, cu Juventus mergând înainte cu o lampă şi Philos în urma lor, cu alta. Cât a durat drumul scurt spre casă. Amara a tot vrut să se întoarcă, să se uite la Philos, să-i spună din priviri că-i pare rău. Dar nu a îndrăznit.

Ajung la uşa înaltă, aurită, a casei închiriate, cu numeroasele ei ținte metalice lucind în lumina lunii. Juventus nu găseşte cheile şi bâjbâie la încuietoare, în timp ce Rufus înjură în barbă şi pufneşte nerăbdător. Amara se întoarce într-o parte, ca şi cum s-ar uita în josul străzii, însă de fapt se uită la Philos. El îi întoarce privirea şi apoi, cum ea nu-şi pleacă ochii, îi zâmbeşte. Înainte să apuce şi ea să-i răspundă cu un surâs, Rufus o prinde de braț şi o trage în holul întunecat al casei.

Nici măcar pădurile şi zonele cele mai sălbatice
din natură nu sunt lipsite de plante medicinale:
acea sfântă maică a tuturor lucrurilor
îi oferă pretutindeni leacuri omului, astfel încât
deşertul se preschimbă într-un izvor de plante
medicinale.

Plinius cel Bătrân, *Naturalis historia*[9]

Amara inspiră parfumul de cimbru şi gălbenele. Amândouă o poartă cu gândul în copilărie. Îşi aduce aminte cum le culegea pentru tatăl ei din grădinița lor din Aphidnai. Frunzele parcă o tentau să le zdrobească între degete, să elibereze dulceața cimbrului şi mireasma pătrunzătoare a gălbenelelor. Tatăl ei, Timaios, i-ar fi putut cere unui servitor să-l ajute să prepare leacurile, dar prefera compania fiicei sale. Amara culegea cu grijă cimbrul de pe tulpini şi-l toca mărunt, în timp ce el stătea alături şi o urmărea, explicându-i cum se prepară un sirop de tuse. Uneori îi vine greu să-şi aducă aminte cadența exactă a vocii lui, însă nu şi senzația pe care i-o dădea. Certitudinea că e iubită. Imposibilitatea ca viața ei să fie altfel decât fericită.

— Unde vrei gălbenelele? Să le sădim aici? O să arate frumos vara, când înfloresc.

Philos stă pe vine lângă ea şi pun împreună la cale cum să arate grădina. Tocmai pregătise locul pentru muşețel. Grădina are prea puține straturi ca să planteze câte ierburi şi-ar dori Amara, dar e hotărâtă să aducă un pic mai multă varietate, s-o facă să semene mai mult cu casa tatălui ei. Rufus fusese încântat de idee şi-i ceruse să cumpere plantele când îi vorbise

[9] Plinius, *Naturalis historia. Enciclopedia cunoştinţelor din Antichitate,* vol. IV – *Remedii vegetale*, traducere de Tudor Dinu, ediţie îngrijită, prefaţă, note, anexă şi indice de Ioana Costa, Polirom, Iaşi, 2003, cartea XXIV, (1) 1, p. 169.

despre ele. Orice aducere aminte despre trecutul ei respectabil îl bucură.

— Da, răspunde ea. Putem să punem laolaltă florile galbene, e o idee bună.

Îi dă lui Philos planta, iar el începe să sape. Deasupra lor, cerul îşi schimbă culoarea din roz în albastru, iar aerul răsună de cântecul păsărilor. În afară de Martha, care mătură prin atrium, nu mai e nimeni în jur. Britannica iese întotdeauna înainte de ivirea zorilor şi se duce să alerge la arenă, iar Phoebe, Lais şi Victoria sunt încă la Drusilla, după ce şi-au petrecut noaptea distrându-i pe oaspeții ei. Şi Juventus e plecat, dornic să-şi părăsească postul de portar, chiar şi numai ca să se ducă până la brutărie. Amara aproape că ar fi putut spune că stă acolo singură cu Philos, că relația lor este cu totul altceva. Îşi aminteşte ce simțise când Philos o trăsese lângă el, când tot trupul îi fusese cuprins de fierbințeală.

— Deci tatăl tău te-a învățat multe despre medicină, nu?

În timp ce Philos e concentrat la săditul plantei. Amara îi tot povesteşte despre tatăl ei Timaios şi despre copilărie.

— Cred că da. Sigur m-a învățat tot ce ştia despre plante, despre proprietățile lor, cum să prepar tot felul de leacuri şi loțiuni. Când eram mică, credeam că voia să fiu şi eu doctor, ca el. Până când mi-am dat seama că nu se putea.

Încă îşi amintea cât de mult îl amuzase ideea pe tatăl ei. Poți să fii un doctor bun pentru familia ta, când o să fii la casa ta.

— I-ar fi plăcut grădina asta, adaugă ea, privind în jur. Credea că plantele sunt bune pentru sănătate, că te ajută şi numai să stai şi să te uiţi la ele cum cresc.

Philos începe să facă loc pentru o nalbă-mare.

— Sunt convins că tatăl tău ar fi mândru să vadă cum îi cinsteşti amintirea.

Amara se gândeşte la viitorul pe care şi-l imaginase tatăl ei pentru ea, pe care ea n-a reuşit să-l apere, şi nu-şi poate înăbuşi amărăciunea din glas.

— Eşti tare bun. Dar ştim amândoi că tata n-ar vedea niciun fel de cinste în viaţa pe care o duc acum.

— Cei mai mulţi doctori pe care i-am cunoscut sunt pragmatici, spune Philos. Aşa că poate greşeşti.

— Şi tatăl tău? Ce fel de om era?

Se lasă tăcerea, iar Philos se ocupă de nalbă, scoţând cu grijă rădăcinile fără să le rupă. O pune în pământ. Amara ştie că niciun om născut sclav nu poate revendica un tată, şi totuşi ştie că sclavii îşi iubesc părinţii ca oricare alt om. Philos tace o vreme, încât ea îşi închipuie că îi va ignora întrebarea. E cât pe ce să schimbe subiectul, ca să scape amândoi de stinghereală, când el începe să vorbească.

— Depinde care tată, spune Philos lăsându-se pe vine, ca să se poată uita mai bine la ea. Mai întrebat odată cum l-am învăţat pe Homer, cum de am primit educaţie, când n-am fost niciodată liber. Ăsta a fost darul stăpânului, al omului care m-a conceput, deşi nu l-am considerat niciodată tatăl meu.

Amara ştie că genul ăsta de descendenţă e ceva comun printre sclavi, dar tot se simte stânjenită.

— Era…

Ezită o clipă.

— Era un om bun?

— Mama nici nu l-a plăcut, nici nu l-a dorit. Dar n-a avut de ales. Aşa cum niciun sclav n-are de ales vreodată.

Philos o priveşte în continuare, iar Amara simte că-i iau foc obrajii.

— După ce stăpânul a lăsat-o gravidă pe mama, părinţii mei au fost obligaţi să aibă grijă de mine ca şi cum aş fi fost copilul amândurora. Dar tata m-a tratat întotdeauna cu bunătate, deşi ştia că nu sunt fiul lui.

— Dar e sigur? întreabă ea, ca şi cum ar avea puterea să schimbe trecutul doar cu ajutorul dorinţei. E posibil să nu fi fost fiul lui, dacă părinţii tăi erau împreună?

— Semănăm cu stăpânul mai mult decât oricare dintre copiii lui legitimi. Şi după aia am auzit de la bucătăreasă că o urmărea neobosit pe mama când era tânără. Nu-i dădea pace o clipă.

Amara simte furia lui Philos, deşi are o voce calmă.

— Dar el te-a educat?

— Da. Şi pentru asta îi sunt dator. Pentru toate orele pe care le-am petrecut citind la el acasă.

Philos se apucă din nou de plantat, săpând în timp ce vorbeşte şi întinzând pământul pe piatră.

— Nu că ar fi făcut-o din dragoste, deşi am fost cândva suficient de prost să sper că ar putea fi aşa. Era doar o glumă faţă de moştenitorii lui. Ideea că aş putea fi mai deştept decât ei. Un motiv de mândrie pentru el, o urmă pe care o lăsa, chiar şi pe un sclav.

Amara simte furia strângându-se ca un nod în gât.

— Dar părinţii tăi adevăraţi te-au iubit.

— Mă gândesc des la tata, spune Philos zâmbind uşor. Era cel mai bun om. N-a făcut-o pe mama să sufere şi mai mult acuzând-o, sau pe mine, pentru ceva ce nimeni nu putea controla. Şi bineînțeles, părinții mei îşi închipuiau că stăpânul o să-mi lase libertatea prin testament. La asta se aştepta toată lumea după moartea lui.

Amara nu scoate o vorbă, îngrozită de ce avea să urmeze, pentru că ştia cui îi fusese vândut Philos.

— Cei care sunt născuți liberi, spune el, vorbesc în fața sclavilor ca şi cum noi n-am avea urechi, ca şi cum am fi nişte proşti. Însă auzim totul, vedem totul şi ținem minte. Pot să-ți spun secretele intime a jumătate dintre marile familii din Pompeii, dacă am vrea să ne pierdem vremea cu chestii dintr-astea. Părinții mei ştiau exact ce-l aşteaptă pe băiatul lor de şaptesprezece ani când au aflat că i-am fost vândut lui Terentius. Şi în cele mai negre clipe, după ce mi-am părăsit familia, când mă gândeam că nu mai pot să-mi îndur viața, îmi aminteam ultimul lucru pe care mi-l spusese tata. *Orice ți s-ar întâmpla, în ochii mei o să fii mereu bărbat.*

Philos evită s-o privească atunci când vorbeşte despre Terentius. Amara înțelege ruşinea pe care o riscă el povestindu-i, o umilință profundă care i-a copleşit pe mulți bărbați, împingându-i la violență. Dar când Philos întoarce fața spre ea, nu pare ruşinat.

— Şi de asta cred că tatăl tău ar înțelege. Nu te-ar judeca pentru nişte alegeri pe care ai fost silită să le faci, nu mai mult decât mine.

O vreme, Amara nu spune nimic. Se uită dincolo de Philos, la fântână, privind apa care curge.

— Mă bucur că au murit, reuşeşte ea să spună în cele din urmă. Cei doi foşti stăpâni ai tăi. Altfel, i-aş fi putut cere Britannicăi să-l ucidă.

— Sunt convins că ar fi fost încântată să-i ceri aşa ceva, zice Philos.

Îşi zâmbesc unul altuia şi lasă amuzamentul împărtăşit să alunge povara poveştii pe care i-o spusese el.

— Îți mulțumesc pentru ceea ce-ai spus despre tata.

— E adevărat, răspunde Philos întorcându-se la nalbele-mari şi bătătorind pământul în jurul lor.

Amara înțelege că momentul de intimitate a trecut, că Philos i-a oferit deja cât de mult putea din el, dar îşi dă seama că nu vrea să-l lase să plece.

— Îți lipseşte cititul? Era unul dintre lucrurile care-mi lipseau cel mai mult în Sălaşul Lupului.

— Da, îmi lipseşte.

Philos ridică de jos un fir de isop chinuit şi începe să-l pună în pământ.

— Una peste alta, contractele nu sunt foarte distractiv de citit.

— Oricând vrei, oricând nu lucrezi pentru Rufus, poți să te duci în camera mea de lucru şi să citeşti. Nu trebuie să-mi ceri voie. Am încredere în tine. Nu prea am nimic captivant.

Se bâlbâie, agasată de tăcerea lui.

— N-am Homer. Doar un text medical pe care mi l-a dat Plinius, în greacă. Dar ți-l pun cu plăcere la dispoziție, dacă vrei.

Orice-ar fi vrut să răspundă Philos, n-a apucat.

— Ce săpați voi în grădină?

Victoria stă pe coridorul dinspre atrium, sprijinită de zid, cu părul ciufulit.

— Te-ai întors! exclamă Amara, întrebându-se cât a auzit prietena ei din oferta pe care i-o făcuse lui Philos.

Arată cu brațul spre grădină.

— Pun nişte plante. Cum cultiva tata.

— Deci de-asta a venit acasă Juventus cu jumătate de pajişte ieri-dimineață. Uit mereu că eşti fată de doctor.

Victoria se îndreaptă căscând spre bancă.

— Probabil casa în care-ai crescut tu era chiar mai mare decât asta!

— Nu, răspunde Amara, care nu vrea să se îndepărteze de Philos, dar se simte obligată să se ducă pe bancă lângă prietena ei. Era mult mai mică. Însă grădina de-aici îmi aduce aminte de casă.

— Nu pot să-mi imaginez cum e să ai o grădină a ta. Tu poți, Philos? întreabă Victoria, sărutând-o jucăuş pe Amara pe obraz. Eu mi-am început viața în groapa de gunoi a oraşului!

Amara ştie povestea vieții ei, cum a fost abandonată pe o grămadă de gunoi când avea doar câteva luni, aşa cum se întâmplă cu mulți copii nedoriți, apoi luată şi crescută ca sclavă. O admirase dintotdeauna pe Victoria pentru voința ei de a supraviețui, dar astăzi în glasul ei se simte ceva neplăcut.

— Iar acum poți să te bucuri de grădina Amarei, remarcă Philos în timp ce plantează ultimul răsad.

— Îmi amintesc că cineva mi-a zis cândva că nu-i grădina ei.

Ostilitatea Victoriei e evidentă de data asta.

— Rufus e foarte generos, spune Amara jenată. Mulțumită lui, grădina ne aparține tuturor.

Philos termină cu răsadurile şi aruncă peste straturi tot pământul împrăştiat în jur. Sunetul flerului pe piatră o calcă pe nervi pe Amara şi o face să se înfioare. Philos se ridică.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, răspunde Victoria, deşi nu ei îi fusese adresată întrebarea.

Philos îşi lasă capul în jos, un gest mai formal decât folosise până acum cu oricare dintre ele, şi pleacă.

— De ce-ai fost aşa nepoliticoasă? şuieră Amara de îndată ce Philos se îndepărtează.

— N-am încredere în el, spune Victoria. Omul ăsta se furişează ca o pisică – nici nu ştiu când apare! Şi cum se uită la toate cele! Ca şi cum *el* e mai bun decât toți ceilalți, deşi e doar un nenorocit de sclav!

— E nedrept! ripostează Amara, surprinsă că Victoria a observat atâtea lucruri în legătură cu Philos, reuşind totuşi să confunde reținerea lui cu aroganța.

— Îmi pare rău, răspunde Victoria fără să arate că ar regreta vreun pic. Dar nu pot să uit cum ți-a vorbit când m-ai adus aici prima dată. Cum se lăuda că nu eşti tu stăpâna casei! în fața ta! Ca şi cum el era stăpânul! Tot nu ştiu de ce suporți treaba asta.

Amara e cât pe ce să-i ia apărarea lui Philos, să-i explice că încerca s-o protejeze, nu s-o insulte. Dar se opreşte, dându-şi seama că ar putea ajunge să-şi trădeze sentimente pe care nu le recunoştea nici față de ea însăşi.

— Păi, spune ea, ca şi cum ar fi şovăit, Rufus l-a ales. N-am eu căderea să spun ceva despre oamenii pe care-i aduce în casă.

Victoria o ia de braţ şi o strânge.

— Nu accepta nicio porcărie, o îndeamnă ea. Promite-mi.

Amara şi Victoria mănâncă pâine şi fructe uscate după ce se întoarce Juventus de la brutărie. Victoria nu e dornică să vorbească despre ce s-a petrecut în cursul nopţii, evitând întrebările neliniştite ale Amarei despre Quintus, ceea ce o face să presupună că seara n-a fost nici pe departe plăcută. În schimb, discută despre numărul pe care Victoria, Phoebe şi Lais l-au pregătit pentru Floralia. Amara ştie că trebuie să le cumpere celor trei costumaţii mai bune ca să cânte acasă la Cornelius, dar ştie şi că, dacă umblă prin prăvălii cu toate trei, o să arate inevitabil a ceea ce este de fapt: o codoaşă. Aşa că-i propune Victoriei să meargă doar ele două, după ce-şi primeşte clienta pe care o aşteaptă în dimineaţa aceea. Încântarea Victoriei mai alină ceva din sentimentul de vinovăţie resimţit de Amara pentru ce s-a petrecut în noaptea trecută.

În tabliniu, stă şi aşteaptă o femeie care are nevoie de bani şi a promis că vine la ea. Myrtale e şi ea curtezană, o femeie aflată la periferia grupului Drusillei, pe care Amara a cunoscut-o la băi. Are vreo treizeci şi ceva de ani şi, deşi e încă frumoasă. Amara a observat invidia cu care priveşte trupurile femeilor mai tinere, mai ales pe cel al Drusillei, cu pielea ei măslinie, fără vârstă. Întotdeauna e neplăcut să te gândeşti că îmbătrâneşti. Uneori, Amara bănuieşte că unul dintre motivele

pentru care Rufus o place aşa slabă e că vrea să scape de povara celor douăzeci şi ceva de ani ai ei, s-o facă să arate ca tinerele mirese cu care se căsătoresc bărbații din clasa lui.

În uşa întredeschisă se aude o bătaie uşoară, iar Philos o conduce pe Myrtale înăuntru. Se strecoară şi el în urma ei, rămânând ca o umbră sub fereastra ce dă spre dormitorul Amarei, cu tăblițele de ceară în mână. Acum Amara îşi încheie afacerile doar în prezența lui Philos, şi tot cu el discută întotdeauna dobânzile şi strategiile.

Ea se ridică s-o întâmpine pe Myrtale, sărutând aerul din apropierea obrajilor prea fardați ai femeii.

— Mă bucur mult că ai trecut pe la mine!

— Ce casă! exclamă Myrtale, căscând ochii în jur la pereții galbeni şi păsările frumos pictate.

Are un accent asemănător cu cel al lui Philos şi Juventus, iar Amara începe să înțeleagă că acesta desemnează o clasă inferioară din Pompeii, latina asprită de o tentă muşcătoare a dialectului local din Campania. E conştientă că şi accentul ei grecesc este considerat tot un semn al claselor de jos, deşi are măcar o urmă de exotism.

— Sunt foarte norocoasă să am un patron atât de generos.

— Chiar aşa!

Myrtale râde nervos, apoi îşi duce mâna la gură. Poate că s-a vrut a fi un gest timid, dar nu face decât să-i sublinieze vulnerabilitatea. Amara se gândeşte la Felix, cum ar fi lovit în slăbiciunea acestei femei, eviscerând-

o, silind-o să facă datorii pe care nu le-ar fi putut plăti niciodată. *Dar eu nu sunt Felix,* îşi spune.

— Nu mai țin minte cum îl cheamă pe patronul tău…

— Ah! exclamă Myrtale părând stingherită. Am doi. Unul este foarte loial, dar în ultima vreme a fost bolnav. Şi de asta am nevoie de împrumut.

— Mă bucur să aud că bărbatul e loial.

— Ei, nu chiar aşa loial, pufneşte Myrtale. Îmi promite de mulți ani că se căsătoreşte cu mine. Dar nu aşa fac toți? Totuşi, sunt recunoscătoare pentru ce face. E mai bine decât nimic.

Amara nu poate să-şi stăpânească exasperarea față de femeia asta, care se expune toată.

— Cât vrei? întreabă ea, mai tăios decât intenționase.

Îşi dă seama că se uită în sertar şi scotoceşte prin el la fel cum face şi Felix când e nervos. Trânteşte sertarul, făcând-o pe Myrtale să tresară.

— Cinci denari.

Femeia coboară vocea, poate alarmată la gândul că potențialul ei creditor o consideră enervantă.

— Dobânda mea e de cinci la sută.

Amara dă să-i explice că după trei luni dobânda creşte, dar vede îngrijorarea de pe chipul femeii. Chiar şi cu cinci la sută va fi dificil. Hotărăşte să renunțe la dobânda mai mare.

— Dacă eşti mulțumită, administratorul meu o să scrie contractul. Deşi o să trebuiască să-mi laşi o garanție.

— Mă întrebam dacă nu cumva, ținând cont că e un împrumut între prietene, am putea evita partea asta…

Amara e conştientă că Philos o priveşte atent, dar dacă de obicei îi sugerează ce crede, de data asta chipul lui e complet inexpresiv.

— Nu, spune Amara. Dar văd un inel minunat pe mâna ta dreaptă. Ar fi numai bun.

Myrtale ascunde inelul, acoperindu-l cu degetele.

— E un dar de la primul meu patron. Valorează mai mult de cinci denari.

— Dacă nu-mi înapoiezi banii, îți dau diferența.

Myrtale pare în continuare nesigură, aşa că Amara întinde mâna ca să-şi sublinieze cererea.

— Dacă vrei împrumutul, dă-mi-l, te rog.

Femeia îşi scoate inelul de pe deget, se ridică, îl pune pe birou, apoi se aşază la loc, iar Amara îi vede ochii înlăcrimați.

— N-am nicio îndoială că o să reuşeşti să plăteşti, spune ea când pune inelul într-un săculeț. Şi apoi poți să-l iei înapoi. Acum, dacă vrei să semnezi, administratorul meu are contractul.

În timp ce Philos se pregăteşte să treacă dobânda mai mare şi ia semnăturile celor două femei, Martha îşi bagă capul pe uşă.

— Îl vrea stăpânul, spune ea, arătând din cap spre sclav.

Philos îi dă Amarei tabletele după ce a semnat şi Myrtale.

— Vă rog să mă scuzați, şopteşte el.

— Ai o grămadă de servitori, spune Myrtale după ce Martha şi Philos s-au făcut nevăzuți.

— Sunt servitorii patronului meu.

Myrtale dă din cap.

— Totul se duce foarte repede, să ştii, spune ea cu amărăciune în glas. Am fost şi eu cândva ca tine.

Fardul de pe fața ei s-a crăpat, iar lacrimile au întins koholul, care se adună în ridurile din jurul ochilor şi o face să pară mai bătrână decât e în realitate. Amarei îi aminteşte de Cressa de la Sălaşul Lupului, imaginea unei femei aflate pe o pantă lină descendentă – sau, mai rău, de Fabia, nefericirea cumplită a bătrâneții. E un gând înspăimântător, iar teama ei se coagulează în cruzime.

— Mă îndoiesc foarte tare că ai fost vreodată ca mine, răspunde ea, ducându-se la uşă şi deschizând-o în semn că întrevederea a luat sfârşit.

Philos a plecat deja până când Victoria şi Amara pornesc la cumpărături. Fără îndoială că a fost convocat, ca de obicei, să-l ajute pe Rufus sau pe Hortensius la administrarea afacerii de familie. Amara se gândeşte la atelierele de tăiat pietre prețioase şi prăvăliile de bijuterii din jurul casei lui Rufus. Au fost o sursă de daruri pentru ea, dar şi o sursă de curiozitate de câte ori îndrăzneşte să treacă pe-acolo, însă lui Philos trebuie să-i fie familiare toate încăperile, toate obiectele. Ca să nu mai pomenească despre cunoştințele lui legate de registre. Are un sentiment ciudat când îşi imaginează numeroasele lucruri pe care nu le ştie despre viața lui.

— Unde mergem? o întreabă Victoria, țopăind de încântare. Aici, pe strada ta? Sau în alt loc?

Îi străluceşte fața ca oglinda de argint a Amarei când reflectă lumina.

— Mă gândeam să mergem pe Via Veneria. Să încercăm una dintre prăvăliile mai mari. Cea de lângă casa Juliei are multe mătăsuri asiriene... o să stăm ore întregi acolo.

Victoria o prinde de mână.

— Perfect!

Amara îşi dă seama de privirile lungi pe care le atrag, cum merg împreună pe trotuar, dar Victoriei nu-i pasă. Nu pare să fi învățat că nu mai e nevoie să caute atenția bărbaților sau poate că vrea să compenseze disprețul pe care i l-a arătat Quintus ieri. E cu ochii în toate părțile, dornică să fie admirată. Amara nu ştie dacă să fie amuzată sau exasperată.

— În ritmul ăsta n-o să mai ajungem niciodată la prăvălie, comentează ea, după ce trecerea Victoriei provoacă o dispută între o femeie revoltată şi soțul ei care priveşte cu poftă.

— Gândeşte-te la recompensele pe care o să le primesc de Floralia, răspunde Victoria, dându-şi capul pe spate. Acum doar exersez.

Prăvălia cu pânzeturi e una dintre cele mai frumoase de pe Via Veneria. De deasupra uşii deschise privesc în jos picturi din legendele lui Venus. Zeița dragostei primeşte ofrande de la slujitorii ei, cu un şarpe încolăcit la picioare pentru noroc. Spre deosebire de prăvălia Virgulei, sunt puține țesături atârnate în stradă, poate pentru că sunt prea valoroase ca să fie lăsate în voia sortii. Amara are dintr-odată un sentiment neplăcut legat de prețuri.

Victoria țâşneşte înăuntru înainte să apuce Amara să-i împărtăşească neliniştea ei, îndreptându-se spre

tejghea cu siguranța de sine a unei femei care s-a imaginat ani la rând făcând asta.

— Mătase asiriană, o aude Amara spunându-i fetei care vinde. Am vrea să vedem tot ce aveți.

Fata se uită de la una la cealaltă şi le cântăreşte din ochi. Privirea i se opreşte pe pandantivul de argint de la gâtul Amarei, cu picătura lui perfectă de ambră. Primul dar pe care i l-a făcut Rufus, cel care încă păstrează în amintirea ei strălucirea a ceva apropiat de iubire.

— În spate, doamnelor, spune fata cu un zâmbet slugarnic.

Amara o urmează, în timp ce Victoria se grăbeşte nerăbdătoare, împleticindu-se. E imposibil să nu-şi imagineze silueta mai subțire a lui Dido înlocuind-o pe cea voluptuoasă a Victoriei. Cu doar un an în urmă, Amara şi Dido fuseseră pentru prima dată într-o prăvălie de haine din Pompeii. Îşi aduce aminte de uluirea ei în fața mătăsii argintii transparente. *Parcă aş purta o pânză de păianjen.*

Fata le conduce într-o cameră mică, albă, decorată cu o serie de cupidoni pictați. O fereastră interioară amplasată sus pe perete se deschide probabil spre atriumul casei mari a proprietarului de la care a fost închiriată prăvălia, deşi Amara nu poate să vadă prin ea decât grinzile. Se trezeşte gândindu-se iar la Philos şi se întreabă dacă acum lucrează într-o încăpere ca asta.

Victoria se tot învârte pe lângă vânzătoare. Fata prefiră mătăsurile întinse pe un cadru de lemn care arată ca o carte cu tăblițe de ceară uriaşe, doar că paginile de un galben tern au fost înlocuite cu pânzeturi.

— Prețul diferă, spune ea. Cele mai ieftine sunt în față, cele mai bune sunt în spate.

— O să ne uităm la cel mai ieftin material pentru două rochii şi la câteva mătăsuri pentru a treia. Dar nimic prea scump.

Amara se uită la Victoria, care încuviințează din cap. Au discutat deja despre bani. Orice bănuț pe care-l câştigă ea va ajuta la plata datoriei către Felix. Abia când o să fie complet achitată o să-şi păstreze câştigurile, cu o mică sumă pe care i-o va da Amarei pentru chirie. Deocamdată, opțiunile ei în privința hainelor sunt limitate.

Amara alege rapid nişte mătăsuri pentru Phoebe şi Lais, cele mai ieftine din toată gama, şi două dintre cele mai simple fibule. Totuşi, Victoria nu-i dispusă să se grăbească. Vânzătoarea i-a adus cinci mătăsuri diferite, iar ea le savurează pe fiecare în parte, pipăind țesătura cu venerația unui preot care mânuieşte ofrandele la jertfă. Îşi ridică brațele, iar mătasea i se lipeşte de trup, dezvăluindu-i goliciunea şi făcând-o să lucească. Amara zâmbeşte. Ştie cât de mult îi plac Victoriei hainele, îşi aduce aminte orele pe care le petrecea la lupanar încântând pe toată lumea cu poveşti despre gătelile pe care şi le-ar cumpăra dacă ar fi bogată. Însă când o încearcă pe ultima, un verde străveziu şi sclipitor. Amara îşi dă seama surprinsă că ochii Victoriei sunt umezi.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreabă în şoaptă, trăgând-o deoparte, ca să nu le audă fata.

— E atât de frumoasă! răspunde Victoria încet, cu glas tremurat. Şi el n-o să mă vadă niciodată aşa şi n-o să-mi spună ce minunat arăt.

Îşi încrețeşte fața, iar pe Amara o duce cu gândul la Primus, băiatul Drusillei, când se străduieşte să nu plângă.

— Mi-e foarte dor de el. Uneori, nu-mi vine să *cred* că n-o să-l mai văd niciodată.

Amara îşi pune un braț în jurul ei.

— Ai să găseşti pe altcineva, îi şopteşte, cu obrazul lipit de obrazul prietenei sale. Îți promit.

— E singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, spune Victoria. Nu mai e nimeni ca el.

Amărăciunea se prelinge din inima Amarei ca seva dintr-o tulpină de cucută. *Asta-i foarte adevărat,* îşi spune ea.

— Îți promit că o să treacă. Îți promit c-ai să-l uiți.

— Pot să vin cu tine mâine? întreabă Victoria. Când te duci să-i plăteşti? Doar ca să-i explic că-l iert. Şi să-i spun că sper… că sper să mă ierte şi el.

Amara se gândeşte la Felix, la totala lui lipsă de interes pentru Victoria, la brutalitatea lui nesfârşită, şi nu poate să se simtă decât iritată de lipsa de rațiune a prietenei sale.

— Nu cred că e o idee bună. Dar pot să-i transmit eu, dacă vrei.

Victoria ridică ochii spre ea, cu o expresie trădând o vulnerabilitate neobişnuită.

— Vrei? îmi promiți?

Amara îi şterge lacrimile de pe obraji şi-i cuprinde fața în mâini.

— Sigur că da, minte ea. Promit.

Acum te cunosc! De-aceea, dacă ard de dor mai tare,
Ah! în ochii mei căzută, preț tu nu mai poți avea.

Catul, LXXIP[10]

— Vrei să intri aici?

Britannica se uită neîncrezătoare la Amara, în timp ce zăbovesc amândouă în fața unei taverne. Crâşma Asellinei e pe cea mai aglomerată bucată din Via Veneria, şi chiar şi în toiul zilei zgomotul dinăuntru e asurzitor, iar dinspre uşă vine un aer fierbinte.

— E singurul loc unde Fabia a fost de acord să ne întâlnim, îi răspunde Amara. Şi în plus, putem să-l revedem şi pe Nicandrus.

Britannica se strâmbă, total lipsită de sentimentalisme legate de revederea vechilor prieteni.

— Trebuie să aflu ce pune la cale Felix înainte să-l văd, adaugă Amara, exasperată că trebuie să-şi convingă propria sclavă să facă ceea ce-i cere.

Britannica ridică din umeri, într-un gest semnificând un acord fără tragere de inimă. Cercetează din priviri

---

[10] Catul, *Poezii*, în româneşte, cu un studiu introductiv şi note de Teodor Naum, ilustraţii de Vasile Kazar, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1969, LXXII, „Lesbiei”, p. 139.

strada şi mai verifică o dată dacă nu se zăreşte vreun cunoscut, apoi se apleacă să intre, încercând să evite falusul metalic care atârnă deasupra uşii. Britana e aşa înaltă, că tot reuşeşte să-l atingă. Clopoţeii zăngănesc în chip de avertisment şi tremură. Se întorc capete spre ele. Unii dintre clienţi le aruncă doar o privire, curioşi, după care-şi văd mai departe de treabă, însă câţiva dintre ei râd şi fluieră.

— Aţi venit să vă-njosiţi, doamnelor? strigă unul dintre ei. Vreţi gust de bărbat adevărat?

— Du-te naibii! răspunde Britannica. Tu nu bărbat.

Beţivul ezită, sfâşiat între dorinţa de a-şi apăra onoarea şi tulburare în faţa vitezei cu care mâna femeii s-a strecurat în mantie şi a ajuns la cuţit.

— Oricum eşti o târfă urâtă, mormăie el, lăsându-se mai jos în scaun.

— Nimic din astea, mulţumesc.

Lângă cotul Amarei stă o femeie. Probabil că a venit de dincolo de tejghea. Faţa îi luceşte de la dogoarea cuptorului şi are o expresie neprietenoasă.

— N-am vrut să creăm probleme, o asigură Amara pe un ton scăzut. Tu eşti Asellina? Am venit s-o vedem pe Fabia, o prietenă a lui Nicandrus.

— Hoaşca aia bătrână! izbucneşte Asellina. E acolo, lângă scară. Susţine că-i plătesc nişte prieteni masa.

Amara se uită în cealaltă parte a cămăruţei înăbuşitoare, urmărind privirea Asellinei. Fabia leagănă un braţ slăbănog din locul unde stă la o masă în colţ, pe jumătate ascunsă în umbră.

— Ea e, spune Amara şi dă din cap. Şi da, o să plătesc tocană pentru toate trei. Te rog să ai grijă să ne servească Nicandrus. Aş vrea să-l revăd.

Proprietăreasa ridică din sprâncene, cântărind din priviri mantia elegantă a Amarei şi pe sclava ei cu o înfăţişare neobişnuită.

— Cum doreşti, îi răspunde.

Amara şi Britannica îşi croiesc drum printre mese până în spate, evitându-l pe hărţuitorul de mai devreme, deşi bărbatul pare acum la fel de dornic să nu le bage în seamă.

— Ce naiba a fost în capul tău? o întreabă Amara pe Fabia când se aşază, acordându-şi tonul cu mediul. Cum e mai discret aici decât la mine acasă?

— Nu pot s-o las pe Victoria să mă vadă, răspunde Fabia, deloc tulburată de salutul nepoliticos. N-am încredere că nu-i spune lui Felix.

Britannica încuviinţează din cap.

— Mai bine, zice ea. Încă e proprietatea lui.

— Nu e proprietatea lui, ripostează Amara, dar înainte să continue disputa inutilă cu Britannica apare Nicandrus, care se apleacă pe sub casa scării cu o tavă plină cu farfurii.

— Amara! exclamă el.

Amara îl priveşte, şi în clipa aceea are sentimentul că e din nou la Vrabia, împreună cu Dido şi cu Nicandrus zăbovind pe lângă ele, dragostea lui pentru Dido fiind foarte vizibilă, de parcă ar fi fost scrisă cu roşu pe tunică.

— Oh! exclamă ea şi-şi duce mâna la gură, în timp ce din ochi îi izvorăsc lacrimi.

— Amara, repetă Nicandrus în timp ce pune tava jos, iar ea îşi dă seama că şi el e la fel de afectat.

Se abține cu greu să-l îmbrățişeze.

— Ce mă bucur că te văd! spune ea. Poți să stai cu noi?

— Trebuie să mă duc la prăvălie, răspunde el, părând stingherit. Asellina mi-a zis că pot să stau doar dacă-i plăteşti o răscumpărare pentru timpul meu. Şi chiar şi-atunci, nu prea mult.

Nicandrus pare mai şleampăt şi mai slab decât îşi aduce aminte Amara. Bănuieşte că noua lui stăpână e mai puțin binevoitoare decât Zoskales.

— Sigur că plătesc, îl asigură ea.

Nicandrus îşi trage un scaun şi se aşază la marginea mesei, aruncând priviri peste umăr. Pare agitat. Amara îi împinge doi sesterți pentru Asellina, pe care el îi bagă în buzunar, după care îi oferă tocana ei. Băiatul clatină din cap. Fabia soarbe deja zgomotos şi loveşte cu lingura în pereții castronului.

— Ce mai faci? întreabă Amara.

Nicandrus aruncă o privire spre bucătărie, un gest prin care dă de înțeles că nu poate vorbi liber.

— Stăpâna mea e generoasă, spune el.

Se uită unul la altul, iar povara absenței nerostite a lui Dido devine şi mai dureroasă, cu atât mai mult cu cât nu-i pomenesc numele.

— Nu că ar avea vreo importanță, adaugă el. Nimic n-a mai avut importanță din noaptea aia.

— Îmi pare rău.

— Şi tu ai iubit-o. Înțelegi cât era de specială.

— A îngropat-o?

Amara ştie că e o întrebare nemiloasă, dar nare încotro. Nevoia de a şti o arde, ca nişte tăciuni înveliți în pergament.

— Nu ştiu, răspunde Nicandrus, cu chipul schimonosit de durere. L-am implorat să-mi spună. Ba chiar...

Şovăie şi înghite în sec.

— L-am amenințat. Aşa că Zoskales m-a vândut.

— Tu l-ai amenințat pe Felix?

— Am iubit-o. Era totul pentru mine.

Nicandrus nu păruse niciodată genul de erou romantic, cu silueta lui ciolănoasă şi devotamentul său fără speranță şi în mare măsură tăcut. Amara se gândea că prietena ei merita ceva mai bun, însă acum îşi dă seama cât de mult l-a subestimat.

— Şi Dido te iubea, spune ea, întinzând mâna peste masă spre el. Nu ştiu dacă ți-a spus vreodată, pentru că nu voia să sufere şi mai mult iubind pe cineva pe care nu-l putea avea. Dar îți jur că ai fost singurul bărbat la care a ținut vreodată, singurul pe care-l considera cu adevărat blând. Ai fost o lumină în viața ei.

Nicandrus plânge tăcut cât vorbeşte ea. Apoi îşi trage mâna şi-şi apasă ambele palme pe ochi, cu o ferocitate care lasă dâre de murdărie pe față. După ce a şters orice urmă de lacrimi, se ridică.

— Trebuie să plec.

Amara îi priveşte trupul subțire strecurându-se printre mese, până trece dincolo de tejghea şi dispare în prăvălia de-alături. Siluetele celorlalți clienți tremură şi

se încețoşează când le priveşte, incapabilă să-i cheme înapoi.

Fabia bate cu lingura în castronul Amarei.

— Mănânci aia sau pot s-o iau?

— Tu n-ai nicio urmă de sentimente nenorocite? se răsteşte Amara.

— Nu-mi ține tocana caldă dacă-mi pare rău pentru Nicandrus şi Dido, ripostează Fabia. Şi n-am mâncat de două zile.

Britannica a început să mănânce şi ea, Amara rămânând singura care se uită la mâncarea neatinsă. Împinge castronul spre Fabia.

— Ia-o!

Hărmălaia din tavernă e copleşitoare. Amara se uită la bătrână cum lustruieşte şi al doilea castron, lingând marginile ca să şteargă şi ultima picătură de sos. Amara aude doi bărbați de la masa din spate care se târguiesc pentru vânzarea unui catâr, pe un ton tot mai încins. Îşi mută privirea de la Fabia la perete, unde se vede o pictură mică, jupuită, cu o ospătăriță care împarte carafe cu vin, iar deasupra capului ei scrie *Toată lumea vrea o sărutare.* Dedesubt, cineva a scrijelit o replică: *Nicio şansă cu proprietăreasa asta.*

— Şi ce vrei să ştii?

Tocana Fabiei s-a terminat.

— A zis ceva despre mine?

Amara nu rosteşte numele lui Felix, dar nici nu-i nevoie. Ştiu toate la cine se referă.

— A fost mult mai binedispus de la ultima ta vizită. Beronice l-a prins fluierând zilele trecute. Fluierând!

Fabia clatină din cap.

— În rest, acelaşi nemernic dintotdeauna.

Britannica n-a terminat încă de mâncat, dar mârâie ceva în limba ei. Amara n-are nevoie să înțeleagă cuvintele ca să priceapă intențiile criminale, dar nu ia în seamă izbucnirea.

— A vorbit despre Victoria?

— Nu ne lasă să pomenim de ea, spune Fabia, coborând glasul. Nu că ar îndrăzni careva. Deşi nu-i chiar cu inima frântă. A luat-o sus pe fata nouă destul de mult. Sigur, nu cât avea obiceiul să stea cu tine.

Îi aruncă o privire şireată Amarei, de parcă informația ar fi putut-o măguli.

— Şi Beronice?

— Nu mai poate de dorul lui Gallus. Mă mir cât de mult a durat. Credeam că o s-o lase până acum.

Fabia stă cu brațele încrucişate la piept, iar privirea i-a fugit spre uşă. Bătrâna e evident agitată că stă aici, odată ce i s-a terminat tocana. *Nu-i singura,* îşi zice Amara. Apoi Fabia se apleacă pe neaşteptate peste masă, iar Amara face la fel, aşa încât capetele lor ajung unul lângă altul, aproape atingându-se.

— Adevărata noutate e că se extinde. A închiriat o crâşmuliță lângă băi. Gallus şi Tharso sunt amândoi disperați s-o administreze. Dar şeful îi ține ca pe ace, nu s-a hotărât încă.

Fără să vrea. Amara simte o urmă de admirație. Dac-ar fi fost în locul lui Felix, bordelul nu i-ar fi ajuns nici ei. Fabia se îndreaptă.

— Şi asta-i.

— Mulțumesc, spune Amara, deşi nu e sigură că informația a meritat riscul de-a fi descoperite. Nu cred

că mai pot face aşa ceva, Fabia. E prea mult să vin într-o tavernă tocmai pe Via Veneria. Ar putea să afle Rufus.

Fabia încuviințează din cap.

— Nu pare sigur.

— Şi chiar nu vrei să vii acasă? Promit că Victoria n-o să spună niciodată.

Fabia scutură din cap fără ezitare. Teama ei de Felix e mai mare chiar şi decât riscul de înfometare.

— Atunci o să-ți las un cont deschis la tejghea, adaugă Amara. Destul pentru zece mese. Dacă vii de două ori pe săptămână, înseamnă cinci săptămâni. După aceea, o s-o trimit pe Britannica să-i alimenteze din nou.

— De ce? întreabă Fabia încruntată. Nu pot să-ți dau nicio informație aşa.

— Ba poți. Poți să-i laşi mesaje lui Nicandrus dacă e ceva ce crezi că ar trebui să aflu. Britannica o să vină în fiecare săptămână să le ia. Asta dacă ți se pare un schimb cinstit.

Indiferent dacă e entuziasmată sau nu de idee, Fabia nu-i atât de proastă încât să refuze o porție de mâncare gratis.

— Bineînțeles. Un preț mic pentru aşa o generozitate.

Cele două femei îşi zâmbesc una alteia – frumoasa curtezană şi umbra a ceea ce se teme să devină.

Amara n-o ia pe Britannica cu ea la Felix. Se întoarce acasă să-i ia pe Philos şi Juventus şi să împartă banii între ei pentru drum. La bordel, aşteaptă sus, în camera pictată în alb şi negru. Amara îşi aduce aminte mângâierea pe care o simțea, pe vremea când stătea aici, când îl auzea pe Philos strigând-o, ştiind că

însemna o evadare de câteva ore, cât stătea cu Rufus. Nu simte nicio mângâiere privindu-l acum pe Philos. Are capul plecat şi strânge încordat marginea băncii. Juventus, care stă între ei, pare mai în largul lui. S-a lăbărțat atât de tare, încât Amara trebuie să stea întoarsă ca să nu se atingă de coapsele lui. Portarul se întoarce către Philos rânjind şi-i spune ceva în dialectul lor. Din uşoara ezitare a lui Philos şi bosumflarea lui Juventus, Amara ghiceşte că vorbesc despre ea.

Nu-şi poate da seama ce simte când se ridică la chemarea lui Paris şi nici nu-şi poate explica nerăbdarea resimțită în timp ce păşeşte în camera de lucru. Felix e la birou. Amara se forțează să se uite la el ca şi cum ar fi un bărbat oarecare, să-l cerceteze, să vadă slăbiciunile lui, şi nu teama ei. Inspiră adânc – miros de ulei proaspăt. Părul lui Felix e dat pe spate, iar fața e bărbierită. Probabil s-a ras azi-dimineață.

— De data asta vreau întâi banii, începe el tăios şi face semn spre scaunul gol.

Amara traversează încăperea, lasă pe masă pungile din piele şi rămâne în picioare cât numără el monedele. Felix ridică privirea, dându-şi seama că-l priveşte de sus.

— Stai jos.

Amara se conformează.

— E în regulă, spune el şi împinge pungile goale spre ea, apoi aruncă banii cu zgomot peste marginea mesei, într-o cutie. Dă dovadă de mare încredere băiețelul tău plin de bani dacă te lasă să vii să mă vezi. Mă mir că-ți dă voie.

Amara calculează valoarea minciunii înainte să se hotărască să spună adevărul.

— Nu ştie.

— Şi Victoria compensează un asemenea risc?

Felix nu se sinchiseşte niciodată să întrebe de Britannica.

— Cred că da. Acum, când am şi alte fete pe care să le vând pe lângă ea.

Nu-şi poate da seama ce emoţii se ascund în spatele uităturii lui Felix, însă îi simte intensitatea.

— Te-ai făcut codoaşă?

Amara ridică din umeri.

— Bineînţeles. Ştiu câte ceva despre cum merg lucrurile. Trebuie să facem toate bani.

— Poate ar trebui să-ţi măresc dobânda.

— Nu poţi. A inclus-o Philos în contract.

Ştie că Felix era deja conştient de lucrul ăsta – încerca doar să vadă cât de mult o poate speria. Îi zâmbeşte, iar Amara simte parfumul părului dat cu grijă cu ulei. Cumva, îşi dă ea seama, s-a ferchezuit pentru ea. Gândul o face mai îndrăzneaţă.

— Nu m-ai folosit niciodată pe cât de bine ai fi putut, remarcă ea.

— Ce vrei să spui?

— Aş fi putut face de cinci ori mai mulţi bani pentru noi.

Felix n-o repede pentru că a folosit pluralul, deşi ea e convinsă că l-a auzit.

— Pentru un om căruia-i place să facă bani, n-am înţeles niciodată de ce nu-ţi vezi mai bine interesul.

— Crezi că ai fi fost un partener de afaceri bun?

— Ştii că aş fi fost. Doar că n-ai suportat să recunoşti că suntem la fel.

Felix izbucneşte în râs.

— Aşa crezi?

În ochi i se citeşte amuzamentul, uşor de confundat cu afecţiunea.

— Şi spune-mi – îşi sprijină capul în mâini, într-o postură de falsă intimitate pe care Amara şi-o aminteşte din viaţa ei de sclavă –, dacă ai fi fost fu în locul meu, cât de prietenoasă ai fi fost dacă te recunoşteai în altcineva?

Amara ezită. Nu s-a gândit la asta, nu şi-a imaginat niciodată în mod serios că, de fapt, Felix a înţeles-o.

— Exact, spune el sec.

Felix deschide un sertar al biroului şi bagă mâna fără să se uite în jos. Scoate un obiect al cărui loc trebuie să-i fie atât de familiar, că-l poate găsi doar pipăind după el. E statueta zeiţei vânătorii, Diana, pe care i-a trimis-o ea după ce şi-a câştigat libertatea. Promisiunea ei de răzbunare. Felix o pune uşor pe masă.

— Nu mă poţi prosti. Amara. Ştiu cum arată ura. Şi ştiu cum a murit tata.

Amara se uită fix la figurină. Diana cu arcul ei, pregătită să tragă. Îi vin în minte amintiri cu Fabia, bârfe înghesuite ca un dulap cu aşternuturi, cuvintele pe care le-a considerat mai puţin importante îndesate mai în spate. *Fostul stăpân a murit într-o încăierare de stradă. Erau destui care-l voiau mort, nu? Cu toţi banii care i se datorau.* Amara se gândeşte la Drauca, la Simo, la toţi cei pe care Felix i-a ucis fără să tină cuţitul

cu mâna lui. Şi înţelege. Felix a răzbunat până la urmă moartea maică-sii.

Nu îndrăzneşte să-l privească în ochi.

— Greşeşti, îi spune şi ia statueta, răsucind în mână zeiţa cioplită grosolan. Nu-ţi doream răul. Mi-ai spus odată că, atunci când m-ai cumpărat te-am dus cu gândul la Diana. Ce femeie nu e emoţionată să fie comparată cu o zeiţă?

Felix mijeşte ochii, iar Amara ştie că nu e convins. Va trebui să-i mai ofere ceva, mai apropiat de adevăr. Face apel la ruşinea pe care o poartă în cea mai întunecată parte a ei, lăsând-o să se reverse între ei.

— Sunt ca tine, Felix, dar nu sunt tu. Dacă ai fi fost în stare să-mi recunoşti meritele, în loc să mă umileşti, nimeni nu ţi-ar fi fost mai loial.

Are obrajii în flăcări, iar emoţia ei e sinceră.

— Deci asta voiai, se strâmbă el batjocoritor, ca şi cum cruzimea ar putea ascunde roşeaţa de pe chipul lui. Ca orice nenorocită de muiere! Un bărbat care să pretindă că te iubeşte. Nu eşti cu nimic mai bună decât Victoria.

— Nu-i vorba despre iubire! strigă Amara, incapabilă să se mai controleze. Crezi că am dat vreodată măcar doi bani pe-aşa ceva?

Se ridică, iar Felix îşi împinge scaunul în spate, oglindindu-i mişcarea, astfel că acum stau unul în faţa celuilalt de o parte şi de alta a mesei. Amara se apleacă şi-şi pune palmele pe tăblie.

— Aş fi putut să fac în aşa fel încât să ne îmbogăţim. Încă mai pot face asta.

Braţele îi tremură de povara urii înăbuşite. Felix întinde mâna spre ea, dar Amara îl împinge.

— Nu, spune ea şi face un pas înapoi. Nu mai sunt sclavă. Trebuie să-ţi câştigi dreptul.

Furia lui Felix e rece.

— Chiar crezi că n-o să-mi iau pur şi simplu?

Amara ridică palmele şi le întoarce, trecându-şi degetele peste inelele pe care i le-a dat Rufus.

Simbolul proprietăţii patronului ei şi al puterii lui. Amara îi zâmbeşte fostului ei stăpân, bucurându-se de neputinţa lui.

— Cred că n-ai îndrăzni.

Iubiţii noştri ne adoră pentru că sunt fermecaţi
de înfăţişarea noastră; când ea piere,
îşi caută fanteziile în altă parte;
dacă n-am fost din timp prevăzătoare,
ne trezim abandonate.

Bacchis, în piesa Cel ce se pedepseşte singur
de Terentiu

Greutatea părului strâns pe capul Drusillei îi dă probabil dureri de ceafă, însă nu manifestă niciun semn de disconfort. Thalia, servitoarea ei, îi răsuceşte cozile într-un model complicat, oprindu-se din când în când să le fixeze. Drusilla priveşte calmă înainte, cu faţa spre fereastra care dă în grădină. E după-amiază

târziu şi în încăpere pătrunde o rază de soare în care joacă firele de praf.

Părul Amarei a fost deja aranjat, iar agrafele îi pătrund dureros în scalp ca să țină în loc şuvițele false. Rufus a fost cel care i-a sugerat s-o lase pe Drusilla s-o îmbrace, dornic s-o vadă făcând o impresie bună de Floralia, când va fi şi prima ei apariție publică în calitate de iubită a lui. Rufus a vrut şi ca evenimentele din cursul după-amiezii să fie o surpriză pentru ea şi nu i-a spus nimic din ce avea să se petreacă în timpul procesiunii plănuite, însă din fericire Drusilla consideră că surprizele sunt doar pentru copii.

— Ai văzut trăsura? întreabă Amara.

— Am mers o dată cu ea, spune Drusilla. Anul trecut. E a familiei lui Quintus. N-ai văzut procesiunea?

Amara clatină din cap. Anul trecut, cânta acasă la Cornelius cu Dido, acolo unde le-a trimis pe Victoria şi pe flautiste în seara asta. Victoria fusese dezamăgită că n-o să vadă piesa, dar, în taină. Amara se simte uşurată. Nu e sigură cum ar fi reacționat Victoria văzând-o purtată în triumf pe străzi.

— N-am mai mers niciodată cu trăsura, spune ea. Nici nu-mi pot imagina cum e.

Thalia a terminat în sfârşit de aranjat părul Drusillei şi-i dă stăpânei sale oglinda. Drusilla verifică ce-a făcut, apoi dă din cap şi-i face semn să plece.

— Nu se compară cu nimic, spune Drusilla când rămân singure. O să te simți ca o zeiță.

Se ridică amândouă şi se ajută una pe cealaltă să-şi facă ultimele retuşuri la haine. Degetele Drusillei sunt blânde când îi aşază Amarei mătasea roşie pe umăr.

Amara a fost surprinsă de câte robe i-a dat Rufus. Mătasea nu e transparentă, dar lasă să se vadă mai multe decât se aşteptase ea, cu clinii care i se lipesc de corp. A insistat să poarte colierul de argint cu pandantiv de chihlimbar, primul dar pe care i l-a făcut Rufus, iar gestul sentimental l-a mulțumit, deşi s-a asigurat că va purta pe trup şi alte semne ale averii lui: cercei cu perle împrumutați din afacerea familiei, brățări de argint şi agrafe strălucitoare care-i țin părul strâns încolăcit.

Cu toate acestea. Amara ştie că Drusilla tot o eclipsează. Cea dintâi curtezană din Pompeii e încinsă în mătase galbenă şi împodobită cu aur, iar auriul cu care s-a pictat în jurul ochilor străluceşte puternic pe pielea ei măslinie.

Amara simte o împunsătură, nu atât de gelozie, cât de amărăciune legată de iubitul ei. *Dacă n-aş fi fost aşa slabă, ne-am fi potrivit mai bine,* gândeşte ea.

Purtat de aerul cald al după-amiezii, sunetul trâmbițelor le anunță că se apropie procesiunea. Coboară în grabă treptele până în atrium şi rămân să aştepte lângă uşă. Amara e nerăbdătoare şi simte inima bătându-i tare pe măsură ce zgomotul devine tot mai puternic – nu doar sunetul trâmbițelor, ci şi cântece şi strigăte, care sporesc în intensitate: parada s-a oprit probabil chiar în fața uşii. Spre surprinderea ei, Drusilla o prinde de mână:

— Să nu fii emoționată, îi spune, deşi Amara nu-i convinsă, după expresia neobişnuită a Drusillei, cu ochii mari, că nu o spune şi pentru ea.

Zgomotul pare să se mai domolească, după care urmează două sunete puternice de trâmbiță. Administratorul Drusillei, Josephus, deschide uşa. În drum se află o trăsură imensă, purpurie, cu cele patru roți aurite aproape cât Amara de înalte. La ea sunt înhămați doi cai murgi, cu crupele pline de spumă şi nările dilatate. Unul dintre ei bate cu piciorul în pietrele din pavaj şi Amarei i se pare alarmant cum îşi scutură capul. Probabil e agitat de toată zarva.

Iese pe trotuar să întâmpine mulțimea care aşteaptă, iar teama ei e înecată de un val de entuziasm. Scena o duce cu gândul la Vinalia, cârdul enorm de femei care se revărsa în stradă. Cele din față sunt îmbrăcate elegant, drapate în ghirlande de flori şi amestecate printre muzicanți; o vede pe una care-şi dă capul pe spate şi râde, iar gâtul alb îi străluceşte în soare, în spatele trăsurii şerpuieşte pe drum un şir lung de femei mai puțin aranjate. Unele se zgâiesc la curtezanele bogate; altele vorbesc şi râd între ele. Amara ştie că sunt prostituate: Floralia e una dintre puținele dăți când prostituatele ajung să fie sărbătorite în public. Duhoarea de transpirație acoperită de parfum ieftin e copleşitoare. Amara priveşte peste marea de chipuri şi se gândeşte la Dido, până când îşi dă seama că Beronice, prietena ei abandonată, s-ar putea să fie pe undeva prin mulțime şi se întoarce grăbită.

Drusilla e prima urcată în trăsură. Amara aşteaptă, iar atenția îi e atrasă de medalioanele metalice pictate pe spătarul banchetei. E un ornament decorativ înfățişând trupuri dezbrăcate – satiri care îmbrățişează nimfe, iar formele femeilor sunt contorsionate în

încercarea lor de a scăpa. Preţ de o clipă. Amara se simte nesigură, iar amintiri nedorite i se înghesuie la marginea gândurilor. Se clatină, iar însoţitorul întinde mâna s-o ajute. Se prinde de mâna lui şi reuşeşte să urce lângă Drusilla. Alungă bordelul din imaginaţie. Floralia celebrează plăcerea sexuală; femeile sunt aici ca să te bucuri de ele. La asta se vor aştepta mai târziu şi oaspeţii de la Cornelius din partea Victoriei, a lui Phoebe şi Lais; de asta le-a şi trimis acolo. E târgul nescris pe care l-a făcut şi cu Rufus, motivul pentru care e sărbătorită acum.

O ia prin surprindere momentul când caii se pun în mişcare, deşi îl anticipase. Se ţine de bancheta trăsurii, privind uluită în jur. Sunt atât de sus, încât are o cu totul altă perspectivă asupra străzii, aproape de la nivelul ferestrelor de sus ale caselor. Zăreşte chipul unui băieţel care trage cu ochiul printre obloane, după care se dă înapoi şi dispare din vedere. Huruitul roţilor, sunetul trâmbiţelor şi cântecele o împiedică aproape complet să vorbească, dar se întoarce spre Drusilla şi zâmbeşte, văzând acelaşi entuziasm şi pe faţa prietenei sale. Drusilla ţine strâns snopii de grâu şi trandafiri pe care i-a primit, iar Amara îşi aminteşte la timp de florile ei şi prinde tulpinile înainte să-i cadă din poală.

Înaintează încet pe Via Veneria, sub soarele acelei după-amiezi târzii. Trăsura se smuceşte, chiar dacă merge încet, roţile găsindu-şi calea prin făgaşele din drum. Amara şi Drusilla privesc în jos la oamenii care s-au înghesuit în faţa clădirilor ca să le privească. Bărbaţii se uită lung, fără îndoială cântărind bunurile de care se bucură cei mai bogaţi, însă Amara savurează

privirea femeilor. Este o senzație nouă să fie subiectul unei asemenea invidii, ce-i aminteşte cât de departe a ajuns, de tot ce i-a oferit Rufus. Se gândeşte cum era el când s-au cunoscut, bucuria lui când i-a dat colierul pe care-l poartă acum, şi-şi doreşte să-l mai poată vedea aşa, ca pe un bărbat mai inocent decât este în realitate.

Până ajunge procesiunea la teatru. Amara e topită de căldură, dar tot coboară din trăsură fără tragere de inimă. Sunt înghițite de mulțimea de femei şi muzicanți, pierderea de înălțime reducându-le brusc şi statutul. Prinsă în îmbulzeală. Amara priveşte cu regret cum pleacă trăsura. Floralia n-a fost niciodată o sărbătoare a cumpătării, iar o femeie din procesiune, înghesuită lângă ea, sărută deja un muzicant, cu florile din păr storcite în neorânduială. Nu toată lumea din Pompeii e invitată la spectacolul de la teatru; majoritatea o să se mulțumească doar cu celebrările din piață. Drusilla o ia de mână şi îşi croiesc împreună drum spre intrarea teatrului. Înălțimea Drusillei e impunătoare, iar amintirea sosirii lor cu trăsura e suficientă pentru a-i determina pe oameni să le facă loc să treacă.

Pe coridor sau pe scări sunt cozi foarte scurte; majoritatea celorlalți spectatori au fost deja conduşi la locurile lor – toți, cu excepția lui Rufus şi a celor mai importanți bărbați din public. Îşi fac amândouă intrarea sus în amfiteatru, ceea ce ar trebui să le asigure o sosire mai discretă, însă Amara e conştientă de murmure, de ochii care i se plimbă pe trup. Are în față curba largă a teatrului, un zid de chipuri care privesc. Simte cum i se înfierbântă obrajii. Au trecut

mulți ani de când era o femeie respectabilă, însă rușinea persistă: știe că notorietatea unei femei nu-i privită cu ochi buni. Onoarea pe care i-o face Rufus e cu două tăișuri, poate doar fiindcă ea nu are o onoare adevărată de pierdut. Simte un val de furie. Se gândește la Britannica, la postura ei, la provocarea din ochii ei, și le întoarce privirile. *Lasă-l să se uite.*

— Nu te bucura prea mult de atenție, șoptește Drusilla amuzată.

Își croiesc drum cu grijă pe treptele de piatră cele mai apropiate de loja de onoare goală, care se află lângă scenă. Amarei îi este greu să meargă decent în rochia ei de mătase și conștientizează cât de mult trebuie să i se vadă din trup când se mișcă. Drusilla, care-și alege singură hainele, se descurcă mai ușor, pășind cu grație în timp ce faldurile de material galben lasă mai puțin vederii. Până la urmă ajung la spațiul care le-a fost rezervat. Rufus i-a explicat că o să stea în spatele zidului care-i separă pe spectatorii de rând de cei din lojă. El va fi de cealaltă parte a peretelui – aproape, dar de neatins.

Amara e recunoscătoare pentru pernele de pe piatra tare. Se instalează comod, netezește mătasea și începe să simtă cum o cuprinde iar entuziasmul, când izbucnesc aplauzele. Rufus, Helvius și susținătorii lor au intrat în amfiteatru. Toată lumea știe că Rufus e cel care a plătit pentru spectacol. Poate că Amara nu mai e sigură de afecțiunea sa pentru iubitul ei, însă mândria pe care o simte este incontestabilă. Se îndreaptă de spate, încercând să vadă mai bine, și simte pe brațul ei degetele Drusillei.

— Bănuiesc că n-ai fost niciodată mai fericită să-l vezi, şopteşte ea.

Rufus urcă scara spre lojă, iar Amara încearcă să-i prindă privirea, însă el n-o priveşte. Lângă el stă tatăl său, Hortensius, şi privirea bătrânului e cea care se abate asupra curtezanelor. N-o bagă în seamă pe Amara, adresându-i în schimb un zâmbet uşor Drusillei. Apoi şi el, şi Rufus dispar din vedere.

— Lui Hortensius pare întotdeauna să-i placă de tine, spune Amara, mascându-şi durerea faţă de lipsa de atenţie din partea lui Rufus.

Drusilla strânge din buze.

— Ar trebui să-mi aducă un oraş de aur ca săi tolerez caracterul *ăla.*

— E violent?

Drusilla ridică din umeri.

— Nu la fel ca taică-su, din câte se spune. Ai noroc că Rufus are un caracter mai plăcut decât oricare dintre cei doi.

— Te referi la Terentius? spune Amara pe un ton mai ridicat decât avea de gând, şocată că Drusilla l-ar fi putut cunoaşte pe bărbatul care-i provocase atâta durere lui Philos.

— Nu acum.

Drusilla aruncă o privire într-o parte, ca să-i atragă atenţia că ar putea fi auzite.

Amara îi vede pe muzicieni intrând prin nişte uşi vopsite în culori vii şi ocupându-şi locurile pe scenă. Rufus i-a explicat deja seria de spectacole: o scurtă mimă pentru Flora, apoi piesa aleasă de el, urmată de o altă mimă ceva mai lungă. Se aşază mai bine şi

încearcă să se lase absorbită de spectacol, să uite o vreme de viața ei. Mişcarea şi culorile curg ca un râu pe scenă, interpreții fiind nedesluşiți. Amara se trezeşte că gândurile i-o iau razna, ducând-o înapoi în casa lui Cornelius, de Floralia de anul trecut, spectacolul ei cu Dido lângă fântâna cu nimfe aurite, expresia fascinată de pe chipul lui Dido când cânta. Amara închide ochii şi-şi aminteşte.

Un cuvânt familiar o aduce, cu o tresărire, în prezent. *Chremes.* Chiar şi cu un accent italienesc care mutilează greaca ei maternă, numele o loveşte pe Amara cu o forță neplăcută. Este primul ei stăpân, bărbatul căruia i-a fost vândută de mama ei în Aphidnai, care a folosit-o pe post de concubină înainte să permită să fie vândută ca târfă. Numai că aici, pe scenă, e un alt Chremes: un bătrân îngrijorat de relația fiului său cu o prostituată. Amara încearcă să se concentreze, cu palmele transpirate. Rufus nu ştie ce-ar putea însemna numele pentru ea – nu i-a povestit niciodată despre Chremes.

Curtezana Bacchis intră pe scenă în fluierături şi râsete. Manierismele actriței sunt exagerate; e învăluită în robe de un verde strălucitor, iar la încheietura mâinii îi atârnă nişte mărgele. E urmată de o trupă de dansatoare. De la această distanță. Amara nu reuşeşte să prindă toate cuvintele, dar aude suficient. Femeia e obsedată să strângă bani, îngrozită că-şi va pierde înfățişarea plăcută, aşa încât îşi joacă rolul cât poate de mult. Amara se uită la Drusilla, însă prietena ei pare netulburată, zâmbind în timp ce sunt scoase la lumină umilințele vieții lor. Amara se întoarce s-o privească pe

Bacchis, fascinată de această versiune fără inimă a ei, îngrozită că aşa s-ar putea s-o vadă Rufus pe ea.

O fată mai inocentă de pe scenă îşi declară iubirea pentru un singur client, cu mâinile în dreptul inimii, ca semn de sinceritate. Amara simte cum o cuprinde uşurarea. În imaginația lui Rufus, sigur ea e această ființă fragilă, nu Bacchis. Piesa revine la povestea familiară pe care auzit-o de o mie de ori de la iubitul ei, tocită ca urmele de căruță de pe drum: fata virtuoasă, forțată să se prostitueze, eliberată de patronul ei generos, care se căsătoreşte cu ea când se descoperă originea ei nobilă. Amarei nu i s-a părut niciodată mângâietoare, pentru că n-are nicio origine nobilă pe care să se bazeze, iar acum o linişteşte chiar mai puțin.

Se trezeşte gândindu-se la ce i-a spus Philos. *Doar un prost crede că viața e ca o piesă de teatru şi că ai putea nădăjdui să-ți păstrezi virtutea.* Philos e foarte diferit de Felix, dar îşi dă seama că amândoi seamănă mai mult cu ea decât o să semene vreodată Rufus. Nu-i este greu să şi-l imagineze pe fostul ei stăpân luând în râs piesa jucată pe scenă. I se înfierbântă obrajii când îşi aduce aminte de ultima lor întâlnire şi de insinuările pe care le-a făcut. Are momente când nu-i vine să creadă ce joc face cu Felix. Că s-a gândit măcar vreodată să facă afaceri cu el i se pare o nebunie, chiar dacă îi datorează bani. Şi totuşi, Felix ştie cum să se apere. N-o să fie niciodată ca Myrtale sau, mai rău, ca Fabia. Iar dacă Rufus renunță la ea. Amara n-o să prea aibă de ales cu cine să se asocieze. Mai bine Felix, sau aliatul lui, decât să moară de foame.

Aruncă o privire spre loja unde stă patronul ei, ca şi cum ar putea găsi mângâiere, deşi nu-l poate vedea. Peretele alb nu-i aduce nicio alinare. Rufus a pus-o aici, îmbrăcată în purpuriu, cu bijuterii împrumutate prinse de corp, şi chiar dacă el nu înțelege azi adevărul, o să-l înțeleagă până la urmă: ea e Bacchis. Amara îşi aminteşte noaptea când Rufus şi-a revărsat furia – nu va uita cuvintele lui: *te-a pătat. Î*nchide ochii şi îşi închipuie că e acasă, în siguranță în camera ei de lucru, nu aici, în văzul publicului, zâmbind ca să-şi ascundă teama.

Primul autor: Iubiții, ca albinele,
duc o viață plină de miere.
Ai doilea autor: Aş vrea eu.
Inscripție din Pompeii (dialog)

Amara e dusă acasă de la teatru cu lectica. Abia se lasă seara, dar nu poate merge la cină la Drusilla fără să fie şi Rufus de față, pentru că participă şi bărbați, iar patronul ei e împreună cu familia lui în seara asta. În lectică e întuneric şi e apărată de perdele, care o feresc de trecători, dar o şi izolează înăuntru. Încearcă să se bucure de luxul de a fi purtată, dar se simte agitată când se gândeşte la greutatea ei pe umerii bărbaților de afară, la stinghiile care le învinețesc

pielea. Dezorientarea dată de faptul că nu vede încotro merge înseamnă şi uşurare, şi surpriză când lectica se opreşte. Purtătorii o coboară pe pământ, iar ea păşeşte pe trotuar. Bate la uşa înaltă, în timp ce bărbații care au adus-o rămân ca nişte umbre în spatele ei. Lemnul greu se deschide scârțâind, iar ea se strecoară înăuntru.

Juventus nu se retrage imediat când intră ea. Amara încearcă să se dea din calea lui, însă el se apleacă peste ea ca să tragă zăvorul, obligând-o fie să se strecoare pe lângă el, fie să fie prinsă în capcană. Amara iese în grabă din hol cât el e ocupat să încuie şi traversează repede atriumul spre camera ei, încercând să-şi dovedească sieşi că nu se teme de portar.

Lumina străluceşte pe nimfele dansatoare pictate pe pereții camerei sale, dând iluzia de mişcare. Martha i-a lăsat o lampă aprinsă pe masa de lângă canapea. Alături e un pahar cu vin – probabil că servitoarea şi-a imaginat că stăpâna ei ar vrea să se răsfețe într-o sărbătorire solitară de Floralia. Amara se gândeşte la Dido şi, nu pentru prima dată de când a eliberat-o Rufus, se întreabă dacă ar da tot ce are, ba chiar să îndure să fie la Sălaşul Lupului, ca s-o aibă pe Dido înapoi.

Se aude un zgomot din atrium, fără îndoială Juventus care verifică încă o dată casa înainte să se ducă la culcare. Amara rezistă dorinței de a lua vinul şi lampa şi de a se încuia în dormitor. Doar nu e singură în toată casa, cu portarul. Trebuie să fie pe undeva şi Philos, Martha şi Britannica.

În loc să se ascundă, se aşază la măsuţa de toaletă. Agrafele împrumutate de Rufus sunt prinse strâns în păr – şi le scoate cu grijă, le numără de două ori şi le pune, laolaltă cu preţioşii cercei cu perle, într-o cutie. Vinul e prea dulce, dar soarbe din el până când simte cum i se răspândeşte căldura în membre, relaxându-le. Ia oglinda de argint şi încearcă să-şi vadă chipul, dar reflexia e distorsionată de umbre; ar putea aparţine oricui. Aproape că se aşteaptă s-o vadă pe Bacchis, prostituata din piesă, uitându-se la ea. Îşi petrece viaţa prefăcându-se – şi, fără Dido, fără nimeni în care să aibă încredere deplină, se teme că s-ar putea să uite ce înseamnă să fie ea însăşi.

Paharul s-a golit, dar vinul nu face mai puţin dureroasă absenta lui Dido. Dorul de a-şi vedea prietena, de a vorbi cu ea îi face degetele să tremure când îşi desface părul. Dido e moartă şi fără ea durerea şi singurătatea înghit iubirea neîmpărtăşită din inima sa. Se gândeşte la cutia cu bani din camera ei privată, iar nevoia s-o atingă, să se asigure că e tot acolo, devine copleşitoare.

Lampa pe care o ţine în mână aruncă raze peste atrium, iar umbra ei e o fâşie întunecată şovăitoare când se strecoară peste dalele reci şi urcă scara. Împinge uşa încăperii. Primul lucru care o ia prin surprindere e că pe masă arde deja o altă lampă; al doilea, că la masă stă Philos. În faţa lui e întins pergamentul lui Plinius.

— Ce faci aici?

— N-am vrut să te iau prin surprindere, răspunde Philos şi se ridică de pe scaun. Mi-ai spus să vin

oricând nu am treabă. Nu mă aşteptam să vii în seara asta.

— Bineînțeles, spune ea tulburată. Nu mă deranjează deloc.

Păşeşte peste prag şi lasă uşa să se închidă, iar ei rămân amândoi înăuntru. Philos o priveşte, neclintit. Tăcerea se înalță ca un fum şi umple încăperea, îngreunând respirația.

— Textul e mult mai dificil decât mă aşteptam, spune Philos în cele din urmă. Mâna scribului e foarte încordată, iar greaca mea s-ar putea să nu fie chiar atât de bună pe cât credeam.

— Ce parte citeşti?

— Uite, dacă vrei.

Ridică puțin pergamentul de pe masă.

Amara se îndreaptă spre masă, încă resimțind vinul fierbinte în vene, şi rămâne în picioare lângă el. Vede o diagramă familiară: explicația lui Herophilus despre circulația sângelui. Amara stă şi o priveşte. A citit cuvintele de multe ori până acum, dar în clipa asta nu le poate pricepe. Nu poate vedea decât mâna lui Philos pe pergament. O acoperă cu mâna ei şi se întoarce spre el. Philos o priveşte, aşteptând parcă să vadă ce-şi doreşte ea. O duce cu gândul la Felix, amândoi stând la masă, iar gândul îi dă dintr-odată un sentiment de nesiguranță.

Philos o prinde de mâna liberă şi şi-o pune în dreptul inimii.

— Vrei să plec?

A rostit cuvintele încet, aproape în şoaptă, deşi nu e nimeni prin preajmă să-l audă.

Amara se apleacă şi închide ochii când li se ating buzele. Simte în palmă bătăile inimii lui, apoi îi răspunde şi el la sărut şi aproape se poticnesc de nerăbdare. Philos a prins-o strâns, iar mâinile lui îi trec peste umeri, peste mătasea roşie cumpărată de Rufus, iar ea se sprijină de masă, trăgându-i trupul lângă ea, orbită de dorință. Apoi, dintr-odată, îşi dă seama că o împinge şi încearcă să se smulgă din îmbrățişare. Philos îi dă drumul imediat.

— Îmi pare rău, spune el răsuflând greu. Îmi pare rău, adaugă şi-şi duce mâna la gură. N-ar fi trebuit să te ating.

— N-are de ce să-ți pară rău, răspunde ea şi întinde mâna să-l liniştească. A fost alegerea mea. N-ai făcut nimic rău, pe cuvânt. Voiam să mă atingi.

Philos nu-i prinde mâna întinsă.

— Dar n-ai mai fi vrut dacă ai fi ştiut.

— Nu înțeleg.

— N-am fost cinstit cu tine.

— În legătură cu ce?

— Cu tine.

— Cu mine? repetă Amara, total nedumerită.

Philos pare agitat.

— Eu am scris contractul. Când Rufus a devenit patronul tău în locul lui Plinius. N-am avut de ales. Rufus nu voia să ştii de el.

Începe să se plimbe prin spațiul îngust al încăperii, iar Amara îl priveşte uluită.

— Am tot vrut să-ți spun, să te avertizez, dar când ai ajuns aici erai supărată din cauza lui Dido, aşa încât n-

am suportat să-ți fac şi mai mult rău. Iar după aceea probabil că a fost mai bine că n-ai ştiut.

Amara se aşază lângă masă, pe cât de nedumerită, pe atât de alarmată acum.

— Ce-i de ştiut? Contractul transferă doar patronajul de la un bărbat la altul.

Philos pare nefericit.

— Nu, nu chiar. Amiralul te-a eliberat necondiționat. Patronajul lui Rufus e condiționat.

Se opreşte aproape de ea şi întinde mâna, dar de data asta Amara e cea care se trage înapoi.

— E o clauză obişnuită în contractul unei liberte să rămână concubină. Orice alt om în afară de Plinius ar fi cerut-o de la bun început.

— Nu mă mai speria! Spune-mi odată ce scrie în contract.

Chiar şi acum, Amara îşi dă seama că Philos nu vrea să-i spună, dar n-are de ales.

— Dacă îi eşti necredincioasă lui Rufus, revii automat la statutul de sclavă.

Sentimentul de nelinişte pe care l-a simțit de când a venit în casa asta devine mai puternic şi se transformă în înțelegere. Nu simte şoc, ci recunoaştere. Rufus e proprietarul ei.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am crezut că ți-ar fi mai uşor dacă n-ai şti.

Philos o priveşte tulburat.

— Că poate o să reuşeşti chiar să-l iubeşti dacă o să crezi că te-a eliberat cu adevărat. Iar apoi, când mi-am dat seama că nu-l iubeşti, m-am gândit că ai fi în siguranță câtă vreme nu-ți pasă de nimeni altcineva...

— În afară de tine, izbucneşte Amara.

Philos nu răspunde, dar tăcerea lui e o mărturisire care o înfurie şi mai tare.

— Deci ce s-a petrecut acum, între noi, aici... ar fi suficient să mă facă să revin la...?

Nu poate rosti cuvântul.

— Contractul are scopul să te împiedice să-l trădezi pe Rufus cu alt patron, răspunde Philos, evitând întrebarea ei. N-avea nevoie să se apere de un servitor. A avut dintotdeauna dreptul să ne ucidă pe oricare dintre noi.

— Dar măcar n-aş muri ca sclavă, ripostează Amara, scuipând cuvântul cu toată ura şi dezgustul pe care le simte pentru trecutul ei.

— Cum sunt eu.

Pe chipul lui Philos se răspândeşte o roşeață puternică, iar Amara ştie că el a înțeles greşit motivul repulsiei sale.

— Nu asta voiam să zic.

— Cred că ştiu exact ce-ai vrut să zici.

Amara îşi acoperă fața cu mâinile, nesigură pe cine e mai supărată, pe ea sau pe Philos.

— Greşeşti, spune ea, încercând să-şi țină firea. Şi e clar că eşti un tâmpit dacă-ți imaginezi că mi-aş risca viața pentru cineva pe care nu-l iubesc!

Ieşirea ei îi ia pe amândoi prin surprindere. Philos nu scoate o vorbă, iar expresia lui spune şi mai puține. Amara se întoarce şi se duce la uşă, unde i se încurcă degetele pe clanță în graba ei de a ieşi, disperată să scape de umilința propriei mărturisiri.

Dacă-n întreaga juneţe, nebuna de mine, făcut-am
Faptă de care să spun că m-aş fi fost ruşinat
Mai mult decât că în noaptea trecută lăsatu-te-am singur.
Vrând înadins să-ţi ascund mistuitorul meu dor.

Sulpicia, poetă romană[11]

Din grădină răsună râsul Victoriei. Stă pe o bancă împreună cu Phoebe şi Lais, toate sprijinite una de alta. Amara stă puţin mai departe, pe un scăunel, în timp ce Britannica e în picioare lângă ea, ţeapănă ca o gardă pretoriană.

— Îţi vine să crezi cât am câştigat? se entuziasmează Victoria. Ai văzut vreodată aşa multe recompense? O să-l plătim pe Felix cât ai zice peşte!

Fără îndoială, prada Victoriei e impresionantă. Amara şi Dido n-au făcut nicicând un asemenea profit generos.

— Şi n-a fost prea neplăcut pentru niciuna dintre voi? întreabă Amara, uitându-se neliniştită la flautiste,

[11] Sulpicia, III, 18 = IV, 12, în Tibul, *Elegii*, ediţie îngrijită, cuvânt-înainte, traducere în metru original şi note de Vasile Sav, Univers, Bucureşti, 1988, p. 165.

femeile care n-aveau să vadă niciun avantaj de pe urma banilor.
— Ah, le-am explicat fetelor, spune Victoria. Şi tu trebuie să ţi-o tragi ca să trăieşti, chiar dacă e un singur bărbat.
Izbucneşte în râs.
— Deşi cred că oricum e evident! Rufus nu-i foarte subtil, nu? Şi le-am spus că, după ce plătim datoria, le putem creşte partea.
— Foarte generoasă stăpână, mulţumesc, spune Phoebe, părând puţin agitată de tonul lipsit de respect al Victoriei.
— Mă bucur că l-ai convins pe Egnatius să mă prezinte lui Fuscus, continuă Victoria. Omul ăsta chiar ştie să dea bani! Dar ce cocoşel amărât are! Ce mai corvoadă! Tu ce făceai ca să-l ţii treaz destul?
Britannica scoate un mârâit care le ia pe toate prin surprindere. Amara ridică privirea şi vede cu îngrijorare că se uită la Victoria, cu buzele arcuite şi mâna pe mânerul cuţitului. O atinge pe braţ ca s-o avertizeze.
— Trebuie să înţelegi că nu pot vorbi aşa despre trecut, îi spune Amara Victoriei. Este o dezonoare pentru patronul meu.
— Şi ce, acum e câinele de pază al lui Rufus? întreabă Victoria furioasă, arătând cu capul spre Britannica. Şi ăla nici măcar nu-i de faţă!
— Un om ca Rufus se aşteaptă la o loialitate absolută, spune Amara, iar amintirea serii trecute îi aduce propriul gust amar. Atât în prezenţa, cât şi în absenţa lui.

— Ah, bine, fie! spune Victoria exasperată. Nu mai avem voie nici să râdem acum. Şi doar nu i-ai arătat niciodată o asemenea loialitate lui Felix.

— Felix nu era patronul meu, se răsteşte Amara. E un nenorocit de codoş!

Victoria nu pare afectată de izbucnire. Ba chiar pe chipul ei pare să se citească satisfacție când o aude pe Amara vorbind urât.

— Şi oricum, ce-a zis despre mine? Nu mi-ai povestit.

— Ce?

— Când i-ai transmis mesajul meu.

Victoria o țintuieşte cu privirea.

— Cel pe care mi-ai promis că i-l transmiți.

În clipa aceea, cu inima încă plină de furie din cauza înşelăciunii lui Rufus, Amara nu mai simte în ea decât cruzime.

— A zis că nu dă doi bani pe tine, răspunde ea împrumutând răceala caracteristică a lui Felix. De ce să-i pese ce se-ntâmplă cu o femeie pe care-o vindea ca târfă oricui o voia?

În clipa când rosteşte cuvintele. Amara e din nou în camera de lucru a lui Felix, când îl văzuse umilind-o cu cruzime pe Victoria. Simte un dispreț atât de puternic față de ea însăşi, încât i se face rău.

— Îmi pare rău, se bâlbâie ea. N-ar fi trebuit…

Victoria nu răspunde. Se ridică de pe bancă şi pleacă din grădină. Phoebe şi Lais rămân pe loc, părând stingherite şi neştiind ce să facă.

— Puteți să vă duceți să vă odihniți şi voi, le spune Amara, care nu-şi doreşte să se uite la niciuna dintre

ele, incapabilă să-şi joace rolul de codoaşă şi să-şi accepte asemănarea oribilă cu Felix.

Îşi dă seama că fetele pleacă în grabă.

Britannica pufneşte zgomotos.

— Merită. E o tâmpită.

— Nu, te rog.

— Felix încă e proprietarul ei, continuă Britannica, fără să ia în seamă rugămintea ei.

— Ce-ar fi să ne antrenăm? întreabă Amara ostenită, schimbând subiectul. Poți să aduci tu cuțitele, te rog?

Aerul e încins, iar mătasea roşie i se lipeşte de trup. Amara cântă la harpa pe care i-a cumpărat-o Rufus, ciupind corzile iar şi iar pe aceleaşi refrene şi încercând să le aducă la perfecțiune. Pe masă aşteaptă două pahare cu vin. Rufus i-a promis că vine în după-amiaza asta şi a întârziat. E conştientă că ultimul bărbat care a atins-o când purta rochia asta a fost Philos şi simte un fior de spaimă, ca şi cum Rufus ar fi în stare să vadă în țesătură urma mâinilor altui bărbat. Începe să răsufle mai repede când îşi aduce aminte cum a fost să-l simtă în brațe pe Philos, să *vrea* un bărbat atât de mult, şi nu doar să-i tolereze îmbrățişările. Apoi îşi aduce aminte de chipul lui Philos când a ieşit ea din cameră şi e sfâşiată între frustrare față de înşelăciunea lui şi remuşcare pentru ce i-a spus ea. Cântă o notă greşită pe harpă şi oftează, închizând o clipă ochii, înainte să reia refrenul.

— Vrăbiuța mea...

Rufus stă în prag, cu o expresie sentimentală pe chip. Amara simte cum i se încordează trupul. Oare tot aşa a zâmbit şi când a dictat termenii contractului? Şi-l

imaginează cum îl citeşte atent, cum dă din cap satisfăcut spre Philos, ştiind că a revendicat posesia totală. Strânsoarea mai puternică pe harpă e singurul semn al furiei pe care n-o poate exprima.

— Dragul meu, îi răspunde cu glas blând. Am tânjit toată ziua după tine.

— Uită-te la tine, şopteşte Rufus venind lângă ea pe canapea.

Îşi mişcă mâna în susul piciorului ei, un gest pe care Amara şi-l aduce aminte din prima lor seară împreună.

— Nu ți-aş putea rezista niciodată.

Amara lasă harpa deoparte şi-l sărută cu o încântare falsă, incapabilă acum să-şi imagineze cum ar fi putut răsfățatul Rufus să simtă ceva apropiat de dragoste. E aproape călare peste ea, dar Amara ştie cum să manevreze un client, ştie cum să facă o schimbare de poziție să pară un exces de pasiune. În realitate, nu poate suporta să fie sub el, vrea să scape de greutatea lui, să nu aibă chipul lui atât de aproape de-al ei.

Când Rufus termină, se întind împreună, beau vinul, iar el îi povesteşte toate triumfurile lui din seara de dinainte. Amara scoate exclamații încurajatoare, răspunsuri de adorație îndelung repetate. Abia când o întreabă despre trăsură, vrând să ştie cum i s-a părut, dacă a fost entuziasmată să vadă ce mult o iubeşte. Amara se bâlbâie.

— Ai făcut aşa multe pentru mine! spune ea, ştiind că e adevărat. Nu cred c-am să ştiu vreodată cum să-ți mulțumesc.

Rufus zâmbeşte, mulțumit s-o vadă emoționată şi crezând că e o expresie a modestiei.

— Dragostea ta mă mulțumeşte îndeajuns, îi răspunde el, ducându-i mâna la buze.

S-a lăsat noaptea, dar Amara nu poate închide un ochi. Stă în grădină, unde Dido, în costumația ei de zeiță, e doar un contur vag luminat de razele lunii. Amarei i s-a făcut pielea de găină, dar nu se îndură încă să intre în casă. Fântâna susură, mai tare acum, când sunetul nu mai este acoperit de larma zilei. Încă poate să-şi imagineze momentul când l-a văzut aici pe Philos, noaptea, când a început să înțeleagă ce simte pentru el. Îşi spune că a aşteptat destul, că a fost o proastă să-şi imagineze că o să vină la ea după ce a plecat Rufus, dar când se mişcă, pregătindu-se să se ridice, îşi dă seama că nu e singură.

— De ce nu vii lângă mine? întreabă ea cu un glas atât de scăzut, încât nici nu e sigură că o s-o audă.

Philos se aşază lângă ea. Mâna ei e sprijinită de bancă şi simte căldura degetelor lui când o ating, un gest atât de blând, încât înțelege că-i oferă ocazia să considere că n-a băgat de seamă. Îşi aduce aminte cum era când îi aparținea lui Felix, de câte ori îşi riscase viața pentru cea mai vagă speranță de libertate, exaltarea şi groaza, şi ştie că va alege din nou acelaşi lucru. Atinge mâna lui Philos, iar el îi răspunde şi degetele li se împletesc.

Inima îi bate atât de tare, că nu se poate mişca. E proprietatea lui Rufus, care crede că poate dispune de ea ca de orice alt obiect din casă, inclusiv de bărbatul care o ține acum de mână. Nimic nu merită să-şi asume riscul, şi totuşi gândul că-şi poate alege un iubit, că poate face în sfârşit ce doreşte, e îmbătător. Nu poate renunța la el.

— În fiecare noapte, când mă duc la culcare, îmi încui ușa, șoptește ea, tot fără să se uite la Philos. Dar în seara asta am s-o las descuiată.

Se ridică și simte cum degetele lui îi alunecă din mână, apoi pleacă din grădină înainte să apuce să se răzgândească.

În dormitor, se mișcă metodic, deschide cufărul de lenjerie și scoate contraceptivul, își scoate agrafele din păr și-și trece degetele prin bucle, să le desfacă. Așteptarea e un chin, și nu știe ce-i mai rău: ideea că Philos o să vină la ea sau că n-o să vină. Rămâne în picioare, privind la ușa pe care a lăsat-o întredeschisă, până când forma ei nu mai are nicio noimă. Și atunci o deschide el.

Philos stă în prag, ca și cum ar fi încă nesigur dacă a fost invitat.

— S-o încui?

Caracterul practic al întrebării o ia prin surprindere, dar încuviințează. Philos închide ușa în urma lui, trage zăvorul, apoi se întoarce spre ea. Se privesc unul pe celălalt, iar Amara înțelege că el n-o să facă nicio mișcare, că îi e mai frică decât ei.

— Mi-am imaginat de multe ori că ești aici, spune ea.

— Da?

Amara dă din cap.

— Te-ai gândit la mine...?

Nu termină întrebarea, nefiind sigură ce vrea să spună.

— În fiecare noapte.

— Iar acum ești aici.

— Acum sunt aici, repetă el şi o prinde de mâna întinsă spre el.

Spre deosebire de seara de dinainte, din camera de lucru, sunt amândoi stângaci şi emoționați când se sărută, până când teama se transformă în dorință. Amara îşi spune că se pot opri oricând, că se pot întoarce, că încă n-au făcut destul ca să rişte totul. Îşi spune la fel când se aşază împreună pe pat, când Philos îi dă jos rochia de pe umeri, chiar şi când rămâne dezbrăcată. Încearcă şi ea să-i scoată tunica, dar el îi împinge cu blândețe mâinile.

— Vreau să te văd şi eu.

Ruşinea din ochii lui nu poate fi confundată.

— Nu vreau să te dezgust.

— Nu se poate aşa ceva. Te rog.

Philos îşi trage tunica peste cap, iar Amara înțelege imediat ce voia să spună. Toată partea stângă a pieptului său nu e doar înfierată, ci şi mutilată. Cine l-a marcat a făcut o treabă de mântuială, sau poate că Philos s-a opus, pentru că literele sunt neclare şi tăiate de țesut cicatrizat, deşi ea reuşeşte să-şi dea seama ce scrie. *Non Subdito.* Nesupus.

Amara ştie că într-o clipă Philos va interpreta şocul ei drept altceva. Tresare când îşi pune ea palma peste cicatrice, dar n-o îndepărtează. Amara se apropie de el şi îşi lasă capul în jos ca să-l sărute pe partea pe care îi era aşa teamă s-o arate, apoi ridică privirea.

— La bordel, niciuna dintre noi nu era marcată. Ne-ar fi scăzut valoarea. Dar uneori mă gândesc că nicio bucățică din pielea mea na rămas nemarcată.

De data asta, când o sărută. Amara nu-şi mai spune că există cale de întoarcere.

După aceea, când stau înlănțuiți, Philos tot murmură scuze în părul ei, promițând că o să reziste mai mult data viitoare, dar Amara nu poate răspunde, pentru că nu vrea ca el să-şi dea seama că plânge. Lacrimile încep să se strângă pe umărul lui, iar el se ridică alarmat.

— Ți-am făcut vreun rău?

— Nu mi-ai făcut nimic rău, răspunde ea, plângând şi mai tare. Doar că a fost altfel. Şi mi-am dat seama...

Amara nu poate să continue, nu poate nici măcar să pună în cuvinte senzația de pierdere pe care o simte.

— Înțeleg, spune Philos şi o trage mai aproape de el. E în regulă.

Amara se agață de el, iar tulburarea dispare treptat, în timp ce el o mângâie pe umeri.

— Ştiu că se poate întâmpla, îi spune el. Dacă te consolează cu ceva, prima dată când am fost cu o fată după Terentius, am plâns de mi-au ieşit ochii.

— Tu?

— A fost îngrozitor. Eram foarte jenat.

— Şi ea ce-a zis? Te-ai mai văzut cu ea după aceea?

Amara îi simte ezitarea în trup chiar înainte ca el să refuze să-i răspundă la întrebare.

— Poate că asta-i o poveste pentru altă dată. Dar tu trebuie să ştii deja, de la relația cu băiatul ăla cu lampa. Când v-am văzut împreună, am ştiut că-l iubeşti.

— Menandru? întreabă Amara, neliniştită de capacitatea lui de percepție. Da, l-am iubit. Dar n-a fost niciodată iubitul meu. N-am avut niciodată ocazia.

— Şi atunci, eu sunt primul?

Philos pare şi încântat, şi surprins. Întrebarea e atât de caraghioasă, încât Amara trebuie să-şi înăbuşe râsul.

— Vorbesc serios! Dacă nu ai de ales, nu se pune.

— Philos, probabil că m-am culcat cu sute de bărbați, spune ea amuzată. Am lucrat într-un bordel. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să țin evidenta.

— Şi totuşi, nu contează niciunul dintre ei, insistă el pe un ton serios. Doar dacă a fost alegerea ta.

Amara e cât pe ce să-l contrazică, însă îşi dă seama după expresia intensă de pe chipul lui că probabil se gândeşte mai degrabă la viața lui decât la a ei.

— În cazul ăsta, da, tu eşti primul meu iubit.

În ciuda bunelor ei intenții. Amara nu poate să încheie propoziția fără să pufnească.

— N-ai decât să râzi, spune el sărutând-o. Dar tocmai te-am făcut să plângi.

— Şi ăsta-i motiv de laudă? Să faci fetele să plângă atunci când faci dragoste cu ele?

Râd amândoi atât de tare, încât se zdruncină incontrolabil din cauza efortului de a nu face zgomot – şi ori de câte ori Amara crede că a reuşit să se stăpânească, Philos îi prinde privirea şi-o face iar să râdă.

Încet-încet, amuzamentul se potoleşte, iar Philos se ridică într-un cot, ca s-o privească de sus. Amara observă că şi-a tras instinctiv celălalt braț ca să-şi ascundă cicatricea.

— Deci pot să revin şi să te mai fac să plângi şi mâine-seară?

— Da, răspunde Amara. Deşi nu sunt sigură cum o să pot să stau fără tine până mâine.

Răspunsul ei aduce ceva întunecat în cameră. La lumina lămpii, cu Philos atât de aproape, se simte în siguranță deplină – şi totuşi, e conştientă că niciunul dintre ei n-a fost vreodată într-un pericol mai mare.

— Dacă e să ne întâlnim aşa, trebuie să ne protejăm unul pe celălalt, spune el. Asta înseamnă ca în cursul zilei să nu ne băgăm *deloc* în seamă. Fără gesturi secrete, fără priviri furişe. Pur şi simplu mă ignori. Dacă Rufus mă pedepseşte vreodată, îl laşi. Şi dacă-ți face ție rău, nu pot să intervin.

Philos se opreşte, evident stânjenit.

— Te-a... adică ți-a făcut vreodată ceva rău?

— Nu, răspunde Amara, dar Philos se uită la ea, aşteptând să vadă dacă are de gând să-i spună mai multe – şi, dintr-odată, nu mai vrea să mintă. În fine, o dată, aşa că ştiu că e posibil. Dar n-a mai făcut-o de atunci.

Furia de pe chipul lui e atât de familiară, încât o sperie. Întinde mâna şi-i atinge brațul.

— N-ar fi trebuit să-ți spun.

— Ba nu, trebuia. Trebuie să împărtăşim totul, ca să ştim cum să acționăm. Într-o seară, o să-ți spun tot ce ştiu despre el, dar nu cred că suport chiar acum.

— Nu după ce m-ai făcut să plâng, glumeşte Amara, încercând să readucă între ei râsul de mai devreme.

Philos zâmbeşte, însă ea îi simte tristețea.

— Te iubesc, spune el.

Amara se uită la el, dându-şi seama că, pentru prima dată de la moartea lui Dido, nu se mai simte singură. Îi

ia mâna, cea cu care-şi ascunde pieptul, şi-l trage în jos lângă ea.
— Şi eu te iubesc.

LEMURIA

Tot din această pricină, de crezi în proverbe, se spune
Că în mai nuntesc cele mai rele femei.
Ovidiu, *Fastele,* „9,11,13 mai. Lemuria”[12]

Cele cinci femei, sclave şi liberte, stau în sufragerie şi beau împreună în onoarea Lemuriei. E o sărbătoare care a tulburat-o dintotdeauna pe Amara – noaptea în care cei neîngropaţi şi cei ucişi se întorc să-şi bântuie neamul, când morţii răzbunători trebuie împăcaţi. Şi totuşi, chiar şi într-o seară întunecată ca asta, i se pare greu să nu se simtă fericită, ştiind că în curând va fi din nou cu Philos. A venit la ea aproape în fiecare

[12] Publius Ovidius Naso, *Fastele*, V, 489-490, traducere de Ion Florescu şi Traian Costa, studii şi note de Traian Costa, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1965, p. 158.

noapte după ce au făcut prima dată dragoste, amândoi vorbind mereu despre riscuri, şi totuşi părând incapabili să se țină departe unul de celălalt.

Amara nu e singura plină de veselie. Phoebe şi Lais încep să se simtă bine, încurajate de Victoria, care le copleşeşte cu vin şi complimente, deoarece mâncarea s-a terminat de mult. Pentru prima dată de când au venit. Amara încearcă să le accepte pe flautiste, să-şi imagineze cum ar fi fost dacă le-ar fi cunoscut la Sălaşul Lupului. Stau una lângă alta pe canapea, brațul arcuit leneş al lui Lais lăsat pe genunchiul lui Phoebe amintind de albeața membrelor uneia dintre iubitele lui Zeus de pe perete. Amara nu e sigură că-i place de Lais. Pe chipul ei se citeşte duritate, o lipsă totală de compasiune. Aude în minte glasul lui Felix. *Dacă ai fi fost tu în locul meu, cât de prietenoasă ai fi fost dacă te recunoşteai în altcineva?*

Amara râde la o glumă şi ridică paharul cu vin, sorbind încet din el ca să-şi găsească pretext să se uite în continuare. Phoebe e altfel. Vigilentă, dar fără acea răceală. În seara asta a fost spirituală, iar observațiile ei despre bărbații pe care i-a servit le-au făcut pe toate să râdă. Amara bănuieşte că la Sălaşul Lupului ar fi fost prietene. Nu-şi face iluzii că ar fi posibil şi acum.

— Eşti foarte tăcută... Te gândeşti la iubitul tău?

Întrebarea Victoriei o ia prin surprindere pe Amara.

— Sigur că da. Întotdeauna mă gândesc la Rufus.

— Nu la Rufus mă refeream, ripostează Victoria, iar Amara simte că se albeşte la față.

Victoria face semn spre picturile care le înconjoară.

— Cred că ştim toate că, dacă Jupiter ți s-ar fi oferit în chip de zeu al zeilor sau de grămadă de aur, aurul ar câştiga.

Amara râde, şi uşurată, şi amuzată. Când văd reacția stăpânei lor, râd şi flautistele, ştiind că sunt în siguranță dacă se alătură distracției. O simte pe Britannica mişcându-se lângă ea şi, fără să se uite, îşi dă seama de expresia împietrită de pe chipul ei.

— Stăpâna are dreptate, spune Lais linguşitoare. Banii sunt importanți.

— Voi două v-ați pregătit împreună? întreabă Amara. În Atica?

Phoebe şi Lais se uită una la alta.

— Nu, răspunde Lais. Ne-am cunoscut la Baiae. Lucrăm acolo împreună.

— De unde din Atica sunteți, stăpână? întreabă Phoebe, pe un ton mai mult politicos decât curios.

— Aphidnai.

— Te-ai pregătit acolo să fii curtezană? întreabă Lais.

— Oarecum.

— Nu prea s-ar zice! pufneşte Victoria. Amara era fată de doctor.

— Da, recunoaşte Amara zâmbind. Şi apoi concubină. Şi apoi prostituată. Iar acum, curtezană.

Lais dă din cap energic.

— Curtezană e bine. *Hetaira.*

I se schimbă toată fața cu un singur cuvânt în limba ei maternă. Amara nu se poate abține şi trece şi ea la greacă, să vadă cine devine Lais astfel.

— Fortuna a fost bună cu mine şi cu iubitul meu patron, Rufus, îi spune ea. Poate că viața o să-ți ofere şi

ție o ocazie asemănătoare să te ridici. Sunteți amândouă suficient de talentate ca să profitați.

— Eşti generoasă, stăpână, răspunde Lais, cu un glas mai profund. Mă rog, pe voința Afroditei, să-mi găsesc un patron la fel de binevoitor ca al tău. Unul care vă poate plăti ție şi stăpânei Drusilla un preț corespunzător, desigur. Ca să profite toată lumea.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult. Şiretenia unei femei durează mai mult decât înfățişarea ei frumoasă.

— Şi ambele durează mai mult decât virtutea ei, adaugă Phoebe.

Deşi e o remarcă banală, toate trei izbucnesc în râs.

— Ce spuneți? întreabă Britannica iritată. Latina-i grea destul. Greaca, imposibilă.

— Scuză-mă, spune Amara. Am spus că sper ca fetele să se descurce în viață, pentru că e clar că au talent.

— Păcat că nimeni de-aici nu vorbeşte limba ta, Britannica, intervine Victoria. E foarte melodioasă.

— Şi tu te-ai pregătit să fii concubină, Britannica? întreabă Phoebe, înainte să înceapă o ceartă.

Când aude întrebarea. Victoria aproape că-şi scuipă vinul cu mirt.

— Luptătoare, răspunde Britannica fără s-o ia în seamă pe Victoria, lovindu-se cu putere cu mâna dreaptă în dreptul inimii.

— Şi cum ai ajuns aici? se interesează Lais, iar Amara îşi dă seama, ruşinată, că, de când o cunoaşte, nu a întrebat-o niciodată lucrul ăsta.

— A fost un raid, povesteşte britana cu chip inexpresiv. Ucis bărbați. Ars tot. Iau femei, copii. Familia mea, morți toți, I-am văzut murind.

Nici măcar Victoria nu poate comenta nimic în tăcerea întunecată care se lasă. Britannica se uită în jur, sorbind stânjeneala lor. Zâmbeşte cu dinții lipsă, un zâmbet în care Amara îşi dă seama că nu-i nici urmă de căldură.

— Voi vă rugați astă-seară să nu vină spiritele. Eu spun, veniți! Veniți pentru răzbunare!

Se uită la Amara şi la flautiste.

— Nimic de împărțit cu grecii. Doar italici.

Victoria, singura italică de față, nu scapă insulta.

— Atunci ar trebui să stai deoparte, şuieră ea. Să nu-îndrăzneşti să-ți aduci morții aici!

Britannica se ridică de pe canapea şi sar toate în spate. Amara o prinde de braț, nefiind sigură dacă trebuie s-o împiedice să devină violentă, însă britana dă din cap spre ea.

— Mi-a ajuns. Amara. Mă duc în pat.

După care pleacă.

— De ce n-ai împiedicat-o să spună povestea aia? o apostrofează Victoria pe Amara. Tocmai în seara asta! N-avem nevoie să apară o hoardă de spirite sălbatice!

— Nu m-am gândit, răspunde Amara, incapabilă să recunoască de față cu toată lumea că nu ştia nimic despre trecutul Britannicăi. O să-i spun lui Philos.

— Nu pot să cred că tocmai pe nenorocitul de Philos l-a numit Rufus capul casei! se revoltă Victoria, încă agitată. Măcar Juventus e mai masiv. Cum o să alunge Philos spiritele? O să se furişeze mai tare decât ele?

— Rufus ştie ce face. M-a asigurat că Philos o să aibă autoritatea să ne protejeze, ripostează Amara şi,

ridicându-se de pe canapea, se duce să se aşeze lângă Victoria.

Îşi pune un braţ în jurul ei, ştiind ce îngrozită a fost de noaptea asta. Umbrele din tribul furios al britanei nu sunt singurele de temut. Şi mai înspăimântător e bărbatul pe care l-a omorât Victoria şi a cărui umbră aşteaptă să se răzbune pe ucigaşa care i-a lăsat cadavrul neîngropat pe aleile ascunse din Necropolis.

— N-o să-ți facă nimeni vreun rău. Îți promit.

Victoria se sprijină de ea, însă cuvintele nu par să-i aducă nicio mângâiere, poate şi pentru că Amarei îi este la fel de teamă. Îşi doreşte să fi fost Philos cu ele – prezența lui o linişteşte întotdeauna. Însă au hotărât aseară că e mai sigur să se despartă, iar el să mănânce ca de obicei cu Martha şi Juventus în cămăruța de lângă bucătărie. S-au ignorat cu scrupulozitate unul pe celălalt, şi totuşi amândoi au simțit că era prea mare riscul să mănânce împreună şi să scape vreun gest familiar.

— Trebuie doar să batem mai tare în tingiri, spune Victoria venindu-şi în fire. Ar trebui să le aducem. Vine curând momentul.

Îşi înşiră sandalele lângă peretele atriumului şi stau laolaltă, ținând în mâini bete şi cratițe de la bucătărie. Holul seamănă cu un mormânt, unde întunericul acoperă orice fisură ca pământul negru, pătratul prin care se vede cerul nopții fiind ultima lor legătură cu lumea vie. Groaza e sufocantă. Amara o aude pe Victoria respirând prea repezit lângă ea şi o mângâie pe braț. Prietena ei nu e singura care-şi doreşte să nu fi aflat că toată familia britanei a fost masacrată.

— Şi dacă stă acolo, sus, şi vorbeşte cu ele? şopteşte Victoria. Şi le trimite jos să se răzbune?

Amara nu mai apucă să răspundă. E miezul nopţii, iar Philos se desprinde de grup, cu o lampă cu ulei în mâna stângă, şi porneşte în tăcere, desculţ, spre mijlocul holului. Se opreşte într-o rază palidă de lună, o siluetă subţiratică pornită împotriva forţelor întunericului.

— Năluci ale părinţilor şi străbunilor mei, începe el cu glas limpede. Plecaţi şi nu zăboviţi aici!

Porneşte în jurul sălii, băgând mâna într-un săculeţ legat la brâu şi aruncând boabe de fasole neagră peste umăr. Sunetul pe care-i fac boabele când cad pe dale seamănă cu răpăitul ploii. Lumina lămpii îi tremură pe chip, strălucirea ei abia luminând în faţa lui. Philos nu se uită o clipă înapoi – ar însemna să-i cheme pe morţi să-l atace.

— Trimit acestea, urmează el, trecând atât de aproape de ele, încât Amara l-ar putea atinge dacă ar întinde braţul. Cu boabele acestea, mă izbăvesc pe mine şi pe-ai mei.

Amara îl urmăreşte pe Philos, ştiind că umbrele morţilor s-ar încolăci în jurul gleznelor lui ca fumul, simţind sânge, dar se vor mulţumi cu ofranda. Sau cel puţin aşa speră. Juventus începe să lovească în cratiţa lui, iar ceilalţi îi urmează exemplul. Victoria cel mai energic dintre toţi.

— Năluci ale părinţilor şi străbunilor mei, strigă ei. Plecaţi!

Pe toată strada, şi ceilalţi fac la fel, toată lumea îşi potriveşte ritmul, iar zăngănitul făcut de vecini se aude

în aerul nopții, în timp ce Philos repetă incantația. Cu cât mai mult scandal, cu atât mai bine – pentru descumpănirea spiritelor. Philos merge prin toată casa aruncând boabe, iar ei îl însoțesc, alungând orice umbră care îndrăzneşte să zăbovească. Glasul Amarei devine tot mai răguşit de atâta strigat. Îşi aminteşte de ritualul de-acasă, cu tatăl ei în locul lui Philos. Pe atunci, ideea să ai neamuri neîngropate era de neconceput, iar amenințarea era mai puțin palpabilă. Încearcă să nu-i numere pe toți morții nefericiți pe care-i ştie acum. Mama ei, cu siguranță, n-ar fi părăsit Atica. Tatăl ei trebuie să fi găsit vreo cale să-şi revendice nevasta, s-o ia cu el pe lumea cealaltă. Îi aruncă o privire Victoriei, care stă palidă lângă ea – ştie la ce se gândeşte prietena sa. Amara încearcă să-şi alunge din minte felul cum a căzut bărbatul ucis, sângele care i se scurgea din beregată, viața lui curmată de un ciob de oală spartă. Şi apoi mai e şi Cressa, neîngropată, cu oasele putrezindu-i în portul din Pompeii. Oare le-ar invidia pe fostele ei prietene de la bordel pentru norocul lor?

Ritualul e aproape încheiat. Philos se întoarce să mai dea un ultim ocol atriumului, cu chipul calm, lăsând grindina neagră să cadă în urma lui. *Nu Dido,* îşi spune Amara, alungând imaginea ei târându-se peste boabele negre, o siluetă hidoasă, fără formă. *A îngropat-o. Felix a îngropat-o.*

Amara stă pe marginea patului, complet trează, şi aşteaptă. Se întreabă dacă lui Philos o să-i fie prea teamă să vină în seara asta, dacă o să ezite să se strecoare singur prin hol, pe unde ar mai putea umbla

încă morţii. Nu că ar fi părut îngrijorat mai devreme. Încearcă să-l audă, dar totul e cufundat în tăcere. Întotdeauna umblă fără să facă zgomot; până să-şi dea seama de prezenţa lui, de obicei e deja în camera ei.

Tocmai se întreabă dacă are destul curaj să se furişeze în atrium să-l caute, când în sfârşit Philos se strecoară pe uşă, făcând-o să tresară.

— Îmi pare rău, şopteşte el în timp ce trage zăvorul. A trebuit să mă asigur că a adormit Juventus.

Se întoarce spre ea, iar sfiala lui e foarte diferită de autoritatea pe care o avea mai devreme.

— Nu eşti prea obosită, nu? Nu trebuie să stau, dacă nu vrei.

— Nu sunt prea obosită! spune Amara, părând mai nerăbdătoare decât voia să dea de înţeles. Nu sunt niciodată prea obosită pentru tine.

— Asta-i o uşurare.

Philos se aşază lângă ea, părând acum mai degrabă amuzat decât agitat.

— Nu-i cazul să fii aşa de încrezut.

Amara încearcă să nu râdă, după ce orice urmă de frică de morţi a fost alungată de prezenţa lui. Îşi scoate roba, nerăbdarea împiedicând-o să facă spectacol, şi-l împinge în pat.

Nu e greu să-i ofere plăcere lui Philos. E întotdeauna încântată cât de uşor poate să-l facă să-şi piardă orice urmă de control, chiar dacă bănuieşte că anii lui de singurătate s-ar putea să aibă un rol la fel de important ca şi talentul ei. Dar după primele lor nopţi frenetice împreună, începe să-i reziste, dorindu-şi să-i ofere şi el plăcere. Ceea ce nu-i chiar aşa uşor. Amara n-ar fi

supraviețuit în lupanar dacă n-ar fi învățat cum să se desprindă de trupul ei, iar acum, când vrea să simtă totul, îi este greu să se dezvețe. Încearcă să-i spună că îi e de-ajuns să se bucure de bucuria lui, dar el nu-i mulțumit şi refuză s-o sărute până când nu-i spune ceva ce-i place ei. Amara e tentată să mintă ca să depăşească momentul, dar Philos o priveşte cu atâta sinceritate, încât o surprinde şi pe ea adevărul: că are nevoie s-o privească în ochi. Regretă aproape pe loc, convinsă că el va înțelege motivul. Însă Philos nu face decât s-o sărute şi-şi mişcă trupul în aşa fel încât să-i fie mai uşor să facă exact ceea ce i-a cerut ea.

— Mi-a fost teamă că poate o să crezi că aduce ghinion de Lemuria, îi spune el după aceea.

Glasul lui e doar o şoaptă – tot ce fac trebuie să fie aproape în tăcere – şi stă cu fața spre ea, cu nasurile lipite. A devenit o poziție familiară. Cea mai uşoară cale să se audă şi să se tină în brațe.

— N-ai voie să te căsătoreşti de Lemuria; nu există nicio regulă pentru făcut dragoste, îi răspunde ea tot şoptit. Deşi, dacă am avea şansa să ne căsătorim, mi-aş asuma riscul, chiar şi în cea mai ghinionistă noapte din an.

Philos zâmbeşte, dar singura lui reacție e să-i strângă umărul, iar Amara se simte umilită că şi-a dezvăluit pasiunea. Pare mai rău decât Beronice. Cu toată experiența ei de prostituată, cu toate declarațiile solemne pe care le-a făcut, totuşi cu bărbatul ăsta pare incapabilă să-şi țină sentimentele doar pentru ea. Îşi îndepărtează privirea de la el şi se uită în tavan, urmărind zvâcnirile de lumini şi umbre ale lămpii.

— N-am vrut să par rece, spune Philos, iar ea îi simte dosul degetelor trecându-i pe obraz.

Doar că nu cred că o să fim mai fericiți dorindu-ne lucruri pe care nu le putem avea.

— Pari defetist.

— Sunt realist.

Cum Amara nu-i răspunde, rămânând cu privirea ațintită în sus, Philos se apleacă şi o sărută pe frunte.

— Nu fi supărată, iubirea mea, nu asta am vrut să spun.

Amara nu e în stare să reziste şi se întoarce iarăşi spre el. Philos îi ia mâna şi şi-o pune în dreptul inimii, mângâindu-i degetele. Gestul îi aduce aminte Amarei de Britannica, atunci când s-a declarat războinică.

— Britannica a vorbit despre familia ei în seara asta, spune ea.

— Serios? întreabă Philos. M-am gândit la ei în timpul ritualului. E foarte trist. A încercat din răsputeri să-l apere pe fratele ei mai mic. Sper ca într-o bună zi să se poată ierta.

— Când ți-a povestit despre el?

Amara se simte şi mai vinovată pentru întrebările pe care nu s-a gândit niciodată să le pună.

— Acum ceva vreme. Am întrebat-o cum a ajuns aici, de unde sunt ai ei. Multe triburi din Britannia au femei războinice. Eram curios.

Philos şi-a ațintit ochii cenuşii asupra ei, aşa deschişi şi de blânzi, încât Amara şi-ar dori să nu-şi mai mute niciodată privirea.

— Dar pe de altă parte, drumul spre sclavie nu-i fericit pentru nimeni. Nici dacă te naşti sclav. Ştiu că nici al tău n-a fost uşor.

— Dacă n-aş fi fost dusă în sclavie, crezi că m-ai fi putut iubi?

— N-aş fi avut ocazia. Nici nu te-ai fi uitat la mine. Sau, cel puțin, nu ca la un bărbat.

Philos încă îi mângâie cu blândețe degetele. Ca boabele pe care le-a aruncat mai devreme pentru umbre, amintirile se revarsă în mintea Amarei. Chremes, Felix, lupanarul, chiar şi Rufus. Toți bărbații pe care n-ar fi fost nevoită să-i suporte. Îşi trage mâna şi-şi acoperă fața, ca şi cum aşa le-ar putea îndepărta.

— Mi-aş dori din inimă să fi fost tu singurul iubit pe care-l cunosc.

— Nu poți să-ți faci griji pentru virtutea pierdută, nu? spune Philos pe un ton degajat şi o cuprinde cu brațele. Nici eu nu mai am aşa ceva.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu, şopteşte el şi o mângâie pe spate, un gest pe care l-a făcut de mai multe ori când între ei se strecura trecutul ei întunecat.

Ritmul mângâierii e la fel de liniştitor ca şi bătăile inimii lui. Răsuflarea Amarei se linişteşte, iar ea îşi imaginează cum ar fi dacă Philos ar fi familia ei, dacă i-ar aparține.

— Tu nu te gândeşti niciodată cum ar fi să fim împreună?

— Sincer, încerc să nu.

Amara se îndepărtează de el, ca să-i poată vedea chipul.

— Dar de ce?

— Amara.

Philos oftează, uşor exasperat.

— Nu-i vorba despre cât de mult te iubesc. Gândeşte-te cât de puţin control avem asupra vieţilor noastre. Dacă nu suntem prinşi, într-o bună zi Rufus o să-şi piardă interesul pentru tine sau o să mă mute pe mine. E inevitabil. Şi pot fie să-mi ies din minţi gândindu-mă la toată durerea aia care se întrevede la orizont, fie să fiu recunoscător pentru zilele de fericire pe care ni le oferă Fortuna. N-are rost să faci planuri pentru un viitor care nu-ţi aparţine.

— Nu sunt recunoscătoare, spune Amara, surprinsă de forţa propriei furii. Nu poţi să stai cu mâinile în sân şi să speri să se întoarcă roata Fortunei! Ce scuză mai e şi asta? Trebuie să pui mâna pe ea şi s-o sileşti.

Philos e amuzat de izbucnirea ei înflăcărată, dar pe Amara n-o interesează acum îngăduinţa sau încercările lui de-a o săruta.

— Vorbesc serios! spune aproape uitând de ea şi ridicând vocea. Tu eşti mai deştept decât Rufus, iar *eu* sunt mai deşteaptă decât Rufus. De ce să nu ne gândim la o cale de a te elibera?

— Spui aşa pentru că te-ai născut liberă. Numi pot imagina cum e.

— Poţi să-ţi imaginezi. Ştii cum e. Când recitai din Homer în grădină şi ceilalţi copii te urau pentru că erai mai inteligent. Atunci ai simţit, nu-i aşa, că ai dreptul la ceea ce aveau ei. Şi la urma urmelor, ce le cerem noi Parcelor? Să ai un pic mai mult control asupra vieţii tale. Nu sugerez să vrei să fii împărat.

Philos e luat prin surprindere de ferocitatea vorbelor sale.

— Chiar aşa de mult vrei să te măriţi cu mine?

Amara încearcă să nu izbucnească în râs.

— Nu-ţi face griji, nu despre asta-i vorba. Dacă-ţi câştigi libertatea şi mă părăseşti, asta e.

Se opreşte, iar sentimentele nobile zăbovesc apăsătoare în aer.

— Deşi nu zic că n-o să mă enervez.

Râd amândoi de data asta sau cel puţin îşi scutură în tăcere umerii, ceea ce înseamnă râsul pentru ei. Amara îşi simte voinţa cedând din nou şi se încolăceşte în jurul lui, încât aproape nicio bucăţică de piele nu rămâne nelipită de el. Şi nici aşa nu-i suficient de aproape. Simte crestele cicatricilor lui apăsate pe obrazul ei.

— Tu chiar mă iubeşti.

E greu de spus, doar dintr-o şoaptă, dacă îi pune o întrebare sau enunţă ceva evident.

— Nu, răspunde ea strângându-se şi mai mult în el. Nu pot să te sufăr.

Ai grijă, sclavule, ca apa să spele picioarele şi
un şervet să şteargă picăturile; iar lenjeria noastră
să acopere canapeaua.

Pompeii, inscripţie dintr-o sufragerie

Amara îşi petrece dimineața la Băile lui Venus. Nu e o zi în care să se vadă cu Drusilla, ci mai degrabă ocazia să mai cunoască şi alte cliente. De când a apărut în trăsură de Floralia, statutul Amarei – precum şi notorietatea ei – a crescut considerabil. Poate că n-o să fie niciodată respectabilă, însă afişarea ei în public i-a conferit o aură de bogăție. Julia a devenit tot mai prietenoasă şi acționează ca un intermediar util, făcându-i cunoştință, sub aparența unui pretext social, cu femei care ar putea avea nevoie de ajutor financiar.

Când termină treaba, Amara şi Julia stau împreună în curte şi sorb vin îndoit cu apă. Căldura de mai e apăsătoare, chiar şi aşa devreme, iar Amara e recunoscătoare pentru colonada umbroasă.

— O dulceață, spune Julia referindu-se la tânăra soție care tocmai a plecat. Mare păcat că-i aşa o coțofană. Deşi nu-i păcat şi pentru tine.

— Îți sunt recunoscătoare că ne-ai făcut cunoştință.

Julia flutură din mână, făcând inelele de aur să strălucească.

— Frumusețea nu durează veşnic, iubiții sunt cel puțin la fel de răi. Dar un dulap plin de monede n-a făcut niciodată o femeie să plângă. Aşa spunea draga mea mamă. Cu siguranță că ar fi fost de acord cu tine. Sunt încântată că eşti o fată aşa sensibilă. Să nu laşi niciodată vreun bărbat să-ți spună că banii nu-s romantici.

Amara zâmbeşte, gândindu-se la întâlnirile ei de taină nesăbuite cu Philos – un comportament pe care Julia sigur l-ar dispreţul.

— *Bine ai venit, profit!* Aşa scria pe uşa unei case de pe strada unde stăteam, spune ea, îndrăznind să facă o referire indirectă la bordel. Am învățat lecția asta.

Julia râde.

— Bine ai venit, Rufus! în cazul tău, adaugă ea, cu ochii sclipind de neastâmpăr.

Amara nu se poate abține şi râde şi ea. Julia are darul să dezarmeze pe oricine cu care stă de vorbă, să-l facă să se simtă cea mai importantă persoană din încăpere. Ar fi fost o curtezană extraordinară, deşi, din câte ştie Amara, Julia nu e absolut deloc interesată de bărbați.

— Iar tu cu siguranță străluceşti, continuă Julia privind-o în ochi.

Amara se uită la ea curioasă, Julia ridică din sprâncene şi zâmbeşte, poate amuzată că Amara nu-şi mută privirea.

— Nu pot să cred că n-ai trecut pe la mine. Stau cu văduva nepotului meu, Livia. Sunt convinsă că v-ați plăcea una pe alta.

— N-am ştiut că ai o nepoată, spune Amara. Aş fi onorată s-o cunosc.

— Atunci vino.

Julia se ridică, punându-şi mâna pe umărul Amarei.

— Vă fac eu prezentările.

E prima dată când Amara e invitată în zona privată a proprietății Juliei şi înțelege onoarea pe care i-o face gazda ei. O urmează la o distanță respectuoasă, inspirând mireasma tufelor de lavandă ale căror rămurele ştie că sunt folosite pentru parfumarea apei băilor. Grădina Juliei, pe care doar a întrezărit-o de la ferestrele băilor, e mai luxoasă decât şi-a imaginat. Prin

mijloc trece un canal lung, umbrit de copaci, şi vede țiparii sub suprafața apei, cu trupurile zvârcolindu-se cu sclipiri argintii.

— Livia, draga mea, ia uite pe cine am adus.

Amara se aşteptase să vadă o femeie mai tânără, poate chiar o fată, însă silueta care se ridică de pe o bancă din colonada umbrită pare chiar mai impresionantă decât mătuşa ei.

— Cine e? întreabă femeia pe un ton imperios, ferindu-şi ochii cu mâna când iese în soare.

— Liberta amiralului. Amara. Fata despre care ți-am povestit.

— Micuța grecoaică a lui Plinius? A, ce încântătoare!

Livia îi zâmbeşte Amarei, cu o privire deopotrivă curioasă şi amuzată.

— Aproape că am murit de râs când mi-a povestit Julia despre tine. Cum naiba ai reuşit să-i atragi atenția? N-am crezut niciodată că Plinius şi-a scos vreodată nasul din pergamentele lui suficient cât să observe o femeie.

Amara roşeşte uşor, neştiind cum ar putea să răspundă fără să-şi jignească patronul.

— I-am citit.

Livia îşi lasă capul pe spate şi râde în hohote, ca un bărbat, câtuşi de puțin preocupată de cum arată.

— Ființă năzdrăvană ce eşti!

O ia pe Amara de braț şi o strânge.

— Insist să-mi povesteşti totul.

O trage spre bancă, făcându-i semn nerăbdătoare Juliei.

— Nu ți-a dat prin minte să trimiți după vin, pentru numele lui Venus?

Julia ridică din sprâncene, dar, spre surprinderea Amarei, face semn uneia dintre servitoarele care se învârt pe-acolo, conformându-se cererii categorice a Liviei.

— Nu-mi vine să cred că Julia te-a ascuns atâta vreme, continuă Livia, privind-o apreciativ pe Amara, după care îi aruncă o privire piezişă mătuşii ei prin alianță şi ridică din sprâncene. Sau poate îmi vine să cred.

Julia izbucneşte în râs.

— Ți-am adus-o acum, draga mea, aşa că nu poți să te superi prea tare.

— Voi îl ştiți bine pe Plinius? întreabă Amara, puțin descumpănită de tachinare şi nesigură cine ar putea fi ținta.

— E prieten bun cu Julia, răspunde Livia. Şi eu țin foarte mult la bătrân. Aşa că nu-ți face griji, iubire! Nu ne batem joc de el. Dar oricum – coboară vocea până devine o şoaptă conspirativă –, eu nu bârfesc niciodată. Eşti în deplină siguranță, orice-ai spune.

E o afirmație atât de improbabilă, încât Amara se trezeşte râzând.

— Mă gândeam eu că o să vă înțelegeți bine, comentează Julia zâmbind.

Amara petrece cel puțin o oră răspunzând tuturor întrebărilor impertinente ale Liviei, iar când se întoarce acasă, puțin roşie la față din cauza vinului, îl găseşte pe Rufus aşteptând-o. Stă lângă bazin, cu Philos şi

Vitalio, un alt servitor, alături. Vitalio strânge la piept un coş mare, deoarece nu i-a spus nimeni să-l lase jos.

— Nu te aşteptam azi, iubitule! exclamă Amara, alergând să-l îmbrăţişeze.

Rufus o sărută şi o ridică de la pământ într-o îmbrăţişare exuberantă. Amara e conştientă că Philos e chiar lângă ea, chiar dacă nu-l poate vedea. Rufus o aşază la loc cu picioarele pe pământ, dar nu-şi ia mâinile de pe talia ei.

— Şi n-am voie să-ţi fac o surpriză?

Rufus o priveşte de sus zâmbind, iar în jurul ochilor i se strâng ridurile.

— Oricând, răspunde ea cu un surâs.

— O să te duc la cineva care mi-e foarte drag.

Rufus îi pune mâna pe braţul lui şi porneşte spre uşă.

— O vizită în afara zidurilor oraşului.

Philos şi Vitalio îi urmează în tăcere. Juventus face un pas în spate ca să-l lase să treacă şi, neîndrăznind să-i arunce priviri pofticioase în prezenţa stăpânului, şi-a lăsat ochii în pământ. În faţa casei. Virgula face o plecăciune când trec, iar Rufus îi răspunde cu o înclinare graţioasă din cap. Philos se strecoară în faţa lor şi, spre disperarea ei. Amara îşi dă seama că, indiferent unde merg, probabil i s-a poruncit să meargă în faţă, în timp ce Vitalio merge în spatele lor. N-o să aibă de ales şi va trebui să-l privească tot drumul pe iubitul ei.

Rufus şi Amara atrag priviri respectuoase când trec, iar lumea le face loc pe trotuar. E conştientă că toate acestea sunt pentru Rufus, nu pentru ea, dar strălucirea statutului său aruncă o sclipire protectoare

amplă. Nimeni nu-i face loc lui Philos. Singurul lui scop e să le atragă atenția altora să se dea la o parte din calea stăpânului. În lumina nemiloasă a soarelui, tunica lui arată şi mai jerpelită decât acasă. Materialul închis la culoare se subțiază la umeri; pe spate are o ruptură pe care a reparat-o cu grijă. Stă întotdeauna drept – Philos nu e cocoşat, ca mulți alți sclavi –, dar fără avere şi puterea care o însoțeşte, nici chiar înfățişarea lui plăcută nu-i oferă autoritate. Cu un sentiment de ruşine. Amara îşi dă seama că, dacă nu l-ar fi iubit deja, abia dacă l-ar fi băgat în seamă.

Merg prin oraş până la Poarta Vezuviană, iar muntele albastru se ridică încet deasupra acoperişurilor pe măsură ce se apropie. Nu e principala rută comercială de intrare în oraş, iar pe stradă e destul loc ca să meargă confortabil. Amara ştie că dincolo de ziduri sunt vii şi vile, o enclavă înstărită în afara oraşului.

— La cine mergem? întreabă ea, încercând să strecoare entuziasm în glas, în speranța că, oriunde ar urma să ajungă, Philos va dispărea în fundal, că ziua nu va fi umbrită de numeroasele sentimente de vinovăție pe care le simte față de ambii bărbați.

— N-am să-ți stric surpriza, răspunde Rufus. Va trebui să ai răbdare.

Se apropie şi mai mult de marginea oraşului, iar strada se aglomerează cu oameni care se înghesuie în fața ospătăriilor ticsite de lângă poartă. Mulți stau la palavre în grupulețe, unii purtând coşuri ca Vitalio. Amara şi Rufus se trezesc înghesuiți între gură-cască şi o ceată de copilaşi care stau pe marginea trotuarului şi aruncă pietre într-un câine de pe cealaltă parte a

drumului. Până să le facă Philos loc, năvăleşte un bărbat care ţipă, îl pocneşte pe unul dintre băieţi peste ureche şi-l târăşte înapoi la coadă. Ceilalţi copii se împrăştie.

— E zi de vizitat morţii? întreabă Amara privind stânjenită la familiile care stau la rând.

Rufus o strânge de mână, dar nu-i răspunde.

Arcada le oferă o clipă de umbră binevenită, înainte să intre pe o altă bucată de drum mai lat. E mărginită cu morminte şi monumente enorme, a căror solemnitate e compromisă de familiile care stau şi mănâncă pe jos în jurul lor. Câţiva le aduc rudelor lor decedate ofrande de mâncare şi vin, dar majoritatea stau de vorbă şi mănâncă. Amara şi Rufus îl urmează pe Philos către un mormânt de familie aproape de zidurile oraşului. E înalt şi pătrat, cu faţada spre stradă, iar în interior are loc pentru o bancă circulară, în timp ce un acoperiş boltit oferă adăpost în faţa soarelui. În nişe săpate în perete, se văd statuete pictate ale celor decedaţi. Rufus se opreşte şi arată spre un cuplu:

— Bunicii mei.

Philos şi Vitalio stau în spatele lor. Amara e recunoscătoare că Philos nu-i poate vedea faţa sau expresia de încântare prefăcută când îl vede pe Terentius.

— Ce drăguţ că m-ai adus aici! exclamă ea. Sper că nu-i deranjează că am venit la ei.

— Bunicul te-ar fi adorat, spune Rufus în timp ce o conduce să stea pe banca umbrită din interior.

Vitalio lasă coşul lângă ea, apoi se retrage împreună cu Philos şi rămân afară, în bătaia soarelui.

— Mare figură mai era!

Rufus se întinde peste poala ei şi scoate o sticluţă de vin.

— Asta-i pentru el, înainte să plecăm, adaugă Rufus punând sticluţa pe podeaua de piatră, după care îi face un semn spre coş.

Amara i-l întinde şi vede că e plin cu pâine, măsline, chiar şi nişte smochine uscate învelite într-o pânză. Nu foarte diferit de bucatele pe care le-ar fi luat ea să le mănânce împreună cu părinţii la mormintele mai modeste ale Strămoşilor lor.

Simte cum i se strânge stomacul şi nu poate să mănânce. Philos stă cu spatele la ea şi faţa la drum, fără îndoială cu pielea arsă de soare.

— Trebuie să fi ţinut foarte mult la bunicii tăi, îi spune ea lui Rufus. Ce onoare!

— Vin şi cu restul familiei mâine, îi răspunde el şi începe să înfulece măsline. Dar dintr-odată mi-am dorit să-l vezi şi tu.

— Îţi mulţumesc, spune Amara, emoţionată fără să vrea de afecţiunea lui.

— Bunicul e cel care a băgat familia în politică, continuă Rufus, privind în jur la pereţii sclipitori şi scuipând un sâmbure în palmă.

Mormântul e pictat cu simboluri ale bogăţiei, iar pe rafturi imaginare sunt îngrămădite obiecte din argint şi bijuterii.

— A fost cândva duumvir. Încă se vorbeşte despre jocurile pe care le-a organizat la arenă.

Rufus întinde mâna după o sticluţă de vin îndoit cu apă şi i-o oferă întâi Amarei, care ia o înghiţitură.

— Putea fi un om foarte dificil, dar avea intenții bune. Mi-a spus cele mai minunate poveşti. În copilărie, îmi plăcea să-l ascult cum descria prăbuşirea lui Icar din ceruri! Simțeam că am şi eu aripi, când îl auzeam. Şi-i plăcea teatrul. Pe tata nu-l prea interesa, aşa că mă ducea bunicul.

Philos stă lângă Vitalio, complet nemişcat, dar Amara ştie că aude fiecare cuvânt.

— Şi bunica ta? întreabă ea, sperând să-l facă pe Rufus să schimbe subiectul şi să nu mai vorbească despre Terentius.

— Ah, era foarte impunătoare. Dintr-o familie mult mai veche. Dacă n-ar fi fost aşa, bănuiesc că bunicul n-ar fi ascultat aşa mult de partea ei. A devenit un pic... excentric pe măsură ce a îmbătrânit. Îmi părea un pic rău pentru sclavii care-i stăteau în cale. Odată, pe când lovea un sărman băiețel cu sandaua peste cap în grădină, bunica a dat fuga țipând la el, aşa că sa oprit. Credeam că era supărată din cauza pedepsei, dar de fapt pe ea sandaua o necăjise. Aşa că băiatul a fost bătut de două ori – o dată cu sandaua, iar apoi cu biciul.

Rufus râde nostalgic, invitând-o şi pe ea să zâmbească împreună cu el de metehnele bunicilor lui.

— Ce să-i faci, generația mai bătrână, spune el ridicând din umeri. Toți sunt un pic mai stricți din punctul ăsta de vedere.

Amara strânge atât de tare pâinea în mână, că aproape i se sfărâmă între degete. Îşi aduce aminte cum se simțea când o plesnea Felix sau Thraso. Furia că eşti incapabil să ripostezi, că ți se interzice să aperi un trup

care nici măcar nu e al tău. Probabil că aşa l-a lovit Terentius pe Philos. Poate că Philos era băiețelul din grădină, cu sandaua. Acum stă în continuare lângă Vitalio, amândoi nemişcați la marginea mormântului.

— Eşti bine, vrăbiuța mea? o întreabă Rufus. Pari supărată.

În momentul acela, Philos face o mişcare. Amara îl vede foindu-se uşor ca şi cum s-ar opune impulsului de a se întoarce.

— Ah, exclamă ea, inventând rapid o minciună, îmi aminteam de bunicul meu. Mă întristează faptul că n-ai să cunoşti niciodată pe cineva din familia mea...

— Fată dragă, spune Rufus şi o sărută pe frunte. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre el?

Amara ezită. Nu i-a cunoscut pe bunicii ei. Mama sa provenea dintr-o familie mult mai săracă decât tatăl său, aşa că mai târziu erau evitați, iar părinții tatălui ei muriseră înainte să apuce ea să-şi aducă aminte de ei.

— Bunicul a fost doctor, ca şi tata, începe ea, destul de sincer. Îi plăcea să-i citesc. Mă punea să recit numele tuturor plantelor şi proprietățile lor. Nu cred să fi existat vreo plantă pe care să n-o fi întâlnit. La urma urmelor, tată lui era apotecar. Era cel mai blând om, adaugă ea, emoționată de imaginea acestui străbun imaginar care era, de fapt, o altă versiune a tatălui ei.

— Ce copil isteț trebuie să fi fost tu! remarcă Rufus. Chiar mi te imaginez, o copiliță serioasă, toată numai ochi mari şi bucle. Mă tem că eu am fost mult mai încet la învățat. Poeziile pe care le recitam cu siguranță că nu-i făceau mare bucurie bunicului. Deşi avea

întotdeauna la îndemână un băiat sclav favorit ca să-l ajute cu asta. Altă sâcâială pentru biata bunică-mea.

Rufus îi mângâie o buclă de pe spate.

— De aceea ştiu că totuşi ar fi fost de acord cu tine. Întotdeauna punea mare preţ pe dragostea romantică. *De ce să nu-ţi satisfaci dorinţele?* obişnuia el să spună. *După ce mori, o să ai suficient timp să ţi le refuzi.*

De data asta. Amara nu îndrăzneşte să se uite spre Philos. La mâna lui Rufus şi şi-o duce la obraz, ascunzându-şi cu un gest de afecţiune neputinţa de a mai spune ceva. Deasupra lor, Terentius şi soţia lui privesc din alcovurile lor cu chipuri oarbe vopsite.

În noaptea aceea. Amara e convinsă că Philos n-o să vină, că umilinţa pe care-a suferit-o o să-l facă s-o urască. Şi-l aminteşte cum arăta pe stradă, când a fost jenată de sărăcia lui, iar vinovăţia e înăbuşită. Când îl vede strecurându-se în cele din urmă pe uşă, se simte din nou ruşinată.

— Habar n-aveam că Rufus avea să mă ducă acolo, spune ea după ce Philos se aşază alături, îmi pare foarte rău că nu l-am împiedicat; îmi pare rău că a zis toate lucrurile alea, mi-aş fi dorit…

Philos îi duce un deget la buze.

— Te superi dacă nu vorbim despre asta?

— Nu, fireşte. Nu mă supăr.

Stau întinşi unul lângă celălalt pe pat. Philos nu încearcă s-o dezbrace, aşa cum face de obicei. Nimic din limbajul corpului lui nu sugerează că ar avea chef. Amara se apropie de el, conştientă cât de mult urăşte ea să fie compătimită, cum o face doar să se simtă şi mai mică.

— Vrei să mă iei în brațe? îl întreabă în şoaptă, ca şi cum ar cere mângâiere, nu ar oferi-o.

Căldura familiară a trupului său e liniştitoare. Se strânge lângă el şi-şi vâră capul sub bărbia lui, iar el îi răspunde mângâind-o pe spate. Încet-încet, Amara îl simte cum se relaxează lângă ea. Respirația îi devine mai profundă şi, pe măsură ce se prelungeşte tăcerea. Amara începe să-şi facă griji că or să adoarmă amândoi.

— Rufus a fost modest în legătură cu copilăria lui azi, spune Philos, mângâindu-i în continuare uşor umerii. Era un copil absolut încântător. M-am întrebat de multe ori cine ar fi putut ajunge dacă se năştea în altă familie.

E prima dată când vorbeşte pe un ton aşa intim despre omul care îi e stăpân. Amara e surprinsă, dar nu lasă să se vadă lucrul ăsta.

— Câți ani avea când l-ai cunoscut?

— Trebuie să fi avut vreo şapte ani. Îl ajutam la lecții. Are dreptate când zice că nu se prea descurca la recitat. Îi trebuiau *ore* întregi să învețe câteva versuri. Te apuca disperarea.

Philos oftează.

— Iubirea deformează amintirile. Sau poate că n-a vrut să-ți spună despre toate dățile când bunicul lui l-a bătut pentru că nu citea bine. De asta îl ajutam. Era doar un copil. Nu-mi plăcea să-l văd plângând.

— Îl iubeşti, spune Amara, iar şocul ei face ca afirmația să pară o acuzație.

— Nu. L-am iubit. E o diferență.

— Când ai încetat să-l mai iubeşti?

— S-a întâmplat treptat. Nu poți să menționezi o zi anume când e vorba de așa ceva, nu? Copiii încep să învețe cine e important. Cu timpul, n-am mai fost băiatul mai mare care-l ajuta să citească și am devenit doar un obiect aflat în proprietatea familiei sale. Genul de obiect pe care poți să-l vezi bătut peste cap cu o sanda și să te întorci jenat.

— Tu erai? Știa și a spus povestea de față cu tine?

— Nici măcar eu nu mai știu dacă eu eram ăla. Era o casă foarte violentă. Amara. Putea să fi fost oricare dintre noi. Nu-mi aduc aminte de fiecare bătaie încasată.

Philos n-o mai mângâie pe spate; o ține strâns în brațe, iar ea simte cum i se încordează din nou trupul.

— Poate că după Faustilla am început să-l disprețuiesc. Când n-am mai putut să mă prefac că era copilul pe care-l cunoscusem.

— Fata lui Vitalio? întreabă Amara nedumerită. Servitoarea cu care a avut o aventură?

— N-aș zice că a fost chiar o aventură.

— Tu mi-ai spus că îl iubea.

— Nu, așa ai presupus tu. Și eu te-am lăsat.

Amara își aduce aminte cum a pus Rufus jos harpa în noaptea când venise Helvius la cină.

Violența înăbușită din felul cum se purta, nedumerirea ei, senzația pe care-a avut-o când i-a simțit degetele pe gât. Și înțelege ce s-a întâmplat cu Faustilla. Ce trebuie să fi făcut Rufus.

— Nu, spune ea agățându-se de Philos, nedorindu-și să audă.

— I-am găsit multe scuze, continuă el. Mi-am spus că nu e diferit de oricare alt bărbat din clasa lui, că fot; îşi folosesc aşa sclavii şi nimeni nu face caz. Poate că nici nu ştiu ce fac. Doar că e o minciună, nu?

Philos se desprinde cu blândețe din îmbrățişare şi ajung să stea față în față.

— Pentru că, în final, e vorba de doi oameni care ajung în pat împreună. Şi când eşti atât de aproape – o prinde de umeri –, e imposibil să nu observi nefericirea celuilalt. Nu-i greu de văzut. Nu se poate să nu-şi fi dat seama. Dar pentru el n-are nicio importanță că-i face rău unui sclav, aşa cum nu conta nici pentru bunicul lui. Între ei nu-i nicio diferență.

— Dar relația ta cu ei e diferită, îi atrage ea atenția, bănuind că Philos are pentru stăpânul lui sentimente mai amestecate decât ar putea să recunoască. Iar pe Rufus e greu să-l urăşti. În pofida situației, nici eu nu reuşesc întotdeauna. N-ar trebui să te învinuieşti că nu reuşeşti, dacă ți se întâmplă uneori să-l mai iubeşti.

— Nu mi-e greu să-l urăsc, răspunde el cu glas rece. Nu mai e un copil. E bărbat, ca tatăl şi ca bunicul lui. Un bărbat care m-ar ucide pentru c-am atins o femeie care-i aparține.

— Dar acum nu-i aparțin lui, spune ea şi-l sărută. Nu când sunt cu tine.

După o ezitare de-o clipă, o sărută şi el, iar Amara e uşurată să pună capăt discuției. Rămân întinşi o vreme, mângâindu-se unul pe celălalt, la început leneş, apoi tot mai insistent, până când Philos se ridică peste ea. Amara încearcă să-l tragă mai aproape, îşi doreşte să-i simtă greutatea, să şteargă sentimentul de ruşine,

amintirea mormântului, gândul la Faustilla. Însă el se opune şi preferă s-o sărute pe gât în loc s-o privească în ochi.

— Îi aparţii lui tot timpul, şopteşte el. Ar trebui să ştiu lucrul ăsta. Doar el m-a pus să întocmesc contractul.

Amara se ridică în capul oaselor, furioasă şi dezorientată.

— Ce-ai spus?

Se ridică şi Philos, fără să încerce s-o ţină lângă el.

— Acum ţi-e mai uşor să-l urăşti?

Amara îi citeşte înflăcărarea pe chip. Îi e la fel de familiară ca propria-i bătaie de inimă, ura mistuitoare a altcuiva, la fel de chinuitoare ca dorinţa. Văzându-l acum. Amara înţelege că nu numai tandreţea îl împinge pe Philos să vină la ea în fiecare noapte. Poate că ar trebui să fie dezgustată, imaginându-şi cum trupul ei absoarbe dispreţul lui Philos faţă de Rufus, precum şi dragostea lui pentru ea. Dar nu simte aşa ceva. În schimb, se gândeşte la bordel, aducându-şi aminte de toate dăţile când l-a dus de nas pe Felix, ce plăcere intensă i-a oferit, cum a făcut-o să rişte tot ce avea.

— Arată-mi cât de mult îl urăşti, spune ea.

Pretorul nu trebuie să accepte ca sclavul de ieri,
care azi e liber, să se plângă că stăpânul lui
i-a vorbit folosind un limbaj jignitor sau l-a lovit uşor.

Ulpian, jurist roman

— Şi ar trebui să fiu impresionat?

Felix ridică dezgustat punga, o plată suplimentară peste suma datorată.

— Ce te face să crezi că aş vrea să te impresionez pe tine?

Amara se sprijină de spătarul scaunului, ca şi cum ar fi mai degrabă camera ei de lucru, nu a lui, şi zâmbeşte pentru a contrazice răceala cuvintelor. Un truc pe care l-a învățat de la el. Felix nu-i răspunde la fel, ceea ce nu face decât s-o amuze şi mai tare.

— Ipstilla mi-a zis că Victoria a fost acasă la Cornelius.

— Bineînțeles. De ce nu mi-aş folosi contactele vechi? Avantajul de a avea un patron, şi de a nu fi închisă într-o cămăruță, e că pot să fac chiar mai mult. Gândeşte-te doar că ai fi putut să împărți toate astea cu mine, adaugă ea pe un ton tăios neplăcut.

În încăpere aerul este închis, iar ea simte cum i se lipesc hainele de piele. Felix nu-i mai oferă de băut când vine la el. Dar observă că în continuare are părul dat pe spate şi pielea moale după bărbierit. Şi oare simte miros de pomadă? Buzele îi zvâcnesc, încercând să-şi înăbuşe amuzamentul. Încă se uită la el cu ochii mijiți, observându-l. Felix o priveşte şi el, neprietenos.

— Dacă vrei să stai acolo şi să te dai mare, nai decât, dar eu am şi alte treburi.

— Noua crâşmă?

— Ai spirit de observație.

— M-am gândit că e o bună modalitate de a-ți mări profiturile. Mi se pare firesc.

— Mă bucur că te-am impresionat, ripostează el sarcastic.

Amara izbucneşte în râs de data asta şi e satisfăcută să-l vadă şi pe el zâmbind, ceea ce-i transformă toată fața, dându-i un aer de căldură. Felix se apleacă peste masă şi-şi reazemă bărbia în palme.

— De fiecare dată când ne întâlnim, vorbeşti ca o femeie care are o propunere de făcut, şi totuşi n-o faci niciodată. Ce vrei de la mine?

Philos e *alături,* îşi spune Amara, iar gândul îi dă un sentiment sălbatic de satisfacție. Bănuieşte că Felix n-ar fi mai puțin furios decât Rufus față de înşelătoria ei, de posibilitatea ca ea să-şi râdă de eforturile lui de-a o fermeca. Euforia dragostei şi a riscului, pe care o trăieşte zilnic, începe să dea o notă de nesăbuință tuturor lucrurilor pe care le face. Şi totuşi, nu doar relația ei amoroasă o face să fie îndrăzneață. E un sentiment vechi, familiar; euforia pe care-o simte când captează atenția stăpânului, posibilitatea de a-l manipula. Nu e înțelept să-i spună lui Felix prea multe, ştie foarte bine, şi totuşi nu rezistă tentației de a-l duce puțin mai departe.

— Patronii nu durează veşnic, spune ea.

— Doar dacă se căsătoresc cu tine, răspunde Felix, iar Amara îşi dă seama atunci, după expresia lui, că a făcut un calcul greşit. Sau băiatul tău distins nu-i romantic?

Încearcă să-l ignore.

— Ştii că bărbații din clasa lui nu se căsătoresc cu curve.
Felix zâmbeşte, iar schimbarea poziției de putere între ei se produce atât de brusc, încât Amara simte cum i se strânge stomacul, ca atunci când căruța loveşte o piatră din drum.
— Vrei să faci afaceri cu mine când pleacă băiatul tău distins. Despre asta-i vorba, nu?
— Poate.
Felix ridică iarăşi punga şi o contemplă.
— E clar că ai talent pentru făcut bani. N-am să neg lucrul ăsta. Dar e o prostie să faci afaceri cu o femeie.
Lasă să cadă monedele, care se rostogolesc pe masă zornăind.
— Ce se-ntâmplă când te măriți? Toată investiția mea în tine, orice procent îmi dai, dispare.
Pocneşte din degete.
— Îi aparții altcuiva, şi asta se întâmplă şi cu veniturile tale.
Efortul pe care l-a făcut Felix ca să arate bine, mirosul de pomadă nu mai par o glumă. Îi sporesc în schimb stânjeneala Amarei.
— Poate că nu mă interesează căsătoria.
— Deci profitul meu se bazează pe perspectiva că vei rămâne pentru tot restul vieții o cățea cu inimă de piatră?
— Ți-a fost de-ajuns.
— Singura cale să deții bunurile unei liberte e să te căsătoreşti cu ea. Asta-mi oferi?
Pe peretele roşu din spatele lui, Amara vede plintele negre, craniile de taur de sus, găvanele goale. Era o

nebunie să-şi imagineze că ar putea revendica vreodată spaţiul ăsta de la el.

— Nu, spune ea şi se ridică.

Felix e prea rapid. Vine în faţa ei şi-i blochează drumul spre uşă.

— Chiar crezi că sunt un prost? Că sunt vreunul dintre nenorociţi! ăia de clienţi ai tăi, pe care-i poţi juca doar cu insinuări?

Fata i s-a schimonosit de furie. Amara e disperată să se îndepărteze de el şi încearcă să ajungă la uşă.

— Să nu îndrăzneşti să pleci! îi spune şi o prinde de încheietură.

— Philos şi Juventus sunt alături, îi atrage ea atenţia, ridicând tonul ca să-şi ascundă teama. O să audă dacă strig.

Felix nu-i dă drumul, dar nici n-o trage mai aproape de el.

— N-ar trebui să oferi ce nu eşti pregătită să dai.

— Nu ţi-am oferit nimic, răspunde Amara, simţind cum se înfurie şi ea.

— Nu?

Felix ridică din sprâncene.

— Foarte rău pentru tine, atunci. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai logice mi se par micile tale indicii. Într-o bună zi, Rufus o să te părăsească.

Apasă cuvintele cu poftă.

— Şi atunci, cui o să aparţii? Altui patron? Poate. Sau poate că o să fii singură şi o să ai nevoie de protecţie.

Felix o strânge mai tare de încheietură.

— Asta căutai, nu? Să mă convingi să fac afaceri cu tine, să mă foloseşti, dar să mă ţii la distantă. Deşi ştii că protecţia mea are întotdeauna un preţ.

Acum, când e prea târziu. Amara înţelege gravitatea greşelii ei. Cât timp pierduse ca sclavă temându-se de indiferenţa lui Felix, când de fapt dorinţa lui era mult mai periculoasă. Doar că asta nu-i dragoste, nici măcar dorinţă, pe care ar putea fi în stare să le manipuleze. Plăcerea lui Felix este s-o deţină. Privirea îi fuge spre uşă. N-are cum să se lupte cu el şi să ajungă acolo. Şi în pofida ameninţării, nu şi-ar dori să-l atragă pe Philos într-o încăierare în care Felix ar fi aproape sigur înarmat.

— Ce propui?

— Când pleacă Rufus, eşti a mea. Eşti liberă să faci câţi bani vrei, cum vrei, câtă vreme îi faci pentru mine.

— Pari foarte sigur că n-o să găsesc un patron mai bun înainte de asta.

— S-ar putea, spune Felix ridicând din umeri. Şi eu aş putea găsi o femeie care să-mi facă mai mulţi bani.

— O să mă gândesc, răspunde Amara şi încearcă să zâmbească.

— Ştiu că încerci să scapi de mine.

Zâmbeşte şi Felix, ca şi cum ar fi nişte prieteni care se bucură împreună de o glumă bună.

— Poate că propunere e un termen greşit. O promisiune ar merge mai bine.

O trage puţin mai aproape, devenind tot mai încrezător când ea nu încearcă să i se opună. Trupul lui e atât de aproape, încât Amara îi simte căldura.

— Eşti o curvă care a atras privirea unui bărbat bogat şi care nu are nimic al ei. Şi-i datorezi fostului tău stăpân câteva mii de sesterţi. Nu cred că eşti în poziţia să refuzi generozitatea nimănui, cu atât mai puţin a mea.
Felix o priveşte în ochi, iar Amara n-are încotro şi-i susţine privirea, deoarece nu vrea să-l provoace uitându-se în altă parte.
— Suntem la fel, tu şi cu mine. Şi ştiu că vezi şi tu lucrul ăsta.
O trage atât de aproape, încât mirosul de pomadă, care răzbate prin izul de sudoare, e copleşitor.
— De asta n-o să ţi-o trag încă, deşi ştim amândoi că nu te-ai opune – m-ai lăsa doar să-mi iau ce vreau. Pentru că ar fi mai sigur decât să-i explici vânătăile băiatului tău distins.
Furia copleşeşte în sfârşit teama Amarei, care-şi smulge braţul din strânsoarea lui Felix.
— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta?
— Da, răspunde Felix şi se trage în sfârşit din calea ei. Ar trebui.
Râde şi-şi flutură mâna, semn că a terminat cu ea.
— Hai s-o adăugăm în contul tău, când vine termenul plăţii finale.

***

Amara ştie că Philos i-a observat agitaţia încă din clipa când păşeşte în cămăruţa de aşteptare. Are ochii mari, plini de întrebări nerostite, şi nu poate face decât să-şi întoarcă faţa.

Pleacă toți trei din apartament şi coboară pe scara îngustă a lui Felix, ieşind în stradă. Amara şi Philos tot nu-şi pot spune nimic unul altuia, iar tensiunea creată de tăcerea ei devine tot mai puternică, însă când ajung pe Via Veneria, Philos se întoarce brusc spre Juventus şi-i spune ceva în dialect. Amara aşteaptă, nedumerită şi incapabilă să înțeleagă o vorbă. Portarul dă din cap şi apoi se îndreaptă spre For, în direcția opusă casei.

— Ce i-ai spus? întreabă ea, şocată de felul cum l-a expediat de acolo.

Philos a pornit deja, obligând-o să țină pasul cu el.

— Rufus voia să-i fac un comision. Ceva de luat pentru şlefuitorii de pietre. L-am trimis pe Juventus în locul meu.

Se opresc ca să lase să treacă un grup de femei gălăgioase, evident, în drum spre baia de după-amiază.

— Nu te uita la mine. Amara, spune Philos coborând glasul. Dar te rog spune-mi că nu ți-a făcut nimic rău.

— Nu mi-a făcut nimic rău.

— Şi atunci, ce s-a-ntâmplat?

Dar în ciuda poruncii lui de a nu se uita la el, Philos îi aruncă o privire.

Amara se uită în față în timp ce merg.

— Nu-mi place să stau lângă el, atâta tot. Îmi trezeşte prea multe amintiri vechi.

— Nu te cred. S-a întâmplat ceva.

— Vrea să se căsătorească cu mine.

Când rosteşte cuvintele, sună atât de absurd, încât aproape că-i vine să izbucnească în râs.

— Nu mi-a propus. Mi-a spus că asta se va întâmpla după ce Rufus mă va fi părăsit.

Amara n-are nevoie să vadă fața lui Philos ca să-i citească şocul în tăcerea care se lasă.

— Trebuie să-i dai banii. Imediat. Cere-i Drusillei, cere-i Juliei. Chiar şi lui Rufus. Să fii datoare oricui, numai lui, nu. Nu putem trăi cu o asemenea amenințare.

Amarei nu-i place tonul poruncitor al lui Philos.

— Tu crezi că pot să cer pur şi simplu atât de mulți bani?

Îi aruncă o privire furioasă cu coada ochiului.

— Drusilla are un copil de întreținut, iar toată afacerea mea cu Julia depinde de convingerea ei că am bani de împrumutat! Şi ştii ce furios ar fi Rufus dacă i-aş cere lui.

Philos mormăie ceva care sună exploziv în limba lui.

— Oricum, nu-s decât amenințări. Nu înseamnă nimic.

— Nimic!

Philos înjură din nou în dialect şi izbeşte cu piciorul în pavaj.

— Şi tu ce-ai făcut ca să-l determini să sugereze aşa ceva?

— Acum mă acuzi pe mine?

Amara ridică tonul furioasă, iar un trecător se uită la ei. Îşi coboară iar privirea în pământ şi grăbeşte pasul. N-a simțit niciodată cu atâta putere presiunea de a avea un iubit secret ca acum, când îi vine să țipe la el pe stradă.

— Te-am auzit odată, spune Philos cu glas scăzut. Ai țipat la el *Nu-i vorba despre iubire.* Ce însemna asta?

Amara simte cum o cuprinde ruşinea şi-şi duce o mână la gură.
— Nu sunt furios, spune Philos şi mai încet. Te rog, spune-mi.
— Nu ştiu. Nu ştiu ce-am făcut.
— Îl iubeşti?
— Nu!
Philos o avertizează din priviri să coboare glasul.
— Sigur că nu-l iubesc, ce naiba! Fabia mi-a spus că el mă place, iar eu am fost suficient de proastă să cred că pot să-l manipulez. Şi acum am plătit pentru asta.
— Te rog, împrumută bani ca să-l plăteşti, spune Philos, iar ea aude disperarea din glasul lui. Te rog, cere-i Drusillei. Mi-e teamă că o să-ți facă rău.
Amara înțelege ce vrea să spună Philos cu rău.
— O să te strig înainte să facă aşa ceva, îl minte ea. Îți promit. Şi apoi vorbim despre Felix. N-a vorbit serios. Îi place doar să se joace. Pot să mă descurc cu el. Crede-mă, mă pricep foarte bine la asta.
Au ajuns la colțul străzii lor. Amara ştie că acasă o aşteaptă Victoria. Egnatius le-a recomandat unui alt client, iar ea şi Victoria trebuie să meargă la administratorul clientului ca să discute termenii şi să confirme programarea. O să fie imposibil să vorbească între patru ochi cu Philos.
— Promiți că mă chemi dacă te amenință?
Amara se uită la Philos, despre care ştie că ar fi dispus să moară de mâna lui Felix dacă i-ar cere s-o apere. Însă nu-i dispusă să accepte aşa ceva.
— Promit.

Dacă doreşte cineva o pedeapsă privată
pentru un sclav – bărbat sau femeie –
cei care vrea aplicarea pedepsei trebuie să facă astfel.
Dacă vrea să pună sclavul pe cruce sau pe furcă,
contractorul trebuie să pună la dispoziție stâlpii,
lanțurile, funiile pentru cei care biciuiesc sclavul
şi persoanele care se ocupă de biciuirea lui.

Inscripție din Puteoli
(oraş roman din apropiere de Pompeii)

Camerele private ale lui Egnatius par mai sărăcăcioase la lumina zilei. Până şi picturile cu Hercule par murdare; petele de la lămpile care ard tot timpul încețoşează isprăvile eroului. Amara stă întinsă pe canapea lângă Egnatius, trăgând în piept aroma familiară de ulei de acacia. Între trupurile lor e o distanță mică, dar în mod intenționat, deşi apropierea tot o face să transpire. Nu de teamă de vechiul ei client, despre care ştie sigur că n-are niciun interes sexual pentru ea, ci mai degrabă pentru că-şi imaginează cum ar reacționa noul ei patron dacă ar vedea-o aşa. Până acum, Rufus i-a pus foarte puține întrebări despre afacerile ei, poate preferând să creadă ce-i spune ea despre interesul artistic pentru muzică decât să se confrunte cu nevoia ei nesățioasă de a face bani.

Pe canapeaua de vizavi. Victoria e tolănită lângă cel mai nou client al lor, Castrensis. E un bărbat scund, vânjos, care arată ca şi cum şi-ar fi desenat bărbiţa cu creioanele cu kohol pe care le foloseşte Amara pentru conturul ochilor. Mâna lui se furişează undeva pe coapsa Victoriei, ascunsă de faldurile tunicii sale. Victoria oftează teatral, ca şi cum galanteria lui i s-ar părea irezistibilă.

— Să înțeleg că facem contractul, spune Amara. Ținând cont de entuziasmul pentru manipularea bunurilor.

Aude un pufnet amuzat dinspre Egnatius, care-şi pune uşor degetele pe braţul ei.

— Castrensis ştie că fetele tale se bucură de cele mai bune recomandări, draga mea. Nu l-am dezamăgit niciodată până acum.

— Sper că nu, la banii ăştia, spune Castrensis.

Amara se încruntă, dar Victoria se sprijină şi mai tare de el.

— Am senzația că eşti chiar mai interesat decât pari, remarcă ea.

Victoria schimbă o privire cu Amara, care prinde aluzia şi se ridică. Au repetat mişcările de multe ori.

— Dacă nu cumperi, noi plecăm.

Amara îi face semn Victoriei să i se alăture. Roşu la față, Castrensis o prinde pe Victoria şi mai strâns.

— N-am zis că nu cumpăr. Lasă-mă singur cu prietena ta o clipă, după care am să iau o hotărâre.

— Întâi semnezi contractul, după care poți să stai mai mult de *o clipă*.

Victoria se răsuceşte ca să ajungă cu fața la el.

— Spune-i da, îi zice strângându-l de mijloc şi trăgându-l şi mai aproape de ea. Te rog.

— Foarte bine, răspunde Castrensis, care pare excitat.

Amara vine cu tăblițele de ceară înainte să apuce el să se răzgândească şi-i întinde un stil să semneze.

— Cred că ar trebui să rezolvăm chestia asta afară, îi spune Amara lui Egnatius, făcând semn spre contract.

Egnatius îşi dă ochii peste cap, iritat că i se cere să se mişte, dar se conformează.

— Când ai devenit aşa greu de mulțumit? o întreabă tărăgănat când ajung pe coridor.

Semnează contractul cu o înfloritură, după care închide tăblița şi i-o înapoiază.

— Castrensis era mai mult decât capabil să se descurce şi cu public. Şi te pot asigura că nu o să dureze mai mult de o clipă.

— N-am vrut să-i văd fața aia urâtă mai mult decât era strict necesar.

— Ce-i drept, nu-i la fel de drăguț ca administratorul tău. Nu pot să cred că nu l-ai mai adus niciodată pe minunatul de Philos la mine.

Egnatius se bosumflă.

— Nu era unul dintre băieții lui Terentius?

Amara ridică din umeri.

— Nu ştiu mare lucru despre trecutul lui – e omul lui Rufus.

— Aşa nişte ochi superbi... Şi pomeții ăia!

Egnatius o priveşte pieziş şi rânjeşte.

— Sper că nu-ți face concurență la Rufus.

Amara îl plesneşte peste braț cu un gest jucăuş, dar suficient de tare ca să doară.

— Nu prea.

Egnatius râde şi o loveşte uşor, iar absurditatea hârjoanei lor ca de copii aproape că o face şi pe Amara să râdă. Se opreşte, întrebându-se cât interes față de Philos îşi poate permite să arate.

— Deci tu l-ai cunoscut pe bunicul lui Rufus?

— Doar după reputație, răspunde Egnatius înfiorându-se. Oamenii ca Terentius sunt motivul pentru care cei ca tine şi ca mine trebuie să le mulțumească în fiecare zi zeilor că au obținut libertatea.

Victoria o împiedică pe Amara să mai afle şi alte detalii, deoarece deschide brusc uşa spre coridor. Se întoarce să se uite în camera de unde tocmai a ieşit, ştergându-şi sugestiv gura cu dosul palmei, un gest pe care Amara şi-i aduce aminte de la bordel. E o binecuvântare că răspunsul lui Castrensis rămâne ascuns vederii.

— Deci suntem cu toții prieteni, spune Egnatius vesel, sărutând-o întâi pe Victoria, apoi pe Amara, semn că pot pleca. Doar să nu uiți partea pe care mi-o datorezi pentru prezentări, draga mea, îi şopteşte la ureche Amarei. Ştiu ce şocant de strângătoare eşti.

După ce ajung în stradă. Victoria o prinde de mână pe Amara şi merg una lângă alta pe trotuar, trecând pe lângă locul unde Philos i-a oferit cândva Amarei brațul lui.

— Nicio recompensă! bombăne Victoria. Ce zgârcit! Am avut parte de spălători fără un ban mai generoşi de atât!

— Îmi pare rău. Mi-aş dori să nu fii nevoită să faci aşa ceva, spune Amara cu un uşor tremur în glas. Am vrut să te iau de la Felix, nu să ajung şi eu ca el.

— Nu fi caraghioasă! exclamă Victoria, întorcându-se spre ea.

Vede expresia Amarei şi rămâne cu gura căscată de surprindere.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Îi datorăm foarte mulți bani lui Felix.

Amara îşi muşcă buza ca să nu înceapă să plângă.

— Şi azi m-a amenințat. Nu ştiu ce-o să fac dacă încearcă într-adevăr ceva; nu prea am cum să mă lupt cu el şi să vin acasă răvăşită. Ce-ar spune Rufus?

Cumva, față de Philos, îi e mai uşor să-i mărturisească Victoriei vulnerabilitatea ei; ştie că Victoria o să înțeleagă.

— Am fost o proastă să cred că i-aş putea forța mâna.

Victoria se opreşte înainte să ajungă pe strada principală mai aglomerată şi o prinde pe Amara pe după umeri.

— Aş vrea să mă laşi să vorbesc cu el. Chiar cred că aş putea să fiu de ajutor.

— E prea periculos.

— Dar de ce să-ți asumi tu toate riscurile? Şi nu-i aceeaşi problemă pentru Rufus dacă Felix îmi învineţeşte mie ochiul, nu?

Amara e prea mişcată de generozitatea Victoriei ca să accepte că pericolul de care se teme cel mai mult e capacitatea lui Felix de-a o manipula pe fosta lui iubită, nu de a-i face rău.

— Nu trebuie să faci aşa ceva. Şi oricum, ar găsi altă cale să mă atace. Trebuie doar să-i plătim cât mai repede. Cu cât putem aranja mai multe petreceri, cu atât mai bine.

— Încerc. Crede-mă, nu mă opresc o clipă. Naş putea vorbi cu mai multă lume când ieşim, orice-aş face.

— Ştiu că încerci, ştiu.

Amara o strânge de braț. Nu aşa îşi imaginase ea libertatea când o cumpărase pe Victoria – amândouă bâjbâind disperate după bani ca să-l plătească pe fostul lor stăpân. Pornesc din nou, mergând una lângă alta, dar fără a sta prea mult de vorbă.

Când ajung acasă, sunt surprinse să găsească uşile mari aurite închise. Țintele metalice lucesc în lumina după-amiezii, ca şi cum casa ar purta armură. Amara e nedumerită, apoi o cuprinde un val rece de spaimă. Se uită rapid în susul şi-n josul străzii, să vadă dacă se uită Virgula sau alți vecini. Bate în lemn, nu prea tare, sperând să nu atragă atenția. Niciun răspuns. Încearcă din nou, iar şi iar, de fiecare dată tot mai agitată, până când şi ea, şi Victoria izbesc cu pumnii în lemnul neînduplecat.

În cele din urmă, uşa se întredeschide. Dar nu apare Juventus, ci Vitalio. Amara îl priveşte uluită.

— Ce faci? şuieră ea. Lasă-ne să intrăm!

Vitalio deschide mai mult uşa, iar Amara şi Victoria se reped înăuntru.

— Ce naiba a fost asta? mârâie Amara când uşa e închisă şi sunt în siguranță. Unde-i Juventus? Şi Philos?

— Au fost chemați acasă.

Amara se prinde de Victoria ca să-şi revină.
— De ce? Cât timp?
Vitalio ridică din umeri. Amara încearcă să-şi păstreze cumpătul. Ştie că Vitalio o urăşte dintotdeauna, dar ştie şi că ține la Philos, că sunt prieteni. Omul n-ar fi atât de rece dacă prietenul lui ar fi în pericol, nu?
— Ceva tot trebuie să ştii, spune ea, încercând şi nereuşind să-şi păstreze tonul calm.
— S-au dus pentru un interogatoriu.
— Interogatoriu?
Amara nu-şi mai poate controla tremuratul.
— Dar de ce?
Expresia lui Vitalio se transformă într-un rânjet.
— Ai ceva pe conştiință, nu?
— Tacă-ți gura! izbucneşte Victoria. Cine eşti tu să-i vorbeşti aşa? Ce-i cu atâția sclavi necuviincios! în casa asta?
— Ştii totul despre maniere, nu? țipă şi Vitalio la ea. Serviciile nu-s la standardele obişnuite pentru nişte doamne distinse ca voi?
— E vreo problemă?
Apariția Britannicăi îi face pe toți să tresară. Probabil că s-a strecurat, ca o panteră, pe scări când a auzit tonul ridicat. Se apropie amenințătoare de Vitalio, zâmbind uşor ca să-şi arate dinții sparți din față.
— Ai problemă cu noi?
Vitalio le măsoară din priviri pe cele trei foste prostituate de bordel, adunate într-o rară etalare de unitate.
— Nu, îi răspunde el britanei. N-am vrut să jignesc pe nimeni.

— De ce sunt interogați? întreabă Amara din nou. Te rog, eşti prieten bun cu Philos, trebuie să ştii.

Vede licărirea de surpriză din ochii lui Vitalio, dar e prea disperată ca să-şi mai ascundă neliniştea.

— Habar n-am, zice Vitalio înțepat, atent tot la Britannica. Crede-mă. Ți-aş spune dacă aş şti.

Efortul de a-şi ascunde tulburarea devine insuportabil; Amara ştie că trebuie să plece înainte ca ceilalți să devină prea curioşi. Dă din cap spre Vitalio şi se întoarce spre prietenele ei.

— Sunt obosită, spune ea încet. Dacă vine Rufus, mă odihnesc în camera mea.

De îndată ce ajunge în singurătatea camerelor ei, îi scapă un suspin. Îşi duce mâna la gură. Nici măcar aici n-are curaj să plângă. Se bagă în patul pe care l-a împărțit de-atâtea ori cu Philos şi rămâne încordată, cu degetele apăsate pe față, acoperindu-şi ochii. Durerea îşi face sălaş în pieptul ei când inspiră, apoi când expiră, încercând să alunge imaginea iubitului ei bătut până mărturiseşte aventura lor. E obişnuită să gândească limpede, să înfrunte pericolul, dar acum, confruntată cu posibilitatea ca Philos să sufere, îşi dă seama că e paralizată.

— Nu-i adevărat, şopteşte pentru sine, repetând cuvintele pe care i le-ar putea spune lui Rufus. Nu-i adevărat, dragostea mea, ți-o jur.

A lăsat uşa larg deschisă, încercând să audă orice sunet din atrium, iar panica devine tot mai intensă pe măsură ce trece timpul. Când aude în sfârşit glasurile lui Juventus şi Philos, care vorbesc în dialect cu Vitalio, la început nu se poate mişca. Apoi se dă jos din pat,

strecurându-se până la marginea celei de-a doua camere ca să tragă cu urechea. E şocată când îl aude pe Juventus râzând. Răspunsul lui Philos, deşi concis, nu pare tulburat şi e urmat de glasul lui Vitalio, care vorbeşte pe un ton scăzut, monoton. E clar, orice s-ar fi întâmplat acasă, ea şi Philos n-au fost descoperiți. Îşi apasă fruntea de peretele rece pictat şi-şi muşcă buza pentru a nu izbucni într-un plâns de uşurare.

E nevoită să aştepte până după căderea nopții ca să afle adevărul despre ce s-a petrecut. Povestea e aşa banală, încât se simte şi mai ruşinată de panica ei şi, mai rău, de neputința de a-şi ascunde emoțiile. Philos îi spune că o sclavă de la atelierul de tăiat pietre prețioase era suspectată de furt, ceea ce l-a făcut pe Rufus să-l cheme pe el şi pe Juventus ca să-l întrebe ce părere au despre caracterul fetei. În cele din urmă, obiectele dispărute au fost găsite şi n-a trebuit să fie pedepsit nimeni. Amara vede că Philos e neliniştit după ce-i mărturiseşte cum a reacționat.

— Dar chiar dacă aş fi fost interogat despre noi, nu poți să te pierzi aşa cu firea, îi şopteşte el, strângând-o în brațe. Te rog, draga mea. Dacă mi se întâmplă ceva, nu va fi din vina ta. Eu am hotărât să-mi asum riscul ăsta. Şi trebuie să ştii că n-am să te trădez niciodată, indiferent ce-or să-mi facă. Dar dacă tu te necăjeşti, n-o să faci decât să te trădezi singură, iar asta va distruge totul.

— Dar de ce nu mi-a spus Vitalio ce s-a-ntâmplat? L-am implorat, iar el s-a făcut că nu aude.

— Nu ştia despre ce-i vorba, atâta tot.

— Dar a văzut că eram supărată! Putea măcar să-mi fi explicat că nu erai în pericol. Însă el a insinuat că poate am ceva pe conştiinţă.

— Îmi pare rău că Vitalio a fost nepoliticos cu tine. Dar nu încerca să fie crud. Nu ştie ce sentimente ai tu pentru mine, şi nici despre aventura noastră. Şi exact aşa şi trebuie.

— Ce ţi-a spus despre mine după aia?

— Mi-a zis să te supraveghez, că păreai agitată. L-am asigurat că aşa am să fac, negreşit, şi că îi eşti cu totul loială lui Rufus.

Philos o sărută pe frunte.

— Nu vreau să trăieşti cu aşa o frică, iubita mea. Faptul că eşti cu mine ar trebui să te facă mai fericită, nu să suferi. Poate că n-ar trebui să vin aşa des.

— Nu, ripostează Amara trăgându-l mai aproape de ea. Să nu spui aşa ceva.

Îşi simte pielea cuprinsă de fierbinţeala jenei, dar insistă.

— N-aş suporta gândul că n-ai mai putea să vii. Uneori, parcă trăiesc doar în momentele când sunt cu tine. Restul e doar aşteptare. Tu nai niciodată senzaţia asta?

— Ba da, însă asta mă îngrijorează.

— Nu vrei să mă iubeşti?

— Nu vreau să te pierd. Şi poate...

Şovăie, ca şi cum s-ar gândi mai bine la ce vrea să spună, dar văzând expresia nerăbdătoare de pe chipul Amarei îşi dă seama că trebuie să termine propoziţia.

— Dacă e să fiu sincer, nu mă aşteptam să te iubesc atât de mult.

Amara izbucneşte în râs, uşurată.

— Păi, asta-i de-a dreptul măgulitor. Deci ai crezut că o să fiu doar o distracție?

— Nu, răspunde el, râzând împreună cu ea. Ştii că nu asta am vrut să zic.

Cu o mişcare rapidă. Amara se aruncă în sus şi, eliberându-se din brațele lui, îl încalecă. Îi vede buzele întredeschizându-se, cu o senzație de de surprindere.

— Eşti sigur că n-ai vrut asta?

Dorința din privirile lui Philos e familiară – a văzut-o la mulți bărbați. Dar tandrețea cu care o trage mai aproape nu seamănă cu nimic din cea întâlnit până acum.

— Întotdeauna, spune el.

Crescens, retiarul tinerelor fete noaptea.

Inscripție din Pompeii

Dogoarea soarelui sub copertină o face să transpire. Amara stă între Victoria şi Britannica la arenă, sus, pe locurile din spate rezervate femeilor. Măcar are unde să-şi întindă picioarele. Spectacolul de azi e cu taxă de intrare, ceea ce reduce mulțimea la cei care-şi pot permite să-şi cumpere accesul. Jocurile Pescarilor din iunie nu se bucură de atracția spectacolelor publice mai mari, deşi Amara bănuieşte că mulți se înghesuie

chiar acum în port, recunoscători pentru puțin timp liber, deşi nu pot vedea decât prada zilei sacrificată lui Vulcan, o jertfă pentru a îndupleca marea să-i ajute în continuare.

— Mă întreb dacă Celadus îşi va mai aminti de mine, spune Victoria, făcându-şi vânt.

Amara îşi aduce aminte de anul trecut, când gladiatorul a remarcat-o pe Victoria în mulțime şi a ridicat-o în aer s-o sărute, şoptindu-i un mesaj secret la ureche, după care a mers mai departe cu procesiunea în arenă. A fost ziua când Amara s-a întâlnit cu Menandru, singura după-amiază pe care au petrecut-o vreodată împreună. Atunci erau acolo şi Dido, şi Cressa. Sentimentul pierderii e greu, la fel de apăsător cum e şi căldura.

— Nu ne-ai povestit niciodată ce ți-a spus Celadus.

Victoria zâmbeşte când îşi aduce aminte, dar nu răspunde.

— Luptătorii, intervine britana, care n-are răbdare să-şi piardă vremea cu asemenea distrageri de la adevăratul punct de interes. Cine sunt? De ce-s aici?

— Păi, tu ce crezi? întreabă Victoria strângând din buze. Azi sunt mai mult retiari, evident.

— Ce-i retiari?

— Gladiatori îmbrăcați ca nişte pescari, răspunde Amara. Au o plasă cu care-şi prind adversarul şi se luptă cu un trident mare, care e un fel de suliță cu trei vârfuri. Şi un pumnal, în caz că pierd sau rup tridentul.

— Dac-aş avea eu trident, omor prea repede, spune Britannica, deşi pare mai interesată decât a văzut-o

Amara vreodată, stând cât mai dreaptă şi întinzând gâtul să vadă ringul.

— Amara! Victoria!

Glasul pare cunoscut. Amara se întoarce spre Victoria şi vede aceeaşi expresie de neîncredere şi pe chipul ei.

— Beronice! strigă Amara ridicându-se şi uitându-se de jur împrejur ca s-o găsească pe prietena lor.

— Uite-o! țipă Victoria dând frenetic din mâini. Aici! Beronice!

Beronice se străduieşte să-şi croiască drum pe rândul de locuri, în timp ce alte femei sunt nevoite să se înghesuie într-o parte ca să-i facă loc. Amara şi Victoria îi urmăresc înaintarea lentă şi chinuitoare, până când, cu un ultim brânci pe lângă un grup de matroane care par prost dispuse, Beronice ajunge la ele. Cele trei femei ale lui Felix se reped unele la altele, țipând şi râzând, fără să le vină să creadă că sunt din nou împreună.

— Uită-te la tine! exclamă Amara, uluită de înfățişarea lui Beronice. Ca să vezi! Ce s-a-ntâmplat?

Beronice nu e îmbrăcată cu toga de un galben țipător pe care e obligată s-o poarte ca să se vadă că e prostituată. E îmbrăcată ca o femeie măritată respectabilă, cu o tunică lungă şi şal şi cu părul acoperit de un văl subțire.

— S-a însurat cu mine! strigă Beronice, înnebunită de fericire. M-am măritat!

Nici Amara şi nici Victoria n-au nevoie să întrebe cine e bărbatul. Nu poate fi decât Gallus.

— L-a lăsat Felix să se însoare cu tine?

Victoria e atât de şocată, încât îşi duce mâinile la piept, de parcă Beronice tocmai ar fi lovit-o.

Beronice le trage pe amândouă pe bancă, iar acum stau toate îngrămădite.

— Felix are acum o tavernă. L-a pus pe Gallus să se ocupe de ea! Iar Gallus, Gallus al meu, l-a convins că ar fi mai bine pentru afacere dacă ar avea o nevastă care să-l ajute!

— Deci eşti liberă? întreabă Amara, rămasă aproape fără glas aflând că toanta de Beronice, care nu-şi bătuse capul nici măcar o zi punându-şi la cale eliberarea, fusese în stare să şi-o câştige furându-i inima portarului de la bordel, la fel de tont ca şi ea.

— Nu, spune Beronice. Dar nu contează. Sunt a lui Gallus acum, iar el s-a însurat cu mine. Ba chiar dă o cotă din câştiguri ca să-l plătească pe Felix, adaugă ea cu tonul unei femei care povesteşte un act de o generozitate inegalabilă.

— Nu-ți promisese să te şi elibereze? întreabă Victoria tăios. Doar de asta îi dădeai lui toți banii!

— Nu mai are importanță, spune Beronice, prea fericită ca să fie tulburată de întrebarea Victoriei. Nu mă deranjează că sunt a lui. Doar n-o să-l părăsesc niciodată, nu?

Victoria şi Amara schimbă priviri neliniştite, cu acelaşi scepticism față de bunele intenții ale lui Gallus. Beronice nu observă. În schimb, o vede în sfârşit pe Britannica.

— Eşti şi tu aici!

Britana încuviințează din cap.

— Mă bucur pentru norocul tău, spune ea.

Înainte să înceapă Beronice să se minuneze că Britannica e în stare să vorbească, sunt apostrofate zgomotos de femeile care stau în spate şi le cer să facă linişte. Se aud trâmbițele care anunță că jocurile sunt pe punctul de-a începe. Amara încearcă să audă anunțul, dar strigătele bărbatului se pierd până sus. În asemenea momente e foarte conştientă că latina nu e limba ei maternă.

— Ce-a zis? o întreabă în şoaptă pe Victoria.

— E o pedeapsă publică, spune Victoria, înainte de dueluri. Or să fie sclavi fugiți, hoți, criminali, lucruri de-astea. Dau drumul la animale peste ei.

Arena vociferează, spectatorii şoptindu-şi unii altora nerăbdători. Apoi se aud țipete. Amara îşi întinde gâtul ca să vadă ce se petrece, în arenă e adus un grup de bărbați. Sunt neînarmați şi îmbrăcați în tunici ponosite. Unii au sulițe ca să amâne moartea şi să prelungească spectacolul, dar niciunul dintre ei nu are ceva care să-l protejeze cu adevărat. Amara e prea departe ca să le vadă fețele; nu poate nici măcar să audă dacă țipă sau plâng, pentru că zeflemelele mulțimii sunt prea gălăgioase. Unul dintre bărbați se poticneşte. Amara se prinde de marginea băncii. Cu ochii minții îl vede pe Philos – ce subțire şi imaterial păruse în timp ce mergeau spre mormântul lui Terentius. *M-ar ucide pentru c-am atins o femeie care-i aparține.*

Teama de pedeapsă a bântuit-o de când cu sperietura ei din urmă cu câteva săptămâni, după ce Philos fusese chemat la interogatoriu. Când e cu iubitul ei, refuză să-şi lase gândurile să zăbovească asupra groazei,

spunându-şi că n-or să fie prinşi niciodată. Dar acum, ca un copil care s-a cățărat pe cele mai de sus ramuri ale unui copac interzis, nu poate evita să nu privească în jos. Căderea e înspăimântătoare. Ce i-ar face Rufus lui Philos pentru un asemenea act de trădare? Nu s-ar înjosi punând să fie măcelărit public pentru adulter, desigur, dar sunt multe alte acuzații pe care le poate face un stăpân. Rufus ar putea uşor inventa o crimă mai puțin stânjenitoare. Philos n-ar avea nicio apărare – e deja înfierat, o mărturie de neşters împotriva caracterului său, arsă în carne.

În arenă este eliberat un urs, iar prizonierii se împrăştie. Spectatorii încep să țipe încântați, dornici să vadă prima victimă. Amara se ridică.

— Nu vreau să văd una ca asta, spune ea şi se întoarce cu spatele la scenă. Nu vreau să văd aşa ceva.

Cele trei prietene ale ei ridică privirea surprinse. Amara încearcă să-şi facă drum spre capătul rândului, dar e amețită din cauza panicii. Beronice se ridică şi o prinde de braț.

— Haide! Vin eu cu tine. Nu mă deranjează să pierd vânătoarea fiarei. Duelurile sunt mult mai bune.

Pornesc târându-se împreună, însoțite de exclamații iritate de câte ori blochează vederea cuiva, şi ajung în cele din urmă la trepte. Amara se simte mai bine imediat ce iese la aer şi scapă de dogoarea din arenă. Încă o strânge pe Beronice de braț, tot mai sigură pe ea pe măsură ce coboară scara lungă.

— Mulțumesc, spune ea când ajung jos.

— E-n regulă, oricum preferam să stau de vorbă. Am aşa multe să-ți spun! Hai să ne aşezăm acolo.

Beronice arată spre un loc la umbra unor platani, nu departe de zona în care Amara a stat cândva cu Menandru. Îşi croiesc drum printre tarabele cu mâncare şi suveniruri. E aproape mai aglomerat aici decât era în arenă. Un vânzător de lămpi încearcă să le bage pe gât marfa şi împinge tava spre Beronice, dar îl gonesc, hotărâte să ajungă la locul lor înainte să-l ocupe careva. Când ajung la umbră. Amara se trânteşte pe iarbă. Se lasă pe spate şi simte iarba sub palme, apoi îşi înfige degetele în pământ, cu sentimentul că e ceva liniştitor de solid.

— Mă bucur mult să te văd, îi spune lui Beronice, privind-o cu afecțiune. Vreau să ştiu totul.

— S-au întâmplat aşa multe, că nici nu ştiu de unde să încep! Gallus a venit într-o dimineață la bordel şi a anunțat de față cu toată lumea că ne căsătorim! Am crezut că glumeşte, dar după aia m-a luat şi am mers sus, la Felix, şi s-a convenit totul. Felix a semnat că mă dă lui! Nu mai trebuie să lucrez niciodată acolo!

Beronice oftează şi-şi dă capul pe spate, uitându-se la soarele care sclipeşte alb printre crengile întunecate.

— Ştiu că tu şi Victoria râdeați; ştiu că mereu credeați că sunt o tâmpită. Dar prima dată când am fost cu Gallus, singuri, în camera noastră de deasupra crâşmei, am crezut că o să mor de fericire.

Amara n-a reuşit niciodată să înțeleagă devotamentul lui Beronice față de Gallus – care ei i se părea, în cel mai bun caz, o pacoste neroadă, iar în cel mai rău, un huligan prefăcut –, dar, când o aude vorbind despre el, nu simte nicio dorință să râdă de ea. La urma urmei, ce-ar crede Beronice despre Philos?

— E minunat, îi răspunde. Sper să te merite.

— Sunt convinsă. Şi ar trebui să-l vezi la cârciumă! Parcă-i născut să vândă vin! Nu-i aşa mare – e mai mult loc de stat în picioare –, dar i-am adus mult profit lui Felix.

Beronice îşi face de lucru cu părul de sub văl şi-l aşază la spate, un gest pe care Amara şi-l aminteşte de la bordel.

— Să fiu sinceră, tot mai e gelos un pic. Se enervează dacă clienții încep să fie prea prietenoşi. A vrut să-mi schimbe numele, ştii... că poate acum, dacă sunt a lui. Aşa, mi-a zis el, dacă vreun alt bărbat îmi spune pe numele meu nou, o să-mi aduc de fiecare dată aminte cine mi l-a dat şi cui aparțin. Dar după aceea ne-am făcut griji că n-o să-i placă lui Felix.

— Probabil că-i mai bine aşa, spune Amara, căreia povestea despre cât de posesiv e Gallus i se pare mai puțin fermecătoare.

Îi aduce aminte de Rufus, cu contractul lui.

— Felix ți-a zis ceva când i te-a vândut lui Gallus?

Beronice clatină din cap.

— Felix nu m-a considerat niciodată prea interesantă. Din fericire.

Amara se gândeşte când a văzut-o ultima dată pe Beronice, când n-a reuşit s-o salveze, şi se întinde s-o prindă de mână.

— Mă bucur mult că eşti în siguranță acum. Şi-mi doresc să fi avut bani să te scot de-acolo înainte. Sper că ştii că n-a fost pentru că o iubeam mai mult pe Victoria. Însă îi eram datoare.

— Şi ştiai şi ce mi-a promis mie Gallus, răspunde Beronice fără urmă de ranchiună. Eu aşa mi-am zis după aia. Probabil că ai ghicit că o să reuşească, adaugă ea zâmbind. Şi a reuşit!

Dinspre arenă se aude un vuiet – probabil că a fost eliberată altă fiară printre prizonieri. Amara se ridică în şezut şi-şi strânge genunchii la piept.

— Ar fi trebuit totuşi să te întreb de Rufus, continuă Beronice, interpretând greşit motivul schimbării ei de dispoziție. Ce noroc că ți-ai găsit şi tu dragostea, şi cu cineva aşa bogat!

În glasul ei nu-i nici urmă de invidie, iar Amara ştie că Beronice nu l-ar da pe Gallus şi cârciuma lor mică şi plină de fum nici pentru cel mai bogat patron din Pompeii.

— Sunt foarte norocoasă.

— Şi-l iubeşti?

O clipă, Amara vrea să-i spună. Îşi imaginează ce uşurată s-ar simți să vorbească despre Philos, să-i înşire toate calitățile, să explice că şi ea înțelege cum e să iubeşti atât de mult pe cineva. Dar e de neconceput să rişte viața lui sau libertatea ei pentru o clipă de bârfă.

— Sigur că da. Rufus e un patron generos, mult mai mult decât aş fi putut spera vreodată.

— Victoria şi-a găsit un alt bărbat?

Amara clatină din cap, iar Beronice se strâmbă.

— Tot nu-mi vine să cred ce nenorocit a fost Felix cu ea şi nu-nțeleg de ce-a suportat ea.

— Felix are şi o altă față; e în stare să fie fermecător. Cred că asta a folosit împotriva ei.

— Ei bine, eu n-am văzut niciodată vreun farmec la el, spune Beronice înfiorându-se. Mi-a zis Gallus că, dacă şefu' nu s-ar fi simţit mare şi tare zicând că are un *libert,* Felix nu l-ar fi eliberat niciodată.

— Atunci lui Gallus nu-i place de el?

Beronice pare agitată.

— N-am zis asta. Gallus munceşte din greu pentru el. Amândoi muncim.

Amara se gândeşte ce mult munceşte Philos pentru Rufus, iar ea ştie că asta nu înseamnă nimic.

— Să mergem să luăm nişte vin cât aşteptăm luptele?

Se duc spre una dintre tarabe, iar Amara plăteşte ambele băuturi. Vinul e amar şi îndoit cu apă, dar îi dă şi mai mult drumul la limbă lui Beronice. Încântată că are ocazia să vorbească despre Gallus fără să fie luată în râs, abia dacă-şi mai trage sufletul. Amara simte că nu mai e atentă în timp ce Beronice pălăvrăgeşte despre talentul lui de a înşela clienţii la vânzare, dorinţa lui de a avea băieţi, energia lui miraculoasă în pat. Nu mai simte nicio dorinţă să-şi împărtăşească sentimentele pentru Philos. În schimb, are o senzaţie neplăcută că poate chiar şi Beronice ar judeca-o. Amara a ales un iubit cu statut aşa umil, atât de degradat, încât nu poate fi considerat nici măcar bărbat. Din punct de vedere legal, nici măcar nu este o persoană. Toate calităţile care-i plac ei, şi care-l fac superior lui Gallus în toate privinţele, devin nesemnificative când e vorba de un sclav. Singura persoană despre care Amara ştie că ar fi înţeles întru totul dragostea ei pentru Philos e Dido.

— Trebuie să fi fost tare greu la lupanar după ce-a murit Dido, spune ea când Beronice a rămas în sfârşit în pană de laude pentru soţul ei plicticos. Ştiu că ai iubit-o.

Durerea de pe chipul lui Beronice aproape căi aduce oarece mângâiere Amarei – măcar dovedeşte cât de mult i se simte lipsa lui Dido.

— A fost cea mai rea perioadă. Era cea mai blândă persoană din câte am cunoscut.

Rămân amândouă tăcute o clipă, apoi Amara pune întrebarea pe care a aşteptat s-o pună toată după-amiaza.

— Nimeni nu pare să ştie ce-a făcut Felix cu trupul ei. L-ai întrebat vreodată pe Gallus unde i-a îngropat cenuşa?

Beronice pare încurcată.

— A doua oară când am întrebat, a ameninţat că mă pocneşte. Iar Gallus face asta doar când e foarte, foarte supărat, aşa că nu pot să mai întreb.

— Felix trebuie s-o fi îngropat totuşi, nu? spune Amara, căreia nu-i place când aude că Gallus e violent cu Beronice. Nici măcar el nu putea s-o lase la groapa de gunoi.

— Nu! exclamă Beronice şi clatină din cap. Categoric nu. Nici măcar Felix n-ar face aşa ceva. E doar un nemernic pentru că refuză să spună.

Rămân amândouă gândindu-se la bărbatul care le-a provocat atâta durere. Amara îşi aduce aminte de promisiunea lui recentă de a o revendica şi se gândeşte la tot efortul pe care va trebui să-l facă pentru a scăpa de el.

— Vrei să ne întoarcem? Probabil s-a terminat deja vânătoarea fiarelor.

— Doar dacă eşti sigură, răspunde Beronice şi sare în picioare nerăbdătoare. N-aş vrea să pierd totul, căci Gallus o să vrea să vorbim mai încolo despre lupte. Îl enervează când nu pot să-nţeleg ce spune.

Până ajung ele înapoi, au început deja duelurile. Drumul lor de-a lungul rândului e întâmpinat cu şi mai puţină toleranţă de data asta; o femeie furioasă aruncă în ele cu sâmburi de măsline, care înţeapă când îi lovesc mâinile Amarei. Evită cea mai mare parte a grindine! Şi se înghesuie lângă Victoria şi Britannica, unde aceasta din urmă a lăsat un spaţiu generos. Sperase ca, după discuţia cu Vitalio, cele două prietene ale ei să se apropie una de alta, dar se pare că antipatia lor e prea adânc înrădăcinată.

— Amara, spune Britannica strângând-o de braţ. Cum pierzi asta?

E roşie la faţă şi strânge în mână amuleta de gladiator pe care-o poartă tot timpul.

— E luptă adevărată.

În arenă, doi bărbaţi se învârt unul în jurul celuilalt. Retiarul e uşor de recunoscut, fără nimic pe cap şi cu pieptul gol, doar tridentul ţinându-l la distanţă pe vânătorul înarmat până în dinţi. Secutorul abia dacă arată a om, cu faţa acoperită şi torsul înveşmântat în metal strălucitor. Îşi ridică scutul ca să pareze loviturile tridentului şi încearcă să se apropie suficient de mult încât să reuşească să-şi lovească adversarul în locurile neprotejate. Retiarul răspunde aruncându-şi plasa şi trăgând-o spre picioarele secutorului, pentru a-l face să

se împiedice. Din mulțime se aud țipete când secutorul abia reuşeşte să sară din calea vârfurilor letale care dau să-l împungă.

— Prea greu, comentează Britannica. O să obosească.

Amara n-are nevoie să întrebe la care dintre bărbați se referă. În armura lui, secutorul probabil că se topeşte, cu capul închis într-o sferă metalică ce luceşte argintie în bătaia soarelui. Retiarul, în schimb, se mişcă uşor, iar pielea bronzată îi străluceşte de sudoare. Felul în care se mişcă, păcălindu-şi adversarul, trupul pe care se văd muşchii zvâcnind are ceva familiar. Amara se gândeşte la Palestra, la momentul când s-a dus să-l caute pe Felix, felul în care-i depăşea pe ceilalți bărbați sprintând pe circuit. Aruncă o privire spre Victoria, care se uită extaziată la retiar.

— Ştii cum îl cheamă? întreabă Amara.

— Crescens, şopteşte Victoria fără să se uite la ea.

Amara se întoarce spre Britannica, nu mai puțin fascinată decât Victoria, unite de acelaşi interes. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre ceilalți spectatori. Multe dintre femei stau de vorbă şi se bucură de ocazia de a bârfi în timp ce urmăresc doi bărbați care se luptă pe viață şi pe moarte. Duelurile de gladiatori nu sunt la fel de imprevizibile ca vânătorile cu fiare – e mai mult talent şi mai puțină sălbăticie, poate şi mai puțin entuziasm. Amara nu simte decât groază când îl vede pe secutor cum oboseşte, în timp ce retiarul îl tot momeşte, extenuându-l, până ajunge în cele din urmă să fie prea lent pentru a mai putea scăpa de împunsăturile tridentului, iar scutul îi este smuls din mână.

— Acum, retiar îl termină, spune Britannica satisfăcută.

Când se întâmplă, moartea nu-i nici glorioasă, nici rapidă, dar Victoria şi Britannica tot sar în picioare ţipând. Se ridică şi Amara împreună cu ele, privindu-l pe Crescens cum ridică braţele şi le scutură în semn de victorie, în timp ce adversarul său – şi probabil fostul lui prieten – zace pe moarte la picioarele lui. Zgomotul e asurzitor, iar vuietul arenei pare să-i bubuie în cap, însă Amara tot o aude pe Britannica strigându-i aproape de ureche:

— Asta fac când mă eliberezi! Într-o zi, eu sunt gladiator!

Amara se întoarce spre ea surprinsă, chiar amuzată, însă ochii britanei sunt aţintiţi asupra lui Crescens. Expresia feroce de pe chipul ei e înspăimântătoare.

Ah, măcar de-aş putea să-ţi ţin braţele dulci pe după gâtul meu,
într-o îmbrăţişare, şi să aştern sărutări pe buzele tale moi.

Inscripţie din Pompeii

Amara s-a înţeles cu Rufus să plece mai devreme de la jocuri, dar îi e imposibil să o convingă pe Victoria sau pe Britannica să vină cu ea. Aşa că pleacă împreună cu

Beronice şi se îndreaptă spre ieşire la ora stabilită, ştiind că Philos o s-o aştepte la baza scărilor arenei. Rufus încă-l foloseşte pe administratorul lui ca intermediar de încredere, exact cum făcea şi atunci când stătea la bordel.

Când îl zăreşte Amara, e limpede că el deja a văzut-o. Din vârful scărilor, Philos e doar o siluetă subțiratică undeva departe, însă prezența lui, chiar şi de la distanța asta, are un efect imediat. Orice rezervă ar fi avut ea în legătură cu relația lor dispare. Îşi zâmbesc unul altuia, o exprimare deschisă a afecțiunii pe care nu şi-ar permite-o acasă, dar aici, importanța ei se pierde în anonimatul mulțimii.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât Amara e nevoită să devină mai rezervată. Când ajunge lângă el, ar vrea să-l prindă de braț, dar păstrează distanța.

— Au fost frumoase jocurile? întreabă el.

— Nu prea, răspunde ea în timp ce pornesc, mergând prin forfota din piață. Dar am văzut-o pe Beronice. Gallus s-a însurat cu ea.

— S-a însurat cu ea?

Philos e la fel de uluit cum a fost şi Amara când a aflat vestea.

— În timp ce se află în proprietatea lui Felix?

— Nu, Felix i-a vândut-o.

Philos rămâne tăcut, iar ea bănuieşte că se gândeşte, exact cum s-a gândit şi ea mai devreme, că Beronice a reuşit ceea ce lor le e cu neputință.

— Mă bucur pentru ea, e tot ce spune. Sper ca Gallus s-o trateze cu blândețe.

— Nu e cazul. Sau nu cu câtă blândețe merită ea. Dar e un om mult mai bun decât Felix.

Mulțimea începe să se rărească şi curând vor ajunge înapoi pe trotuar, unde e chiar mai puțină intimitate.

— Când Beronice îmi vorbea despre dragoste, îmi venea să-i spun, izbucneşte ea.

— Dar nu i-ai spus, nu? întreabă Philos pe un ton tăios.

— Sigur că nu!

O doare că o crede atât de neglijentă.

— I-am spus doar că sunt norocoasă că am un patron atât de generos.

— Bineînțeles. Îmi pare rău.

Amarei nu-i este limpede dacă Philos îşi cere iertare pentru lipsa momentană de încredere sau pentru situația lor deloc mulțumitoare. Au ajuns la via înconjurată de ziduri din capul pieței şi au luat-o la stânga, către stradă. Jocurile sunt întotdeauna un moment propice pentru prostituate să agațe clienți, iar Amara e sigură că multe dintre femeile care îmbrățişează acum iubiți lângă zid sunt atrase mai degrabă de bani decât de dorință. Un bărbat îi aruncă priviri lacome când trece pe lângă el, interpretând greşit interesul ei față de ceea ce se întâmplă. Amara se apropie puțin mai mult de Philos, dorindu-şi ca el să poată face vreun gest prin care să arate că-i aparține. Să fii în stăpânirea unui bărbat e întotdeauna de ajutor când vrei să descurajezi pe un altul.

— Ajungem imediat în oraş.

Philos îi aruncă o privire.

— Poate-ar fi mai bine să mergi de cealaltă parte a mea.

Întinde braţul ca s-o îndrume şi o atinge uşor pe umăr când trece pe lângă el. Pare o greşeală nevinovată, însă Amara ştie că a fost un gest deliberat, iar inima începe să-i bată mai repede. Se gândeşte cum va fi diseară, când o să poată în sfârşit să se atingă unul pe altul şi să vorbească liber.

— Rufus o să vină mai târziu decât şi-a propus, spune Philos. Va aduce un prieten la cină. Mă aştept să-şi dorească să rămână peste noapte.

— Ah! exclamă Amara, nereuşind să-şi ascundă dezamăgirea. A spus ce prieten?

— E o surpriză. N-a vrut să-mi spună nici mie, însă a zis că o să-ţi facă plăcere. Ştiu că nu pot fi Quintus şi Drusilla – se duc Phoebe şi Lais la ea diseară.

Au ajuns în stradă, iar Amara va trebui să meargă înaintea lui.

— E vorba doar de o noapte, şopteşte Philos cu un glas atât de scăzut, încât abia îl aude.

Amara îi aruncă o privire, dar el nu-i răspunde.

La măsuţa de toaletă, Martha o trage de păr, cu degete deloc blânde. Amara se întreabă cum ar reacţiona servitoarea ei dacă ar afla că stăpâna ei crescută la bordel îl înşală pe stăpân. Philos a asigurat-o că nici Martha, nici Juventus nu bănuiesc nimic, iar ea e nevoită să-l creadă. Iubitul ei se mişcă între lumea sclavilor şi cea a oamenilor liberi, purtând măşti diferite pentru fiecare rol. Discuţiile lui în dialect cu portarul sunt la fel de imposibil de înţeles ca şi treburile pe care le face pentru Rufus în afacerile familiei.

O smucitură deosebit de dură cu pieptănul o face pe Amara să tresară.

— Cu grijă, te rog.

— Scuză-mă, stăpână, spune Martha, care nu pare nici pe departe să regrete, dar se poartă ceva mai blând cu părul ei.

Amara oftează şi închide ochii. Preferă mâinile Marthei, oricât de aspre, în loc să stea cu Rufus. Anticiparea îi face greață. Îi este imposibil să fie intimă cu Philos, să încerce şi să-şi permită să simtă ceva doar ca să se confrunte apoi cu Rufus şi să-şi împietrească iarăşi trupul. Poate că ar fi altfel dacă patronul ei ar lua pur şi simplu ce vrea, fără să mai fie nevoie să-l iubească şi ea. Dormitorul ei este acum un loc pe care-l asociază atât de mult cu Philos, încât prezența lui Rufus acolo pare o obscenitate. Şi totuşi, Rufus e proprietarul casei, al ei, al iubitului ei, şi-i asigură toate privilegiile de care se bucură. Până şi relația ei cu Philos depinde de păstrarea afecțiunii lui.

Martha a terminat să-i aranjeze părul, iar Amara o trimite să termine de pregătit cina. Amara îşi schimbă cerceii şi, când e mulțumită de înfățişarea ei, se aşază pe canapea şi întinde mâna după harpă să mai repete puțin, în caz că Rufus ar vrea s-o audă cântând.

— Rufus vine?

Britannica stă în prag.

— Da, răspunde Amara, mulțumită să vadă că prietena ei e mai aproape de înfățişarea ei ursuză obişnuită, nemaifiind înnebunită de perspectiva violenței.

— Mă bucur că tu şi Victoria v-ați întors fără să vă omorâți una pe alta.

— Ea tot acolo.

Amara se încruntă, încurcată de latina proastă a britanei.

— Cum adică tot acolo?

— Stă să şi-o tragă cu Crescens. Nu spun eu la ea nu.

— A făcut ce? a izbucnit Amara.

— Stă să şi-o tragă cu Crescens, repetă Britannica rar, ca şi cum accentul ei ar fi problema, deşi Amara îşi dă seama, după privirea ei răutăcioasă, că ştie foarte bine că mesajul a fost înțeles.

— Nu se poate! strigă Amara sărind în picioare.

Glasul ei l-a adus pe Philos la uşă.

— Ce-a fost în capul tău, s-o laşi să facă aşa ceva?

— E curvă. Asta face.

— Ar putea fi ucisă! țipă Amara la Britannica. Ți-am spus s-o aduci înapoi!

— Amara, îl aude pe Philos în spatele ei. Rufus o să ajungă imediat. Calmează-te.

— Victoria s-a dus să i-o tragă unui gladiator, spune ea, întorcându-se spre Philos. Iar acum o să trebuiască să străbată tot oraşul singură, pe întuneric. Asta dacă reuşeşte măcar să plece vie de la barăci!

— Victoria ştie cum să-şi poarte de grijă. Gândeşte-te ce viață a dus. Te rog să te calmezi. Nu poți să fii în halul ăsta când ajunge Rufus.

Din fericire pentru Philos şi Amara, în afară de Britannica, nu mai e nimeni de față în timpul discuției, pentru că, în vâltoarea emoției. Amara întinde mâna să-

l atingă pe braț pentru a-i căuta mângâierea, iar Philos, fără a sta pe gânduri, își pune mâna peste a ei.

— Ai dreptate, spune Amara.

— E curvă, repetă Britannica. Ce te-aștepți?

— Destul, intervine Philos înainte să înceapă Amara să țipe din nou. Ajunge, Britannica, te rog.

Britana ridică din umeri.

— Eu spun doar adevăr, răspunde ea, după care se răsucește pe călcâie și iese.

Când rămân singuri. Amara își dă seama de poziția lor și își trage repede mâna, ca și cum pielea lui Philos ar fi ars-o.

— Oare a...?

Și el pare la fel de zdruncinat.

— Nu, spune Philos împreunându-și mâinile, ca și cum ar putea șterge atingerea lor. N-avea cum să observe. Tu doar ai grijă să fii mai calmă când ajunge Rufus.

Philos iese din încăpere, iar Amara se cufundă înapoi pe canapea.

Victoria tot nu a ajuns când Amara aude glasul lui Rufus în atrium. Se ridică și pornește încet, cu un zâmbet grațios, pregătită să întâmpine pe oricine a adus cu el. Patronul ei stă lângă bazin, ascunzându-l pe oaspete, dar Amara îl vede pe servitorul acestuia privind-o de lângă Philos. Este Secundus, administratorul lui Plinius.

Străbate în fugă atriumul cu un strigăt, renunțând la orice încercare de a-și păstra calmul. Plinius se întoarce spre ea când Amara se aruncă la picioarele lui.

— Tu eşti! strigă ea, apucându-l de tivul mantiei şi ducându-l în dreptul inimii, atât de uluită, încât nici măcar nu reuşeşte să-l salute cum se cuvine. Ai venit pentru mine!

— Sigur că am venit să te văd, răspunde Plinius stânjenit şi încercând s-o ridice în picioare. Sau credeai că am obiceiul să scriu aiureli?

— Cum ți-aş putea mulțumi vreodată pentru tot ce-ai făcut?

Amara încă ține de tivul lui, abia rezistând tentației de a-i lua mâna pentru a o săruta.

— Nimic din ce-aş putea face n-ar fi destul. Mi-ai dat totul. N-o să-ți pot răsplăti niciodată bunătatea.

— Ei, hai.

Plinius o ridică în picioare.

— Ai scris deja foarte frumos, iar Rufus probabil ți-a citit răspunsul meu. Ți-am spus, nu-i nevoie de alte mulțumiri.

Amara îi aruncă o privire lui Rufus, de a cărui existență uitase pe moment. Abia atunci îşi dă seama că Rufus nu i-a spus niciodată că Plinius a răspuns la mesajul ei de recunoştință, pe care îl scrisese în încheierea uneia dintre scrisorile lui adresate amiralului. Nici nu i-a transmis mesajul că Plinius are de gând s-o viziteze. Rufus îi zâmbeşte forțat.

— Ştiam că o să-ți facă plăcere.

Amara îşi aruncă brațele de gâtul patronului ei şi-l sărută.

— Ce bun eşti cu mine! strigă ea, sperând că recunoştința ei prefăcută va fi la fel de convingătoare ca emoția autentică pe care tocmai a afişat-o.

— Hai să nu-l copleşim pe amiral cu istericale.

Rufus se desprinde din braţele ei, deşi pare mulţumit de spectacolul ei de afecţiune.

— I-am spus că-l aşteaptă o cină, nu plânsete.

Se îndreaptă toţi spre sufragerie, iar Plinius remarcă politicos picturile, deşi Amara ştie că sunt mult inferioare faţă de orice trebuie să aibă el. E conştientă de cât de mică trebuie să i se pară camera – nici nu se compară cu casa impozantă unde s-au întâlnit prima dată. Au fost pregătite toate trei canapelele, pentru că nu era sigură câţi oaspeţi aveau să fie. Plinius şi Rufus se întind faţă în faţă şi, în timp ce Rufus se instalează confortabil. Amara ştie că se aşteaptă să se întindă lângă el, cum face întotdeauna. Însă ezită. Imediat ce o să se ducă lângă el, Rufus o să-şi atârne braţul deasupra ei, transformând-o într-un simplu obiect şi înjosind-o în ochii amiralului. Perspectiva nu-i deloc atrăgătoare. Aşa că se aşază pe canapeaua liberă, întinzându-se între cei doi bărbaţi, fără să îndrăznească să se uite la Rufus.

— Sunt încântat să văd că te-ai instalat bine, îi spune Plinius.

Stă sprijinit în cot, fără să pară nici pe departe relaxat. Amara îşi aduce aminte de această atitudine a lui, aerul distras al unui bărbat care ar prefera să lucreze în loc să socializeze.

— Iar Rufus îmi spune că eşti în continuare interesată de plante medicinale, ceea ce-i foarte bine. Trebuie să-ţi trimit un text pe care l-am găsit de curând, din Grecia. Cred că te-ar interesa.

— Eşti foarte generos, spune Amara, îți mulțumesc. Rufus m-a încurajat cu amabilitate să-mi aranjez o grădină cu plante medicinale şi mi-ar face mare plăcere să o completez. Sper că cercetarea ta se dovedeşte la fel de fructuoasă ca de obicei.

Plinius flutură dintr-o mână.

— În ultima vreme am foarte puține ocazii să mă mai ocup de cercetări. Flota îmi acaparează aproape tot timpul, doar noaptea ce mai apuc să-mi trag sufletul. Deşi, aşa cum ştii, nu mă omor cu somnul.

— Îmi aduc aminte, spune Amara zâmbind.

Zâmbeşte şi Plinius, într-o rară dovadă de afecțiune, poate amintindu-şi şi el, ca şi ea, orele lungi în care-i citea târziu în noapte.

— Amiralul se află la Pompeii în cadrul campaniei pe care o duce împotriva pirateriei, îi întrerupe Rufus.

— Stai mai mult? întreabă Amara.

Martha a intrat cu porumbelul fript şi îi serveşte în timp ce Plinius vorbeşte.

— Doar o noapte. Am verificat apărarea oraşelor din cealaltă parte a golfului. Mâine trebuie să fiu înapoi în Misenum.

Îşi înmoaie pâinea în năutul zdrobit pe care i l-a oferit Martha şi gustă, dând din cap în semn de apreciere.

— Dar sper să veniți amândoi pentru o scurtă vizită. Am invitat mai mulți prieteni la vilă, aşa că o să aveți distracție în cursul zilei, cât am eu treabă.

— Eşti prea generos, răspunde Rufus. Dar, din păcate, afacerile tatei mă obligă să rămân în oraş.

— Îmi pare rău. Însă te-ai putea lipsi câteva zile de Amara? întreabă Plinius făcând un gest vag spre ea.

Dacă nu-i prea mult pentru un bărbat să ceară cuiva să-i împrumute propria libertă.

Plinius chioteşte, ca să arate că a glumit şi că nici prin gând nu i-a trecut să jignească, însă Rufus roşeşte până în vârful urechilor.

— Bineînțeles. Fără îndoială că Amara va fi încântată să te însoțească.

— Tot Amara îi spui?

Plinius mănâncă mai departe din porumbel, fără să bage în seamă tensiunea.

— M-aş fi gândit că ai putea folosi numele pe care i l-a dat tatăl ei, nu un titlu inventat de codoş.

Se întoarce spre ea.

— Nu ți-ar plăcea mai mult?

Numele pe care i l-a dat tatăl el. Un nume despre care Rufus nici măcar n-a întrebat-o vreodată. Se uită la Plinius, dorindu-şi să-i poată transmite adevăratele ei sentimente, să-i spună da, ar vrea să fie din nou Timarete, dar nu poate risca să-l înfurie şi mai tare pe Rufus.

— Prefer Amara acum. Pentru că e numele pe care mi l-a dat Rufus, iar el îmi ține loc şi de tată, şi de soț.

Plinius ridică din sprâncene.

— Păi, cum vrei tu. Doar că pare destul de nelegitim.

Amara se uită la Rufus, sperând ca declarația ei de modestie să fi fost suficient ca să-l împace, însă el se întoarce fără s-o privească în ochi.

De aici se întinde fericita Campanie,
de la acest golf încep dealurile pline de viță-de-vie;
aici se produce amețitoarea licoare vestită pe tot pământul și,
așa cum au susținut cei din vechime,
aici are loc întrecerea cea mai de seamă între Bacchus și Ceres.

Plinius cel Bătrân, *Naturalis historia*[13]

Fericirea pe care-o simte Amara pentru că-şi petrece noaptea cu Philos e umbrită de neliniştea amândurora provocată de hotărârea lui Rufus de a nu rămâne peste noapte. Îşi şoptesc unul altuia, Amara povestind ce s-a petrecut la cină, de câte ori l-a jignit Plinius pe Rufus fără să-şi dea măcar seama, în timp ce Philos o ține în brațe, cu mâna caldă pe şalele ei. Tresare când ea repetă solicitarea amiralului de a-şi „împrumuta" propria libertă.

---

[13] Plinius, *Naturalis historia*. Enciclopedia cunoştinţelor din Antichitate, vol. I – Cosmologia. Geografia, traducere de Ioana Costa şi Tudor Dinu, ediţie îngrijită, postfaţă şi note de Ioana Costa, Polirom, Iaşi, 2000, cartea III, (9) 60, p. 87.

— Mi-aş fi dorit să găseşti o cale de a refuza invitația. Nu văd nimic bun în a-l face gelos pe Rufus în felul ăsta.

— E vorba de Plinius! De ce să fie gelos pe un bărbat care l-a ajutat să mă cumpere?

— Îmi imaginez că tocmai de asta este gelos, înțelege controlul pe care amiralul l-ar putea avea asupra ta.

— Dar ştie că n-a fost niciodată vorba de aşa ceva, spune Amara, întrebându-se dacă nu cumva şi Philos se simte posesiv. Plinius nu m-a folosit niciodată în felul ăsta. A fost amabil şi respectuos, nimic mai mult.

Philos o trage mai aproape şi o sărută, până când Amara simte cum căldura i se răspândeşte în tot trupul ca vinul, făcând-o să-l țintuiască sub ea în pat.

— Nu era treaba mea, răspunde Philos ridicând ochii spre ea. Dar e o uşurare să ştiu că Plinius nu ți-a făcut niciodată vreun rău.

— Nu-i o uşurare de gelozie? îl tachinează ea.

— Ți-am spus de multe ori, îi zice el prinzându-i fața în palme, cu părul ei răsfirat peste degete. Singurii iubiți care contează sunt cei pe care-i alegem noi.

Dimineață, Victoria e în sfârşit acasă, exact cum prezisese Philos. E deja în grădină când se trezeşte Amara, iar cântecul ei răsună în toată casa. Orice furie ar resimți Amara când coboară s-o înfrunte pe prietena ei rebelă dispare când o vede îngenuncheată lângă fântână, cu capul dat pe spate ca să salute soarele. Pare aşa plină de fericire, că e imposibil să nu zâmbeşti.

— Deci Crescens n-a fost o dezamăgire?

Victoria se întoarce spre ea.

— Nici n-ai idee.
Amara râde.
— Şi n-ai de gând să-mi povesteşti?
Victoria se îndreaptă spre bancă, iar Amara vine lângă ea, mişcată când prietena ei o cuprinde cu braţul.
— E o plăcere de nedescris, spune ea, deşi asta n-a împiedicat-o vreodată să-şi dea drumul la gură. E... perfect! Şi ce trup! E ca şi cum l-ai ţine în braţe pe Apollo.
Oftează, iar sunetul e periculos de asemănător cu genul de geamăt pe care Amara şi-i aduce aminte de la bordel.
— N-o lua razna prea tare, bine? Nu pot să te las să inviţi aici jumătate dintre cei de la barăci. Rufus ne-ar arunca pe toate în stradă.
— Îl iubesc! protestează Victoria indignată. Nu mă interesează ceilalţi! Doar nu mi-am tras-o cu altcineva aseară.
— Deja îl iubeşti? A mers repede.
Victoria oftează.
— Clar e iubire, spune ea. Dar nu aş zice că a fost repede.
Râd amândouă, genul de chicoteală nestăpânită care fără îndoială l-ar şoca pe Rufus, iar Amara nu s-a mai simţit aşa senină de săptămâni întregi.
— Sper că nu vă deranjez.
E Secundus, administratorul lui Plinius, care stă la marginea grădinii.
— Nu.
Amara se ridică, jenată că a fost prinsă lenevind ca o sclavă de Saturnalii.

— Sigur că nu. Deşi te aşteptam abia după-amiază.

— Amiralul m-a trimis să te iau. Treburile lui de la Misenum nu suferă amânare şi porneşte pe mare într-o oră.

— Ah…

E năucită că are mai puțin timp decât spera şi, mai rău, nu mai are cum să stea de vorbă cu Philos între patru ochi înainte să plece.

— Mă aşteptam…

Se opreşte, însă Secundus o priveşte, cu sprâncenele ridicate, aşteptând-o să termine.

— Mă aşteptam să am timp să-i las instrucțiuni lui… administratorului meu.

— Dacă e vorba de tânărul capabil pe care l-am cunoscut aseară, sunt convins că n-o să aibă nicio dificultate în a-ți anticipa toate dorințele.

Secundus vorbeşte rar, privind-o în ochi.

— Oricum însă, ai timp să-i dai instrucțiuni. Nu trebuie să plecăm chiar în clipa asta.

— Ai dreptate, bineînțeles, răspunde ea şi se răsuceşte pe călcâie. Mulțumesc.

***

În camera ei. Amara vede că Martha i-a făcut deja bagajul şi a lăsat pe pat tot ce i-ar putea trebui. Scotoceşte prin sac, asigurându-se că servitoarea i-a pus şi rochiile pe care i le-a dat Plinius. Nu că s-ar aştepta ca amiralul să observe, dar preferă să fie pregătită. În timp ce-şi împătureşte la loc hainele, aude pasul uşor caracteristic al lui Philos – amândoi sunt

emoționați și alarmați că a riscat să vină să-și ia rămas-bun.

— Dragul meu, spune ea încet. N-ar trebui să fii aici...

Se întoarce spre iubitul ei, cu o privire plină de afecțiune, iar cuvintele i se sting pe buze. În prag stă Secundus, cu silueta luminată din spate.

— N-ar trebui să fii aici, repetă ea mai ferm, încercând să dea de înțeles că a știut tot timpul despre cine e vorba. E camera mea privată.

Fără o vorbă, Secundus face o plecăciune și pleacă.

În timp ce merg spre port, Secundus nu dă niciun semn că ar bănui-o. Îi duce bagajul fără să se plângă și zâmbește blând ori de câte ori Amara îi pune întrebări despre săptămâna care urmează. Felul lui de a fi reușește să-i aline o parte din temeri, deși Amara știe că administratorul amiralului e cu siguranță prea perspicace ca să nu fi sesizat afecțiunea cu care vorbise atât de prostește. Nu poate decât să spere că-și va ține suspiciunile doar pentru el. În fond, Secundus nu-i datorează nimic lui Rufus.

După ce ies dintre zidurile orașului, iar drumul coboară spre mare. Amara vede corabia care-l așteaptă – domină toate celelalte ambarcațiuni ancorate. Sclipirea soarelui pe pânzele ei masive e orbitoare, iar corpul corăbiei e vopsit în roșu.

— Cât de mare e flota pe care o comandă amiralul? îl întreabă ea pe Secundus.

— Cincizeci de nave, răspunde el cu mândrie în glas. Cea mai mare flotă din imperiu. O să vezi multe dintre ele când ajungem în port la Misenum.

Amara nu spune nimic, intimidată de perspectiva următoarelor câteva zile. Singurii oameni pe care-i cunoaşte în Misenum sunt comandantul flotei, care cu siguranţă va fi prea ocupat ca să-i acorde prea multă atenţie, şi Secundus, a cărui companie o face să se simtă profund stingherită. Aproape că-şi doreşte să fi venit şi Rufus.

La docuri, cvadrirema a atras un mic grup de curioşi şi, pe lângă ei, două figuri familiare, Julia şi Livia aşteaptă lângă un însoţitor încărcat cu bagaje. Amara le salută pe amândouă cu un strigăt de uşurare.

— Ce minunat! exclamă Julia cuprinzând-o în braţe. Am insistat să te invite Plinius şi pe tine, deşi sper că n-o să-ţi fie prea dor de Rufus.

După privirea ei neastâmpărată, Amara bănuieşte că Julia ştie că-i puţin probabil.

— Aş zice că nu, comentează Livia cu nasul încreţit de dezgust. Să te plictiseşti de un iubit e destul de nesuferit. O femeie trebuie să se bucure întotdeauna de momentele ei de libertate. Nu să-şi dorească să stea închisă.

Probabil că e o remarcă nepotrivită din partea unei văduve, dar Julia se mulţumeşte să râdă.

— Aş zice că vila de la Misenum o să ne ofere suficiente distracţii, spune ea. E cu adevărat extraordinară. Mă tem că o să fii prea răsfăţată ca să-ţi mai fie bine la Pompeii după aia.

— Dacă sunteţi gata de îmbarcare, vă rog, doamnelor.

Nu e Plinius, ci unul dintre marinarii lui. Bărbatul nu seamănă deloc cu marinarii zdrenţăroşi din echipajul de pe corabia comercială care a adus-o pe Amara de la

Pireu la Puteoli. E îmbrăcat în uniforma gărzii personale a împăratului.

— Mulțumim, îi răspunde Julia, în timp ce Amara nu-şi desprinde privirea de el.

Pasarela de lemn îi trezeşte amintiri neplăcute, dar după ce ajunge în siguranță pe puntea spațioasă şi strălucind de curățenie, dispare orice asemănare cu experiența călătoriei pe care o făcuse ca simplă marfă.

— E frumos, şopteşte ea, iar marinarul care a ajutat-o să se îmbarce râde.

— Nu aşa zic şi duşmanii Romei când se năpusteşte spre ei cu viteza unui vultur, răspunde el, îndepărtându-se ca să i se alăture lui Plinius, pe care-i vede şi Amara la prova corăbiei, unde vorbeşte cu un alt membru al echipajului.

Chiar şi de la distanță, arată foarte diferit de învățatul distras pe care s-a obişnuit să-l vadă. Pentru prima dată. Amara poate să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat în tinerețe, în anii lungi de serviciu în Germania.

— Călătoria pe mare mă duce întotdeauna cu gândul la tatăl meu, odihnească-i-se umbra în pace, spune Julia oftând şi rezemându-se de parapetul de lemn.

Livia vine lângă mătuşa ei prin alianță, îi pune o mână pe umeri şi o mângâie. E un gest surprinzător de intim, care-i aminteşte Amarei de felul cum o atinge Philos.

— Şi tatăl tău a fost în slujba împăratului? întreabă ea.

— Ultimul lui post a fost cu Plinius, în Hispania, când Plinius era procurator, răspunde Julia. Tata avea multă experiență în probleme financiare – aşa şi-a câştigat

libertatea la curtea imperială, mulți ani după ce m-am născut eu, bineînțeles.

Amara ştie, din inscripția de la Băile lui Venus, care-o descriu pe prietena ei drept fiica lui Spurius, că Julia a fost copil nelegitim, mama ei fiind probabil o concubină, la fel ca ea.

— Am fost un copil făcut la bătrânețe, adaugă Julia. Sunt recunoscătoare că a trăit până la o vârstă aşa înaintată.

Amara se prinde de parapet când se ridică vâslele din apă. Aude strigătele, dar nu poate înțelege comanda. Cvadrirema iese încet din port, ocolind coloana lui Venus din gura portului. Zeița pare şi mai impunătoare văzută de aproape – şi, când Amara ridică ochii, simte o spaimă irațională că ar putea să întindă o mână uriaşă şi s-o strivească de parcă ar fi o furnică.

Imediat ce ies în larg, se aud şi alte comenzi strigate, iar vâslele se ridică şi coboară într-o succesiune rapidă, ambarcațiunea ajungând în scurt timp la o viteză uluitoare. Vântul îi flutură Amarei părul de pe față, iar ea se agață de parapet.

— Durează puțin până te obişnuieşti, o asigură Livia.

Când Plinius se îndreaptă spre ele. Amara stă aplecată peste parapet, temându-se prea tare să stea dreaptă. Amiralul se mişcă lejer pe punte, fără să fie tulburat de mişcarea apei. Amara se forțează să se îndrepte, pentru că nu vrea să creadă că e slabă.

Plinius nu pierde timpul cu salutări, ci face semn direct spre coastă.

— Aveți o privelişte fără egal a Campaniei dinspre apă, anunță el, făcându-le să se uite în direcția arătată.

Amara priveşte pe deasupra albăstruiul strălucitor peste care trec cu o viteză înspăimântătoare cu vânt din pupă şi cercetează litoralul, aşa cum le-a îndemnat el. Pământul se mişcă pe lângă ei cu o viteză mai puțin amețitoare, deşi Pompeii e deja departe, iar Venus din port se micşorează văzând cu ochii.

— Adânciturile mai întunecate de pe Vezuviu sunt unele dintre cele mai bune vii din Italia, îi explică Plinius. Oamenii de acolo leagă lăstarii de plopi, iar plantele urcă până la cele mai înalte ramuri, şi din cauza asta sunt extrem de dificil de cules. Am auzit chiar – adaugă el cu un zâmbet, aşa că Amara nu-i sigură dacă glumeşte – că oamenii care culeg strugurii insistă să includă un rug şi un mormânt în contractele lor de angajare.

— Mă îndoiesc că vreun podgorean cu experiență cade dintr-un plop dacă n-a gustat prea mult din vinul de anul trecut, remarcă Julia, iar Plinius izbucneşte în râs.

— În partea asta e Surrentum, continuă el. Ar trebui să puteți vedea promontoriul Minervei acolo, uitați, unde au trăit cândva Sirenele.

— Sirenele erau aici, pe coasta italiană? întreabă Amara.

— Mă rog, dacă e să crezi legendele, răspunde Plinius amuzat.

Traversarea golfului Napoli durează câteva ore şi probabil sunt printre orele care au trecut cel mai repede din viața Amarei. Îl ascultă fascinată pe Plinius descriind nu numai trăsăturile fizice ale peisajului, izvoarele fierbinți, oraşele şi râurile, dar şi legendele din

spatele lor, animalele care trăiesc în fiecare regiune, până şi plantele şi proprietăţile lor. Din când în când. Amara o surprinde pe Julia privind-o, incapabilă să-şi ascundă bucuria văzând-o cu câtă adoraţie se uită la amiral. Până şi Plinius, care n-a avut niciodată vreun interes sexual faţă de Amara, pare să nu fie complet imun la acest compliment.

Ambarcaţiunea începe să reducă viteza când se apropie de Misenum, iar Plinius se scuză şi merge să se alăture echipajului.

— Îi place să aibă public, şopteşte Julia cu afecţiune, în timp ce-l priveşte stând de vorbă cu căpitanul la prova corăbiei. Nu mă mir că te-a făcut liberta lui.

— E uluitor! exclamă Amara. Probabil că-şi aduce aminte tot ce-a citit vreodată. N-are cum să mai existe un bărbat ca el în toată lumea!

— Amara, te rog, spune Julia, în timp ce Livia pufneşte în râs. Trebuie să insist să nu-l tratezi pe Plinius ca pe un zeu în următoarele câteva zile – o să devină foarte nesuferit.

Cvadrirema încetineşte aproape de Misenum şi, când se întoarce. Amara vede pentru prima dată clar portul interior. În bazin se află o pădure plutitoare, hăţişul de catarge la fel de des ca pomii pe care tocmai i-a zărit de-a lungul fâşiilor de coastă. Pe multe dintre punţi se văd bărbaţi care muncesc, curăţând şi reparând corăbiile, unii agăţaţi de parâme în lateral, aproape de apă. Ambarcaţiunea lor, care e mai mare decât multe dintre cele ancorate, trece pe lângă şiruri de corăbii de război şi acostează lângă cazărmile navale, ceea ce durează o vreme.

Secundus o ajută pe Amara să coboare la țărm, iar ea se agață de brațul lui, încă nesigură pe picioare, deşi pământul nu se mai mişcă sub ea. Plinius nu vine la mal, iar când Secundus le conduce spre ieşirea din port, îşi dă seama, dezamăgită, că probabil amiralul mai are treabă cu flota. Se îndreaptă în direcția opusă oraşului – un amestec îndepărtat de clădiri colorate, atârnate ca nişte moluşte la marginea portului – şi trec un pod de lemn peste un canal lat. Privind în lungul lui, Amara vede că duce la un port izolat şi mai mare. Desişul de catarge pe care l-a văzut la sosire reprezintă doar o mică parte din flotă.

Drumul urcă pieptiş, iar portul rămâne jos, în urma lor, albastrul întins al golfului devenind cu atât mai vizibil cu cât urcă mai mult. Când ajung în vârf, le aşteaptă trăsura privată a amiralului. Amara urcă şi se aşază lângă Julia şi Livia pe banchetele capitonate. Secundus înghesuie bagajele, apoi urcă şi el, păstrând o distanță discretă. Amara vede spatele vizitiului care mână caii pe cărare, iar mişcarea trăsurii o face să se aplece uşor spre Livia. Călătoria e scurtă, iar când se opresc şi sunt ajutate să coboare, clipind, în lumina soarelui, îşi dă seama că au mers până în mijlocul proprietății superbe a lui Plinius. E înconjurată de ziduri înalte, iar cocoțată pe culmea dealului se află vila, cu o terasă întinsă în jurul ei şi cu fața spre golf şi vârful înalt al Vezuviului.

— O anunț pe Plinia că ați ajuns, spune Secundus în timp ce le conduce pe terasă.

Amara aude vuietul valurilor dedesubt, țipătul pescăruşilor şi murmurul îndepărtat al marinarilor care

strigă unii la alții. Pare foarte diferit aici față de Pompeii.

— Cine e Plinia? întreabă ea în şoaptă, deşi nu are cine să le audă.

— E sora amiralului, îi răspunde Julia.

Secundus se întoarce, iar ele îl urmează în casă, printr-o serie năucitoare de coridoare şi curți interioare pictate, până ajung într-o grădină frumoasă, cu un iaz ornamental. Doi bărbați şi o femeie stau pe bănci la umbra colonadei, iar susurul fântânilor le acoperă murmurul vocilor.

Femeia se ridică să le întâmpine, iar Amara vede imediat asemănarea de familie. Plinia are maxilarul pătrat al fratelui ei, chiar mai pronunțat la o femeie robustă la vreo patruzeci şi ceva de ani. Le îmbrățişează cu afecțiune pe Julia şi pe Livia şi o salută politicos pe Amara.

— Liberta, spune ea şi dă din cap. Minunat!

Plinia le prezintă celorlalți oaspeți: Alexios, un învățat din Grecia, şi Demetrius, un oficial imperial. Se pare că Julia şi Demetrius sunt prieteni vechi, deoarece se îmbrățişează cu căldură, iar Amara vine lângă ei, în timp ce Livia şi Plinia vorbesc cu învățatul.

— De ce nu eşti la Roma, să munceşti din greu? întreabă Julia. Nu mă aşteptam să te găsesc stând la soare într-o grădină la vremea asta.

— M-am retras, răspunde Demetrius zâmbindu-i.

— Prostii! Eşti ca tata. N-o să te retragi niciodată.

Demetrius pare cu câțiva ani mai în vârstă decât amiralul, cu riduri mari în jurul ochilor şi adâncituri în jurul gurii. După accent, e clar grec, ca şi Amara şi

Alexios, iar când o priveşte, îşi dă seama că nu e o privire oarecare, ci o evaluare.

— Poate că retragere e prea mult spus, îi dă el dreptate Juliei, însă împăratul este generos că-mi permite să-mi vizitez proprietățile din Campania.

Julia, care a observat interesul lui pentru Amara, o atrage şi pe ea în discuție.

— Drăguța de Amara e prima dată în vizită la Misenum. Îşi ia rolul de libertă a amiralului foarte în serios. Mă tem că s-ar putea să ne mustre pe toți dacă nu-l tratăm cu cel mai mare respect.

Amara e iritată de tachinate, însă Demetrius nu face decât să zâmbească.

— Loialitatea unei liberte față de patronul ei este cât se poate de firească, răspunde el. Pentru ce serviciu te-a eliberat?

Ochii lui întunecați nu sunt neprietenoşi, însă Amara tot nu se simte în largul ei văzându-se analizată cu atâta insistentă.

— Va trebui să-l întrebi pe amiral ca să afli motivele bunătății lui extraordinare, răspunde ea, gândindu-se cu grijă cum să-şi dezvăluie statutul de concubină a unui alt bărbat. Dar cred că i-am fost de ajutor în cercetările lui şi ca un act de generozitate față de un tânăr, nepotul lui Julius Placidus, care îşi dorea să devină patronul meu.

— A fost într-adevăr extrem de generos să acorde altcuiva un asemenea dar. Însă amiralul este un om remarcabil.

— Îi datorez totul, spune Amara, fără să plece sfios privirea în fața complimentului, aşa cum ar fi cerut comportamentul modest, ci privindu-l direct în ochi.

Îşi zâmbesc înainte ca Demetrius să se întoarcă la Julia ca să discute despre tatăl ei.

După-amiaza târzie se scurge într-o ceață plină de lux. Nu e nevoie să plece din grădină – sclavii lui Plinius le aduc mereu răcoritoare. Amara nu poate să nu se gândească la oferta pe care i-a făcut-o amiralului, să-l slujească tot restul vieții ca sclavă printre ei, fără să-şi imagineze că ar putea ajunge aici ca oaspete. Conştientă de statutul ei modest printre ceilalți, e tăcută în cea mai mare parte a timpului, ascultându-l pe Demetrius cum povesteşte despre munca lui la curtea imperială, recunoscătoare Juliei pentru cât de prietenoasă este şi pentru felul natural în care o include tot timpul în grup.

Până să vină şi amiralul să li se alăture oaspeților, se lasă amurgul şi s-au mutat deja în sufrageria în aer liber. Zidul din spate este sculptat ca să se asemene cu un chip de piatră, iar apa cade peste el într-un bazin având pe fund un mozaic cu forme de viață marine. Pe masă şi în nişele din zid sunt împrăştiate lămpi. Amara îşi dă seama că modelul luminilor reproduce câteva dintre constelațiile despre care a învățat-o cândva tatăl ei.

Plinius salută cu multă afecțiune sosirea unui băiat, nepotul lui. Băiatul are probabil vreo doisprezece ani, iar amiralul îi acordă foarte multă atenție, cerându-i să povestească ce a învățat în cursul zilei şi convingându-l pe Alexios să-i testeze cunoştințele de limbă greacă.

Amarei îi aduce aminte de nerăbdarea lui Plinius de-a o copleşi cu pergamente când stătea cu el şi întrebările pe care i le punea ca să vadă dacă le-a citit pe toate.

Dintre oaspeţi, la Demetrius pare să ţină cel mai mult – şi când îi priveşte împreună. Amara e uşurată că a răspuns cât de sincer a putut la întrebările despre trecutul ei. Demetrius e genul de om care probabil că-şi face propriile investigaţii indiferent care ar fi subiectul. În timp ce oaspeţii stau de vorbă, servitorii pun masa: ouă fierte, apoi o supă condimentată de arici-de-mare prinşi în golf, şi platouri cu fructe scumpe, cultivate în afara sezonului. Totul e delicios, iar Amara nu se poate abţine să mănânce ca lumea, resemnată că o să-l enerveze pe Rufus fiindcă s-a îngrăşat. După ce mănâncă, îşi dă seama că Plinius e distras, şi-şi aduce aminte că spusese că n-are timp să lucreze decât noaptea. Privirea lui se opreşte asupra ei.

— Amara, mă întrebam dacă nu i-ai putea încânta pe ceilalţi cu cititul tău, în timp ce eu am să scriu ceva. Textele la care mă gândesc sunt în greacă, nu în latină, aşa încât ar trebui să te descurci fără probleme. Ai o voce foarte muzicală – sunt convins că şi ceilalţi vor fi încântaţi să te asculte.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult, răspunde ea, mulţumită că-l poate răsplăti în felul ăsta.

Aşteaptă până când doi sclavi aduc pergamentele şi instrumentele de scris ale lui Plinius, împreună cu o măsuţă. Amiralul se foieşte puţin când vine şi se aşază lângă el, asigurându-se că începe cu fragmentul corect, dar când se apleacă să citească, îi pune mâna uşor pe creştet, un gest pe care ea şi-i aduce aminte de la tatăl

ei şi pe care l-a văzut şi la Plinius mai devreme, când îl mângâiase pe cap pe nepotul lui.

Textul filosofului Democrit e scris cu o mână sigură, dar este cel mai straniu din câte a văzut, îl citeşte rar, în timp ce Plinius scrie ceva. Ceilalţi oaspeţi mai zăbovesc o vreme, apoi încep să se retragă. Plinia pleacă prima, ducându-şi băiatul la culcare, Julia, Livia şi Alexios se strecoară de-acolo un pic mai târziu. Nimeni nu-i spune noapte bună lui Plinius, considerând, evident, că ar fi iritat să-i întrerupă şirul gândurilor. În cele din urmă, nu mai rămâne decât Demetrius. Amara nu-l vede, dar este conştientă de prezenţa lui şi de mireasma puternică de lavandă emanată de pipa pe care-o fumează. Apoi pleacă şi el şi nu mai rămâne decât Plinius. Grădina a fost cuprinsă toată de întuneric, iar golul este umplut de târâitul greierilor şi clipocitul fântânilor invizibile. Singurul motiv pentru care Amara mai poate citi sunt sclavii osteniţi care tot vin să umple lămpile.

E deja toiul nopţii, iar vocea ei este tot mai răguşită când Plinius îi permite în sfârşit să se oprească.

— Ce părere ai? o întreabă el.

Amara nu se mai putea concentra de câteva ore la sensul textului.

— N-am mai auzit niciodată ideea asta. Că suntem făcuţi din atomi indivizibili, că până şi sufletul din noi este material şi nu poate fi distrus.

— Şi ţi se pare probabil?

— Nu ştiu, răspunde ea sincer.

— E o prostie. Ideea că moartea te duce într-o a doua viaţă e o fantezie copilărească şi nimic mai mult.

Plinius se întinde şi o ia de mână, o întoarce şi îşi apasă degetele în palma ei.

— Ăsta-i corpul tău. Amara, şi atunci, unde ți-e sufletul? De ce nu pot să-l văd sau să-l ating? Pentru că nu există.

Plinius nu-i dă drumul, ci îi ține mâna strâns în palma lui.

— Nici trupul, nici mintea nu simt mai multe după moarte decât înainte de naştere. Asta-i părerea mea.

Amara se gândeşte la Dido, la toți cei pe care i-a pierdut.

— Nu sunt sigură că pot îndura să cred aşa ceva.

— De ce? întreabă Plinius şi se încruntă la ea surprins. Moartea e darul naturii. E mai bine să ştii că suferința se încheie. Odată ce acceptăm că viața asta e tot ce avem, putem profita de ea.

Amara nu se simte în stare să răspundă. Ideea că Philos s-ar putea să nu cunoască niciodată libertatea, nici chiar după moarte, e nespus de dureroasă. Se gândeşte la el singur în cămăruța lui, în casa din Pompeii, şi tânjeşte să-l țină în brațe, să oprească scurgerea orelor şi a zilelor care vor duce spre separarea lor inevitabilă şi chinuitoare. Însă stă lângă Plinius, care pare să fi uitat de ea şi priveşte în bezna grădinii nevăzute, fără să dea vreun semn că are de gând s-o lase să se ducă la culcare. Amara se foieşte pe canapea ca să-i aducă aminte de prezența ei, iar el îi dă drumul la mână.

— Probabil eşti obosită. O să te conducă un servitor în camera ta.

Fără să fie nevoie să i se ceară, unul dintre bărbații care au ținut luminile aprinse iese din umbră cu o lampă în mână. Amara se ridică, îi urează noapte bună lui Plinius şi-l urmează pe străin în beznă.

Obişnuia chiar să spună că nicio carte nu este atât de proastă încât să nu-ți poată folosi cât de cât.

Plinius cel Tânăr despre unchiul său,
Plinius cel Bătrân[14]

Zilele la Misenum trec cu acelaşi ritm liniştitor, senzual ca valurile pe care Amara le aude spărgându-se sub vilă. Se trezeşte în fiecare dimineață în camera de oaspeți frumoasă pe care i-a rânduit-o Plinia, un spațiu mult mai mare şi aerisit decât dormitorul ei din Pompeii. E plină de fresce minunate cu chipul lui Apollo când e lovit de săgeata răzbunătoare a lui Cupidon, groaza lui Daphne când fuge de zeul înnebunit şi transformarea nimfei în laur, cu brațele subțiindu-se în ramuri delicate. Imaginea e atât de realistă, încât Amara are senzația că ar putea aproape smulge frunzele de pe perete.

---

[14] Plinius cel Tânăr, „Plinius către iubitul său Baebius Macer” (III.5 C), în *Opere complete*, traducere, note şi prefaţă de Liana Manolache, Univers, Bucureşti, 1977, p. 96.

În fiecare zi, după micul-dejun, merge cu Julia şi Livia la baia privată, unde trupul ei e masat de servitoare tăcute, iar toate nodurile tensionate sunt desfăcute de căldura generoasă a aburilor. După-amiezile şi le petrece în grădini sau stând pe terasă. Plinius şi-a păstrat obiceiul să-i împrumute pergamente, iar ea stă întinsă cu orele la umbră, citind din ele. Vine şi Demetrius de multe ori, chipurile ca s-o întrebe ce citeşte sau să discute textele cu ea. Interesul bărbatului mai în vârstă o şi flatează, o şi agită. E greu de ştiut cum să reacţioneze. Pare amuzat mai ales de lecturile ei nocturne pentru Plinius. De când a venit la vila lui, amiralul a renunţat la celelalte secretare, declarând că vocea Amarei are exact ritmul potrivit pentru anumiţi scriitori.

— Dacă-l răsfeţi aşa, nu faci decât să-i încurajezi pornirile tiranice, remarcă Demetrius într-o după-amiază, în a doua săptămână a vizitei sale. Omul ăsta mănâncă pe pâine cărţile şi o să-ţi obosească vocea.

Sunt singuri pe terasă, Julia şi Livia găsind o scuză să plece la scurt timp după venirea lui Demetrius. Amara a observat că amândouă dispar tot mai des când vine Demetrius, ca şi cum le-ar fi rugat cineva.

— Să citesc pentru bărbatul care m-a eliberat nici nu poate fi considerată plată a datoriei pe care o am faţă de el, răspunde ea. În plus, îmi face foarte mare plăcere.

Demetrius ridică din sprâncene.

— Fie eşti sincer devotată, fie eşti cea mai talentată actriţă. Nu sunt sigur care calitate e mai atrăgătoare la o femeie.

Se apleacă să-i aşeze şalul care i-a căzut de pe umăr, ca şi cum ar vrea s-o apere de briză. E un gest fugar, dar neplăcut de posesiv. Iar Amara a observat că Demetrius îşi găseşte tot mai des pretexte s-o atingă.

— În cazul ăsta, sinceră, răspunde ea, iar bărbatul zâmbeşte, înţelegând că n-a exclus posibilitatea ca ambele variante să fie valabile.

Se privesc unul pe altul, până când dorinţa lui evidentă o face să se simtă stânjenită.

— Oare te-aş putea convinge oferindu-ţi aceeaşi favoare? Dacă ţi-ar face plăcere să ţi se citească.

— Mi-ar face plăcere.

Amara desface pergamentul cu *Teogonia* lui Hesiod şi începe să citească, simţind că Demetrius o ţintuieşte în continuare cu privirea. Inima îi bate mai repede. A trăit prea mult folosindu-şi capul şi trupul ca să nu înţeleagă că, dacă nu l-ar iubi pe Philos sau n-ar trebui să suporte contractul lui Rufus, Demetrius ar reprezenta o oportunitate, Julia i-a povestit detalii interesante despre viaţa lui; că e libert, că împăratul îl apreciază şi, mai presus de toate, că e uluitor de bogat. Spre deosebire de Philos, nu e un bărbat pe care să-şi poată imagina că l-ar putea dori, nici chiar cu toată aura lui de putere – e prea bătrân. Dar nici n-o dezgustă, Julia i-a strecurat multe indicii şirete despre concubina cârtitoare de la Roma a vechiului ei prieten şi bănuiala ei că ar avea de gând s-o înlocuiască. Ideea că Julia ar avea în minte o alianţă o pune pe Amara într-o situaţie jenantă.

Abia ce a început să se relaxeze citind textul şi să uite că e privită, când peste pergamentul din faţa ei trece o

umbră. Demetrius se apleacă spre ea. Amara ezită, nesigură dacă să citească mai departe, apoi el îi prinde bărbia între degete, apăsându-i buza de jos. E altfel decât alte dăți când a atins-o. Reacția Amarei e viscerală. Se dă înapoi, cu tot trupul trăgându-se instinctiv din fața unui bărbat pe care nu-l iubeşte şi în care nare încredere. Un bărbat care nu e Philos.

— Eşti chiar aşa amorezată de tânărul tău patron? întreabă Demetrius, fără să pară jignit de reacția ei, dar şi fără să se îndepărteze.

— Îi sunt credincioasă.

Demetrius tot nu se mişcă şi e limpede că răspunsul nu i se pare convingător. Amara îl priveşte, un bărbat puternic care a fost şi el cândva sclav, şi înțelege ce l-ar convinge.

— Şi există şi un contract.

— Ah!

Demetrius se aşază la loc, iar tot comportamentul i se schimbă.

— Ei, asta chiar că e mare păcat.

Se întoarce şi scrutează marea, întinderea nesfârşită de albastru şi munții de dincolo de ea.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt – continuă, te rog.

Amara face ce-i cere. Timpul trece, umbrele se lungesc şi, în ciuda declarațiilor lui despre vocea ei care oboseşte, Demetrius nu se mişcă până când, într-un târziu, vine la ei şi Alexios, învățatul grec. El e cel care o întrerupe pe Amara, dornic să stea de vorbă cu celălalt musafir. Ea înțelege sugestia şi pleacă.

Ajunsă în camera ei, se aşază pe pat. Au trecut opt zile de când a plecat din Pompeii. Îşi trage picioarele pe

saltea şi se cuprinde cu brațele, dorindu-şi s-o îmbrățişeze Philos. În casa asta, sunt momente când Philos nu pare real. Ideea că şi-ar putea clădi vreodată o viață împreună pare atât de ridicolă când e în Misenum, încât ar putea foarte bine să fie doar un vis. O bătaie în uşă o face să tresară.

— Cine e? întreabă, temându-se că Demetrius s-ar fi putut răzgândi, venind după ea.

— Julia.

— Intră!

— Îmi pari cam palidă.

Julia se aruncă pe pat lângă ea.

— Sper că Demetrius nu te-a necăjit.

Privirea Juliei e vicleană, iar Amara înțelege că trebuie să fi ştiut despre intențiile bărbatului.

— Deloc, mi-a făcut un compliment inimaginabil.

— Pe care sper că l-ai acceptat...

Julia pare încântată.

— Pe care nu am avut cum să-l accept.

Julia plesneşte din limbă.

— Fată dragă, sper că nu-ți trece prin minte ideea prostească de a-i rămâne fidelă lui Rufus. Mama a fost concubină şi trebuie să-ți spun că fidelitatea nu-ți aduce niciun avantaj.

— Am un contract. Dacă-l trădez pe Rufus, îmi pierd libertatea.

— Ce nesuferit din partea lui! Şi asta după ce Plinius a plătit pentru tine! Nu mi-ar fi dat prin cap că Rufus e aşa intrigant! Bărbații chiar pot fi nişte nenorociți.

Julia pare atât de iritată, încât Amara izbucneşte în râs, însă prietena ei clatină din cap.

— Nu-i amuzant. O concubină are la dispoziție doar câțiva ani să-şi facă un rost şi restul vieții trebuie să trăiască din ce a agonisit. Dacă Rufus nu a fost de acord să-ți plătească şi o pensie, cum a făcut tata pentru mama, atunci este îngrozitor de egoist.

— Nu cred că e cazul.

— Atunci sper că n-ai fost prea fermă când l-ai respins pe Demetrius. Poate fi convins să-şi mai țină puțin femeia de-acum, până te eliberezi. Ştii cum e cu contractele astea, controlul patronului asupra concubinei lui ia sfârşit automat dacă el o părăseşte.

— Dar Rufus mă are doar de câteva luni! protestează Amara, gândindu-se nu la patronul ei, ci la Philos.

— Rufus îşi închipuie că e îndrăgostit de tine şi, crede-mă, genul ăsta de aranjament se consumă foarte repede. Un bărbat ca Demetrius, pe de altă parte, o să aibă nişte aşteptări mai rezonabile. Sper că nu l-ai respins cu dispreț, nu? Sper că n-ai fost nepoliticoasă.

— Sigur că nu. Nici n-aş îndrăzni, l-am zis doar că există un contract.

— Bine, spune Julia, recăpătându-şi buna dispoziție. După asta, sunt convinsă că nu-şi va face iluzii că ai fi vreo nevinovată naivă. Dar poate că nu-i un lucru rău. Chiar urăşte istericalele. Să sperăm că i-ai făcut o impresie suficient de profundă încât să fie dispus să aştepte o vreme.

Aparent, în mintea Juliei nu există varianta că l-ar putea respinge pe Demetrius, că ar putea nutri alte speranțe pentru viața ei. Gândul o stânjeneşte.

— E foarte drăguț din partea ta că ești așa interesată de mine, spune Amara. Nu sunt sigură ce-am făcut ca să merit atenția ta.

— Nu fi prostuță! exclamă Julia și o strânge de genunchi. Pentru că-mi place de tine. De ce altceva?

Amara e emoționată de afecțiunea ei.

— Îți mulțumesc.

— Și, în plus, mă faci curioasă. O prostituată care l-a convins tocmai pe Plinius s-o elibereze și care nu pare deloc mișcată de oferta unuia dintre cei mai bogați bărbați din Campania. Aș vrea să știu care-i secretul tău.

Amara e conștientă că Julia ar fi îngrozită de adevăratul ei secret, dar își ascunde teama, ca de obicei, și zâmbește.

— Ce te face să crezi că am un secret?

— Toată lumea are.

Privirea din ochii Juliei nu mai e jucăușă, iar Amara înțelege, Julia nu e băgăcioasă – vorbește despre ea.

— Vă invidiez pe tine și pe Livia, răspunde ea prudentă. Că aveți mângâierea de a vă împărtăși atât de multe una celeilalte. Bărbații rareori înțeleg lucrurile astea.

Julia se ridică și o sărută pe creștet.

— Fata mea deșteaptă, șoptește ea.

***

A doua zi, Demetrius n-o deranjează pe Amara și nici n-o caută. E ușurată, dar, deși îi e rușine să recunoască, și un pic dezamăgită. Plinius s-a oferit s-o

trimită acasă, exprimându-şi fără entuziasm îngrijorarea că poate lui Rufus îi este dor de ea, iar Amara s-a simțit obligată să accepte. N-are nicio îndoială că a fost sugestia Juliei, care şi-a dat seama de pericolul de a-l face pe Rufus prea gelos. Sentimentele Amarei în privința întoarcerii sunt mai complicate decât e dispusă să recunoască. Ultima dată când a stat la Plinius îşi imaginase că viața într-una din locuințele mărețe din Pompeii reprezenta o culme a răsfățului care nu putea fi depăşită, însă vila din Misenum i-a arătat că bogăția şi plăcerile ei nu au limite.

E cufundată în lectură când îşi dă seama că e cineva în apropiere. Ridică ochii, aşteptându-se să fie Demetrius, dar e Secundus. Aruncă o privire prin grădină, întrebându-se cine l-a trimis, şi-şi dă seama că sunt singuri.

— M-ai luat prin surprindere.

— Iartă-mă, spune el şi se aşază lângă ea. Am auzit că pleci.

— Mâine. Îmi pare foarte rău că plec, dar lui Rufus o să-i fie dor de mine. Şi am şi îndatoriri în gospodărie.

— Bineînțeles. Deşi sunt convins că administratorul patronului tău se ocupă de toate în locul tău. Cum ziceai că-l cheamă? Tânărul chipeş care a fost atât de amabil să-mi țină companie cât a cinat amiralul cu tine. Avea nişte ochi cenuşii foarte neobişnuit!

Deja precaută. Amara devine tot mai neliniştită.

— Philos, răspunde ea, având grijă să nu pună niciun dram de emoție în numele lui.

— Îndrăgit, spune Secundus dând din cap. Cum de-am uitat? Asta înseamnă Philos în greacă, nu?

— Da.

— Pare un băiat capabil, continuă Secundus pe un ton liniştit. Impecabil de discret în legătură cu obiceiurile stăpânului său, bănuiesc. Discret şi cu concubina stăpânului, deşi surprinzător de bine informat.

Amara nu spune nimic, pentru că nu vrea să provoace bănuieli întrebând ce vrea să spună.

— Întâmplător, Plinius i-a pus lui Rufus o seamă de întrebări despre tine când veneam spre casa ta. Despre oraşul tău natal, tatăl tău şi aşa mai departe. Iar Rufus n-a prea ştiut ce să spună. În timp ce „îndrăgitul” tău ştia toate răspunsurile.

— Sunt convinsă că nu e primul administrator care are memorie mai bună decât stăpânul lui.

Secundus zâmbeşte.

— E adevărat. Cel mai important rol al unui administrator e să-şi protejeze stăpânul. Am întotdeauna grijă să protejez reputația amiralului. O responsabilitate pe care o ai şi tu alături de mine, ținând cont că Plinius ți-a oferit onoarea extraordinară de a-ți acorda numele lui.

— Mai degrabă aş muri decât să-l dezonorez pe amiral.

Secundus dă din cap ca şi cum ar crede-o, deşi privirea lui e rece.

— Fără îndoială că Philos e dornic să protejeze reputația stăpânului său. Poate că nu-i de acord cu tine. Poate că ăsta-i motivul pentru care şi-a întors fața când te-a sărutat Rufus. A fost un gest foarte discret; nici nu l-aş fi observat dacă nu l-aş fi privit tot timpul.

— Poate. Sunt conştientă că nu toată lumea e de acord cu schimbarea statutului meu.

— E o schimbare de-a dreptul uluitoare. Iar patronajul lui Rufus te ridică şi mai mult.

Secundus se apleacă spre ea, într-o postură mai agresivă decât a văzut vreodată la el.

— Statutul unei femei e la fel de important ca al bărbatului căruia-i permite s-o stăpânească. Sau, dacă-mi permiți să mă exprim mai grosolan, trupul ei are doar valoarea bărbatului care-l foloseşte.

— Chiar *este* un pic grosolan, remarcă Amara, încrețind din nas. Pentru tine.

— Te-am văzut, continuă Secundus coborând glasul. Expresia de pe fața ta când ai crezut că sunt el. Ar fi fost suficient să-mi spună cine e el.

Chiar şi fără exprimarea de îndrăgostit. Poate că Rufus a uitat că un sclav e şi el om, însă eu nu uit niciodată.

— Mă insulți.

Se uită unul la celălalt, ostilitatea dintre ei fiind vizibilă. Amara se aşteaptă să-l audă continuând, însă el rămâne tăcut, în aşteptare, iar ea ştie că nu poate lăsa discuția pe muchie de cuțit.

— Când amiralul m-a angajat pentru o săptămână, spune ea încercând să nu ia în seamă palmele transpirate şi bătăile înspăimântate ale inimii, îmi amintesc că mi-ai povestit cum ai pus pariu cu el pe un denar că o să cerşesc daruri, însă n-am făcut-o. Aşa că poate o să mă crezi acum când îți spun că, pentru mine, reputația niciunui bărbat nu e mai importantă

decât a lui. Îți *jur,* n-o să-l dezonorez niciodată pe Plinius.

Secundus clipește, iar Amara vede, în sfârșit, emoția pe care se străduia s-o ascundă. E teamă.

— Sper din toată inima că vorbești serios.

Vreau o fată ușoară, care se plimbă doar cu haina pe ea.
Vreau o fată care i s-a dat deja sclavului meu.

Marțial, *Epigrame* IX.32

Când ajunge acasă, Philos nu-i acolo. O întâmpină Victoria, îmbrățișând-o în atrium, iar Amara își dă seama imediat că ceva nu este în regulă.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă ea gândindu-se la bănuielile lui Secundus și înspăimântată că la avertizat pe Rufus în privința lui Philos.

— Ce-ar fi să mergem în camerele tale? spune Victoria, îndepărtând-o de Juventus.

Se grăbesc să intre în prima cameră a ei și se așază împreună pe canapea. Victoria o ia de mână, ceea ce pe Amara o sperie și mai rău.

— Rufus nu e foarte fericit, spune ea încet. E gelos. Mi-a pus întrebări până și mie.

— De ce? întreabă Amara strângând-o de mână. Despre ce?

— Plinius, evident! Şi nu mă mir. De ce naiba te-ai hotărât să pleci la plimbare cu un fost iubit?

— Amiralul n-a fost niciodată iubitul meu!

— Ah, ține poveştile astea pentru Rufus, oftează Victoria. Eram acolo, Amara. Îmi aduc aminte când te-ai întors la lupanar, moartă de dorul bătrânului. Ba chiar mi-ai spus că ați dormit împreună! Deşi, bineînțeles, i-am jurat lui Rufus că nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— Dar aşa este! N-am făcut sex; am dormit doar în acelaşi pat. N-am vrut să-ți spun atunci, ca să nu râzi de el.

Spune adevărul, dar chiar şi ei îi sună ridicol.

— Ştii că nu trebuie să-l minți decât pe Rufus, ripostează Victoria. Nu văd de ce n-ai putea să fii sinceră cu mine.

— Dar ăsta e adevărul... Îți jur!

— Bine, spune Victoria, evident sâcâită de ceea ce i se pare a fi o lipsă de încredere din partea Amarei. Nu ți-ai tras-o cu el. Omul a angajat o prostituată o săptămână şi a stat în pat cu ea şi n-a vrut decât să-i citească, adică ceva ce-ar fi putut face orice sclav. Şi tu stăteai acolo, complet dezbrăcată, iar el nu te-a atins niciodată.

Victoria se ridică.

— Poate născoceşti ceva mai credibil pentru Rufus. Şi te rog să ții minte că nu e vorba doar de viitorul tău. Dacă nu-l poți convinge pe Rufus, nici eu n-am unde să mă duc.

Amara o priveşte plecând, incapabilă să-şi înăbuşe amărăciunea.

— Dido m-ar fi crezut.

Victoria se opreşte, iar Amara aşteaptă să izbucnească, însă prietena ei nu se întoarce.

— Poate te-aş crede şi eu dacă m-ai trata şi pe mine cum o tratai pe ea.

În biletul pe care i-l trimite lui Rufus nu există niciun semn că ar bănui că ceva nu-i în regulă. Îi scrie să-l anunțe că s-a întors şi se declară nerăbdătoare să-l vadă. După ce-l trimite, se aşază în grădină să exerseze la harpă, încercând să se calmeze. Până ajunge Rufus, e mult mai liniştită, aşa că e şocată să-l audă strigând după ea în atrium, de parcă ar fi o sclavă fugară. Lasă harpa şi se grăbeşte să-l întâmpine.

— Dragostea mea, începe ea, neluând în seamă expresia furtunoasă de pe chipul lui. Cât mă bucur să te văd, am fost…

Rufus o întrerupe.

— Zece zile? Stai zece zile cu alt bărbat şi te aştepți să cred că ți-e dor să mă vezi?

Amara se face mică în fața țipatelor lui, ceea ce-l încurajează să vină spre ea.

— Probabil mă iei de prost. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că ai reuşit în sfârşit să te smulgi din patul amiralului?

E atât de furios, încât e de nerecunoscut. Atraşi de zgomote, toți cei din casă s-au adunat să asiste la umilirea ei. Amara o vede pe Victoria împreună cu flautistele, strânse unele în altele lângă scări, pe Britannica lângă ele, cu pumnii încleştați. Juventus şi Martha cască gura la ea din prag, dar cel mai rău e Philos, care venise probabil cu Rufus. Stă lângă umărul

stăpânului său, privind în podea, fără să îndrăznească să se uite la ea.

— Rufus, te rog, spune ea încercând să-l liniştească. Doar ştii că nu te-aş trăda niciodată.

Nu putem discuta în camera mea? O să cer să ne aducă nişte vin, după care am să-ți răspund la orice întrebări ai, în particular.

— Deci vrei să mă îmbeți şi să mă seduci ca o curvă? Crezi că poți să mă prosteşti în felul ăsta?

— Nu, răspunde ea, abia reuşind să-şi păstreze tonul calm. Nu s-a întâmplat nimic cu Plinius. Te rog, dragostea mea, trebuie să mă crezi. Nu s-a întâmplat niciodată nimic între noi; Plinius mi-a arătat întotdeauna cel mai mare respect.

— Dintre toți bărbații pe care i-ai fi putut alege, mă umileşti cu unul pe care n-o să pot niciodată să-l înfrunt.

Rufus o domină şi-i țipă în față.

— El a fost tot timpul, chiar de la început... ştiu că aşa a fost! Cum trebuie să mai fi râs de mine, crezând că n-o să îndrăznesc niciodată să mă plâng, gândindu-te că poți să ți-o tragi cu el şi după aia să te întorci la mine.

— Eşti caraghios, strigă Amara, incapabilă să-şi mai controleze furia. Ascultă ce spui! Dacă nai nicio urmă de respect pentru mine, arată-i măcar amiralului respect.

— Nici măcar nu poți să te ascunzi! Cât de mult îl preferi pe el!

Are toată fața schimonosită de autocompătimire, ca un copil. Amara are nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu riposteze cu toată sfidarea pe care-o simte.

— Dragostea mea cea mai mare, spune ea, cu vocea frângându-se de efortul de a-şi înăbuşi dispreţul. Cum poţi să-ţi închipui că ţin la altcineva în afară de tine?

Rufus o prinde de braţe şi o strânge atât de tare, încât o doare.

— Uită-te la mine.

Amara ridică ochii, dar evident nu în felul în care vrea el, deoarece o prinde de păr şi-i dă capul pe spate. Îl priveşte cu ochii mari.

— Dacă aflu vreodată că m-ai trădat cu vreun alt bărbat, fie el şi amiralul, te omor.

— N-am să te trădez niciodată, răspunde Amara în şoaptă.

Rufus se uită la ea, apoi, încă ţinând-o de păr, se apleacă s-o sărute. Amara e prea zguduită ca să reacţioneze cum se cuvine, ceea ce nu pare să-l descurajeze; nu face decât să-l înflăcăreze şi mai mult. O ia în braţe şi o tine ca şi cum ar fi salvatorul, nu schingiuitorul ei.

— Doar dragostea mă face să fiu aşa gelos, spune el mai blând. Nu trebuie să fii supărată. Te cred.

O duce în camerele ei, iar Amara îşi ascunde faţa în umărul lui, urându-se pentru că-i e teamă.

După ce pleacă Rufus, Amara nu iese din dormitor. Nu vrea să vadă pe nimeni din casă, nu-şi doreşte să le înfrunte mila sau dispreţul, încă i se pare că patronul ei o ţine în continuare de păr şi nu se poate împiedica să retrăiască momentul – cum a tras-o atât de tare, încât a fost îngrozită că i-ar putea rupe gâtul. Nu e sigură cum o să mai dea ochii din nou cu Phoebe şi Lais, sau cu Juventus, nu după ce au văzut-o umilită în public.

Nimeni nu îndrăzneşte să-i aducă mâncare sau s-o pieptene înainte de culcare, deşi Victoria măcar încearcă să vină, strigând-o încet la uşă. Amara ignoră rugăminţile ei, apoi ascultă sunetele casei care se pregăteşte pentru noapte şi vede cum se întunecă dormitorul. Încearcă să-şi aducă aminte cum suporta la Felix, cum se forţa să-şi îngroape frica, rămânând doar cu furia. Dar acum este foarte obosită.

Când vine în sfârşit Philos, e tot încovrigată în pat, sub pături. El nu spune nimic, dar se urcă în pat şi se lipeşte de ea, luând-o în braţe.

— Îmi pare rău, şopteşte el. Îmi pare foarte rău.

Rămân aşa, cu Philos cerându-şi iar şi iar iertare pentru răul pe care i l-a făcut alt bărbat, până când Amara se întoarce şi începe să plângă în tunica lui, aşa cum făcea cu Dido când se alinau una pe cealaltă la lupanar. Philos n-o opreşte, ci o lasă până se potoleşte.

— N-am crezut că o să fie aşa, îi spune el. Mi-am zis întotdeauna că, dacă află, Rufus o să-mi facă rău mie, nu ţie. Iar acum îmi dau seama ce minciună egoistă a fost. N-ar fi trebuit să te pun niciodată în pericol.

— N-a depins de tine. A fost alegerea mea.

— Nimic nu merită riscul ca Rufus să-ţi facă vreun rău.

— Deci tu poţi să iei o decizie legată de viaţa ta, dar eu nu?

— Amara, spune el mângâind-o pe cap. Nu cred că pot trăi cu starea asta de tensiune, ştiind că ai putea pierde totul din cauza mea.

— N-o să pierd totul, şi nici tu, deoarece n-o să fim prinşi, spune Amara, mai aproape de felul ei de a fi,

puternică. Dacă nu mă mai iubeşti, spune. Dar dacă tocmai ți-ai dat seama de pericol şi vrei să mă părăseşti şi să mă laşi să mă descurc singură cu Rufus, atunci e altceva.

— Dar nu te pot apăra de el; n-o să fiu niciodată în stare să te apăr. Nu fac decât să te pun în primejdie.

— Crezi că asta-i tot ce faci?

Amara se lasă pe spate, ostenită, cu fața umflată de lacrimi.

— N-am fost niciodată în stare s-o apăr pe Dido de un singur client, deşi ştiam cât de mult suferea. Nu puteam decât s-o iubesc, aşa cum mă iubea şi ea pe mine. Şi era întotdeauna alături de mine. Dragostea ei e motivul pentru care am supraviețuit în locul ăla.

Îl prinde de mână şi adaugă:

— Trebuie să te implor să rămâi?

— Nu.

Philos o trage mai aproape, ca s-o împiedice să mai spună ceva.

— Te rog, nu. Nu trebuie s-o faci niciodată.

Nu slăbeşte strânsoarea şi, cu cât o ține mai mult, cu atât se relaxează ea, ştiind că n-o să plece.

— Dar trebuie să-mi promiți ceva. Ştiu că spui că n-o să fim prinşi – dar dacă suntem prinşi, trebuie să-mi promiți că o să-i spui lui Rufus că te-am violat, că te-am şantajat să avem o relație.

Amara se zbate în îmbrățişarea lui.

— Nu pot!

— Poți, şi vreau să-mi promiți lucrul ăsta. N-am cum să supraviețuiesc dacă suntem descoperiți – e

imposibil. Dar tu ai putea avea o şansă, chiar mai mult decât atât, dacă mărturisesc că te-am silit.

— Nu.

Amara îşi acoperă faţa, pentru că nici măcar nu vrea să se gândească la aşa ceva.

— Te rog.

Philos îi dă mâinile deoparte, ca să o poată vedea.

— Ai dreptate. N-o să fim prinşi; o să fim chiar mai atenţi decât până acum. Dar nu pot să mă împac cu sentimentul de vinovăţie decât dacă-mi promiţi.

Promisiunile sunt uşor de făcut, îşi zice Amara. S-a lepădat de multe până acum. Chiar şi faptul că stă în pat cu Philos e o promisiune încălcată faţă de Rufus. Şi totuşi, ştie şi cât de puternică e dorinţa ei de supravieţuire, cum a renunţat fără ezitare la Menandru ca să-şi câştige libertatea. Philos îi dă permisiunea să trăiască, deşi preţul este să-l abandoneze în cel mai urât mod cu putinţă. Încuviinţează, incapabilă să spună cuvintele cu voce tare.

Venus din grădina Drusillei străluceşte albă în bătaia soarelui. Zeiţa de marmură e aplecată la marginea apei, cu sânii pe jumătate acoperiţi de un braţ şi un zâmbet şiret pe chip, ca şi cum ar asculta discuţia dintre cele două discipole. Amara povesteşte călătoria ei la Misenum, stând alături de Drusilla lângă fântână. Primus şi dădaca lui au fost trimişi în altă parte a casei, lăsându-le pe cele două femei să se bucure de soarele dimineţii, când căldura e mai suportabilă.

Amara nu-l pomeneşte pe Demetrius, deşi ar vrea să se laude puţin în faţa Drusillei, s-o facă invidioasă,

Julia a avertizat-o în termenii cei mai fermi să nu zică nimic.

— Rufus a fost foarte gelos când m-am întors, spune Amara după ce povesteşte călătoria spre casă.

— Dar asta-i minunat! zice Drusilla. Nimic nu face un bărbat mai dornic sau mai devotat decât să simtă că ar putea să aibă un rival.

— Nu sunt convinsă, răspunde Amara, întrebându-se cât de multe îi poate mărturisi prietenei sale. Era extrem de furios.

Drusilla râde.

— Îmi pare rău, dar ideea că Rufus e furios e puțin ridicolă.

Zâmbetul îi păleşte când vede expresia Amarei.

— A fost violent?

— A fost... nu foarte blând.

Amara se străduie să găsească nişte cuvinte potrivite care să descrie granița pe care păşeşte Rufus, între violență şi amenințare.

— Dar nu-i aşa simplu. Cred că-i place să ştiu că e mai puternic. Că îmi poate face rău dacă vrea.

— Lui Rufus îi place să aibă femei fragile, spune Drusilla pe un ton mai indiferent decât spera Amara. Ai ştiut de la bun început. Asta-i face lui plăcere.

— Dar îi plăcea când îl înfruntam, când îi ceream ceva! Credeam că *asta* voia de la mine, nu să mă facă mai mică.

— Erai sclavă la începutul relației şi deja destul de mică. Sunt convinsă că pe-atunci era ceva nou pentru el să fie pus la punct de o femeie. Acum e altceva. Uite, iartă-mă dacă par dură, dar vorbeşti ca şi cum te-ai

aştepta la o relație adevărată cu Rufus. O să fii mult mai fericită dacă te gândeşti doar cum să-l manipulezi mai bine şi nimic mai mult. Doar dacă nu cumva îl iubeşti...

— Nu, recunoaşte Amara privind în jur, ca şi cum chiar şi aici ar risca să fie auzită.

— Atunci foarte bine. Ai ştiut dintotdeauna că-i place să te considere o ființă delicată; acum descoperi că din când în când îi place să te sperie. Pregăteşte-te doar pentru aceste momente neplăcute şi încearcă să-i zâmbeşti timid un pic mai mult între ele.

Drusilla ridică din umeri.

— Eşti o femeie inteligentă... nu-mi vine să cred că trebuie să-ți explic treburile astea.

Amara simte o oarecare invidie gândindu-se la casa pe care o are Drusilla, la magazinul pe care-l închiriază, la plasa de siguranță pe care o are în caz că iubiții ei o dezamăgesc.

— Cum mai merge cu Quintus? întreabă ea ca să schimbe subiectul.

— Ah, spune Drusilla şi ridică din umeri. Cred că relația şi-a cam trăit traiul. E doar o chestiune de timp până să-l părăsesc – ar fi fatal pentru reputația mea dacă m-ar părăsi el. Din fericire, am găsit un alt iubit care e mai mult decât corespunzător.

— Povesteşte-mi, o îndeamnă Amara, bucurându-se la gândul că arogantul Quintus va fi părăsit.

— Ampliatus, răspunde Drusilla rostind numele tărăgănat. Deține jumătate din depozitele din port. E drept că nu-i dintr-o familie cu relații aşa bune cum e Quintus sau Rufus, dar pur şi simplu nu-ți vine să

crezi cât e de bogat. Şi mi se pare mai degrabă reconfortant să fiu cu un bărbat mai în vârstă. Pot fi foarte recunoscători în pat şi e mult mai puțin obositor să ai de-a face cu ei.

— Şi e amabil?

Drusilla îi răspunde ridicând leneş încheietura mâinii, pentru ca Amara să poată vedea noua brățară care străluceşte în roşu şi argintiu pe pielea ei. Amara suspină adânc.

— Ți-am spus că e bogat, continuă Drusilla cu satisfacție. E şi generos. Mă gândesc să-l invit să cineze cu mine între patru ochi. Şi să rămână peste noapte, fireşte. E genul de insultă publică pe care Quintus n-o s-o poată ignora. O să fie o scenă, după care gata.

— Ampliatus e atrăgător? se interesează Amara, curioasă să afle cât de bătrân poate fi negustorul, dacă e de aceeaşi vârstă cu Demetrius.

— Dar amiralul? ripostează Drusilla ridicând din sprâncene.

Râde când vede expresia iritată de pe chipul Amarei.

— Draga mea, am ştiut tot timpul că-l preferi pe el. E îngrozitor de evident – ori de câte ori deschizi gura să faci vreo remarcă gâfâită despre cât e de generos sau inteligent. Şi sunt convinsă că vila de la Misenum l-a făcut şi mai atrăgător. Rufus nu-i chiar aşa prost – ştie că l-ai lăsa pentru Plinius într-o clipită. Şi cine n-ar face asta?

— Îi sunt recunoscătoare amiralului şi-l respect, dar nu mă gândesc la el în felul ăsta. Ca la un iubit, adică.

Drusilla îşi dă ochii peste cap.

— Şi ce vrea să însemne asta, ca iubit? Ştii că e bogat şi puternic. Chiar dacă n-ar fi aşa inteligent cum insişti tu că este, cu siguranță ar fi suficient.

Îi este imposibil s-o judece pe Drusilla, când remarcile ei seamănă atât de bine cu calculele pe care şi le face Amara în sinea ei. Însă Amara ştie că nu doar asta îşi doreşte, că nu e suficient. În schimb, se gândeşte la bărbatul pe care-l iubeşte şi care în momentul ăsta e îmbrăcat într-o tunică ponosită şi munceşte din greu într-o prăvălie ale cărei venituri n-or să-i revină lui niciodată, primind porunci de la un bărbat care n-o să-l plătească niciodată. Simte ruşinea arzându-i pieptul, pentru că ştie cât ar detesta ca dragostea ei să fie expusă în fața Drusillei şi, în acelaşi timp, iubindu-l pe Philos atât de profund, că vrea să-l apere, fie şi numai în fața ei.

— Tu ai întotdeauna dreptate, răspunde ea cu un zâmbet rece. Nimic altceva nu şi-ar putea dori o femeie de la un bărbat.

Casa e aproape pustie când se întoarce. Victoria, Lais şi Phoebe sunt la băi, iar Juventus nu e în stare să-i spună unde ar putea fi Britannica. Femeia nu-şi bate niciodată capul să-şi anunțe deplasările. Amara se duce sus, în camera ei de lucru. După discuția cu Drusilla, e nerăbdătoare să-şi verifice conturile, să vadă dacă ar putea scoate mai mulți bani închiriindu-şi femeile sau cât îşi poate permite să le împrumute noilor cliente. Dacă n-o să se mai poată baza pe un patron bogat, dacă, în schimb, ar reuşi să găsească o cale să-l elibereze pe Philos, trebuie să câştige cât mai mult.

Nu e surprinsă când vine şi Philos puțin mai târziu, pentru că o ajută de multe ori să-şi pună la cale afacerile, dar e uimită când îl vede că închide uşa în urma lui şi o încuie.

Se ridică de pe scaun.

— Ce faci?

Au o înțelegere – să nu rişte niciodată intimități în cursul zilei. Philos îşi duce degetul la buze. Pare agitat, într-un mod pe care nu ştie de unde să-l ia. Vine spre ea, până stau amândoi aproape unul de altul, lângă masă.

— Vrea să te spionez.

— Rufus?

Philos încuviințează din cap.

— E convins că s-ar putea să pui la cale să-l părăseşti pentru Plinius – iar dacă nu pentru Plinius, atunci pentru vreun alt bărbat bogat pe care l-ai cunoscut la Misenum. Mi-a poruncit să-ți urmăresc fiecare mişcare, să notez cine vine la tine şi cu cine te vezi şi să stau mai des aici.

— Nu crezi că ne bănuieşte?

Nu-i vine să creadă că patronul ei unelteşte la propria trădare.

— Trebuie să fim prudenți, în caz că vrea să apară şi ne surprinde.

— Îl cunosc pe Rufus de multă vreme, răspunde Philos. Crede-mă, nu există absolut nicio posibilitate să mă bănuiască pe mine.

Amara se simte amețită de uşurare şi îşi duce mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul.

— Deci suntem în siguranță?

— Deocamdată.

Amara anticipează sărutul lui şi se împinge pe birou, ca să-l poată cuprinde în braţe; însă deşi dorinţa riscă să-l copleşească toate celelalte simţuri, îşi dă seama că el are o reţinere.

— Ce-i? întreabă ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui.

— Felul în care a vorbit despre tine.

— Ce-a zis?

Philos îşi pune mâinile peste ale ei, apăsându-le în dreptul inimii, ca şi cum asta ar împiedica vorbele să o rănească.

— A tunat şi fulgerat despre cât de mult te iubeşte, după care te-a făcut curvă nerecunoscătoare. O femeie pe care o poate seduce *orice* bărbat, deoarece probabil foarte mulţi bărbaţi s-au folosit de tine. Că, oricât de inocentă ai fost cândva, acum eşti iremediabil pătată. Chiar nu vreau să repet tot ce-a spus.

— Dar nu crezi şi tu la fel, nu? întreabă Amara, nereuşind să înţeleagă tristeţea lui.

— Sigur că nu! Dar dacă spune lucrurile astea îngrozitoare, nu ştiu cât o să vrea să te mai ţină sau ce-ar putea să facă.

— Sunt convinsă că-l putem calma. Ţinând cont că tu eşti cel care o să-i spună ce fac.

Philos nu pare întru totul liniştit, aşa că Amara îl sărută din nou, sperând să-i abată gândurile.

— Nu te deranjează…

O împiedică să-l tragă mai aproape de ea.

— … că-i spun despre tine?

Amara înțelege întrebarea. Dacă o deranjează puterea pe care o are asupra vieții sale. Îşi trece degetele prin părul lui, se apleacă spre el şi reduce distanța dintre ei, aşa încât el o strânge mai tare de talie.

— Nu, nu mă deranjează, spune ea lipindu-şi fruntea de a lui. Deoarece am încredere în tine.

Intimitatea la lumina zilei pare ceva foarte diferit, când toată casa e trează, deşi Amara şi-a imaginat de multe ori cum ar fi. În afara semiîntunericului din dormitor, Philos pare mai real şi cumva mai vulnerabil. Pune capăt sărutului, ca să-l poată vedea mai bine, şi-l mângâie pe față, iar el îşi lasă obrazul în mâna ei.

— Presupun că avem noroc că nu mă consideră bărbat, spune el. Altfel n-ar risca nicicând să mă lase aici, cu tine.

O spune în glumă, dar Amara aude furia din spatele cuvintelor – şi, mai rău, ruşinea.

— Eu ştiu că eşti bărbat.

Se privesc, iar el o sărută din nou, cu blândețe, pentru că e întotdeauna grijuliu când o atinge, iar Amara ştie fără îndoială că, orice-ar face ea, chiar dacă l-ar trăda, Philos nu şi-ar folosi niciodată trupul ca să-i facă rău. Ar vrea să-i spună tot ce înseamnă el pentru ea, dar nu-şi găseşte cuvintele. Aşa că-şi ridică tunica pe coapse, obligându-l să se mute de unde stă sprijinit, şi-şi trage haina peste cap. Philos pare şocat de goliciunea ei neaşteptată.

— Am spus nu în timpul zilei, şopteşte el, deşi are deja mâinile pe trupul ei, atingându-i pielea dezgolită.

— M-am răzgândit, răspunde Amara.

De fiecare dată când e cu Philos, plăcerea se apropie un pic mai mult, dar tot nu e cum şi-a imaginat ea că trupul îi va oferi în cele din urmă eliberarea, într-o întâlnire frenetică, repezită, înghesuiți laolaltă pe o masă. Când Philos îşi dă seama ce se întâmplă, reduce ritmul şi o ține strâns, în timp ce ea se agață de el, încercând să nu țipe. După care nu vrea să se desprindă, bucurându-se de lumina caldă a tandreții lui, de declarațiile lor şoptite de dragoste, până când îşi dă seama – nu şi-a folosit contraceptivul.

Măcelarii care, în agora, taie carnea bucăți
şi o vând sunt semn de primejdii.
Artemidoros, Carte de tălmăcire a viselor[15]

Bătrânul stă sub altarul lui Venus din coltul străzii. E un loc neplăcut să zăboveşti din cauza zgomotului de la forja de alături, şi totuşi pare să fi atras o mulțime. Ghicitorii sunt întotdeauna populari la Fors Fortuna, sărbătoarea de la Sfârşitul lui iunie închinată zeiței norocului.

---

[15] Artemidoros, *Carte de tălmăcire a viselor*, 111.56, traducere din greacă, studiu introductiv, note şi index de Mariana Băiuţă-Skuitety, Polirom, Iaşi, 2001, p. 211.

Amara şi Victoria li se alătură spectatorilor. Şi-au câştigat dreptul să piardă vremea. Victoria tocmai l-a convins pe Castrensis, codoşul dezgustător, să le plătească mai mult, deoarece are solicitări foarte speciale pentru spectacolul pe care Victoria şi flautistele îl vor da în seara aceea. Amara îşi întinde gâtul peste mulțime ca să vadă ce se întâmplă. Ghicitorul îşi ține discursul, oferindu-se să dea cu zarul pentru a prezice viitorul ori să tălmăcească vise. Victoria o împunge în coaste când un băiat sclav plăteşte, apoi povesteşte un vis lung şi plicticos, sperând în mod clar că-i va prezice libertatea.

— Eşti grec? întreabă răguşit bătrânul.

Băiatul clatină din cap.

— Păcat.

Ghicitorul pufneşte.

— Când porți alb într-un vis înseamnă libertate pentru un sclav grec, moarte pentru oricare altul.

Băiatului îi cade fața.

— Eşti sigur?

Ghicitorul ridică mâinile spre ceruri.

— Fors Fortuna nu minte niciodată!

Înainte ca Amara s-o poată opri, Victoria a prins-o de mână şi au ajuns amândouă în față, unde aruncă o monedă la picioarele bătrânului.

— Aruncă zarul pentru noi, tată, spune ea.

Bătrânul ridică privirea spre Victoria, observând postura seducătoare, cu tunica lăsată pe un umăr.

— Foarte bine, fiica mea.

Aruncă zarul, apoi se uită lung la amândouă.

— O să găseşti un bărbat la colţul străzii, care-i cel mai bun iubit pe care l-ai întâlnit vreodată.

Mulţimea izbucneşte în râs. Până şi Victoria e amuzată, deşi se preface că se bosumflă iritată.

— Haide, spune Amara şi încearcă s-o tragă de-acolo, enervată că are de-a face cu atâta atenţie senzuală.

— Nu vrei să-ţi afli şi tu norocul, fiica mea? întreabă bătrânul arătând spre ea şi ridicând tonul în încercarea de a acoperi hohotele de râs.

Amara nu-şi doreşte câtuşi de puţin să asculte prezicerile lui nenorocite, dar ştie că aduce ghinion să refuze.

— Foarte bine.

Bătrânul aruncă iar zarul şi lasă o pauză teatrală după aceea, în timp ce se uită la cuburile uzate căzute în ţărână.

— O să ai profit din durere, spune el cu glas monoton.

— Şi ce-ar însemna asta?

Ghicitorul ridică privirea spre ea, cu ochi vicleni.

— Costă în plus interpretarea.

— Nu, mulţumesc, spune Amara şi se retrage.

Un sclav nerăbdător se repede imediat să-i ia locul, fără îndoială tânjind şi el să audă preziceri despre libertate.

— Costă doar un bănuţ! protestează Victoria în timp ce Amara o târăşte de-acolo.

— După prezicerea ta? De ce-aş plăti pentru aşa ceva?

— Uneori nu ştii să te distrezi. Iar eu îţi câştig grămezi de bani. Lucrăm aproape în fiecare săptămână. Cu siguranţă o să-l plăteşti pe Felix curând, nu?

— Nu, răspunde Amara, deloc mulțumită că i-a adus aminte de vizita pe care trebuie să i-o facă după-amiază fostului ei stăpân.

Philos se agită de câteva zile din cauza asta şi au ajuns periculos de aproape de încă o ceartă.

— Mai avem mult până să ne achităm datoria.

Amara îl priveşte cum se uită la tăblița de ceară de pe masă. Mişcările trupului său îi sunt familiare, toată încordarea, energia reținută în aşteptarea eliberării, mereu gata să izbucnească. Chipul lui din profil îi aminteşte de năzdrăvanul zeu Hermes, la statuia căruia obişnuia să se uite în Forul din oraşul ei natal. Aşa arată cel mai atrăgător, absorbit de orice altceva în afară de ea, când riscă să uite ce fel de om e. Felix ridică privirea.

— Nu te interesează?

Amara ridică din umeri. Cu cât e el mai amabil, cu atât mai îngrijorată este ea.

— N-am de gând să-ți atac virtutea, îi spune el zâmbind batjocoritor. N-ai de ce să-ți faci griji.

Amara n-are de gând să se apropie mai mult, aşa că se sprijină cu genunchii de scaun şi se apleacă peste masă să vadă.

— Bine, izbucneşte el, după care se ridică, dă ocol mesei şi-i aruncă tăblița în față. Astea sunt veniturile de la cârciumă. Uite. Asta-i chiria de dincolo. Ce zici?

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Eşti bună la cifre. Vreau să aud dacă şi calculele tale arată ca ale mele.

Amara se încruntă la el, însă ia tăblița, incapabilă să reziste tentației de a se uita mai bine. Priveşte numerele: cheltuielile, încasările, posibilele riscuri...

— Aş zice că merită, dar o să fii aproape de limita profitului. Poate că ar fi bine să mai aştepți o lună, să vezi dacă Beronice şi Gallus mențin nivelul ăsta de profit.

Felix mormăie şi ia tăblița înapoi.

— Celălalt loc ar putea să nu mai fie disponibil până atunci.

— Va fi altul, răspunde ea ridicând din umeri. Nu merită riscul.

— Un sfat mai prudent decât mă aşteptam.

— Sunt banii tăi. Eu nu-ți spun decât ce-aş face dacă ar fi ai mei.

Felix stă în continuare lângă ea, în vreme ce Amara şi-ar dori să se mişte de-acolo – însă oricum fostul ei stăpân n-a făcut niciodată ceea ce şi-ar fi dorit ea.

— Iarăşi o plată mai mare, constată el. Ce să mă fac, dacă tot arunci cu bani în mine?

— Nu-mi place să-ți fiu datoare, răspunde ea încrucişându-şi brațele la piept şi încercând să ascundă cât de tare o înspăimântă apropierea lui fizică.

Felix mai face un pas spre ea.

— Nu.

Amara nu îndrăzneşte să ridice tonul. Gândul că Philos e alături, gata să sară în apărarea ei, o enervează şi mai tare. Spre uimirea ei, Felix se opreşte. Dacă nu l-ar cunoaşte atât de bine, ar putea interpreta expresia de pe chipul lui drept stânjeneală.

— N-am vrut să te ameninț data trecută.

Pentru o clipă. Amara rămâne cu gura căscată.

— Ce?

— Fir-ar al naibii, doar n-o să-mi cer scuze. *N-am vrut să te ameninț.*

Felix izbeşte cu palma în masă, făcând-o să tresară.

— La naiba, doar nu-i aşa greu de înțeles ceea ce zic.

— N-ai făcut niciodată altceva decât să mă ameninți, spune Amara, încă nevenindu-i să creadă. Încă din prima zi când ne-am întâlnit.

— Şi dacă ți-aş spune că nu te mai ameninț?

— Ar însemna că minți.

Felix îşi trece o mână prin părul uns cu grijă, încă un gest câtuşi de puțin familiar, care-l face să pară nesigur.

— Crezi că sunt un monstru nenorocit.

— Eşti un monstru nenorocit, răspunde ea, pocăința lui părându-i-se neaşteptat de dureroasă. Nu ți-a păsat niciodată că-mi faci rău, mie sau oricui altcuiva. Au fost momente când credeam că ai putea chiar să mă omori.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva.

— Nu, pentru că te-ar fi costat prea mult! strigă Amara.

Spre disperarea ei, îşi dă seama că e cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Felix întinde mâna s-o atingă, dar ea se trage înapoi.

— Nu!

Felix îşi încleştează pumnii, iar ea îşi dă seama că se străduieşte să se controleze.

— Ai ştiut întotdeauna cum să mă provoci.

— Şi respirația te provoacă pe tine! N-ai avut niciodată nevoie de vreun pretext ca să loveşti pe cineva.

— Te porți de parcă n-am făcut decât să te rănesc. Dar cum rămâne cu toate dățile când ai lucrat aici la registrele mele, când te-am ajutat să începi să dai bani cu împrumut? Dar noaptea când ai stat cu mine? Pentru o curvă, erai execrabilă în pat, absolut incapabilă să te prefaci că-ți place, aşa încât nu pot să cred că ai căpătat dintr-odată capacitatea să zâmbeşti aşa unui bărbat pe care-l urăşti.

Amara ştie exact la ce noapte se referă – şi, mai rău, la ruşinea zdrobitoare a dimineții de după aceea. Atunci a hotărât să nu mai simtă nimic altceva decât silă față de Felix – căci, dacă l-ar fi iubit, ar fi distrus-o.

— E prea târziu.

— De ce să fie prea târziu? întreabă el, profitând de faptul că Amara n-a contrazis total versiunea lui. Nu negi cum a fost. Dacă nu te-aş fi rănit aşa mult? Dacă aş fi fost mai blând cu tine? Poate că m-ai fi văzut altfel.

— Dar nu ai fost mai blând.

Felix se aşază greoi pe marginea mesei.

— Felul cum te uiți la mine... e felul cum îmi amintesc că mă uitam la tata când îmi doream să moară nenorocitul ăla. Şi să nu-mi spui că sunt ca el, pentru că ştiu al naibii de bine că aşa sunt.

— Tu alegi să fii ca el, răspunde Amara fără urmă de compasiune.

— Eşti o javră fără suflet, ripostează Felix, iar ea îşi dă seama că umerii i se cutremură de râs. Nicio altă femeie nu îndrăzneşte să-mi spună mizeria asta. Şi

chiar şi când erai a mea, când îți ții gura, tot vedeam că asta gândeşti. De aceea mi-ai plăcut întotdeauna.

Dacă nu l-ar fi ştiut aşa bine sau dacă n-ar fi fost îndrăgostită de un alt bărbat, poate că măgulirea lui ar fi mişcat-o. Dar ştie cât de schimbătoare e dispoziția lui şi a văzut cum o trata pe Victoria, cu trecerile lui permanente şi înspăimântătoare de la tandrețe la cruzime.

— Nu poți să te aştepți să capăt brusc încredere în tine.

Amara îşi îmblânzeşte tonul, încercând să zâmbească.

— Dacă reuşeşti să nu mă ameninți în următoarele câteva luni, poate că aş putea să te cred.

— Sună al naibii de convenabil pentru tine, ripostează Felix, cu ochii mijiți a neîncredere. De unde să ştiu că nu mă duci de nas?

De data asta, zâmbetul Amarei e sincer. Preferă suspiciunile în locul oricărei încercări a lui Felix de a o fermeca. Măcar sunt reale.

— N-ai de unde să ştii.

Se apleacă mai aproape de el şi simte arsura familiară a urii în inimă.

— S-ar putea să te duc eu de nas, dar s-ar putea să mă duci tu de nas. O să trebuiască să aşteptăm şi să vedem cum se termină.

Nimic nu poate dura o veşnicie:
Când soarele a strălucit, el în Ocean se-ntoarce;
Luna descreşte, deşi nu demult a fost plină.
Până şi înverşunarea lui Venus devine adesea suflare de vânt.

Inscripție din Pompeii

Parfumul iasomiei înflorite târziu din grădină umple toată casa. Dulceața lui o duce pe Amara cu gândul la primele zile după ce începuse s-o curteze Rufus, doar că acum nu patronul ei o ține de mână, ci Britannica, încercând s-o învețe cum să plaseze lovituri mai puternice. Stau desculțe în atrium, iar mozaicul de stele se simte răcoros şi plăcut sub tălpi în dimineața fierbinte de august.

— Pentru tine, important să fii rapidă, îi explică Britannica. Nu puternică destul pentru o luptă lungă. Încearcă din nou.

Amara fandează, una dintre numeroasele mişcări pe care le-a învățat de la prietena ei. Britannica o blochează cu uşurință, dar dă din cap aprobator.

— Mai bine.

Din grădină, aude cântece şi râsete. Victoria şi flautistele îşi repetă numerele pentru următoarea cină. Au reuşit să obțină două contracte într-o săptămână, în

mare parte datorită insistentelor Victoriei. Amara e recunoscătoare pentru felul în care s-a implicat prietena ei în această parte a afacerii, mergând de multe ori singură la întâlnirile cu codoşii şi scutind-o pe Amara de situaţiile stânjenitoare. În serile în care nu lucrează, Victoria lipseşte de multe ori, pentru că aventura ei cu Crescens nu dă semne că s-ar răci. Amara îşi făcuse griji că Victoriei o să-i fie greu să se ocupe de clienţi dacă e îndrăgostită, însă prietena ei a râs, spunându-i că iubitul ei nu e gelos.

— Câţi ani aveai când ai început să înveţi să lupţi?

Amara o priveşte pe Britannica făcând mişcări cu cuţitul de lemn, cu paşi uşori, ca într-un fel de dans.

— Învăţăm în copilărie, răspunde britana. Toţi ai mei fac aşa. Mai bine aşa.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu familia ta.

Britannica se mişcă în continuare, cu gesturi pe care Amara şi le aminteşte de la bordel, când prietena ei îşi imagina lupte în cămăruţa ei, pentru a rămâne în formă.

— Moartea nu e dezonoare. Ei mor cum trăiesc, ca luptători. Dezonoarea e a mea.

— Nu acum, spune Amara, gândindu-se la perioada când a fost prostituată. Acum s-a terminat.

Britannica se opreşte, lăsându-şi uşor braţul în jos.

— Totdeauna dezonoare. Nu mă părăseşte niciodată.

— Fratele tău?

— Philos îţi spune.

Privirea britanei e vicleană. Amara se întreabă, nu pentru prima dată, cât de multe ştie.

— Fratele meu nu era bărbat, nu era copil.
Expresia femeii se întunecă.
— Familia mea a spus să-l ascund, să-l apăr. Nu sunt destul de rapidă.
— Dar erai singură, şi trebuie să fi fost mulți soldați.
— Nu sunt destul de rapidă, repetă Britannica. Nici pentru Dido.
— N-a fost vina ta! exclamă Amara, şocată că Britannica se poate învinui pentru moartea lui Dido.
E atât de obişnuită să vadă forța ei, statura ei descurajantă şi trupul tot mai musculos, încât aproape că a uitat cum era britana când o văzuse prima dată. Furioasă, dar şi traumatizată, incapabilă să-i alunge pe bărbații de la bordel, deşi aproape că-şi dăduse viața încercând.
— N-a fost vina ta.
Privirea Amarei e înverşunată.
— A fost din cauza lui Felix.
Britannica încuviințează din cap.
— Într-o zi îl omor, spune ea cu o voce calmă. Prima dată când mă atinge, asta îmi promit. Dar întâi, recâştig onoarea.
Amara nu e surprinsă de jurământul de răzbunare al britanei, dar e nedumerită de dorința ei de a amâna vărsarea de sânge.
— Cum?
— Când sunt gladiator. Înving sau mor. Asta e onoare.
— Gladiatorii sunt sclavi. Poate părea glorios în arenă, dar e o viață grea, sălbatică. N-aş vrea să te văd murind aşa.
Britannica izbucneşte în râs.

— N-am de gând să mor.

Se răsuceşte şi aduce vârful bont al cuţitului la gâtul Amarei.

— Vezi, zice ea. Nu mă prind ei.

Amara îşi aminteşte bine de ospătărie. Îi zâmbeşte lui Rufus, încântată că s-a gândit s-o aducă aici, locul unde au mers înainte de prima lor noapte împreună. Terasa de pe acoperiş e la fel de frumoasă ca în amintirile ei, umbrită de împletitura de viţă-de-vie, priveliştea întinzându-se, peste acoperişuri, până la albastrul-închis al Vezuviului în amurg. Bănuieşte că, în parte, sentimentul de vinovăţie l-a determinat pe Rufus să aleagă locul ăsta. Amara ştie că s-a culcat cu Victoria.

Întinde mâna după vin, iar el o prinde şi i-o sărută. Ea înclină capul cu afecţiune, ca şi cum ar fi fermecată de gest, apoi duce paharul la buze.

— Eşti foarte frumoasă, şopteşte Rufus.

Amara se întreabă dacă asta-i spune şi Victoriei. S-a întâmplat doar de câteva ori, dar de atunci, îi povesteşte Victoria, Rufus e plin de remuşcări şi o pune să jure că păstrează secretul, pentru că altfel i-ar frânge inima Amarei. Bietul Rufus habar n-are că de fapt cele două femei au pus la cale totul.

— Eşti atât de bun cu mine, răspunde ea, privindu-l printre gene.

Rufus acceptă complimentul fără nicio jenă. *Deci nu se simte chiar atât de vinovat,* îşi zice ea. Amara a observat prima că atenţia patronului ei începe să se îndrepte spre silueta voluptuoasă a prietenei sale ori de câte ori le cânta în grădină. Ochii lui sticloşi. După aceea, i-a

împărtăşit Victoriei ideea sa şi a constatat că era surprinzător de bucuroasă să dea o mână de ajutor. Amara i-a lăsat singuri ori de câte ori s-a ivit ocazia, apoi i-a sugerat lui Rufus că are de gând să petreacă o zi întreagă cu Drusilla. Cum era de aşteptat, Rufus a venit cât a fost ea plecată.

— Nu ştiu de ce se plânge tot timpul că mănânci, a comentat Victoria după aceea, în timp ce stăteau la bârfă în camerele ei. Nu pare să fie deloc deranjat de rotunjimile mele.

Amarei nu i-a picat deloc bine atunci, gândindu-se la patronul ei împreună cu Victoria, dar tot a reuşit să râdă. Las-o să se dea mare un pic. La urma urmei. Amara ar fi preferat să nu trebuiască să se culce cu Rufus, aşa că ce importanță avea? Drusilla păstra întotdeauna interesul unui patron oferindu-i o varietate de femei. Şi asta era o cale să se asigure că nu-l pierde pe Philos.

— Nu crezi că-i destul, vrăbiuța mea? întreabă Rufus, întrerupându-i gândurile.

Se uită fix la bucata de arici-de-mare pe care tocmai şi-o ia din castronul aflat între ei.

— Nu cred că sunt grasă, iubitule, răspunde ea, punându-şi în continuare mâncare în farfurie.

— Sigur că nu! exclamă Rufus, făcând ochii mari ca şi cum ar fi îngrozit de idee. Cred doar că eşti perfectă aşa cum eşti.

— E un răsfăț pentru mine, adaugă ea. Încercăm să fim ponderați cu mesele de acasă. Şi am amintiri aşa frumoase din locul ăsta!

— Deci îți aduci aminte?

Felul cum o priveşte Rufus pare nevinovat. Amara îşi aminteşte cum o fermeca aşa, cum o mişca inocenta lui, cât de diferit de alti bărbaţi i se părea atunci. Când se gândeşte cum e în realitate, mai degrabă se întristează decât se înfurie. În definitiv, nici ea nu e vrăbiuţa lui.

— Îmi aduc aminte, răspunde ea privindu-l în ochi şi zâmbind.

— Drusilla şi Quintus erau chiar acolo.

Face semn spre cea mai bună masă din colţ, unde sunt aşezaţi acum un alt tânăr avut şi curtezana lui, sub o frescă înfăţişând-o pe Venus.

— A mers puţin cam departe cu negustorul ăla de vinuri sau cine-o fi. Ştiai că e libert? Fostul lui stăpân l-a adoptat ca moştenitor, dar el se dă mare spunându-i tată.

— Totuşi cred că o iubeşte.

Amara ştie că e un subiect delicat, ţinând cont de prietenia lui Rufus cu Quintus şi a ei cu Drusilla.

— Mă îndoiesc, răspunde Rufus râzând. Bănuiesc că ţi-a povestit totul despre el. Cât de bogat e. Cum îi aruncă bijuterii în poală. Bietul Quintus!

Amara se simte ciudat de jignită de batjocura lui, deşi o vizează pe Drusilla, nu pe ea.

— Cred că ea-l iubeşte sincer. Spune că e foarte amabil.

— Uneori eşti aşa nevinovată! spune Rufus privind-o cu indulgenţă. De asta mi-ai plăcut. În prima seară când ai venit la mine acasă, după teatru, erai îngrozită.

— Nu eram îngrozită, ripostează Amara, iritată de incapacitatea lui de a-şi aduce aminte.

Eram furioasă.

— Ştiu că sunt un idiot, spune Rufus, cu dispreţul de sine firesc care ei îi plăcuse atât de mult, dar care acum sună fals. Însă până şi *eu* ştiu când o fată e speriată. Te prefăcea! Şi ultimatumul ăla absurd pe care mi l-ai dat! Că trebuie să-ţi câştig întâi inima... A fost şi cel mai scandalos, şi cel mai adorabil lucru pe care mi la spus vreodată o femeie.

Amara ştie că nu se gândeşte la declaraţiile făcute de femei respectabile din clasa lui şi cu atât mai puţin la tinerele fete cu care s-ar putea căsători într-o bună zi. E cel mai adorabil lucru pe care i l-a spus vreodată o curvă. Rufus îi vede expresia şi oftează.

— N-ai de ce să fii îmbufnată. Îţi făceam un compliment! Oricine ar zice că eşti tot fată de doctor când eşti aşa sensibilă.

Amarei îi pasă atât de puţin de el acum, încât o uimeşte că mai are capacitatea s-o rănească.

— O să fiu mereu fată de doctor, răspunde ea încet.

Rufus roşeşte, iar ea ştie că e jenat.

— Îmi pare rău, a fost nepotrivit, iartă-mă.

— Bineînţeles, răspunde ea, şi poate chiar e sinceră.

În ciuda a tot ce i-a făcut el, a tot ce crede că ar fi capabil să-i facă, nu poate să nu-şi aducă aminte că, dacă n-ar fi fost Rufus, ea tot la lupanar ar fi fost acum. Se întinde impulsiv peste masă şi-l prinde de mână.

— Hai să ne bucurăm de seara asta. Poate că am fost puţin agitată în seara asta.

— Nu ziceam că ar fi fost ceva rău, răspunde Rufus şi-i strânge şi el mâna. Dintotdeauna ai fost o fată derutantă. Uneori, mă simt ca şi cum te-aş fi cunoscut

chiar acasă la tatăl tău. Îmi aduc aminte prima dată când te-am văzut...

Vocea i se frânge, gândindu-se fără îndoială la Amara, cum stătea modestă în grădină lângă Plinius, care le-a făcut cunoştinţă.

— Îţi jur că n-a fost nimic între noi, spune ea, ştiind la ce se gândea Rufus.

— Şi chiar dacă ar fi fost, spune el cu un zâmbet încordat. Dacă te plătea, cine sunt eu să mă plâng? Tata îmi spune că sunt absurd de sensibil la chestii dintr-astea. Doar nu se pune problema că n-aş şti de unde vii.

Ideea că Rufus primeşte sfaturi de la tatăl său, Hortensius – cu mâinile lui dure, acaparatoare şi ochii şi mai duri –, nu-i aduce prea multă mângâiere Amarei.

— N-a fost nimic, repetă ea.

— Vrăbiuţa mea, i se adresează Rufus, afişând un comportament de cunoscător care nu i se potriveşte încă. Am trecut odată pe lângă locul ăla. Ştiu exact unde stăteai.

— Ai trecut pe-acolo? Când?

— Când am început să mă văd cu tine, spune el cutremurându-se. Am venit după aceea acasă şi am hotărât să nu mai trimit niciodată după tine... Dar tot îmi venea în minte feţişoara ta amuzantă, plină de speranţă. Ce dezamăgită ai fi fost...

— Ştiai cum era locul ăla, repetă Amara stupefiată, încă incapabilă să-şi închipuie cum a lăsat-o Rufus să sufere la bordel atâtea luni după ce l-a văzut.

El înţelege greşit cauza nedumeririi ei şi expresia i se înăspreşte.

— Am ştiut dintotdeauna. Ai crezut că n-aş fi curios, după ce te-ai străduit atâta să ascunzi unde stai? Dar mi-am spus că locul ăla nu te-a atins. Ceea ce acum înțeleg că era o aşteptare exagerată.

Este, probabil, cel mai politicos mod în care un bărbat îi poate spune unei femei că e curvă. Ospătarul vine înainte să apuce Amara să se gândească la un răspuns. Omul se agită, mai pune mâncare pe masă, strânge farfurii, dar Amara e conştientă că Rufus e cu ochii pe ea, deloc distras de mişcarea dintre ei. Judecata lui o înfurie. Îşi imaginează reacția lui dacă s-ar ridica şi şi-ar declara dragostea pentru Philos, dacă i-ar spune lui Rufus că sclavul lui e de o sută de ori mai bărbat decât va fi el vreodată. Cuvinte care nu pot fi rostite niciodată cu voce tare, dar se simte mai bine fie şi numai gândindu-le.

Ospătarul pleacă, iar Amara îi zâmbeşte lui Rufus, care în continuare se uită la ea.

— Nu cred că urăşti tot ce-am învățat acolo, spune ea blând, scoțându-şi pantofii sub masă şi apoi ridicându-şi piciorul ca să-i atingă şi să-i mângâie coapsa.

Se simte uşurată când buzele lui Rufus se întredeschid, iar răceala expresiei e înlocuită de dorință. Cel puțin deocamdată încă o doreşte, însă ştie că, pentru Rufus, dorința e o legătură slabă în comparație cu dragostea. N-are nicio îndoială că sunt pe o pantă descendentă, iar căderea, când va veni, va fi rapidă.

Cine iubeşte, să înflorească
Să piară cel ce nu cunoaşte dragostea
Şi de două ori să piară cel ce dragostea proscrie.
Inscripție din Pompeii

Căldura băilor alină fiecare tendon, alungându-i încordarea din trup, iar pârâiaşele de condens se scurg pe pielea ei ca mângâierea unor degete delicate. Când ridică mâinile, Amara vede cum urcă aburul din ele. Îşi întoarce palmele în sus, îşi împleteşte degetele, apoi le îndepărtează. Mâinile îi aparțin; trupul îi aparține. După groaza de a fi proprietatea cuiva, aşa ceva pare întotdeauna remarcabil. Închide ochii şi se lasă pe spate, simțind dalele fierbinți apăsând-o pe şira spinării, şi se gândeşte la Philos, aducându-şi aminte ultima noapte petrecută împreună. Pare imposibil acum să fi existat o vreme când trupul ei nu-i oferea plăcere, dăruind-o doar celor care-l foloseau.

Respiră în abur, trăgând aerul fierbinte adânc în plămâni. Toate trăsăturile lui Philos îi sunt limpezi în minte: mişcările lui, gesturile pe care le face când vorbeşte, felul cum râde sau se uită la ea. Cât de expresiv e în intimitate, diferit de felul cum se ține în umbră la care e obligat de statutul lui de sclav. Şi tot ce ştie acum despre viața lui, toate amintirile pe care şi le-

au împărtăşit: fabulele pe care i le-a spus în copilărie mama lui, prietenia de durată cu Vitalio, compasiunea tatălui ei pentru cei bolnavi, cum cânta Dido. Pentru ea, a devenit mai important decât oricare altă fiinţă. Simte încordarea revenind, încolăcită ca un şarpe în piept, încovrigată în jurul inimii. E insuportabil să ştie că Philos e în sclavie. Că nu are niciun control asupra vieţii lui.

La începutul relaţiei lor, au fost momente când îi displăcea fatalismul lui, aparenta acceptare a ideii că dragostea lor nu va dura. Acum îi este dor de el – durerea lui e mult mai rea. O simte în felul în care se uită la ea, cum reţine fiecare detaliu al chipului ei, pentru cazul în care îi va fi luată. Sau atunci când o ţine prea strâns, iar ea îi simte inima bătând nebuneşte. Cel mai rău e când se despart noaptea, când el trebuie să se întoarcă în cămăruţa lui, iar ea ştie că amândoi se gândesc când va fi ultima dată, dacă vor avea măcar ocazia să-şi ia rămas-bun.

Amara deschide ochii şi se ridică în capul oaselor, simţind că o cuprinde panica. Cu cât mai nesigură devine relaţia ei cu Rufus, cu atât mai disperată e să-l elibereze pe Philos. Au făcut planuri împreună de multe ori, şi-au pus problema să-l întrebe pe Rufus dacă l-ar putea cumpăra ea, care ar fi cel mai bun moment, ba chiar şi cât de mult să ofere, dar niciuna dintre posibilităţi nu e convingătoare. Înainte să se încheie patronajul lui Rufus, n-ar exista nicio explicaţie raţională pentru dorinţa ei de a-l cumpăra, după cum n-ar exista vreun motiv să ceară dintr-odată să cumpere una dintre mese. N-ar face decât să trezească

suspiciuni. Rămânea posibilitatea să aştepte până când Rufus îşi anunța intenția să-l ia înapoi pe Philos, când probabil că sentimentele lui pentru Amara ar fi fost la cel mai scăzut nivel.

Amara îşi strânge mâinile pe talie, ca şi cum ar putea ține neliniştea în interior. Mai există o posibilitate, pe care o pune în aplicare fără să-i spună lui Philos, ştiind cât de periculoasă ar putea fi. Se ridică, simțind aburul umed pe piele, amețită de căldură şi teamă. Fortuna învârte roata doar pentru cei curajoşi.

Victoria abia mai răsuflă când ajunge în curtea băilor, chiar când Amara se pregătea să plece.

— Îmi pare rău că am întârziat, spune ea, roşie la față şi cu părul ud de transpirație în căldura înăbuşitoare de august. A venit Rufus.

Amara o prinde de braț şi o trage în grabă în jos pe trepte spre stradă, pentru că nu vrea ca vocea puternică a prietenei sale să ajungă la urechile cuiva din băile Juliei.

— Nu contează, îi spune Amara. Îmi cer scuze că ți-am cerut aşa ceva.

— Ah, e în regulă, spune Victoria cu generozitate. N-a cerut un număr complet sau mai ştiu eu ce. Deşi pare să se simtă mai puțin vinovat după aceea. Şi cred că ar trebui să te străduieşti mai mult. Spune că eşti mult mai inhibată decât mine.

— Ce nemernic! comentează Amara rănită. Dacă sunt prea sălbatică, bombăne despre bordel. Acum mormăie că nu-s destul de sălbatică. E imposibil!

Se îndreaptă împreună spre piața de lângă arenă; e mai aproape decât Forul, deşi sunt mai puține tarabe.

Răcoarea bazinului începe să-şi piardă efectul, iar Amara nu se simte prea bine la soare. Face un semn spre podețul de pietre şi traversează cu grijă drumul, ca să meargă pe partea umbrită a străzii.

— Pari să te fi îndepărtat de el puțin, spune Victoria prinzând-o din nou de braț. Există vreun motiv?

— Ai văzut cum era când m-am întors de la Misenum.

— Era gelos, răspunde Victoria. Dar n-a fost ceva îngrozitor, doar dacă a fost violent după aia. M-am întrebat, dar n-ai vrut să vorbeşti.

Amara ştie că toleranța Victoriei pentru brutalitate este foarte diferită de a ei. Rufus a folosit de două ori forța ca s-o sperie şi s-o copleşească, ceea ce a fost mai mult decât suficient să-i piardă loialitatea. Dar îi este imposibil să-i explice asta unei femei care a iubit cândva un bărbat violent ca Felix şi al cărei iubit actual ucide pentru distracție.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune ea.

Victoria îşi dă ochii peste cap.

— Bine. Trebuie doar să ne asigurăm că, împreună, îl facem să plătească în continuare chiria.

Piața e aglomerată, iar negustorii ambulanți stau pe jos sau în picioare lângă tarabele lor improvizate – unele dintre ele nu-s decât un covor întins pe pământ. Un bărbat care vinde cratițe le bate între ele şi urlă chiar pe marginea drumului, amintindu-i Amarei de Lemuria. Încercând să se ferească din calea lui. Victoria mai că se împiedică de o bătrână care vinde statuete din lut înfățişându-i pe Venus şi Cupidon.

— Vă aduce noroc în dragoste, fetelor! strigă ea, încercând s-o convingă pe Amara să ia un heruvim.

Amara şi Victoria se scuză şi pleacă în grabă.
Vânzătorul de flori e o prezență permanentă la marginea pieței, un bărbat guraliv care le salută întotdeauna ca pe nişte fiice de mult pierdute, cu strigăte extaziate. Stilul lui teatral e cel puțin memorabil, şi probabil eficient, deoarece acum îşi cumpără de la el ghirlandele pentru spectacolul Victoriei.
— Fetele mele! strigă el când le vede apropiindu-se. Fetele mele frumoase!
O ciupeşte pe Victoria de obraz, ştiind că e mai bine să nu încerce s-o atingă pe Amara.
— Vreți ceva de Nemoralia, nu?
— Tu ştii întotdeauna ce ne trebuie, Hermeros, îi răspunde Victoria, bătând din gene şi intrând în jocul lui.
— Şase ghirlande, spune Amara. Poate ne faci un preț special?
— Şase! Ah! Mai aveți şi alte prietene frumoase! Când o să le aduceți să mă cunoască?
— Poate curând, dacă ne faci un preț bun, răspunde Amara.
— Întotdeauna le ofer un preț bun fetelor mele preferate, spune el şi le face cu ochiul.
Mai pălăvrăgesc o vreme, timp în care fac comanda şi stabilesc livrarea. Hermeros reuşeşte să le convingă să dea mai mulți bani, insistând să încerce şi unele dintre plăcintele glazurate pe care le oferă pe o tavă un negustor ambulant: *Sunt chiar mai bune decât le făcea mama!* Amara bănuieşte că între cei doi e o înțelegere, ca să-şi atragă clienți unul altuia. Odată stabilită

comanda de ghirlande, urările la despărțire nu mai durează mult, iar florarul e deja cu ochii după următorii clienți. Victoria și Amara merg agale într-o parte a pieței cu plăcintele lor și se așază pe o bancă de piatră la umbra zidului cu viță.

— Când o să-l cunosc și eu pe Crescens? întreabă Amara, ștergându-și ultimele firimituri de pe degete.

E lihnită de foame și profund iritată de imaginea lui Rufus oftând peste sânii Victoriei, în timp ce ei îi interzice să mănânce.

— Îi este foarte greu să plece de la barăci! Și nu cred că ți-ar plăcea crâșma unde ne-am întâlnit. Rufus ar face o criză dacă ai începe să umbli pe-acolo.

— Câtă vreme ești tu fericită... și ești în siguranță...

Victoria e distrasă, uitându-se la cineva.

— Ăla nu-i băiatul de la prăvălia olarului? Uite! Acolo!

Amara se uită. Menandru stă la marginea mulțimii și se uită la ele. Când îi întâlnește privirea, se întoarce. Fără să se gândească la consecințe. Amara sare în picioare, disperată să-l prindă din urmă. El se întoarce din nou, iar ea știe că a văzut-o îndreptându-se spre el. O clipă crede că ar putea grăbi pasul ca s-o evite, însă o așteaptă.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât își dă mai bine seama ce distantă e între intimitatea lor din trecut și momentul actual. Dintr-odată, stă în fața lui, iar ochii lui întunecați o privesc, dar nu cu căldura pe care și-o amintește ea. Îi aduce aminte de toată oroarea de Saturnalii.

— N-am vrut să scap lampa, izbucnește ea, nereușind nici măcar să salute. Pe cuvânt. A fost un accident.

— Mi-am dat seama, răspunde el, evident stânjenit. Nu atunci. Dar mai târziu mi-am dat seama.

— Era foarte frumoasă. Şi îmi pare foarte rău. Pentru tot.

— Nicandrus mi-a spus că te-a eliberat în seara aceea. Patronul tău.

Menandru abia dacă o poate privi în ochi. Nu şi-a imaginat niciodată că poate să arate aşa bățos şi stânjenit.

— Şi mi-a spus că... Mi-a spus ce s-a întâmplat cu Dido. Îmi pare sincer rău. Era o persoană încântătoare.

— Îți mulțumesc. Mi-e dor de ea.

Amara îşi duce o mână la gură, pentru că nu vrea să plângă. Respiră adânc, încercând să se controleze.

— Sper că eşti bine.

Vrea să pară mai veselă, să-l privească în față.

Menandru încuviințează din cap.

— Sunt, mulțumesc. Dar trebuie să plec acum. Amara.

Foloseşte numele ei de sclavă, nu numele ei adevărat, Timarete, aşa cum îi spunea întotdeauna înainte, ceea ce o răneşte mai tare decât orice altceva i-ar fi putut spune.

— Îmi pare rău. Îți doresc tot binele.

Menandru se răsuceşte pe călcâie şi pleacă în grabă, fără să aştepte măcar să-i audă urările de rămas-bun.

Victoria, care, grijulie, a păstrat o oarecare distanță, vine grăbită şi o prinde pe Amara de braț.

— Nu plânge, îi spune încet şi o scoate din mulțime. Nu aici.

Se îndreaptă înapoi spre bancă, iar Victoria o ține în brațe în timp ce suspină.

— E în regulă, o liniştește ea. E în regulă.

— Îmi pare rău, răspunde Amara ştergându-şi fața, jenată după ce a trecut valul de tristețe.

— E în regulă, repetă Victoria. Ştiu că ai ținut la el.

— Acum, nu. Sau nu la fel. Doar că n-am vrut niciodată să-i fac vreun rău.

— Întotdeauna am crezut că e un pic cam egoist, că n-a luat înapoi lampa când l-a văzut pe Rufus.

Victoria îşi face de lucru cu părul Amarei, încercând s-o facă să arate mai puțin ciufulită după ce a plâns.

— Îmi pare rău... Ți-o fi făcut el o lampă frumoasă şi toate cele, dar nu merita să pierzi un patron pentru atâta lucru.

Amara izbucneşte în râs; atitudinea caustică a Victoriei a făcut-o să se simtă mai bine, aşa cum compasiunea n-ar fi reuşit niciodată.

— Şi în plus, e sclav, pufneşte Victoria. Acum poți mai mult de-atât.

— Nu cred că faptul că-i în sclavie îl face mai puțin atrăgător, spune Amara, care nu ezită să-l apere pe Philos, chiar dacă nu el era ținta. Şi Crescens?

Victoria se ridică, ajutând-o apoi şi pe Amara.

— Crescens e gladiator, spune ea, cu o expresie trufaşă. Nu-i deloc acelaşi lucru. Plus de asta, Crescens arată mai bine.

Zâmbesc amândouă, după care pornesc spre casă. Victoria ținând-o strâns de braț pe prietena ei.

Să suferi, Phoebus!
Inscripție din Herculaneum

De cum intră în camera lui de lucru, Amara își dă seama că Felix s-a schimbat. O surprinde privirea lui plină de răceală. În ultimele două luni, pe măsură ce dogoarea verii umple zilele, sa învățat ușor-ușor cu partea lui mai prietenoasă, aproape că a început să se întrebe dacă n-ar putea avea remușcări sincere. Sau cel puțin a început să fie în stare să exercite un oarecare control asupra dispozițiilor lui, să-i țină la distanță violența. Însă pe de altă parte, și Victoria fusese probabil ademenită cândva să creadă la fel.

Felix nu reacționează nici la salut, nici la tentativa ei lipsită de entuziasm de a zâmbi. În schimb, se îndreaptă spre ea cu mâna întinsă după bani. Amara îi pune în mână cele trei pungi, iar el se întoarce și le varsă pe masă. Zornăitul metalului pe lemn o agită și mai tare. Felix îi numără mutând fiecare bănuț pe suprafața mesei, fără să comenteze că iar i-a dat o sumă mai mare. Tăcerea lui totală îi dă emoții Amarei, ceea ce Felix chiar își dorește, fără îndoială.

— Dacă azi n-ai chef să stăm de vorbă, eu plec.

Însă Felix vrea s-o oprească, după cum Amara chiar se aștepta.

— Nu-mi plac regulile jocului tău.
— Despre ce joc e vorba?
— Câți clienți ai acum?
Felix arată cu degetul spre ea, ca să-şi sublinieze cuvintele.
— Câți bani îți aduce lunar Victoria?
— De ce ți-aş spune ceva despre afacerile mele?
— Înainte erai destul de dornică să te dai mare. E evident că valorează mai mult decât am convenit noi. Nu sunt sigur că 6 000 de sesterți au fost suficient! pentru ea.
— Păi, ghinionul tău, ripostează Amara, care începe să se enerveze. Pentru că asta am semnat în contract.
— Nu pleci nicăieri.
E o poruncă, nu o întrebare.
— Nu mai sunt proprietatea ta. Ți-am plătit mai mult decât rata lunară. N-ai niciun motiv să mă ții aici.
— Sunt multe motive.
Felix înclină capul şi zâmbeşte, iar ea aproape speră să-şi schimbe dispoziția, până vede cruzimea din ochii lui.
— Băiatul plin de bani nu ştie că eşti aici. Ăsta-i un motiv. Nu vrei să afle. Ăsta-i alt motiv. Nu crezi?
— Parcă ziceai că nu mă mai ameninți...
— Asta era luna trecută, răspunde Felix cu cel mai fermecător zâmbet al lui.
— Nu sunt singură. Pot să-i chem pe bărbații pe care i-am adus cu mine.
— Da, cei doi din camera de-alături.
Dă din cap, ca şi cum s-ar gândi serios la amenințarea ei.

— Ăla deştept, care-i aproape mai slab decât tine, şi ăla solid şi fără creier. Sunt al naibii de îngrozit când mă gândesc că ar putea să mă doboare vreunul dintre ei.

— Ce vrei?

Felix îi pune mâinile pe talie, precaut, ca şi cum ar încerca să vadă ce-ar putea face ea. Amara îl prinde de încheieturi, arătându-i limpede că i se va opune.

— Nu-mi pasă ce zice contractul. Cred că trebuie să-mi plăteşti mai mult, aşa cum m-ai plătit întotdeauna.

— Nu.

— Te-am aşteptat destul. Vreau o dovadă că nu mă duci de nas.

— Ce-ar fi să-mi câştigi încrederea?

— Dă-o naibii de încredere. Cine naiba te crezi?

Îşi ia mâinile de pe ea şi începe să-i dea ocol, aşa încât e nevoită să se învârtă pentru a nu-l pierde din ochi.

— Hai să-ți mai spun o dată. Mă aştept să plăteşti. Fie eşti de acord, şi atunci nu-ți fac niciun rău. Fie nu eşti de acord, iar băiatul plin de bani o să se întrebe de unde au apărut vânătăile. Îmi închipui că n-o să fie prea încântat să ştie că ți-a tras-o alt bărbat. Cum mai merg lucrurile între voi în ultima vreme? Te are deja de mult timp. Mă întreb dacă o să te creadă măcar când țipi că te violează cineva...

Felix se opreşte în fața ei. Amara e amețită de atâta învârtit, deşi ştie exact ce se întâmplă. Toate discuțiile pe care le-au avut de când i-a devenit datoare n-au făcut decât să amâne acest moment, plata pe care o datorează pentru că le-a salvat pe Victoria şi pe Britannica. Probabil că a ştiut tot timpul ce-o să facă

Felix şi totuşi a venit în continuare aici, sperând că o să fie altfel. Îşi doreşte, mai mult decât orice, ca Philos să nu fie în camera de-alături. Totul devine mult mai dificil aşa.

Amara încearcă să-şi imagineze cum trebuie să fi fost Felix în copilărie – băiatul speriat care o iubea pe maică-sa, care suferea când suferea şi ea – şi îşi impune să creadă că poate ajunge la sufletul lui. Nu-i rămâne decât să arunce zarul. Felix o priveşte surprins când o vede apucându-l de mână.

— Nu cred că vrei să faci aşa ceva. Tu nu eşti tatăl tău, Felix. Nu cred că ăsta eşti tu cu adevărat.

Expresia lui când ridică ochii îi aminteşte Amarei de tigrii din arenă: sălbăticia pe care o văd probabil condamnații! înainte să moară, chipul unei creaturi incapabile de compasiune. Felix îi strânge degetele atât de tare, încât o doare.

— Atunci spune-mi da.

Când o prinde. Amara e transportată în zilele de după ce o cumpărase, când înțelesese pentru prima dată cruzimea de care era în stare. Se gândeşte la Philos şi încearcă să nu intre în panică, încearcă să se abțină să țipe când Felix o împinge în marginea mesei, ştiind ce urmează să se întâmple. Nu există decât un singur lucru cu care se poate alege astfel încât să merite durerea.

Îi prinde fața lui Felix în mâini şi-l obligă s-o privească în ochi.

— Mai întâi vreau ceva de la tine.

— Ce?

E suficient de uimit încât să se oprească.

— Vrei să-ți reduc din datorie? Asta e?

Amara îl priveşte în ochi, ştiind că nu are voie să rateze nimic, că n-o să aibă altă ocazie.

— Vreau să-mi spui unde ai îngropat-o.

Pentru o clipă, expresia lui Felix se schimbă. La alt bărbat, ar fi putut părea ruşine. Încearcă să-i îndepărteze mâinile, s-o împiedice să se mai uite la el, însă Amara îl ține şi mai strâns.

— Nu, insistă ea, privindu-l în continuare în ochi, vrând să vadă o altă reacție. Nu pe Dido. Nici chiar tu n-ai fi putut să faci aşa ceva. N-aveai cum. Nu la groapa de gunoi.

Amara vrea să-l determine să nege acuzația, însă Felix nu zice nimic.

— Trebuie s-o fi îngropat, repetă ea, iar glasul îi devine aproape isteric.

Îi dă drumul şi-l izbeşte tare în piept.

— Spune-mi că n-ai lăsat-o acolo!

— Şi trebuia să-ți fac vreo favoare? După ce urlaseşi să audă toată lumea că vrei să mă vezi mort?

Felix o prinde de umeri.

— Te aşteptai să plătesc incinerarea cadavrului unei sclave doar pentru că *tu* țineai la ea? De ce mama naibii să fi făcut aşa ceva?

Amara îi priveşte chipul dur, fără urmă de căință, iar toată durerea şi furia pe care le-a înăbuşit atâta vreme se revarsă, ştergând orice urmă de autocontrol. Țipă la Felix, îl împinge de lângă ea, îi blestemă numele, le cere zeilor să-l şteargă de pe fața pământului. El o priveşte fără să înțeleagă, iar ea îşi dă seama că-şi strigă tirada în greacă şi că în momentul ăsta nu poate găsi cuvinte

în nicio altă limbă. Apucă scaunul, cel mai la îndemână obiect, iar când el fuge din calea ei, loveşte cu el în rafturile din spatele lui. Borcanele se sparg, iar banii curg într-un torent pe podea. Violența Amarei prinde avânt, împinsă de furia din sufletul ei. Loveşte din nou şi iar cad borcane, dar de data asta se fac zob deasupra capului ei. Se roteşte din nou, izbind direct în perete, iar picioarele scaunului se rup.

Uşa se deschide brusc, iar în prag se află Philos, cu o expresie îngrozită pe față.

— Înapoi! țipă ea întorcându-se spre el. Înapoi!

Philos rămâne pe loc, cu Juventus în spatele lui, şi ridică mâinile.

— Amara, eu sunt, îi spune în greacă. Eu sunt.

Amara începe să-şi dea seama ce se petrece în jurul ei, că nu mai țipă, ci plânge, că pieptul îi freamătă şi că ține scaunul distrus în fața ei ca pe o armă sau un scut. Felix e lângă ea, cu un cuțit în mână.

— Lasă naibii jos scaunul ăla! spune el.

Amara nu răspunde. Felix mai face un pas spre ea, agitând lama.

— Dacă-l laşi jos, n-o să-ți port ranchiună. Ştiu că eşti supărată.

Felix nu i-a vorbit niciodată aşa, cu gând s-o împace, aproape ca şi cum i-ar fi frică de ea. Amara nu cedează, iar Felix mai face un pas spre ea, privind-o în ochi, şi rosteşte încet:

— Dacă-l laşi jos. Amara, îți promit că te iert pentru ce-ai făcut adineauri.

Oferta lui îi pune capac. Aruncă scaunul, iar el se fereşte. Când se îndreaptă. Amara îl scuipă în ochi.

— Când te-oi vedea mort! Fiu de curvă ce eşti!

Felix îşi şterge obrazul, iar mâna îi tremură de furie.

— Dacă mă părăseşti acum, îți jur pe toți zeii c-am să te distrug.

Amara nu răspunde. Îi întoarce spatele şi se îndreaptă spre Philos, care stă, îngrozit, în prag.

Cât de dulce e violența?

Inscripție din Herculaneum

De la bordel, furia o poartă pe Amara pe drumul spre casă. Abia când vede uşa casei, pe jumătate deschisă spre stradă, simte că o cuprinde frica. Felix, care are o rețea de protecție şi nu dă doi bani pe o crimă, tocmai a jurat că-i distruge casa. Sentimentul de rău augur devine mai puternic când intră în atrium şi o aude pe Victoria cântând şi tonul înalt al flautelor. N-a pus în pericol doar viața ei.

— Încuie uşa, îi spune lui Juventus, care dă din cap şi se grăbeşte să se supună.

Amara ridică ochii spre Philos.

— Trebuie să-i spun Victoriei.

În grădină, razele soarelui de după-amiază cad pe fresca lui Dido, iar când o vede, imortalizată în cea mai frumoasă postură a ei, îi este şi mai greu să se gândească la ce a făcut Felix cu trupul ei. Înveşmântată

ca vânătorița Diana, Dido e de două ori mai înaltă decât femeile care cântă la picioarele ei – şi, pentru prima dată. Amara se simte vinovată că îi pasă mai puțin de prietena ei în viață decât de cea care a murit. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenție Victoriei.

Victoria o vede privindu-le şi zâmbeşte, dar nu se întrerupe. Amara aşteaptă până termină.

— Egnatius va fi încântat. Eşti din ce în ce mai bună.

Prietena ei pare mulțumită de compliment.

— Să sperăm că oaspeții or să fie toți dispuşi să ne dea bani.

Amara vine lângă ele pe bancă şi o prinde pe Victoria de mână.

— Trebuie să-ți spun ceva. Despre Felix.

Victoria pare îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-a zis?

Flautistele se uită una la alta. Nu l-au cunoscut niciodată pe Felix, însă Amara le-a avertizat deja în privința violenței de care e în stare fostul ei codoş şi l-a descris, ca să-l recunoască în caz că sunt vreodată urmărite.

— Am descoperit ce s-a întâmplat cu Dido, spune Amara rostind cuvintele rar şi dorindu-şi s-o pregătească pe Victoria pentru şocul care urmează, l-a aruncat cadavrul în afara zidurilor oraşului. N-a fost incinerată. Când mi-a spus Felix...

— Nu l-ai amenințat... Te rog, spune-mi că nu l-ai amenințat...

Amara se gândeşte la dezastrul pe care l-a provocat în camera lui de lucru. Borcanele sparte, scaunul distrus... Tăciunii furiei sale revin la viață.

— L-am făcut fiu de curvă şi m-am rugat să moară.

Lais îşi duce o mână la gură ca să înăbuşe un râs nervos, însă Victoria e supărată.

— Ce ai făcut?

— A lăsat-o pe Dido să putrezească, ripostează Amara, începând să se înfurie pe Victoria. Înțelegi? Umbra ei n-o să cunoască niciodată liniştea. N-o să ajungă niciodată alături de strămoşii ei. E prinsă în capcană acum, între lumea asta şi următoarea. Asta i-a făcut lui Dido.

Victoria arată spre zid.

— Atunci poate că ar fi trebuit să laşi răzbunarea pe seama umbrei sale. Şi nu să atragi furia lui asupra noastră!

Amara ştie că Victoria are dreptate, ceea ce nu face decât s-o înfurie şi mai tare.

— Tot timpul îi găseşti scuze, orice-ar face!

— Eu sunt aia pe care o să-şi verse probabil furia! țipă Victoria. Sau una dintre fete! Când Simo l-a enervat, pe Drauca a omorât-o. Nu te poate lovi pe tine, cel puțin nu fără să-l înfurie pe Rufus, şi atunci cine rămâne? De-acum înainte, vreau să vină cu noi Juventus ori de câte ori mergem să cântăm. Avem nevoie de protecție.

— Sigur că trebuie să-l luați pe Juventus, răspunde Amara, simțindu-se mai vinovată. Şi îmi pare rău că povestea asta vă pune în pericol, sincer îmi pare rău, dar n-am avut de ales.

— La naiba. Amara, întotdeauna ai făcut ce te-a tăiat capul! Şi azi la fel…

Victoria iese în trombă din grădină, lăsându-le în urmă pe flautiste.

— Fostul tău stăpân, spune Phoebe agitată în greacă, e un om foarte rău?

Amara se gândeşte la toate violenţele despre care ştie că le-a comis Felix – împotriva ei, împotriva multor altora –, la totala lui lipsă de compasiune şi tenacitatea de care dă dovadă când poartă ranchiună.

— Cel mai rău pe care ţi-l poţi imagina, spune ea.

Victoria nu vorbeşte cu Amara toată după-amiaza, iar Britannica, atunci când află, se oferă pe loc să-l omoare pe Felix: *loveşte primul.* Reacţiile complet diferite ale celor două prietene nu fac decât să-i sporească neliniştea. Până ajunge în cele din urmă Philos în dormitorul ei, a avut la dispoziţie destule ore în care să-şi potolească furia, lăsând în urmă sedimentele întunecate ale fricii.

— Ce-am făcut? şopteşte când îl vede aşezându-se lângă ea. Ce-am făcut?

Tulburarea pe care o vede pe chipul lui nu-i deloc liniştitoare.

— O să fie bine, răspunde el. Ne gândim noi la ceva.

— A aruncat trupul lui Dido la groapa de gunoi. A lăsat-o acolo ca şi cum n-ar fi iubit-o nimeni, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic. N-am putut suporta lucrul ăsta.

— Ştiu.

Philos o ia în braţe, iar ea se sprijină de el.

— Nu te învinuiesc. Nu-i vina ta.

— Fireşte că-i vina mea!

— Nu, nu e. Uneori, oamenii pot fi împinşi dincolo de limita lor.

— Tu nu ţi-ai fi pierdut niciodată cumpătul, ştiu asta.

Philos se desprinde cu blândețe din îmbrățişare, luându-i brațele din jurul gâtului său şi ținându-le.
— Ba da. M-am pierdut şi eu cu firea, chiar aşa.
Amara îşi trage mâna dreaptă şi-i atinge tunica acolo unde ştie că se află semnul pe pielea lui. De când sunt împreună, n-a îndrăznit niciodată să-l întrebe cum s-a întâmplat.
— De asta te-au înfierat?
Philos îi dă deoparte degetele de pe piept, ca şi cum cicatricea încă ar durea.
— Ții minte că ți-am spus, când am fost prima dată împreună, că odată m-am făcut de râs plângând după o fată?
Amara încuviințează din cap.
— Am mai văzut-o. O iubeam foarte mult.
Se opreşte, iar Amara se pregăteşte să-l asigure că nu-i nevoie să-i povestească, nu trebuie să-i spună totul, dar el continuă:
— Eram căsătoriți.
— Căsătoriți?
— Ştiu că nu sunt recunoscute căsătoriile sclavilor, răspunde Philos, ca şi cum ăsta ar fi fost motivul pentru care Amara era surprinsă. Dar asta nu înseamnă că nu se întâmplă.
Face o pauză.
— O chema Restituta.
Soția lui Philos rămâne o clipă, ca o prezență concretă, în aerul dintre ei, ca o umbră trecătoare.
— După ce Terentius n-a mai fost interesat de mine, a fost aproape mai rău decât să-l suport. N-aveam

conştiinţă de sine. Iar Restituta era atât de blândă – nici nu ştiu cum să explic cât de blândă era.

— Aşa cum eşti tu cu mine, remarcă Amara, care în clipa aceea îşi dă seama că poate Philos n-a fost întotdeauna aşa bun, ci a învăţat din dragostea pe care i-a arătat-o altă femeie.

— Când te căsătoreşti cu un sclav din aceeaşi gospodărie, ştii tot timpul că s-ar putea să fiţi separaţi, dar speri să nu se întâmple aşa. Nici nu ştiu de ce a hotărât familia s-o vândă. Când am aflat, am fost amândoi înnebuniţi de durere şi i-am promis că mă duc la Terentius; i-am promis că-l pot convinge.

Se opreşte, iar Amara are senzaţia că nu poate să respire, înţelegând cât de disperaţi trebuie să fi fost Philos şi Restituta.

— L-am implorat. Am plâns. M-am aruncat în genunchi. Iar când m-a refuzat...

Vocea lui Philos se frânge.

— Nici nu-mi aduc aminte ce s-a-ntâmplat. Ştiu că am spart lucruri, am urlat şi m-am dezlănţuit. Orice-aş fi făcut, biciuirea nu părea să fie o pedeapsă suficientă. Dar înfierarea n-a fost cel mai rău lucru. Nu m-au lăsat să-mi iau rămas-bun. N-am mai văzut-o niciodată.

Amara îi strânge mâna, incapabilă să găsească vreun cuvânt de alinare. Nu-şi imaginase că se află atâta durere în spatele motivului pentru care fusese înfierat.

— Am reuşit să schimbăm câteva mesaje după ce-a plecat. Prin reţeaua sclavilor, care e lentă şi se bazează pe portari şi amintiri. Apoi, în urmă cu doi ani, am aflat că a murit la naştere.

Se opreşte.

— Sper că purta copilul unui bărbat care o iubea.

— Îmi pare tare rău, Philos, şopteşte Amara şi-l cuprinde în braţe.

Rămân aşa multă vreme, fără să vorbească.

— Nu sunt o persoană atât de bună pe cât crezi, spune el în cele din urmă, cu glas şovăitor. Când Rufus mi-a spus că trebuie să administrez casa pentru concubina lui, fata pe care o însoţeam de la bordel, am vrut să te seduc ca să-i fac în ciudă. Dar apoi, când ai venit aici, m-am îndrăgostit de tine.

— Am făcut şi lucruri mai rele decât să mă gândesc să seduc pe cineva din răzbunare, răspunde Amara, mişcată că Philos s-ar putea simţi vinovat pentru ceva ce nici măcar n-a făcut. Crede-mă.

Se întinde pe pat şi-l trage lângă ea, ca să poată sta îmbrăţişaţi. Îşi lipesc frunţile, iar ea îi simte palma pe ceafă.

— Îmi pare rău că nu ţi-am povestit de Restituta. Dar acum, că ţi-am spus, crezi că o să-mi poţi spune despre Felix?

— Ţi-am spus.

— Nu mă refer la ce s-a întâmplat azi.

O doare să se gândească la Felix şi ştie că o s-o doară şi mai tare dacă Philos începe s-o iscodească în legătură cu acele părţi din ea de care se ruşinează atât de mult.

— Nu ştiu ce vrei să zici.

— Mi-ai spus odată că nu l-ai iubit, dar am simţit întotdeauna că nu-i adevărat.

Philos o ţine lângă el când ea încearcă să se desprindă din braţele lui.

— Te rog, dragostea mea, nu sunt gelos. Vreau doar să înțeleg.

Amara îl vede cu ochii minții pe Felix la piața de sclavi din Puteoli. Cum stătea, desprins de cei din jur, în bătaia soarelui. Cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Iar când s-a apropiat, când le-a zâmbit ei şi lui Dido, se simțise uşurată. Pentru că era suficient de proastă să creadă că va fi blând.

— Nu vreau să mă gândesc la el, răspunde ea cu vocea frântă. Nu mă obliga.

— E în regulă dacă l-ai iubit. Nu-i vina ta. Ştii doar, nu?

— Tu ai fost destul de tâmpit să-l iubeşti pe Terentius? După tot ce ți-a făcut?

— Nu, nu pe Terentius. Dar l-am iubit foarte mult pe primul meu stăpân. Ani la rând mi-am dorit să mă bage în seamă, să-l impresionez, să fiu la fel de important pentru el cum era el pentru mine. E ceva obişnuit. Nu vreau să te simți vinovată din cauza asta.

— Cum să nu mă simt vinovată? îl urăsc din tot sufletul pe Felix. Îi dorisem moartea de o mie de ori, şi totuşi, când am crezut că o să moară, când Balbus l-a atacat cu cuțitul, m-am rugat să se dea la o parte din calea lui.

Amara se opreşte ca să-şi vină în fire, pentru că nu vrea să izbucnească în plâns.

— Şi după aceea cuțitul a lovit-o pe Dido în locul lui.

Aproape că se aşteaptă ca Philos să-i dea drumul, să simtă şi el dezgustul pe care-l simte ea, dar nu se întâmplă aşa.

— Doar pentru că ai vrut să trăiască el, nu înseamnă că ai vrut să moară Dido. Nu a fost vina ta.

— Poate, răspunde Amara, iar când îndrăzneşte să spună cuvântul cu voce tare, parcă ar lăsa jos o greutate. Poate că nu. Dar astăzi a fost vina mea.

— Mă acuzi pe mine pentru ce s-a întâmplat cu Restituta?

Amara clatină din cap.

— Şi atunci de ce te-aş acuza eu pe tine pentru ce-ai făcut? Nu eşti de piatră. Mi-aş fi dorit doar să te fi întrebat mai de mult despre Felix. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea mult pentru oricine.

— Nu sunt sigură că ar fi avut vreo importanță, spune Amara încercând să pară mai relaxată. Oricum nu te-aş fi ascultat.

Philos zâmbeşte.

— Păi, asta-i drept. Dar sper să mă asculți acum. Trebuie neapărat să-i plătim banii, toți. Nu poți să împrumuți de la Drusilla acum, că are un bărbat nou?

— E prea mult să-i cer 3 000 de sesterți!

— Cred că va trebui s-o faci. Mai bine s-o superi pe Drusilla decât să te tot duci la Felix.

Amara oftează, căci ştie că are dreptate. Philos o sărută pe colțul gurii.

— Dar de asta ne ocupăm mâine. Ar trebui să te las să te odihneşti acum.

— Încă nu-s obosită, spune Amara agățându-se de el, pentru că nu vrea să-l lase să plece. Doar dacă nu eşti tu obosit.

Philos îi răspunde întorcându-se şi mai mult spre ea, astfel încât nu mai rămâne spaţiu între ei, iar Amara simte doar căldura trupului său.

Bine ai venit, profit!
Mozaic dintr-o casă din Pompeii

E una dintre cele mai pretenţioase vile pe care le-a văzut în Pompeii. Amara trece prin uşa imensă, cu Philos alături de ea, şi păşesc pe un mozaic complicat cu o caracatiţă întinsă. Întreţesut între tentaculele ei este mottoul *Profitul înseamnă bucurie.* În mod clar, Ampliatus nu ascunde ce zei sunt veneraţi în casa lui. Portarul care-l întâmpină e îmbrăcat într-o tunică stacojie, iar sandalele lui unse cu ulei strălucesc.

— Stăpânul meu vă aşteaptă?

Expresia lui arată limpede că se îndoieşte de lucrul ăsta.

— Am venit s-o vedem pe Drusilla, răspunde Amara. Administratorul ei, Josephus, mi-a spus că primeşte oaspeţi aici. Sunt Amara, concubina lui Placidus Rufus.

Numele patronului îi asigură accesul, deşi portarul nu reuşeşte să pară mulţumit de o vizită neanunţată. Cheamă o sclavă care, ca şi el, e îmbrăcată în stacojiu.

— Băiatul tău trebuie să aştepte aici, cu mine. Fata o să te ducă la Drusilla.

Amara îl lasă pe Philos cu portarul indispus, iritată de folosirea insultătoare a cuvântului băiat pentru a-l descrie pe iubitul ei, care e cu zece ani mai mare decât ea, şi străbate atriumul enorm, urmând-o pe servitoare. Pereţii roşii creează o iluzie optică, un peisaj urban pictat superb care-i dă impresia că are la bază imaginea Romei. Simte pe piele stropii de la fântâna centrală când trece pe lângă ea, delfinul din marmură trimiţând jetul de apă la înălţime, după care cade într-o cascadă zgomotoasă.

Grădina e plină de trandafiri înfăşuraţi în benzi late de împletituri de nuiele, înşiraţi de-a lungul zidurilor şi întinşi lângă imensul heleşteu cu peşti; parfumul lor se combină cu mirosul mării. Drusilla stă într-un alcov umbros şi, spre uimirea Amarei, coase. Lângă ea stă o altă servitoare, pe care Amara nu o recunoaşte.

— Amara!

Drusilla se ridică, surprinsă şi încântată.

— E minunat să te văd aici!

— Ce grădină frumoasă! spune Amara şi se aşază lângă prietena ei pe marmura plină de perne.

Drusilla pune alături cu respect tunica la care lucrează şi o netezeşte ca să nu se sifoneze.

— Asta-i pentru Ampliatus? întreabă Amara, amuzată la gândul unei ocupaţii atât de casnice.

— Îi place să fie răsfăţat. Iar mie-mi place să-l răsfăţ.

Expresia plină de afecţiune de pe chipul Drusillei pare destul de sinceră, deşi a fost dintotdeauna o actriţă excepţională, iar Amara e conştientă de prezenţa servitoarei care trage cu urechea, fără îndoială

proprietatea bărbatului cu pricina. Drusilla vede încotro se uită Amara.

— Adu-ne nişte răcoritoare, îi spune ea servitoarei. Şi când te întorci, te rog să aştepţi acolo, lângă fântână, până te chem eu.

— Locul ăsta e extraordinar! exclamă Amara imediat ce fata s-a îndepărtat şi nu le mai poate auzi.

— Ţi-am spus eu! spune Drusilla cu trufie în glas.

— Şi ce-i cu tunica aia? Habar n-aveam că ştii să cosi!

— Sigur că ştiu, ripostează Drusilla ţâfnoasă. Îi place să poarte lucruri făcute de mine; spune că în felul ăsta sunt tot timpul lângă inima lui.

— Îţi place de el!

De când o ştie, Amara n-a auzit-o niciodată repetând cu afecţiune măgulirile făcute de un patron.

Drusilla strânge din buze.

— De ce să nu-mi placă de el? Cui nu-i place să fie răsfăţat? E mai bine decât un bărbat cum e Quintus, continuă ea pe un ton scăzut, care ia la nesfârşit şi te face să te simţi ca o curvă ori de câte ori îţi face un dar.

— Mă bucur să aud că Ampliatus se poartă frumos cu tine.

— Mai mult decât atât, e bun cu Primus, şopteşte Drusilla. L-a dus pe la toate depozitele lui din port şi s-a lăudat cu el. Dintre ceilalţi, nimeni n-a fost interesat de băiatul meu – pur şi simplu l-au considerat o pacoste. Ampliatus îi spune chiar şi poveşti. Primus îl adoră.

Amara e atât de obişnuită să vadă faţa publică a Drusillei – faţada dură, sclipitoare pe care o afişează în lume –, încât nu şi-a imaginat niciodată că ar putea

părea atât de vulnerabilă. Şi e firesc, gândeşte ea, ca modalitatea de a câştiga inima Drusillei să nu fie sexul sau linguşirea, nici măcar bogăția, ci bunătatea față de copilul ei.

— Pare un om bun, remarcă ea.

— Ca oricare altul.

Drusilla îşi scutură capul, nevrând să pară prea sentimentală.

— Ce mai face Rufus? Sper că are de gând să petreacă o parte din Nemoralia cu tine.

— O să fiu la Julia, răspunde Amara. Rufus spune că de sărbători trebuie să stea cu părinții lui.

— Părinții lui?

Drusilla ridică din sprâncene.

— Aşa m-am gândit şi eu, spune Amara.

Drusilla rămâne tăcută o vreme. Servitoarea s-a întors cu tava cu răcoritoare şi a rămas în cealaltă parte a grădinii, dar Drusilla nu o cheamă.

— Te-ai mai gândit la ce-am discutat?

— Da, şi m-am oprit.

— Te-ai oprit complet?

— Complet. Sunt deja câteva săptămâni.

Cele două femei se privesc în ochi, ambele fiind conştiente de implicații. E un moment neobişnuit de intimitate între ele, iar Amara detestă ideea de a-l distruge milogindu-se pentru bani, dar trebuie să obțină împrumutul.

— Drusilla, spune ea şi o prinde de mână pe prietena ei. E ceva ce trebuie să-ți cer şi sper că o să mă poți ierta. E motivul pentru care am venit la tine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Drusilla prudentă.

— Încă am datorii la Felix pentru Victoria şi nu pot să rămân vulnerabilă în fața lui dacă Rufus are de gând să mă părăsească. Cer prea mult, ştiu asta, dar te rog, te implor, ca prietenă, să-mi împrumuți banii ăştia. Jur că ți-i dau înapoi, cu orice dobândă vrei tu, şi renunț la orice pretenție pentru investiția mea în Phoebe sau Lais.

— Cât?

— Trei mii de sesterți.

Drusilla trage adânc aer în piept.

— Cum o să mi-i poți înapoia dacă Rufus te părăseşte?

E o întrebare brutală, dar nu mai brutală decât se aştepta Amara.

— Nu sunt cu totul lipsită de prieteni, răspunde ea. Amiralul încă mai ține la mine, ca libertă a lui, iar Julia mi-a atras deja atenția asupra altor posibilități.

Marea e atât de aproape, încât tăcerea care se aşterne e umplută de zgomotele din port, corăbiile care descarcă marfa, țipătul pescăruşilor. Drusilla o lasă să aştepte, iar Amara nu-şi poate reprima un uşor sentiment de ură față de prietena ei.

— Te împrumut, spune Drusilla, iar Amara strânge uşurată marginea băncii. Cu dobândă. Dar e ultima favoare pe care poți să mi-o ceri până plăteşti datoria. Şi trebuie să te avertizez că, dacă Rufus te părăseşte, nu pot să te las să stai la mine.

Vede expresia rănită a Amarei şi-şi îmblânzeşte tonul.

— Îmi pare rău, n-aveam de gând să-ți spun când situația e aşa nesigură cu patronul tău, dar Ampliatus mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Am de gând să închiriez casa din oraş şi să stau aici.

— Eşti mai mult decât generoasă. Sincer, nu pot să-ți spun cât de recunoscătoare sunt.

Amara îşi duce mâinile în dreptul inimii, într-un gest formal de sinceritate.

— Şi multe felicitări pentru căsătorie – e o veste minunată.

— N-aveam de gând să facem mare caz de aranjamentul ăsta, spune Drusilla, părând încurcată. Eu nu mai sunt o tânără virgină, iar ca libert, Ampliatus nu poate spera să facă vreo alianță măreață cu o femeie născută în libertate. Soția lui a murit acum doi ani, iar el e singur. Cât despre mine, doar ştii cât de precară poate fi viața. Ne convine amândurora.

Îi face semn servitoarei să se apropie, punând astfel capăt discuției lor private.

— Trimite-l după-masă pe Philos la Josephus cu un contract. O să am grijă să aibă banii.

***

Portarul pare mai binedispus când Amara se întoarce în atrium. E în picioare, cu pieptul împins în față, spunându-i o povestioară lui Philos, care îl ascultă politicos, după ce, fără îndoială, s-a străduit să-i câştige încrederea. Mândria pe care Amara o simte întotdeauna pentru Philos, pentru capacitatea lui de a-şi disimula sentimentele, e oarecum subminată de gândul că Drusilla a reuşit să pună mâna pe un bărbat care deține jumătate din port, în timp ce al ei nu-şi are

nici haina de pe el. Alungă gândul ruşinată când Philos se întoarce şi-i zâmbeşte.

— Stăpâna ta e aici, spune portarul, părând supărat că a fost întrerupt.

— Aşa e, încuviinţează Philos făcând o plecăciune. Mulţumesc pentru ospitalitate.

Portarul dă din cap, mulţumit că Philos îl tratează ca şi cum *el* ar fi fost persoana suficient de importantă ca să i se facă o vizită, nu stăpânul lui sau viitoarea stăpână.

— A acceptat, şopteşte Amara de îndată ce ies în stradă.

— Ah, ce bine! spune Philos răsuflând uşurat.

Rămân amândoi pe loc o clipă, în timp ce în faţa lor se desfăşoară viaţa aglomerată a portului.

— Nu vreau încă să mă întorc. Crezi că am putea să ne plimbăm pe malul apei? întreabă Amara. Sau ar părea suspect?

— Dacă ne vede cineva, aş putea să-i spun lui Rufus că ai vrut să iei puţin aer. Doar nu te-aş lăsa să rătăceşti de una singură.

Ocolesc vila imensă a lui Ampliatus şi se îndreaptă spre una dintre colonadele care mărginesc portul. Lângă chei se leagănă mici bărci de pescuit, iar bărbaţii îşi trag plasele pe uscat. Amara se fereşte să nu fie stropită când peştii sar şi se zvârcolesc la picioarele lor. Dincolo de zarva bărcilor din port se întinde albastrul golfului, cu orizontul lui nesfârşit. Distanţa dintre ea şi Philos pare la fel de mare. Se întreabă dacă se gândeşte la Restituta, dacă absenta soţiei lui e o durere la fel de statornică pentru el cum e pierderea lui Dido pentru ea.

— Cât de departe vrei să mergi? o întreabă el.

— Poate ar trebui să mergem drept înainte şi să nu ne mai oprim, glumeşte ea, după care vede pe chipul lui că vorbele ei mai degrabă l-au îndurerat, în loc să-l amuze.

Ajung la colonadă, unde e mai puțin aglomerat. Îşi aduce aminte că stătea aici cu Victoria şi cu celelalte şi-şi legănau picioarele peste zidul cheiului. Nici nu se pune problema să facă şi ei doi un lucru atât de îndrăzneț.

— Josephus o să aibă banii pregătiți după-masă, când te duci tu cu contractul. Rufus ți-a zis cumva să stai deoparte de Nemoralia? Drusillei i se pare ciudat că vrea să stea cu părinții.

— Nu stă cu ei. Sau nu numai cu ei.

— Crezi că are o altă iubită?

Amarei aproape că-i vine să râdă de groaza pe care-o simte, când de fapt îi pasă atât de puțin de Rufus.

Philos se opreşte, ca să poată sta unul lângă celălalt, privind spre apă.

— Acum stau foarte puțin cu el. De câte ori sunt acasă, mă ocup de afacerea familiei, nu de problemele lui personale. Dar nu cred să aibă o iubită. Cred că familia lui ar vrea să se căsătorească. Aşa a auzit Vitalio.

Amara atinge coloana, vrând să simtă ceva solid. Simte marmura încălzită de soare.

— Îmi pare rău. Nu era momentul să-ți spun. Dar mai există un motiv pentru care voiam să iei banii de la Drusilla.

— N-o să vrea să plătească în continuare chirie pentru o casă cu o concubină în ea, nu-i aşa?

— Nu cred.
— O să vorbesc cu Julia; ştiu că are nişte apartamente de închiriat. S-ar putea să fie înghesuială cu Victoria şi celelalte femei, dar ne vom descurca. Rufus trebuie să-mi dea ceva; ca patron, n-ar da bine dacă m-ar arunca în stradă – iar dacă o implic pe Julia, o să-i fie şi mai greu. Asta-i tot ce o să-i cer: chiria pentru Julia şi să mă lase să te păstrez. N-ar putea să refuze, nu-i aşa?
Se uită la Philos, dar el priveşte către apă, iar lumina valurilor se reflectă pe chipul lui.
— Sper că nu, spune el.

Te văd grăbindu-te încântată, cu o torță aprinsă,
Spre crângul din Nemi, unde
Porți lumina în onoarea zeiței Diana.
Propertius, *Elegii*

Grădina răsună de râsete. Toate femeile casei sunt strânse laolaltă, chiar şi Martha, şi se stropesc una pe alta în timp ce se spală pe cap. Victoria îi toarnă Amarei un urcior de apă rece care o face să se înfioare, însă căldura soarelui e atât de intensă, încât apa se evaporă aproape imediat ce-i atinge pielea.
Amara ia un alt urcior cu apă şi-i varsă pe Britannica, iar aceasta îşi scutură capul ca un câine, împroşcând apă peste tot şi făcând-o pe Phoebe să țipe. Martha

strigă şi o zbugheşte când Victoria încearcă s-o ude şi pe ea. Amara îşi dă seama că e prima dată când o vede zâmbind pe servitoarea ei.

— Fii atentă! râde Amara, când Martha încearcă în zadar să scape de stropeală şi aproape că se prăbuşeşte peste plantele sădite cu grijă.

Victoria aruncă ultimele picături de apă în stratul de flori, iar Martha se prăbuşeşte pe dalele de piatră încinse şi-şi întinde picioarele. Nemoralia e sărbătoarea zeiței Diana pentru femei şi sclavi, iar ele n-au astăzi nimic de făcut decât să-şi spele părul şi să se îmbrace în ghirlande de flori, pregătindu-se pentru procesiunea cu torțe de diseară, spre râul Sarnus. Philos şi Juventus au fost exilați în atrium, unde lenevesc jucând table, deşi din când în când se aud până în grădină hohotele lor de râs. Amara se lasă şi ea cuprinsă de atmosfera sărbătorii, hotărâtă să amâne pe mai târziu grijile în privința lui Felix şi Rufus.

Victoria stă la marginea fântânii şi-şi trece mâinile prin apă.

— Ştiu ce o să-i cer diseară Dianei, spune ea.

— Victorii fără număr pentru Crescens? întreabă Amara.

Victoria strânge din buze şi nu vrea să spună.

— Nu poți să-i ceri lui Artemis daruri în dragoste, îi atrage atenția Lais, înfoindu-şi părul ca să se usuce. Are multe fețe, dar rămâne zeița virgină.

— Deci n-o să-i ceri să te ajute să-i farmeci inima lui Juventus? întreabă Victoria.

Lais îşi dă ochii peste cap.

— Am zis şi eu o dată că nu-i prea urât, şi de atunci îmi aduci mereu aminte.

— Nu-mi închipui că ar trebui să umbli prea mult după Juventus, intervine Amara, gândindu-se cum se uită bărbatul lung la ele. Nu pare să facă nazuri.

Izbucnesc toate în râs, iar Amara se simte puțin jenată, sperând că portarul n-a auzit bătaia lor de joc.

— Totuşi mai bine el decât Philos, intervine Victoria înfiorându-se. Vi-l puteți închipui pe Philos încercând să se lupte cu cineva?

De data asta se aud mai puține râsete. Amara îşi lasă capul în jos, iar părul îi acoperă fața, în timp ce-şi trece degetele prin bucle. Trupul lui Philos îi e pe cât de drag, pe atât de familiar, iar pe parcursul relației lor a devenit tot mai sigur pe el, nemaifiind inhibat de nevoia de a-şi ascunde cicatricea. Nu-i place să audă cum e subapreciat.

— Totuşi, Philos are o față foarte drăgălaşă, remarcă Phoebe.

— O față drăgălaşă? repetă Victoria amuzată. Doar nu ți se scurg ochii după el, nu?

Roşeața vinovată din obrajii lui Phoebe îi dă răspunsul.

— N-am zis aşa ceva, protestează ea, uitându-se în jur în căutarea unui sprijin din partea celorlalte. Doar pentru că observi că un bărbat arată bine, nu înseamnă că vrei să te culci cu el.

— Față drăguță, încuviințează Britannica, scobindu-se între dinți.

Declarația e atât de surprinzătoare, încât toate izbucnesc în râs. Britannica ridică din umeri, câtuşi de

puțin deranjată, dar se uită o clipă în ochii Amarei, după care își mută privirea în altă parte.

— Se pare că ai concurență pentru el, Phoebe, spune Victoria pe un ton provocator.

Amara își aduce aminte cum o lua Victoria în zeflemea pe Beronice la bordel și știe că o poate ține așa ore în șir dacă nu intervine nimeni, la un urcior cu apă pe jumătate gol și o stropește pe Victoria.

— Iar tu cicălești lumea întruna!

Victoria scoate un țipăt și se răzbună pe Amara împroșcând-o cu apă din fântână – și încep toate să strige și să sară încercând să se ferească de stropii de apă. După ce au obosit de atâta hârjoană. Amara se duce la bucătărie ca să aducă mâncare pentru prânz și face mai multe drumuri. Ca stăpână, ea trebuie să le servească pe celelalte. Bucătăria e micuță, doar o deschizătură cu o poliță pentru fript carnea sau încălzit cratițele. Alături e o cămară cu rafturi și, dincolo de ea, latrina. Mirosul stăruitor de fum de lemne, pește prăjit stătut și excremente îi face greață. Nu e surprinsă că nici Martha, nici Juventus nu-s prea entuziasmați să gătească aici.

După ce le-a servit pe femei. Amara le duce mâncare și bărbaților din atrium, cu apa picurându-i din păr în timp ce pășește. Juventus se holbează la trupul ei, de care țesătura se lipește pe alocuri, însă Amara abia dacă bagă de seamă – e prea ocupată să se bucure de felul cum îi zâmbește Philos.

— Câștigi! spune ea privind tabla când lasă mâncarea din mână.

Philos e atât de aproape de ea, iar în ochii lui se citeşte atâta afecţiune, încât trebuie să facă un efort să se abţină să-l sărute.

— Jocul nu s-a terminat încă, se încruntă Juventus.

Philos îi răspunde în dialect, după care Juventus pare să se mai îmblânzească. Când se îndepărtează. Amara îl aude făcând un comentariu care sună foarte expresiv, însoţit de un râs obscen. Amara a lucrat suficient ca prostituată ca să recunoască o remarcă sexuală indiferent de limba în care e făcută. Nu poate descifra nimic în tonul răspunsului lui Philos, dar nu e întru totul mulţumită că ceea ce a zis îl face pe portar să râdă şi mai tare.

— Poţi să-l iei pe Juventus când vrei, îi spune Amara lui Lais în greacă şi se aşază lângă ea. Poate că ar fi mai puţin insuportabil dacă ar avea o iubită.

Lais ridică din sprâncene.

— Dacă mă plăteşti, aş fi destul de încântată.

Amara se gândeşte că e o glumă, dar îşi dă seama, din nerăbdarea expresiei lui Lais, că e dornică să facă bani. Îi aminteşte de cum era ea la Sălaşul Lupului.

— Dacă asta vrei…

— Poţi să-i ceri şi lui bani, propune Lais. Şi apoi poate împărţim ce-ţi dă...

— Nu, păstrezi tu ce iau de la el. Tu eşti cea care câştigă banii. Deşi nu-i nevoie să-i spunem şi lui.

După rânjetul satisfăcut de pe chipul lui Lais, Amara bănuieşte că femeia se aşteptase la acest răspuns al stăpânei sale. *Nu sunt ca Felix,* îşi spune Amara, *pentru că atunci nici n-ar îndrăzni să-mi ceară aşa ceva.* Teama pe care Amara se străduia s-o reprime reapare. Se uită

la Britannica, liniştitor de masivă şi musculoasă, care stă lângă fântână. Bărbații n-au voie să le însoțească la ritualul din seara asta, dar dacă Felix şi-ar încerca norocul pe drumul spre casă, Britannica va fi înarmată.

Seara de august începe să se răcorească, iar Victoria se duce să aducă ghirlandele din atrium. Îşi aranjează părul una alteia, cele două liberte ocupându-se de sclave. Victoria le ajută pe flautiste, în timp ce Amara împleteşte flori în buclele negre şi dese ale Marthei şi încearcă s-o convingă pe Britannica să poarte o ghirlandă de amarant.

— Zeița o să fie mult mai dispusă să-ți asculte rugămintea dacă te îmbraci în aşa fel încât să-i faci pe plac, spune Amara când Britannica se trage înapoi.

— Nu prea mult, mormăie ea, lăsând-o în cele din urmă pe Amara să-i prindă florile.

În părul ei de un roşu aprins, ghirlanda arată ca o aură de flăcări, iar britana ridică fruntea spre Amara.

— Crezi că zeița vânătoare o să mă asculte?

Amara îşi duce mâna în dreptul inimii.

— Aşa sper.

Se întorc spre zidul unde e pictată Dido, o versiune a Dianei care-i sfântă pentru amândouă.

— Cer răzbunare.

Britannica vorbeşte ca şi cum i s-ar adresa lui Dido.

— Ştii măcar cum să scrii? întreabă Victoria.

E ocupată să mâzgălească ceva cu un cărbune pe o panglică, una dintre cele cinci pe care le vor lăsa la altar. Martha, care e evreică, n-are de gând să se roage zeiței, aşa încât respinge panglica oferită. Amara a fost

totuşi surprinsă că servitoarea ei a acceptat să participe la procesiune.

— Pot să scriu eu rugăciunea Britannicăi, răspunde Amara.

Aşază două fâşii de panglică albă pe banca de marmură, după care scrie *răzbunare* pe prima, pentru Britannica, şi *izbăvire* pe a doua, pentru ea. Britannica mijeşte ochii, neînțelegând literele greceşti.

Odată cu lăsarea amurgului, se hotărăsc să pregătească luminile. Amara se duce în cămară, ținându-şi răsuflarea ca să evite mirosul, şi adună micile torțe de teracotă pe care le-a cumpărat împreună cu Victoria din For. Când iese, Philos o aşteaptă cu o lampă cu ulei. Una după alta, femeile îşi aprind torțele de la ea. Privindu-le, Amara se întreabă cât o să mai fie împreună într-o casă ca asta, şi nu doar teama ei obişnuită că va fi despărțită de Philos îi strânge pieptul. A ajuns să se obişnuiască aici, cu toate aceste femei pe care le-a adunat ca într-o familie ciudată.

Îşi aprinde torța ultima. Nu îndrăzneşte să se uite în ochii lui Philos, dar îi atinge intenționat mâna când se întinde să țină lampa, creând astfel între ei o legătură fără cuvinte. Se uită în jur ca să se asigure că toate torțele au rămas aprinse, apoi le conduce pe femei prin atriumul întunecat. Juventus le dă drumul în stradă.

Pe trotuare merg deja alte femei, ținând în mâini torțe sau lumânări. Cele aflate mai departe sclipesc ca o puzderie de stele în amurg. Bărbați şi copii privesc de la ferestre şi din pragul uşilor când trec femeile, iar vecinii se strigă unii pe alții, atmosfera fiind încălzită de bună dispoziție şi ultimele raze ale soarelui. Lais şi Phoebe se

țin de mână, iar Amara își aduce aminte cum mergea şi ea aşa cu Dido. Speră că flautistele nu vor fi despărțite când o fi să le vândă ea şi Drusilla.

Se întunecă mai tare când ies din oraş pe Poarta Teatrului, îndreptându-se către râu. Pe o cărare îngustă care se desprinde din drumul principal au fost aşezate lămpi care le călăuzesc. Trec pe lângă vile şi vii, iar flacăra torțelor luminează tot ce atinge. Unele dintre femeile din procesiune intonează fragmente de cântece, iar Victoria li se alătură, glasul ei dulce răsunând puternic. Cuvintele nu-i sunt cunoscute Amarei.

Ajung la micul altar al Dianei ridicat la cotul râului şi înconjurat de chiparoşi. De jur împrejur sunt femei şi flăcări care joacă. În ciuda mulțimii, aerul e mult mai răcoros aici, lângă apa învolburată întunecată, iar Amara e bucuroasă că şi-a luat mantia. Nu are loc niciun ritual oficial, nu sunt nici preoți, aşa încât Amara şi celelalte aşteaptă până le vine rândul să lege panglicile cu rugăciuni de chiparoşi. Britannica o înnoadă pe-a ei de o creangă înaltă, unde atârnă, singură, deasupra celorlalte.

— A adus cineva o ofrandă? întreabă Amara.

Celelalte clatină din cap, iar ea se întoarce spre Britannica.

— Vii cu mine s-o las pe-a mea?

Britana încuviințează şi, după expresia sălbatică de pe chipul ei, şi mai sinistră în strălucirea flăcării din mână. Amara bănuieşte că e dornică să vadă vreun simbol al violentei lăsat la altarul zeiței vânătorii. Merg una lângă alta spre grămada de ofrande.

O statuetă de marmură a Dianei le supraveghează pe adoratoarele ei, iar Amara se uită la ea în timp ce aşteaptă. Zeiţa lunii o face întotdeauna să se gândească la Felix. Îşi aduce aminte când a comparat-o cu Diana din cauza cruzimii şi mândriei sale, iar Diana a fost cea pe care i-a trimis-o cândva ca simbol al urii ei nemuritoare. Dar în seara asta n-a adus un cerb sau un câine de vânătoare din lut. Când ajunge în cele din urmă la altar, îi dă britanei torţa şi îngenunchează ca să lase la marginea grămezii o figurină de lut înfăţişând o mamă cu un copil. Apoi se ridică şi ia înapoi torţa, fără să o privească pe Britannica în ochi.

Resitutus a înşelat adesea multe fete.

Inscripţie din Pompeii

Apa care bolboroseşte peste pietre pare să tină ritmul cu râsul Juliei. Amara n-a mai fost până acum în pavilionul din grădina ei – e rezervat pentru oaspeţii invitaţi şi chiriaşi. Nu-şi poate închipui un loc mai relaxant unde să Sărbătoreşti a doua zi de Nemoralia. Totul e zugrăvit într-un albastru-închis, cu scene de pe Nilul egiptean, iar zeiţa Isis veghează asupra lor. Vinul şi smochinele sunt aşezate pe o masă din bronz, cu picioarele în forma a trei satiri desfrânaţi.

Sărbătoarea, cu răsturnarea ierarhiilor, a făcut să li se alăture ca oaspete şi Britannica. Spre surprinderea Amarei, şi Julia, şi Livia au fost foarte primitoare cu britana taciturnă, admirându-i forța şi încurajând-o să-şi demonstreze îndemânarea cu lama.

— Parc-ar dansa, remarcă Livia, privind mişcările de felină ale britanei pe aleea umbrită de lângă iazul alungit. Chiar e foarte inteligentă.

— E loială, spune Amara, mulțumită că în sfârşit şi altcineva în afară de Philos poate să înțeleagă de ce-o iubeşte pe Britannica. Țin foarte mult la ea.

— Nu pot să cred că ai pus-o să te învețe cum să foloseşti cuțitul, spune Julia. Eşti o fată foarte misterioasă!

Soarbe din vin, apoi continuă:

— Mare păcat că Rufus n-a putut să stea cu tine măcar o parte din zilele de sărbătoare.

Amara o cunoaşte suficient de bine pe Julia ca să înțeleagă că nu e o remarcă întâmplătoare.

— Părinții lui au insistat să stea acasă. Nu mi-a spus, dar cred că se gândeşte să se însoare.

— Mă întrebam dacă ai auzit zvonurile, spune Julia. Nu-i nicio surpriză, ținând cont că anul viitor candidează la alegeri.

— Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Rufus, intervine Livia, urmărind în continuare mişcările britanei. Destul de răsfățat, mi se pare.

— Toți bărbații sunt răsfățați, declară Julia. Deşi unii devin mai blânzi cu vârsta. Ca dragul de Plinius. Sau prietenul meu, Demetrius.

— Rufus nu-mi dă niciodată veşti despre amiral, intervine Amara, fără să ia în seamă referirea la libertul imperial. Sper că e bine.

— Amândoi sunt bine. Am încercat să-l conving pe Demetrius să-mi facă o vizită când mai vine data viitoare la moşiile lui. Sunt convinsă că dacă aş avea o chiriaşă nouă frumoasă n-ar fi foarte greu să-l conving.

— Chiar crezi că aş putea să stau aici, cu tine?

— Sigur că da, răspunde Livia în locul mătuşii sale. Chiar dacă nu te-ar plăcea, e disperată să închirieze apartamentul ăla. Nu l-a vrut nimeni.

— Nu fi îngrozitoare, intervine Julia, lovind-o cu afecțiune pe Livia, care stă acum sprijinită de ea, după care se întoarce către Amara. Totuşi, e adevărat, draga mea. E foarte mic în comparație cu ce ai acum, şi destul de întunecos, dar ai fi binevenită să foloseşti grădina.

Amara simte că o înțeapă ochii plini de lacrimi de uşurare.

— Îți mulțumesc foarte mult, spune Amara, cu un glas mai sigur decât se simte ea. Nu pot să-ți spun cât sunt de recunoscătoare.

— Nici nu te gândi, spune Julia fluturând dintr-o mână. Acum, crezi că fata ta ar vrea să mănânce ceva? Poate ar trebui s-o chemi încoace. Abia aştept s-o întreb cum e Britannia – pe tata l-a interesat dintotdeauna locul ăla.

Amara avusese de gând să stea până mai târziu cu Julia, dar este epuizată şi, învăluită de murmurul liniştitor al apei, se teme ca nu cumva să adoarmă. Încă nu s-a lăsat amurgul când pleacă spre casă împreună

cu Britannica. Străzile sunt mai puțin aglomerate decât de obicei, pentru că mai toate prăvăliile sunt închise pe timpul sărbătorii.

Spre surprinderea ei, imediat ce intră în atrium. Amara aude voci dinspre uşa sufrageriei. Se aştepta să găsească toată casa pustie: Rufus trimisese după-amiază după Philos, flautistele cântă pentru Drusilla şi Ampliatus în port, iar Victoria trebuia să se vadă cu Crescens. Însă râsul Victoriei răsună în aerul de după-amiază târzie. E cu câteva ore mai devreme decât se aştepta Amara să se întoarcă.

— E stăpânul? îl întreabă Amara în şoaptă pe Juventus, îngrozită de perspectiva să-l prindă pe Rufus cu prietena ei.

— Crescens, răspunde el lăsând privirea în jos. Gladiatorul.

— A adus un gladiator în casă?

— Purta mantie, protestează Juventus. Nici măcar eu nu l-am văzut cum se cuvine, şi eram doar la câțiva paşi de el.

— Dar asta-i şi mai rău! Dacă-i spun vecinii lui Rufus că am adus pe ascuns în casă un bărbat mascat?

Juventus ridică furios din umeri.

— Şi dacă ne vede pe toți când mergem la bordel? ripostează el. Doar asta nu-i tocmai o casă de vestale.

Amara ştie, privind expresia lui de revoltă, că orice urmă de autoritate ar fi avut asupra lui a dispărut. Dacă n-ar fi avut-o pe Britannica alături, bănuieşte că Juventus ar fi fost şi mai puțin politicos.

— Bine, se răsteşte ea. Mă ocup eu.

Traversează atriumul, cu Britannica lângă ea. Se opreşte în pragul sufrageriei. Vocile au devenit suspect de tăcute. O clipă, se întreabă dacă n-ar fi mai bine să aştepte până termină, însă furia şi curiozitatea sunt prea mari, aşa că împinge uşa. Victoria şi gladiatorul ei sunt întinşi pe o canapea. Amara vede muşchii de pe spatele gol al bărbatului, încordarea umerilor când se mişcă. Icneşte. Apoi Victoria o vede şi se ridică, trăgându-şi rochia peste sâni.

— Amara!

Bărbatul nu se grăbeşte. Îşi ia tunica şi o trage peste cap înainte să se întoarcă spre ea.

— Felix.

Şocul de a-l vedea în casa ei e aşa de mare, încât Amara nu mai poate să spună altceva.

— Nu trebuie decât să-mi porunceşti, spune Britannica luând cuțitul în mână. Şi-l omor.

Felix şi-a dus mâna la mânerul propriei arme.

— Declarația asta vădeşte cam multă încredere în sine.

Se întoarce spre Amara, cu o plecăciune batjocoritoare.

— Ai obiceiul să ameninți că-ți omori oaspeții? îmi închipui că un codoş mort ar putea fi un scandal nu tocmai potrivit pentru băiatul cu bani aflat la începutul carierei sale politice.

— Ieşi!

— Nici măcar nu-mi faci turul casei?

Felix vine agale spre ea, deşi Amara observă că ochii lui fixează arma britanei.

— Foarte înțelept din partea iubitului tău să aleagă nimfe muzicale ca să-ți decoreze camerele. O fericită aducere-aminte a vremurilor când te prostituai pentru mine.

— Am spus să ieşi!

— Atunci zi-i javrei să lase jos cuțitul, spune el, fără să-şi mai bată capul să păstreze tonul relaxat. Doar dacă nu vrei să-i spintec beregata aia nenorocită în sufrageria iubitului tău.

Amara se întoarce spre Britannica.

— Asigură-te că pleacă, dar nu-l atinge. Apoi întoarce-te.

Britana coboară brațul fără tragere de inimă.

— Dacă încerci ceva, eşti un om mort, îi şuieră ea lui Felix.

Amara nu se uită la el când trece pe lângă ea, însă Felix se opreşte şi e nevoită să-l privească.

— Mă țin întotdeauna de cuvânt, spune el.

Se privesc în ochi, apoi Felix se întoarce şi, însoțit de Britannica, se îndreaptă spre uşă.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

Amara abia suportă să se uite la Victoria, care stă tremurând lângă canapea.

— Cum ai putut să-l aduci în casa mea?

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău? La naiba, asta-i tot ce poți să spui? Ai avut măcar vreodată o aventură cu Crescens, sau a fost tot timpul Felix?

Victoria rămâne tăcută, iar Amara ghiceşte răspunsul.

— Nu-mi vine să cred... Minți, curvă trădătoare!

— Te rog, imploră Victoria, strângându-şi mâinile la piept. N-am vrut niciodată să-ți fac rău; n-am vrut să mint. Am crezut că pot să-l conving să mai reducă din datorie. De asta am fost de acord să mă văd cu el la jocuri. Dar când ne-am întâlnit, mi-a spus ce dor îi e de mine, cât de nenorocit se simte fără mine – şi vorbea serios. Amara, îți jur că vorbea serios!

Victoria începe să plângă.

— Îl iubesc. Ai ştiut dintotdeauna că-l iubesc. N-am putut suporta să nu-l mai văd. N-am putut...

Britannica se întoarce în încăpere şi închide fără zgomot uşa în urma ei. Amara abia dacă observă.

— Cum poți să fii aşa de proastă? țipă ea la Victoria. Felix nu te iubeşte! Te foloseşte doar ca să se răzbune pe mine, iar tu eşti suficient de proastă încât să-i cazi în plasă. Nu pot să cred că l-ai adus în casa mea! De câte ori a fost aici? Azi a fost prima dată?

Victoria clatină din cap, neputând vorbi din cauza suspinelor.

— Ce camere a văzut?

Victoria tot nu răspunde, iar Amara o prinde de umăr.

— Răspunde-mi!

Victoria se trage de lângă ea.

— A vrut să vadă toate camerele. E a doua oară când vine.

— Deci ştie toată aşezarea casei mele.

Amara îi dă drumul şi-şi duce mâinile la ochi, încercând să înțeleagă amploarea trădării.

— Spune-mi că nu l-ai lăsat să se uite la registre.

— Nu! Sigur că nu!

— De ce sigur? Doar l-ai dus în dormitorul meu. I-ai tras-o aici, cu doar câteva clipe în urmă.

Imaginea îi vine din nou în minte şi, odată cu ea, o furie atât de orbitoare, încât nu mai lasă loc vreunui alt sentiment.

— Chiar eşti un jeg. Victoria, spune ea, pe un ton la fel de rece ca al lui Felix în momentele lui de cea mai mare cruzime. Nu mă mir că părinţii te-au lăsat să mori la groapa de gunoi. Ăla a fost tot timpul locul tău.

Cele două femei se privesc una pe cealaltă, urâţenia cuvintelor rostite de Amara plutind între ele, întunecate ca fumul dintr-o lampă care stă să se stingă.

— Te-am apărat de multe ori în faţa lui Felix, ripostează Victoria. Ori de câte ori mi-a spus ce puţin îţi pasă, că nu faci decât să mă foloseşti ca să câştigi bani. Te-am apărat în faţa lui Felix chiar şi când mi-ai cerut să i-o trag lui Rufus, pentru că îţi eram aşa de recunoscătoare, pentru că te iubeam. Şi în tot timpul ăsta, tu nu erai decât fetiţa răzgâiată a doctorului, exact cum a spus Felix întotdeauna că eşti, şi te uitai de sus la mine.

Furia Victoriei creşte pe măsură ce vorbeşte şi e prea distrasă ca să observe obiectul pe care Britannica l-a pus pe masă în spatele ei.

— Singura persoană despre care ai crezut vreodată că e destul de bună pentru tine a fost Dido, nu-i aşa? Voi două la bordel, luând în râs pe toată lumea, crezând că ne sunteţi superioare. Şi ştiu, tot timpul am ştiut că m-ai fi dat în schimbul lui Dido fără să stai pe gânduri.

Amarei îi zvâcneşte sângele în cap. N-o mai vede bine pe Victoria, în schimb e din nou în For, în noaptea de

Saturnalii. Dido zace rănită la picioarele ei, iar Amara nu poate să facă nimic, doar s-o vadă murind.

— Tu ar fi trebuit să fii în noaptea aia, urlă ea. Dacă-l iubeşti atât de tare pe Felix, de ce nu te-ai aruncat tu în cuțitul care-i era menit? De ce a fost Dido? Era de o mie de ori mai bună decât tine.

— Poate că da, spune Victoria, ridicându-şi brațele într-un gest de sfidare. Dar uite cine-a ajuns la groapa de gunoi. N-am fost eu, nu-i aşa?

Cuvintele sfâşie ca nişte cioburi inima Amarei, spulberând ultimele rămăşițe de autocontrol, la cuțitul britanei de pe masă şi, cu o mişcare rapidă, încât Victoria n-are timp să reacționeze, o prinde de păr şi-i pune vârful lamei la gât.

— Ai ştiut? Ți-a spus ce-a făcut cu trupul lui Dido?

Victoria se uită la ea, cu ochii căscați din cauza socului.

— Ți-a spus?

— Nu, răspunde Victoria gâfâind.

— Amara.

Britannica pune mâna pe brațul ei cu blândețe, ca să n-o sperie şi să evite astfel o mişcare bruscă.

— Fii calmă.

Victoria îşi îndreaptă privirea spre femeia pe care o urăşte de atâta vreme şi care pare, neverosimil, să-i vină în ajutor.

— Sunt calmă, răspunde Amara, deşi brațul care tremură o trădează.

— Trebuie s-o omori acum, spune Britannica.

— Nu! țipă Victoria. Te rog!

Britannica o strânge pe Amara de umăr, ținând-o nemişcată.

— Gândeşte-te la ce ar putea să ştie. Ce ar putea să-i spună lui Felix. Despre viața ta, secretele tale.

Britannica o strânge şi mai tare.

— Ascultă-mă. Spun lui Rufus că ea încearcă prima să te omoare, că eu te apăr. Spunem amândouă eu am omorât-o.

— Amara, doar n-ai de gând s-o asculți, se roagă Victoria privind-o disperată. Nu i-aş spune niciodată lui Felix ceva care să-ți facă rău, îți jur! Te rog, te implor, te rog, n-o face! Te rog!

Privirea Amarei alunecă de la fața la gâtul Victoriei şi tresare, ca şi cum vederea propriei mâini ținând cuțitul o şochează. Lasă lama să cadă, zăngănind, pe dale. Victoria se prăbuşeşte lângă canapea, cu mâna la gât, trăgând aer în piept ca şi cum ar fi fost ținută sub apă.

Britannica şuieră printre dinți, la cuțitul şi-l pune la centură.

— Asta e greşeală, spune ea.

Amara n-o bagă în seamă, privind în continuare forma ghemuită pe canapea, prietena pe care aproape că a ucis-o.

— Am datorii de mii de sesterți din cauza ta, îi spune ea Victoriei. Mi-am riscat viața ca să te salvez; ți-am dat totul, iar tu m-ai răsplătit aducându-l pe Felix în casa mea.

— Iar tu aproape că m-ai omorât, spune Victoria ridicând privirea şi recăpătându-şi o parte din vechea sclipire. Cred că suntem chit…

— Nu vreau să te mai văd niciodată. Înțelegi? O să pleci imediat din casa asta.

Victoria se ridică nesigură pe picioare.

— N-am vrut niciodată să aleg între voi doi.

Întinde mâna spre Amara.

— N-am vrut să-l aleg pe Felix în locul tău.

— Dar l-ai ales.

Amara se îndepărtează de ea. Cele două femei se privesc, iar în cenuşa prieteniei lor n-a mai rămas urmă de încredere – doar regret.

Victoria face un pas în spate, retrăgându-se încet, uitându-se când la Amara, când la Britannica, de parcă s-ar teme în continuare că una dintre ele va încerca s-o omoare. Apoi le întoarce spatele şi, deschizând uşa, o ia la fugă prin atrium, trece pe lângă Juventus şi se năpusteşte în stradă, unde, fără îndoială, o aşteaptă Felix. Amara se prăbuşeşte pe canapea.

— Asta-i greşeală, repetă Britannica. O să te trădeze.

— Ce mai poate face acum? răspunde Amara obosită, l-a arătat deja casa lui Felix. Nu are ce să mai vadă.

Britannica se mişcă şi se apropie atât de tare, încât Amara simte căldura răsuflării ei pe obraz.

— Philos.

Cuvântul e doar o şoaptă, dar Amara simte imediat înțelesul din spatele lui. Ridică ochii spre Britannica, iar când îi vede expresia, nu mai pierde vremea prefăcându-se că nu înțelege.

— Victoria nu ştie, şopteşte ea. Nu are cum.

— Şi totuşi, eu ştiu.

— Cum? Când ai ghicit?

— Sunteți la fel, răspunde simplu Britannica. Eşti ca el. Victoria ar fi văzut asta.

Amara se uită spre uşa pe care Victoria a lăsat-o întredeschisă, uşa prin care tocmai i-a permis să scape.

— Chiar dacă ştie, nu puteam s-o omor, spune ea, prinzându-şi capul în mâini. Ce fel de monstru crezi că sunt?

— Tu regreți asta într-o zi. Crede-mă.

Amara îi aruncă o privire britanei care încă se uită la uşă cu o ferocitate ucigaşă.

— Ai urât-o dintotdeauna, şopteşte ea.

— Asta nu-i nimic.

Britannica ridică din sprâncene, cu o mină amuzată.

— Urăsc cei mai mulți oameni.

Mi-am răscumpărat tovarăşa, ca să nu-şi
mai şteargă nimeni mâinile ude de apă pe rochia ei.
Petronius, *Satyricon*[16]

Când se trezeşte a doua zi dimineață, nu trece decât o clipă până s-o lovească amintirea trădării. Rămâne întinsă în pat, nevrând să se clintească. Sus pe perete lumina zorilor e filtrată prin fereastra spre tabliniu. Închide ochii, dar şi atunci tot vede mişcarea spatelui

[16] Petronius, *Satyricon* LVII, ed. cit., p. 106.

lui Felix, cu Victoria sub el. Felul cum s-a întors s-o privească. Şi, mai rău, amintirea propriei furii, cuțitul pe care l-a ținut la gâtul Victoriei. Sunetul metalului care izbeşte dalele.

Amara simte cum o cuprinde greața şi se ridică în capul oaselor, încercând să nu vomite. Se apleacă peste genunchi tremurând, până când senzația de vomă trece, dar are fruntea plină de broboane de sudoare. Atunci se forțează să se ridice. La picioarele patului, deschide cufărul ca să-şi ia hainele. Coşul împletit din lână fiartă de oaie, contraceptivul ei, e într-un colț – îl mută sub lenjerie, ca să nu trebuiască să mai dea de el.

Capacul e greu când îl închide. Se apleacă şi-şi lasă greutatea pe suprafața lui de lemn, iar modelul sculptat cu struguri şi lăstari de viță i se imprimă în palme. Durerea trădării nu s-a instalat încă pe deplin. Felix a fost în camerele ei, i-a scotocit prin lucruri, a râs de ea. Poate că a stat întins aici, în patul ăsta, cu Victoria. La fel cum stă ea cu Philos.

Philos, care a fost surprinzător de calm când i-a dat vestea aseară. El va fi cel care-i va spune azi lui Rufus despre Victoria, distrugându-i reputația cât mai eficient cu putință. Philos a fost cel care a venit cu ideea să sugereze nu numai că Victoria a riscat să cadă în dizgrație invitând un codoş în casă, dar l-a defăimat şi pe Rufus. Amândoi speră că, mizând pe vinovăția lui, Rufus ar putea fi mai puțin tentat să-şi verse furia pe Amara pentru că a adus-o pe Victoria în casă.

Amara deschide uşa dormitorului şi vede că Martha o aşteaptă deja la măsuța de toaletă. Chipul servitoarei e absolut inexpresiv, fără vreo urmă lăsată de

evenimentele de aseară. Deşi sigur a auzit țipetele şi ştie deja că Victoria a plecat.

Amara se duce să se aşeze lângă ea şi e întâmpinată cu acelaşi salut tăcut pe care femeia i-l adresează în fiecare dimineață. N-are cum să-şi dea seama de nimic nici din felul cum îi aranjează părul. Martha a fost dintotdeauna tăcută, cu mâini deloc blânde. Singurul sunet care se aude e foşnetul pieptănului care-i zgârie scalpul. Amara ştie despre ea la fel de puține ca în ziua când a venit pentru prima dată în casa asta. Se gândeşte la cât de neaşteptat a zâmbit Martha de Nemoralia, la cât de singuratică trebuie să-i fie viața, la pierderile din trecutul ei – şi ştie că ar fi trebuit să facă mai multe pentru a-i câştiga încrederea. Poate că atunci iar fi spus dacă are vreo bănuială în legătură cu Victoria sau bărbatul pe care aceasta l-a adus în casă.

Amara îi vorbeşte doar după ce Martha a terminat să-i aranjeze părul şi fața.

— Poți, te rog, s-o trimiți pe Britannica la mine?

Martha îşi lasă capul în jos, semn că a înțeles, şi iese din cameră. Când, după câteva clipe, vede în prag silueta britanei, simte prima rază de speranță din dimineața aceea. Britannica nu-i mare amatoare de îmbrățişări, dar vine pe canapea lângă ea şi o bate pe umăr.

— Şi Fabia te trădează.

— Ce?

— Toate lunile când mă duc la cârciumă... nu lasă mesaj să te avertizeze despre Victoria.

— Poate nu şi-a dat seama.

Britannica îi aruncă o privire compătimitoare.

— Trebuie să ştie.

Furia o ajută pe Amara să-şi mai vină în fire.

— Dacă vrea să mănânce în continuare, ar face bine să înceapă să vorbească.

— Vino! spune Britannica şi se ridică, întinzând mâna. Mergem la cârciumă.

O ridică pe Amara în picioare, apoi coboară privirea, expresia ei fiind un amestec năucitor de cruzime şi tandrețe.

Joacă amândouă o farsă cerându-i lui Philos permisiunea să meargă la templu de Nemoralia, ca şi cum el încă i-ar mai raporta lui Rufus despre Amara şi n-ar fi toți trei implicați în înşelăciune. E imposibil de ştiut dacă au reuşit să-l păcălească pe Juventus, însă acesta le dă drumul fără niciun comentariu.

Străzile sunt mai tăcute decât de obicei, deoarece stăpânii mai generoşi din Pompeii le acordă femeilor şi sclavelor lor un răgaz în ultima zi de sărbătoare. Prăvălia Virgulei e închisă, ca şi băcănia din colț. Un câine trece pe lângă ele pe trotuar, având la gât nişte flori ofilite, un omagiu adus Dianei. Britannica se uită după el şi mormăie ceva în limba ei. Se opresc şi-l privesc cum sare pe o piatră din drum, alunecând cu picioarele din spate.

— Victoria merge la Felix, spune Britannica în timp ce urmăresc câinele traversând drumul.

— Probabil crezi că sunt o proastă că am avut încredere în ea.

— Nu, spune Britannica, pornindu-se din nou la drum. Nici eu n-am văzut asta. Deşi ştiu că e rea.

Nu există podeț care să depăşească bariera limbajului care se ridică între Amara şi Britannica. Toate nuanțele pe care le-ar putea avea cuvântul rea, reduse ca orice spune Britannica în propoziții directe, nesofisticate, deşi Amara bănuieşte de mult că britana nu-i nici pe departe aşa.

— De ce ai avut întotdeauna o părere proastă despre Victoria? Pentru că-ți spunea că eşti sălbatică?

— Îi privesc ochii. Chiar înainte să înțeleg toate cuvintele, ce spune ea e altceva decât ce gândeşte. Când tu. Amara, mergi la bordel, ea e altfel; când te întorci, e din nou altfel.

— Când ies eu e altfel? întreabă Amara, încercând să înțeleagă.

— Tu eşti cea mai puternică. Ea ştie asta; nu-i place.

Britannica se uită la Amara, iar pe chip i se citesc resentimentele.

— Am încercat să te avertizez de multe ori. Tot timpul, te avertizez.

— Credeam că pur şi simplu nu-ți place de ea.

Britannica clatină din cap.

— Vrei să mă întrebi despre Philos? Ce văd?

— L-ai urmărit?

— Întotdeauna îl urmăresc, după ce înțeleg că e cu tine.

— Şi ce-ai aflat?

Fără să vrea. Amarei aproape că-i este teamă să audă răspunsul.

— Nu te apără niciodată. Felix îl omoară repede, mai repede de-atât. Dar îi privesc ochii. E bun.

Îşi duce mâna în dreptul inimii.

— Am încredere în el. Bărbat mai bun pentru tine decât alții.

Cuvintele britanei o afectează pe Amara în moduri pe care nu le credea posibile. Pentru că nu trebuie să înfrunte judecata altcuiva, când e împovărată de-atâta vreme de frica de pedeapsă şi dizgrație, îi vine să plângă.

— Nu, o avertizează Britannica, văzându-i emoția. Nu.

Au ajuns la cârciuma Asellinei. Duhoarea de tocană, fum şi alcool ajunge în stradă, împreună cu zarva vocilor. Se pare că proprietara cu figură aprigă a preferat să nu le dea sclavilor e; o zi liberă. Amara îşi duce o mână la gură, deoarece simte că i se face rău din cauza mirosului. Britannica o priveşte cu teamă.

— Intru eu în locul tău?

— Nu, răspunde Amara clătinând din cap. Trebuie să vorbesc eu cu Nicandrus.

Intră prin prăvălie, nu prin cârciumă. Nicandrus serveşte la mese şi pare chiar şi mai slăbănog şi şleampăt decât ultima dată când l-a văzut. Înăuntru e înăbuşitor de cald. Pe focul dintr-o parte a tejghelei fierbe un cazan cu apă care scoate aburi, iar Nicandrus e asudat tot, cu părul încâlcit pe frunte. Amara şi Britannica se aşază la coadă, iar Nicandrus le recunoaşte cu mult înainte să le vină rândul. Amara e recunoscătoare când îl vede strigând peste umăr că are nevoie de ajutor.

Chiar şi cu un alt sclav la tejghea care să ajute la servit, n-au timp să stea prea mult de vorbă.

— Când vine Fabia? întreabă Amara. Vine într-o anumită zi?

— În fiecare vineri, răspunde el. De obicei, devreme.
— Nu-i spune că venim, zice Amara.
Preț de o clipă, se întreabă dacă să-i spună ce ştie despre Dido... Dar nu, mai bine să-l lase pe Nicandrus să creadă că iubita lui e împăcată.
— Îți mulțumesc, îi zice ea. Şi să fii sănătos...
Nicandrus dă din cap distras, deja hărțuit de alți clienți care sunt nemulțumiți că îndrăzneşte să fure câteva clipe ca să stea de vorbă, în loc să servească. Se pare că unii cred că singura odihnă de care-ar trebui să se bucure un sclav e moartea. Amara şi Britannica îl părăsesc şi ies din nou în stradă. E o uşurare să respire aerul proaspăt.
— Nicandrus n-ar fi blocat aici dacă n-ar fi fost Felix, spune Amara. Nu pot să cred că Zoskales l-a vândut unei asemenea javre.
— Nu stăpâni buni.
Britannica îi aruncă Amarei o privire, ambele conştiente de relația dintre ele.
— Într-o zi, tu mă eliberezi. E altceva.
Merg mai departe pe strada principală către For. Fiecare colț de stradă din partea asta de oraş e un loc unde Amara obişnuia să piardă vremea cu Dido, dar azi, pe lângă sentimentul pierderii, simte şi o atracție neobişnuit de puternică de solidaritate cu Britannica. Când ajung la colțul dinspre bordel, nu vorbeşte niciuna dintre ele, dar grăbesc pasul şi trec cât mai repede.
În For, cuşca de piatră a clădirilor ține înăuntru căldura reflectată de marmura albă. Voci se ridică precum mirosul de tămâie din fața templului lui

Jupiter, într-un murmur aproape muzical. Nu sunt vânzători ambulanți care să intervină cu țipete stridente, doar câteva tarabe la care se vând ultimele flori ofilite pentru ofrandele aduse Dianei. Amara alege două fire de gladiolă ce par mai puțin veştejite decât restul.

— Nu putem merge în incinta templului, îi spune ea britanei. Va trebui să le lăsăm la uşă.

Se aşază la coada nu prea mare de femei şi sclavi care aşteaptă la intrarea în templul lui Apollo, unde este venerată şi sora zeului, Diana. Femeia din fața Amarei e însărcinată în ultimele luni şi-şi mângâie blând burta cu rămurelele de flori pe care le-a adus pentru zeiță.

— Vânătorița e şi pentru naştere? întreabă Britannica.

— Da, răspunde Amara.

Pentru o clipă, are impresia că Britannica ar vrea să mai spună ceva – dar nu, s-a înşelat.

În prag, un îngrijitor morocănos aşteaptă cu un coş în care adoratorii îşi pun în tăcere ofrandele. Nu pare deosebit de încântat când o vede pe britană uitându-se peste capul lui, scrutând incinta templului. O goneşte. Britannica nu se grăbeşte să-i dea ascultare, iar Amara trebuie s-o tragă de braț ca s-o facă să se mişte de-acolo.

— Vânătorița e mereu zeița ta aleasă? întreabă Britannica în timp ce se întorc spre For.

— Nu. Părinții mei o venerau mai presus de toate pe zeița Palas Atena.

— Dar acum i-ai dat vânătoriței de două ori.

Amara nu răspunde, iar britana dă din cap ca şi cum ăsta ar fi fost un răspuns.

— Philos ştie?

Britannica merge cu paşi mari prin mulțime, convinsă că Amara va ține pasul cu ea. Nimic din felul cum se poartă nu sugerează că ar pune o întrebare care s-ar putea să fie prea personală. Ce să ştie? aproape că întreabă Amara. E răspunsul pe care i l-ar fi dat Victoriei. Dar e imposibil să se prefacă în fața britanei. N-ar face decât să spună mai limpede ceea ce vrea să zică şi fără urmă de ruşine, până când capătă un răspuns.

— Nu, răspunde Amara. Nu încă.

Phoebe şi Lais s-au întors din port când ajung ele acasă – stau în atrium împreună cu Juventus şi Philos, vorbind toți în şoaptă. Odată cu plecarea Victoriei, în casă n-au mai rămas decât sclavi, cu excepția Amarei.

— Noi n-am ştiut nimic, stăpână, spune Phoebe în greacă de îndată ce-o vede pe Amara.

Pe cuvânt.

— Ştiu unde şi-a ascuns toți banii, adaugă Lais. Pot să-ți arăt, când îi eliberezi camera.

Camera Victoriei. Amara nici măcar nu se gândise încă să umble prin lucrurile prietenei sale.

— Arată-mi acum, îi spune lui Lais, care porneşte în grabă pe scări, dornică să desființeze dormitorul Victoriei, împreună cu cea mai rămas din reputația ei.

În clipa în care intră. Amara îşi aminteşte de ziua când Victoria a venit în casă, cu toată bucuria şi încântarea de atunci. Simte cum o cuprinde durerea. Lais cotrobăie printre hainele Victoriei, aşezate ordonat pe un scăunel din colt.

— Uite! strigă ea ridicând o pungă.

Amara o ia din mâna ei întinsă.

— Cred că avea obiceiul să-i facă daruri lui Crescens, zice Lais dând din cap. Sau bărbatului care credeam noi că ar fi Crescens.

Amara răstoarnă monedele în palmă. Sunt doar câțiva bănuți. Şi-l poate imagina pe Felix luând darurile furate ale Victoriei, lăudând-o, recompensând-o cu o etalare de afecțiune. Poate că aşa o tratează acum. Sau poate e furios că nu i-a putut aduce mai mult – o furie pe care Victoria va încerca s-o aline cu şi mai multe informații despre Amara.

— Puteți împărți totul între voi, le spune Amara lui Lais şi lui Phoebe, care stau acum în prag. Hainele, banii... Toate sunt ale voastre.

Iese pe balcon. Dedesubt, Philos şi Juventus încă stau împreună aproape de uşă.

— Philos! strigă ea aplecându-se peste balustradă. Vreau să ştiu ce-a spus stăpânul.

El se întoarce şi ridică privirea, însă Amara se trage înapoi şi porneşte spre camera ei de lucru, fără să mai aştepte să-l vadă urcând.

În clipa când Philos închide uşa, ea renunță la răceala sa aparentă şi-l îmbrățişează.

— Sunt prea mulți oameni în casă, şopteşte el, slăbind strânsoarea brațelor ei şi trăgându-se înapoi, l-am spus lui Rufus. S-a înfuriat, dar nu mai mult decât mă aşteptam.

— Ce-a zis?

— Era mai îngrijorat de cum i-ar putea afecta Victoria reputația decât de faptul că şi-a adus un iubit în casă.

— Îi mai pasă aşa tare de ceea ce gândesc? întreabă Amara surprinsă. Poate că până la urmă n-are de gând să scape de mine.

Philos se sprijină de tocul uşii, frecându-şi călcâiul de plintă, fără s-o privească în ochi.

— Nu cred că asta era ideea. Deşi m-a întrebat dacă o crezi pe Victoria. Bănuiesc că neliniştea lui e legată mai degrabă de ce-ar putea auzi familia viitoarei lui mirese.

— Ah, fireşte...

— Dar am subliniat că n-ai nicio vină şi m-a crezut. Ceea ce era cel mai important.

Philos se uită la ea, cu acea expresie de îngrijorare pe care Amara a ajuns s-o recunoască atunci când vorbeşte despre relația ei cu Rufus.

— Şi poate că orice vină simte el l-ar putea face să fie mai blând cu tine. Sau cel puțin aşa sper.

Amara se întinde să-l prindă de mână, iar el o ține o clipă în brațe şi o sărută pe creştet.

— Trebuie să aşteptăm până diseară, iubita mea, şopteşte el strângând-o de umăr înainte să se desprindă.

Amara îl priveşte plecând, aude pocnetul zăvorului, apoi îşi sprijină capul de perete şi închide ochii.

Când se trezeşte din somn, se simte de parcă ar fi îngropată sub straturi de noroi. Simte greutatea mâinii cuiva împingându-i umărul şi o cuprinde panica, trupul ei aducându-şi aminte de bordel. Se zbate, însă nu loveşte decât aerul.

— Eu sunt. N-am vrut să te sperii.

Philos se uită de sus la ea, cu fața luminată de licărirea lămpii cu ulei, iar ea e întinsă în căldura

propriului pat, în camera cufundată în întuneric. Însă panica n-o părăseşte cu totul.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu s-a-ntâmplat nimic.

Philos îi dă deoparte părul de pe față.

— Voiam să te las să te odihneşti, dar ai dormit toată după-amiaza.

Amara încearcă să se ridice, iar el o ajută.

— Eşti foarte palidă. Ți-e rău?

Mi-e rău şi mi-e groază, îşi zice Amara.

— Nu.

Se apropie mai tare de el, până stau unul lângă celălalt, cu genunchii atingându-li-se.

— Dar trebuie să-ți spun ceva.

Nu-şi găseşte cuvintele, aşa că îi ia o mână şi o ține pe abdomen, privindu-l în ochi. El se uită la ea, nedumerit pe moment. Apoi chipul i se luminează când înțelege, iar ea îl aude trăgând brusc aer în piept.

— Eşti sigură? întreabă Philos, cu ochii atât de mari, încât strălucesc albi în lumina lămpii.

Ea încuviințează din cap.

— Crezi că...

Glasul i se frânge.

— Crezi că e al meu?

— Sunt convinsă de asta.

— Cum poți să fii aşa sigură?

— În primul rând, mă culc cu tine tot timpul, iar cu el doar când şi când. Dar mai ales...

Se opreşte, îngrijorată de reacția lui.

— Ţii minte, în camera de lucru, acum două luni, când am fost foarte speriată pentru că n-am folosit niciun contraceptiv...

— Da, sigur. Nici nu-mi dădusem seama că foloseai aşa ceva.

— Ei bine, după aceea, am început să mă întreb dacă a fost chiar aşa o mare greşeală. Că poate ar trebui să nu-l mai folosesc cu tine, dar să-l folosesc în continuare cu el. Căci dacă rămân însărcinată, atunci sunt mai multe şanse să te lase să rămâi cu mine, pentru că aş avea nevoie de ajutorul unui administrator de încredere ca să am grijă de copil. Şi...

Înghite în sec, jenată.

— Şi putem face foarte puţine alegeri. Nu ştiu dacă o să reuşim să fim împreună sau aş putea să te pierd. Dar aşa, n-o să te pierd cu totul.

— Adică a vrut să se întâmple?

— Poţi să mă ierţi?

— De ce-ar trebui să te iert pentru că vrei un copil cu mine?

Ochii îi lucesc printre lacrimi. Clipeşte şi se şterge pe faţă, dar continuă să lăcrimeze, iar ea se teme că ar putea începe să plângă în hohote, îl cuprinde în braţe şi-l ţine strâns, cu o mână pe ceafă şi cu cealaltă mângâindu-l pe umeri, la fel cum o alină şi el pe ea.

— N-am voie să am o familie, spune Philos. Nu pot să spun că sunt tată. Nici măcar bărbat nu sunt. Şi tu vrei să ai un copil cu mine.

Cuvintele lui o săgetează, pentru că ştie că fiecare dintre ele e adevărat.

— Nu ştiu cum de m-ai lăsat gravidă, dacă nu eşti bărbat, spune ea pe un ton relaxat, sperând să-l facă să râdă – şi reuşeşte.

Philos se desprinde din îmbrăţişarea ei, ca s-o poată privi, iar ea îi vede în ochi neliniştea.

— Dar e foarte periculos pentru tine.

— Sute de femei nasc în fiecare zi. Va fi bine.

Amara zâmbeşte, dar şi ei îi este frică. Ştiu amândoi că sute de femei şi mor la naştere. În definitiv, aşa a murit soţia lui, Restituta.

— Va fi bine repetă ea şi se apleacă să-l sărute. Promit. Şi e încă devreme, nici măcar nu se vede. Când va veni vremea, am s-o întreb pe Drusilla de moaşa care a ajutat-o la naşterea lui Primus.

— Dar îţi asumi un risc atât de mare pentru mine...

— Nu, îl întrerupe ea. Nu doar pentru tine. Şi pentru mine. Vreau să am un copil cu un bărbat pe care-l iubesc. S-ar putea să fie singura mea ocazie.

— Cum crezi că o să reacţioneze Rufus? Evident, o să creadă că e copilul lui.

Philos se opreşte, iar Amara îşi dă seama după expresia lui că a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi ea.

— Copilul o să creadă că sunt doar un sclav. N-o să ştie niciodată că sunt tatăl lui. Nu-i putem spune niciodată.

— Dar noi vom şti lucrul ăsta.

Amara încearcă să zâmbească din nou, să pară că nu e supărată, dar îşi dă seama că nu poate – şi dintr-odată începe să plângă în hohote, încât abia mai poate respira. Philos o ia în braţe şi încearcă s-o liniştească, dar nu se poate opri.

— E în regulă, îi spune el în greacă, în timp ce o mângâie pe păr. E în regulă, draga mea. E în regulă.

Când îl aude vorbind în limba ei, chiar dacă o mutilează cu un puternic accent italic. Amara se simte atinsă într-un fel în care latina n-o poate atinge.

— Te iubesc, îi răspunde ea în greacă, plângând în continuare. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Te rog, încearcă să nu mai fii aşa supărată. Va fi bine, îți promit.

— Rufus, spune ea, reuşind în cele din urmă să se controleze suficient de mult încât să-i poată rosti numele clar. Dacă refuză să te lase să ai grijă de copil? Dacă te obligă să te duci cu el?

— N-o va face. Şi orice s-ar întâmpla, promit că am să fac tot ce pot ca să stau cu tine.

Îşi împleteşte degetele cu ale ei.

— Cu amândoi.

Amara dă din cap şi se lasă alinată, dându-i voie lui Philos s-o ducă înapoi în pat. Închide ochii şi îşi impune să se simtă în siguranță, chiar dacă viețile lor depind de capriciile unui bărbat care ține la ea tot mai puțin pe zi ce trece.

Cum oare, saltimbanca asta grăsană a uitat totul? Am luat-o de la târgul de sclavi şi am făcut-o om, nu glumă.

Petronius, *Satyricon*[17]

Amara nu suportă mai uşor mirosul din cârciumă dimineața devreme. Britannica o forțează să mănânce pâine – şi se uită la ea cum mestecă şi dă din cap cu o expresie feroce care probabil ar trebui să fie încurajatoare.

— Nu te mai uita aşa, spune Amara. Îmi taie orice poftă.

— Mai bine decât să-ți fie rău.

— Mai bine uită-te după Fabia.

Stau pe jumătate ascunse în umbra casei scărilor din taverna aproape goală. Vocea lui Nicandrus, care-o conduce zgomotos pe Fabia spre o masă, le dă primul semnal despre prezența bătrânei. Până o aduce după colț şi le vede şi ea, e prinsă în capcană şi nu poate fugi din cauza lui Nicandrus, care agită castronul fierbinte de tocană în spatele ei. Îi face semn să se aşeze, iar Fabia îşi lasă umerii în jos, învinsă.

— Arăți bine, spune Amara când bătrâna se trânteşte de cealaltă parte a mesei.

Britannica zâmbeşte aprobator, dezvelindu-şi gingiile fără dinți.

— Ce frumos din partea ta că ai venit să mă vezi, fata mea.

— Te bucuri de noua ta stăpână? Păcat că nu te-ai gândit să împărtăşeşti fericita veste a logodnei lui Felix.

— Te rog.

[17] Petronius, *Satyricon* LXXIV, ed. cit., p. 133.

Fabia îşi umezeşte buzele, de data asta fără să se atingă de mâncare.
— M-ar fi ucis.
— Victoria s-ar putea să mă coste totul. Puteai să găseşti o cale să mă avertizezi.
— Din cauza lui Felix. Te rog. Viața mea nu valorează nimic pentru el. Iar Paris al meu…
I se frânge vocea.
— Ce-i cu Paris?
— Felix l-a pus să mă spioneze. Propriul meu fiu. Mă rog să nu ştii niciodată cum e.
Amara nu ia în seamă implorările de compasiune.
— Spune-mi ce s-a întâmplat de când s-a întors Victoria.
Fabia începe să mănânce tocana, dar nu cu entuziasmul ei obişnuit.
— A luat-o la noua lui cârciumă ca să sărbătorească. O prezintă peste tot, spunând că e libertă şi nevasta lui.
Bătrâna strâmbă din gură, ca şi cum ar fi gustat ceva amar.
— Tu mă acuzi pe mine. Dar crezi că Beronice nu ştia? Nici ea nu te-a pus în gardă.
Amara simte muşcătura durerii în piept, la fel de greu de digerat ca şi pâinea uscată pe care Britannica a obligat-o s-o mănânce. Au fost vremuri când avea încredere în Victoria şi Beronice, ca în propriile-i surori.
— N-o să dureze, mormăie Fabia, ştergându-şi urmele de tocană de pe bărbie. De fiecare dată se întoarce împotriva ei până la urmă. Sunt convinsă că abia s-a abținut în lunile astea, pentru că ai fi văzut vânătăile.

Amara se gândeşte la parfumul pomezii de pe pielea lui Felix, la părul lucios dat pe spate şi, mai rău, la lăcomia din ochii lui când a prins-o.

— Nu pe Victoria o vrea, spune ea. Deşi mi-aş dori să fie aşa.

— Zice că o să te distrugă, spune Fabia lăsându-şi capul în jos, fără s-o privească pe Amara în ochi. Şi vorbeşte serios.

— Ştiu.

— Îl văd mort înainte.

E prima dată când Britannica spune ceva de când a venit Fabia.

— Ştii câți bărbați au încercat să-l omoare? şuieră Fabia. Ce te face să crezi că o să reuşeşti tu?

— Fabia, te rog, intervine Amara prinzând-o de mână. Nu te învinuiesc că n-ai spus nimic înainte. Dar te implor să-mi spui acum tot ce ştii.

— Are oameni care-ți supraveghează casa.

Fabia vorbeşte atât de încet, încât Amara abia o aude.

— Vrea să mă atace pe mine? Sau să atace casa?

— Victoria îți ştie toate aranjamentele, nu? I s-a lăudat cu asta luni întregi.

— Vrea să le atace pe flautiste?

— Nu pot să fiu sigură.

Fabia îşi trage mâna şi-şi face buzele pungă.

— Doar nu-mi spune mie ce planuri are. Dar aşa lucrează el de obicei. Loveşte mai întâi veniturile unui rival.

— Mulțumesc.

Fabia ridică din umeri.

— Dacă a pus să mă urmărească până aici, sunt deja moartă. Aşa că pot foarte bine să-ţi spun.

Şterge castronul cu ultima fărâmă de pâine, apoi se ridică să plece. Expresia ei, când o priveşte pe Amara, e neiertătoare.

— Ar fi trebuit să-i spui da.

Cartierul i se pare diferit pe drumul de întoarcere. Nu se aşteaptă să vadă pe cineva cunoscut. Nu aşa lucrează Felix. Are o reţea suficient de mare la care să apeleze – ştie că figura celui care o spionează nu-i este familiară. Ori s-ar putea să-i fie foarte familiară: poate vreunul dintre proprietarii de prăvălii cu care se salută în fiecare zi, plătit sau ameninţat ca să dea informaţii.

Dacă n-ar fi Britannica, Amara ar fi şi mai înspăimântată. În timp ce merg una lângă alta, britana e cu mâna pe cuţit şi supraveghează neîncetat împrejurimile. Dar deşi e o luptătoare formidabilă, e singură şi cu siguranţă n-ar putea face faţă unei bande de huligani. Casa, pe măsură ce se apropie de ea, nu mai pare o fortăreaţă invulnerabilă a luxului, aşa cum părea cândva, când Amara tânjea să se retragă aici pentru a scăpa de bordel. Acum priveşte obloanele din lemn de la prăvălia Virgulei şi se gândeşte ce uşor ar fi să declanşezi un incendiu la adăpostul întunericului şi să-i arzi pe toţi de vii în paturile lor.

— Cred că ar trebui să începem să ţinem uşa încuiată tot timpul, îi spune ea lui Juventus după ce se strecoară înăuntru.

— Nu acum. Vine în vizită stăpânul.

Juventus îşi suge dinţii, cântărind-o din priviri din cap până în picioare. Amara ştie că are abdomenul încă

plat, dar Juventus pare fascinat de sânii ei, care nu numai că o dor, dar s-au şi mărit din cauza sarcinii. Portarul deschide gura, cu o expresie lascivă pe faţă, dar apoi o zăreşte pe Britannica şi o închide la loc, păstrând pentru sine orice comentariu avea de gând să facă.

Amara îşi ia harpa şi se aşază în grădină, tulburată de oboseală, dar şi de teamă. Se întreabă dacă şi Rufus s-a săturat, dacă i se pare dificil să fie lângă ea, acum, când tot ce fusese sincer între ei a murit. Măcar a reuşit în cele din urmă să cânte mai bine la instrumentul dăruit de el. Melodia pe care a ales-o curge în ritm cu murmurul fântânii, notele bogate ale harpei răsunând la fel de blând ca picăturile de apă. Îi calmează nervii.

Umbra lui Rufus îi anunţă prezenţa înainte să apară şi el în lumina soarelui. Se salută din priviri, dar el nu se apropie, rămânând o vreme s-o privească. Amara îşi dă seama după chipul lui că-i place cum cântă şi prelungeşte melodia cât poate de mult, repetând refrenul final, până când notele se sting şi nu mai rămâne decât freamătul apei.

Rufus se aşază lângă ea.

— Foarte frumos.

Amara îşi lasă capul în jos, aşteptându-se s-o sărute, dar n-o face.

— Philos mi-a spus că Victoria l-a adus pe codoş aici.

— Îmi pare foarte rău, şopteşte ea. Nu mi-am dorit niciodată să te pun într-o situaţie jenantă.

N-o să mai pună piciorul aici niciodată, îţi promit.

— Te-am avertizat în legătură cu ea. N-ar fi trebuit s-o cumperi.
— Ai avut dreptate. Îmi pare rău.
— O asemenea curvă mincinoasă ar spune orice.
Rufus o urmăreşte cu coada ochiului, încercând să-şi dea seama ce ştie sau crede ea.
Amara îşi acoperă faţa cu mâinile.
— Victoria a spus cele mai îngrozitoare minciuni. N-am suportat s-o aud cum te insultă. Te rog, iartă-mă că am avut încredere în ea; mi-e foarte ruşine.
Îl vede printre degete cum se relaxează. Rufus o cuprinde cu braţul, iar ea se cuibăreşte lângă el. Apoi o sărută, cu mâinile mai puţin blânde, iar ea îşi dă seama că el caută un alt fel de alinare.
După aceea, e neobişnuit de afectuos. Stau întinşi pe canapea în camera ei, iar Rufus o ţine strâns, ca întotdeauna. Amara ştie că l-a satisfăcut. Profită de orice ocazie pentru a-i oferi plăcere, deşi trupul ei a devenit atât de sensibil, încât uneori nu-i place nici măcar când o atinge Philos.
— Ţin minte prima dată când am făcut dragoste în casa asta, spune Rufus, mângâind-o leneş pe spate.
Şi Amara îşi aminteşte. Uluirea ei faţă de tot ce făcuse el, recunoştinţa atât de copleşitoare, încât părea dragoste. Şi Philos, stând în umbră când Rufus a ridicat-o în braţe. Îşi aduce aminte foarte clar prezenţa lui din momentul acela. Simţea oare ceva pentru el, chiar şi atunci? Se întoarce să-l sărute pe Rufus, să-i spună că-l iubeşte, dar în clipa aceea vede vinovăţia din privirea lui. Nostalgia lui pentru o relaţie despre care

ştie că s-a încheiat. O cuprinde frica, iar cuvintele îi ies fără să le mai poată controla.

— Sunt gravidă.

— Ce?

Şocat, Rufus aproape că o dă jos de pe canapea.

Ce-i drept, nu aşa avea de gând să-i spună.

— Sunt însărcinată cu copilul tău.

— Cum? Când?

O priveşte îngrozit, cu ochii mari ca o mască de actor.

Amara coboară privirea, mototolind între degete ţesătura tunicii pe care şi-a dat-o jos.

— N-am mai sângerat de două luni. N-am vrut să te alarmez, căci nu eram sigură.

— Să mă alarmezi? izbucneşte Rufus. Habar n-ai ce prost e momentul ăsta! Nu puteai alege unul mai prost de-atât!

— Îmi pare rău.

Îşi trage tunica pe ea ca să se acopere şi-şi strânge protector braţele în jurul abdomenului.

— N-am vrut să te supăr.

Rufus trage adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

— N-ar fi trebuit să ţip. Dar nu e... ideal.

— Nu mă aştept să recunoşti copilul. Nu oficial. Dar speram să nu te supere atât de tare.

— Sigur că nu-l pot recunoaşte! Tata ar fi peste măsură de furios dacă aş începe să mă plimb cu un bastard grec peste tot.

Se apleacă, de parcă i s-ar fi făcut greaţă.

— Acum două zile m-am logodit. Şi acum, asta.

— Eşti logodit?

— Familia miresei e foarte tradiționalistă.

Rufus nu face niciun efort să-i menajeze sentimentele.

— Sunt convins că vor fi peste măsură de bucuroşi că scumpa lor fiică se căsătoreşte cu un bărbat care tocmai şi-a lăsat gravidă concubina.

— Dar probabil ştiu că ai o amantă.

— Nimănui nu-i pasă că un bărbat are câteva iubite înainte să se însoare. Au tolerat până şi nebunia mea cu tine de Floralia. Dar nu genul ăsta de necuviință.

Rufus şi-a prins capul în mâini, încă aplecat peste canapea. Amara îl mângâie şovăitor pe spate, iar când vede că n-o îndepărtează, începe să-i maseze cu blândețe umerii.

— Îți promit că n-o să îngreunez situația, spune ea cu glas dulce. Nu vreau să-ți aduc ruşine, n-am vrut niciodată. Pot să trăiesc în linişte cu Julia. Nu trebuie să plăteşti mult, doar cât să supraviețuiesc. Philos ar fi un servitor potrivit să aibă grijă de copil şi să-l educe. În afară de asta, n-am nevoie să te deranjez câtuşi de puțin.

Rufus oftează, cu umerii căzuți.

— Eşti o fată bună. Iartă-mă dacă am zis ceva rău.

Se opreşte şi o lasă să-i maseze umerii.

— Presupun că ar fi o cale să limităm problemele.

Amara e disperată să-l forțeze şi mai mult, să-l facă să-i promită că i-l dă pe Philos, dar încă nu poate atrage atenția prea mult asupra acestei părți a planului ei.

— Mă mut oricând vrei tu.

— Nu vreau să te dau afară.

Rufus pare în sfârşit jenat. Se ridică în capul oaselor şi-i îndepărtează mâinile de pe spatele lui.

— Nu-i aşa mare grabă.

Când se uită la ea, în ochii lui se citeşte o parte din blândeţea pe care Amara şi-o aduce aminte din primele zile.

— Presupun, cel puţin, că asta i-ar dovedi tatei că pot să-i dau un moştenitor. Aşa că nu-i totul chiar atât de rău.

Oftează din nou, mai adânc de data asta.

— Credeam doar că ştii să fii atentă la genul ăsta de lucruri.

— Nimic nu funcţionează perfect, spune Amara, destul de sinceră.

Rufus îi priveşte abdomenul, iar ea se întreabă dacă o să întindă mâna s-o atingă, dacă o să-şi pună mâna pe pielea ei aşa cum face Philos. Aseară, a adormit în timp ce Philos o ţinea în braţe, liniştită de căldura gestului. Acum e încordată, aşteptând să vadă ce va face Rufus. Şi simte o uşurare când îi întoarce spatele şi-şi ia tunica de pe podea.

Se îmbracă şi Amara, acoperind trupul de care Rufus tocmai s-a bucurat, incapabilă să alunge o senzaţie tot mai puternică de ruşine.

— Nu-i nevoie să te scoli.

Rufus ridică mâinile ca s-o împiedice să-l îmbrăţişeze.

— Şi nu-i nicio grabă. Însă poate ar fi bine să stai de vorbă cu Julia. Doar ca să vezi când se eliberează unul dintre apartamentele ei.

Rufus pleacă, iar ea îşi trage picioarele pe canapea şi se încolăceşte ca să ocupe cât mai puţin spaţiu. N-a

simțit euforia la care se aştepta când Rufus n-a obiectat la ideea de a-l lua pe Philos. În schimb, sentimentele ei sunt mai apropiate de tristețe, ştiind că se vor simți mereu amenințați, că n-or să-şi poată afişa niciodată relația, că viețile lor vor fi unite doar de o urzeală firavă de minciuni.

Foarte adevărate, în orice caz, sunt aceste cuvinte
ale lui Kallimachos:
„Totdeauna celor mici zeii le dau lucruri mici".
Artemidoros, *Carte de tălmăcire a viselor*[18]

Amara n-a mai stat niciodată cu Phoebe şi Lais în tabliniu. N-a fost nevoie de o asemenea formalitate şi probabil nici nu vrea să-şi aducă aminte de Felix, să simtă ecoul poziției lui de codoş. Cele două femei stau în picioare una lângă alta, privind-o pe Amara peste masa de lucru. Lais pare prudentă, iar Phoebe, speriată.

— Am anulat toate spectacolele, inclusiv petrecerea de diseară, le anunță ea. Riscul e prea mare pentru voi.

Phoebe răsuflă uşurată, însă Lais se crispează, pentru că înțelege implicațiile.

— Vom fi vândute?

---

[18] Artemidoros, Carte de tălmăcire a viselor, IV.84, ed. Cit., p. 265.

Amara o vede cum o strânge mai tare de mână pe Phoebe.
— Nu. Dar o să trebuiască să plecați din casă. Drusilla o să vă ia în casa ei nouă de lângă port. Patronului ei îi place muzica, iar ea crede că e o gospodărie suficient de mare ca să aveți loc amândouă.
Amara nu adaugă ce i-a mai zis Drusilla: *Dacă nu, le vând.*
— Îmi pare foarte rău. Sperasem că ați putea să lucrați mai mult pentru mine, că o să vă puteți chiar găsi patroni.
— Ca tine.
Lais zâmbeşte, însă Amara îi citeşte antipatia în ochi.
Ura lui Lais n-o înfurie; doar o trage şi mai mult în trecut. Se uită la femeile din fața ei, femeile pe care le-a vândut atâtor bărbați, şi se vede pe ea şi pe Dido stând în fața lui Felix.
— Mă rog la Palas Atena, patroana Aticăi, să nu fiți niciodată separate.
Se întoarce într-o parte, ca să nu-i poată vedea şi ele emoția, şi le face semn că pot pleca.
— Josephus o să vină să vă ia după-amiază.
După ce ies. Amara nu se mişcă din scaun. Priveşte drept în față, la porumbeii pictați pe pragul de sus al uşii, care tremură când clipeşte să-şi alunge lacrimile. Cufărul de sub fereastra dormitorului ei devine o formă întunecată, ca o siluetă ghemuită pe podea.
— Victoria, spune ea cu voce tare în camera goală.
Lacrimile îi şiroiesc pe obraji – le şterge. I-ar fi mult mai uşor dacă ar putea s-o urască pe prietena ei, în loc să simtă această durere nesfârşită, profundă.

Philos încă vine în camera ei noaptea, în taină, atraşi acum unul de altul mai mult de teamă decât de pasiune. Stau îmbrăţişaţi în pat, cu spatele lipit de perete, repetând aceeaşi discuţie pe care-au avut-o de atâtea ori.

— Nu pot să valorez prea mult, cu asta, şopteşte Philos, arătând spre locul unde, sub tunică, se află semnul înfierării. N-ar putea să mă vândă nicicând la o licitaţie publică. Felul ăsta de semn scade mii din valoarea unui sclav. Cred că ar trebui să mă ceri ca dar.

— Însă atunci n-ar exista nicio dovadă că nu-i mai aparţii lui, nu? Ceea ce ar face să-mi fie mai greu să te eliberez...

— Oricum n-ai putea să mă eliberezi mulţi ani de acum încolo. Ar bate prea tare la ochi.

— Dar dacă nu te eliberez, atunci ce rost mai are?

— Ideea e că aş putea fi cu tine; aş putea fi tată. Pentru mine, e mai important decât să fiu liber. Copilul schimbă totul. Amara.

— Rufus n-are cum să refuze, nu-i aşa?

Amara i-a pus aceeaşi întrebare de sute de ori.

— Nu pare să-l deranjeze ideea să vii să ai grijă de copil; nu m-a refuzat atunci. Sigur trebuie să fie de acord. Trebuie să accepte. *Trebuie.*

— Nu te necăji, spune Philos, cuprinzând-o cu braţul şi trăgând-o lângă el. Nu-i vina ta, orice-ar face el.

Cuvintele lui Philos nu reuşesc s-o liniştească. Când se agaţă de el, simte cum panica îi cuprinde tot trupul, ţintuind cu privirea umbrele de dincolo de umărul lui. Niciunul dintre ei nu valorează prea mult decât unul

pentru celălalt – şi totuşi, asta nu înseamnă că au mai multe şanse să scape neobservați sau nepedepsiți. Amara n-a mai simțit o asemenea neputință zdrobitoare de când era şi ea în sclavie şi, deşi se simte ruşinată, uneori şi-ar dori să nu-l iubească pe Philos, să nu fie nevoită să se confrunte cu consecințele faptului că a ales un bărbat care nu e liber.

Dimineață, se întoarce spre locul unde stătuse el întins, deşi ştie că partea aceea a patului va fi goală. Întinde mâna şi pune palma pe pătura rece. Probabil se apropie zorii. Camera e încă întunecată; doar cântecul păsărilor îi spune că nu mai e noapte. Aude scrâşnetul uşii din față când o deschide Juventus, un sunet familiar, liniştitor. Închide ochii şi speră să adoarmă la loc, apoi îi deschide larg, când îl aude pe Juventus strigând.

Simte dalele reci sub picioare. Îşi trage peste cap o tunică şi se năpusteşte afară din dormitor. Martha o aşteaptă, cu ochii măriți de teamă. Pornesc împreună în fugă prin atrium, spre uşă. Juventus nu mai țipă; stă alături de Philos şi vorbesc pe un ton scăzut şi insistent.

— Ce s-a întâmplat?

Amara se uită când la unul, când la celălalt.

— În prag, spune Philos. Nu te uita...

Dar Amara se grăbeşte deja spre uşă. Vede spatele britanei; femeia e îngenuncheată, aplecată asupra unei forme de pe trotuar. Amara mai face un pas, apropiindu-se.

Fabia. Bătrâna a fost aruncată în stradă, întinsă peste pragul Amarei, într-o parodie grotescă de câine de pază.

E nemişcată. Lângă ea, cineva a scris un mesaj. *Infelix.* Ghinionistă.

Amara aruncă o privire într-o parte – prăvălia Virgulei e închisă, strada e tot pustie – şi şterge scrisul cu talpa.

— E...?

— Înăuntru, şuieră Britannica. O aducem înăuntru. Ajută-mă.

Juventus, Britannica şi Philos o duc pe Fabia înăuntru; nu vorbeşte nimeni. În locul unde a stat bătrâna, pe trotuar, rămâne o pată de un roşu-închis. O întind în atrium, iar Amara se lasă în genunchi lângă ea şi o apucă de încheietură.

— Trăieşte, şopteşte ea.

— Trebuie să oprim sângerarea.

E Martha, care stă lângă ea.

— Dezbrăcați-o. Lăsați-mă să-i bandajez rana.

Amara se uită fix la servitoarea ei, surprinsă de calmul, de neînfricarea ei.

— O dezbrac eu, spune Amara. Adu nişte vin. Şi vezi ce găseşti ca să putem folosi în loc de bandaj.

Martha pleacă în grabă din atrium, în timp ce Amara se apleacă mai aproape de fața bătrânei.

— Fabia, mă auzi?

Femeia nu pare conştientă, însă Amara îi vorbeşte în continuare ca şi cum ar putea s-o audă.

— O să-ți scoatem hainele. Dacă se rup, am să-ți dau altele noi.

Britannica îi întinde un cuțit. Tatăl Amarei a fost doctor, însă cunoştințele ei despre cum se tratează o rană gravă sunt vagi. Îi tremură mâinile când sfâşie tunica subțire îmbibată de sânge.

Trupul Fabiei e atât de murdar, încât Amara nu găseşte imediat sursa hemoragiei. E o tăietură adâncă pe braţ, din care încă mai curge sânge. Martha s-a întors şi-i întinde Amarei o carafă cu vin. Amara toarnă vin peste rană şi apasă pielea pentru a desprinde marginile tăieturii, iese şi mai mult sânge, amestecat cu vin, iar Fabia geme de durere.

— Paris...

Amara îngheaţă. Nu ştie dacă Fabia îl strigă pe băiatul ei sau îl numeşte pe omul care a atacat-o.

— Eşti în siguranţă, şopteşte ea, în timp ce bătrâna îşi pierde iarăşi cunoştinţa.

În genunchi, Martha cercetează tăietura, vorbind încet, ca pentru sine, în ebraică, încruntată, ca şi cum ar încerca să-şi aducă aminte.

— Cred că a pierdut prea mult sânge, îi spune ea Amarei. Dar am să încerc.

Cu aceleaşi degete aspre cu care îi aranjează Amarei părul, servitoarea sfâşie o bucată de pânză şi o înfăşoară în jurul braţului Fabiei, deasupra tăieturii, apoi ia o lingură de lemn pe care a adus-o probabil de la bucătărie. Răsuceşte pânza cu lingura pentru a strânge legătura, care pătrunde adânc în carne. Bătrâna geme din nou.

— Te ajută, o asigură Martha. Am s-o slăbesc mai târziu.

Când garoul e fixat, începe să sfâşie restul pânzei şi bandajează rana de jur împrejur, până când nu mai curge sânge.

— Cât de des ai făcut aşa ceva?

Amara o priveşte pe Martha, urmărindu-i mişcările rapide şi brutale.

— De mai multe ori decât mi-aduc aminte, înainte să fugim la Masada. Şi după aceea, crezi că oamenii mei au stat cu mâinile în sân şi au aşteptat să-i omoare romanii, ca pârşii în borcan? Au preferat să moară decât să se predea. Să mă ierte Dumnezeu pentru laşitatea mea!

Martha ridică privirea şi, pentru prima dată, Amara o vede. Nu pe servitoarea deznădăjduită şi tăcută, târâtă sute de kilometri prin lume ca să slujească, ci pe femeia care trebuie să fi fost cândva şi al cărei nume Amara nici măcar nu-l cunoaşte.

— Întreabă-l pe amiralul flotei despre brutalitatea soldaților Romei, dacă nu mă crezi pe mine. Întreabă-l de ce din Ierusalim n-a mai rămas decât cenuşa.

Pe chipul Marthei se citeşte aversiunea. Amara îşi aduce aminte de ea slujindu-l pe Plinius în casa asta, cum stătuse lângă el când gusta mâncarea, fără să arate în vreun fel ce trebuie să fi simțit. Poate că e un noroc că servitoarea nu l-a otrăvit.

— Eu te cred, spune Britannica şi se ghemuieşte lângă Martha.

Cele două sclave se uită una la alta.

— Fabia o să trăiască?

Martha mângâie părul bătrânei, mai blând decât a atins-o vreodată pe Amara.

— Dacă da, va fi doar prin voia lui Dumnezeu cel Atotputernic.

— Trebuie s-o mutăm într-un pat, spune Amara întorcându-se către Philos şi Juventus. O puteți duce în camera Victoriei?

Bărbații o ridică cu grijă pe Fabia şi o cară cu trudă pe scări, iar Juventus înjură încet când aproape că se poticneşte.

— Ar fi fost mai aproape s-o ducem aici, spune Martha arătând spre camerele Amarei, unde ştiu cu toții că se află canapeaua.

— Rufus, răspunde Amara. Nu vreau să găsească nicio urmă.

Slujitoarea încuviințează din cap.

— N-o să spun nimic, o asigură vorbind încet. Martha se uită la Amara, apoi la Britannica.

— Nu pentru voi. Nu pentru bătrână. Ci pentru că lor nu le datorez nimic.

Amara e alături de Fabia când bătrâna moare în cursul nopții, iar Philos stă lângă ea. Fabia nu şi-a mai recăpătat cunoştința. Numele fiului ei, rostit în atrium, e singurul cuvânt pe care l-a spus înainte să treacă în lumea cealaltă.

— Felix trebuie să-şi fi dat seama că a vorbit cu mine când Phoebe şi Lais nu s-au mai dus la Cornelius, şopteşte Amara, încă ținând mâna Fabiei, chiar în timp ce pielea i se răceşte.

— Nu poți să te învinovățeşti. Felix oricum urma să atace.

Amara nu spune nimic. Se simte vinovată pentru Fabia, pentru ce-a obligat-o să spună, şi totuşi ştie că nu i-ar fi fost mai uşor să o vadă pe Phoebe sau pe Lais zăcând în locul ei. Durerea îi arde ochii.

— Victoria.
— Victoria n-avea de unde să ştie ce-o să facă Felix.
— Poate că nu.
Amara îi aşază Fabiei mâinile pe pieptul scobit şi se apleacă s-o sărute pe frunte. N-a iubit-o, nu aşa cum le iubise pe celelalte femei de la Sălaşul Lupului, şi totuşi a ținut la ea. E dureros să ştie că viața grea, brutală a Fabiei s-a sfârşit aşa, cu şi mai multă suferință. Se roagă la toți zeii să n-o fi ucis chiar fiul ei, ca Fabia să-i fi rostit numele lui Paris ca alinare. Îi scapă un suspin, iar Philos îi pune mâna pe spate.
— O să trimit după cineva să-i ducă dimineață trupul în afara zidurilor oraşului, spune el. O putem incinera. Spiritul ei va fi împăcat, mai mult decât a fost vreodată în timpul vieții.
— Îți mulțumesc.
Amara se sprijină de el, iar Philos o cuprinde cu brațul.
— Trebuie să plecăm din casa asta. Va fi mai sigur în complexul Juliei. Cu toți paznicii pe care-i are. E mult mai bine apărat decât aici.
— Ştiu.
Rămân împreună în tăcere, privind-o pe femeia decedată. Lămpile cu ulei aşezate pe masa de lângă pat îşi aruncă lumina tremurătoare peste trupul nemişcat, acum o masă fără simțire de pânză şi umbre. Moartea nu pare o prevestire de rău augur. Dar este motivul pentru care Amara va trebui să-l cheme pe Rufus, să-i pună în sfârşit întrebarea pe care ea şi Philos au discutat-o de atâtea ori. În câteva zile, Philos ar putea fi lăsat să plece. Sau ar putea fi despărțiți.

Căci râurile seamănă, pe de o parte, cu stăpânii
şi cu judecătorii, pentru că acţionează
de sine stătător şi după voia lor.

Artemidoros, *Carte de tălmăcire a viselor*[19]

Casa cu uşa de aur e cea mai frumoasă în lumina caldă a începutului de septembrie, însă acum, când Amara ştie că va pleca, locul pare mai puţin concret, ca şi cum clădirea însăşi n-ar fi cu mult mai reală decât picturile de pe zidurile ei.

E trimis mesajul prin care e chemat Rufus. Amara se plimbă prin casă, încercând să se hotărască unde-i mai bine să-l primească. Fiecare încăpere e legată de câte o amintire dificilă. Până la urmă, se decide să-l primească în grădină. Din cauza emoţiei, mâinile îi tremură prea tare pentru a mai putea cânta la harpă, aşa că se aşază, cu inima bătându-i nebuneşte, şi aşteaptă.

— M-ai chemat.

Când Rufus vine spre ea. Amara se ridică. Se vede o urmă de căldură pe chipul lui, însă îi priveşte atent trupul. Poate speră să fi pierdut sarcina.

[19] Artemidoros, *Carte de tălmăcire a viselor*, 11.27, ed. Cit., p. 144.

— Am vorbit cu Julia, îi spune când vine să se aşeze pe bancă lângă ea. M-am gândit că e mai bine să mă mut cât mai repede. Fără prea mare agitație.

Rufus încuviințează din cap.

— Ar fi cel mai bine. Nu cred că mai pot veni să te văd aici. Cu atât mai puțin când starea ta o să devină evidentă.

Îi ia mâna şi-i mângâie degetele.

— Îmi pare rău că trebuie să se încheie, vrăbiuța mea. Îți jur că n-am iubit nicicând o femeie aşa cum te-am iubit pe tine.

Şi vocea Amarei tremură de emoție, deşi nu pentru bărbatul care-o ține de mână.

— Am să te iubesc întotdeauna. Şi de-aceea ştiu că trebuie să-ți acord libertatea.

Amara suspină, eliberată de groaza, vinovăția şi durerea adunate.

— Hai, draga mea, o alină Rufus, probabil mulțumit că este obiectul unei asemenea dureri. Doar ştii că o să am grijă de tine şi de acum încolo. Nu aşa. Însă n-am să permit să suferiți tu sau copilul.

Amara îi strânge mâna.

— Nu te merit.

— O să-i plătesc Juliei chiria pe un an. Şi o mică alocație pentru tine.

Amara aşteaptă să audă suma, însă Rufus nu dă alte detalii şi nu-l poate presa acum, când totul depinde de următoarea ei întrebare.

— Mă gândeam, spune ea, cu inima bătându-i foarte tare, n-aş putea să-l iau pe Philos să mă ajute să am grijă de copil? Este educat şi ştiu că e de încredere,

ceea ce va conta foarte mult atunci când am să fiu singură.

— Cred că nu-i o idee rea. Ştii că a avut grijă şi de mine în copilărie?

Amara clatină din cap, ca şi cum ar fi o informaţie nouă pentru ea.

— Ţi-l împrumut bucuros o vreme, deşi tot o să am nevoie de el câteva ore pe săptămână, ca şi înainte.

Speranţa care-i încolţise în suflet se prăbuşeşte, transformându-se în panică.

— Să mi-l împrumuţi?

Vorbeşte ca şi cum ar fi rămas fără suflare.

— Nu poţi... nu poţi să mi-l dăruieşti?

— Vei lua cu tine multe dintre darurile mele, toate bijuteriile. Şi mai e şi o alocaţie. Sau n-ai încredere în mine?

— Sigur că am încredere! Mă gândesc doar că s-ar putea să am nevoie de el vreme de câţiva ani – durează mult să educi un copil. Şi nici nu cer aşa mult, doar un sclav.

— Nu e doar un sclav, izbucneşte Rufus exasperat. Ştie toate afacerile familiei, de mulţi ani. Philos probabil face într-o oră mai multă treabă decât alţi trei slujitori într-o zi întreagă.

Amara îl ştie pe Rufus de suficient de multă vreme ca să-şi dea seama când a luat o hotărâre, când e pe punctul să-şi piardă răbdarea, dar e prea disperată ca să renunţe.

— Te rog, iubitule...

Încearcă să zâmbească.

— Ar însemna foarte mult pentru mine. E ultimul dar pe care am să ți-l mai cer vreodată, adaugă ea şi-i sărută degetele.

— Era o vreme când nu cereai daruri.

Rufus îşi trage mâna şi o priveşte cu dezgust.

— Când ne-am cunoscut, nu cereai nimic – te mulțumeai doar să mă iubeşti. Sau cel puțin aşa părea.

— Te rog…

Îi este imposibil să-şi ascundă urma de isterie din glas.

— Te rog, fă-o pentru mine.

— Se vede cu ochiul liber ce vrei. Chiar crezi că nu ştiu despre ce e vorba?

Se ridică, iar Amara se uită la el, simțind cum o sufocă teroarea.

— Crezi că poți să-l ții pe Philos câțiva ani şi după aia să-l vinzi, nu? Fiindcă, dacă e atât de important pentru afacerea mea, trebuie să valoreze ceva. Ei bine, îmi pare rău că-ți stric socotelile, dar e înfierat. N-ai obține mai nimic pe el.

Amara e copleşită de panică. Se agață de Rufus şi-l trage de braț.

— Nu vreau să-l vând! Te rog, dacă asta crezi, o să-l cumpăr de la tine sau o să semnez un contract. Vreau doar să aibă grijă de copil. Te implor. Te rog.

— Am zis doar că poți să-l împrumuți! izbucneşte Rufus. Şi cu asta am terminat, nu-mi pune răbdarea la încercare.

Amara se simte nesigură pe picioare – se aşază la loc. Grădina se încețoşează, iar vuietul din capul ei acoperă

bătăile inimii. Se agață de bancă şi se apleacă, încercând să nu leşine.

— Înțeleg starea ta, ideile şi dispozițiile bizare pe care le poate da femeilor.

Glasul lui Rufus e mai blând.

— Nu vreau să mă cert, vrăbiuța mea.

Amara îl simte aşezându-se iarăşi lângă ea. Începe s-o mângâie pe spate, făcând-o să se crispeze.

— Hai să nu stricăm ultimele zile pe care le mai avem împreună.

Amara ştie că trebuie să se controleze, să se forțeze să se îndrepte şi să zâmbească, să-i mulțumească pentru generozitate. Dar nu poate nici să se mişte, nici să vorbească.

— Bine, atunci.

Îl aude oprindu-se după ce se ridică şi ştie că stă lângă ea, dar îşi ține ochii strâns închişi şi capul între mâini. Paşii lui se aud apoi, grei şi nervoşi, în timp ce iese din grădină.

Fântâna continuă să susure blând mult timp după plecarea lui Rufus. Amara rămâne acolo unde a lăsat-o. La un moment dat simte mişcarea aerului produsă de apropierea altcuiva şi căldura unei mâini pe umăr, şi ştie că Philos e în fața ei. Îl simte lăsându-se pe vine. Dacă ridică privirea, chipul lui va fi în dreptul ochilor ei.

— Amara.

Nu răspunde.

— Am auzit cât de mult te-ai străduit.

Philos îi ridică bărbia cu degetele. Resemnarea de pe chipul lui e ca muchia rece a unei lame ce-i împunge inima.

— Nu-i totul pierdut... am putea avea câțiva ani împreună. Mulți nici măcar nu pot spera la aşa ceva...

— Nu-i destul, spune ea, încercând cu greu să-şi facă auzită vocea.

— Asta-i tot ce avem.

Philos întinde mâna să-i mângâie fața, însă Amara nu reacționează. Nu se poate gândi decât la cât de tare l-a dezamăgit. Nici chiar riscul cumplit pe care şi l-a asumat cu trupul ei, cu viața ei, n-a făcut decât să le cumpere câțiva ani. El o sărută pe frunte, niciunuia dintre ei nepăsându-i cine i-ar putea vedea.

— Orice timp pe care-l am împreună cu tine înseamnă mai multă fericire decât mi-am imaginat vreodată.

Undeva, sub straturile sufocante de vinovăție, Amara simte tăişul ascuțit al furiei sale.

— Nu-i destul, repetă ea. Cum poți să-i spui fericire? O viață pe jumătate, tot timpul pe ascuns, în umbre, totul depinzând de bunăvoința unui bărbat care ne-ar putea distruge oricând ar vrea.

— Viața mea n-a fost niciodată altfel.

Amara ştie că-i adevărat. Convingerea ei că-l poate elibera pe Philos şi poate păcăli soarta a doua oară pluteşte între ei, lipsită de substanță ca un fum. Philos îi ia mâinile.

— Îmi pare rău. Am încercat să te avertizez.

Philos e în continuare ghemuit lângă ea, iar sentimentul de vinovăție care se citeşte pe chipul lui o îndurerează mai mult decât orice.

— N-are pentru ce să-ți pară rău.
Ea îi strânge şi mai tare degetele.
— Putem încerca din nou. Ar putea să dureze câțiva ani, dar nu renunț. N-o să am odihnă până nu vei fi liber, chiar dacă va trebui să renunț la tot ce am.

***

Amara e în atrium, alegând acelaşi loc unde a stat cândva cu Dido şi a privit alături de ea cum e pusă la punct casa. Acum, e golită. Majoritatea mobilei a fost deja luată; toate camerele de sus au rămas pustii, canapelele din sufragerie au fost luate. Rufus s-a oferit să-i împrumute o parte din mobilă ca s-o ia în apartamentul Juliei, însă noul loc e atât de mic, încât cea mai mare parte nici n-ar încăpea.
Martha a plecat deja, întorcându-se în gospodăria lui Rufus, împreună cu masa de alamă, sfeşnicele şi oglinda de argint. Amara îi priveşte pe Britannica şi pe Philos cum duc ultimii ei saci prin atrium şi-i lasă jos cu grijă lângă uşă. După ce pleacă toți trei, Juventus va rămâne în casă singur, s-o păzească de hoți până ajung noii chiriaşi, după care se va întoarce şi el în slujba lui Rufus.
Amara ridică privirea. Pătratul de cer lasă să intre lumina şi căldura soarelui de septembrie. De aici, văzduhul pare imposibil de mult deasupra ei. Un stol de vrăbii trece pe deasupra, mici săgeți negre pe fondul albăstruiul plin de viață, iar ea se gândeşte la Plinius, când a comparat-o cu păsările care nu pot cânta în captivitate. Casa asta a fost un rai în comparație cu

bordelul, însă Amara începe să creadă că n-o să fie niciodată liberă.

— Gata?

O strigă Britannica, nu Philos.

— Cred că o să mai arunc o privire în grădină, răspunde Amara, surprinsă de cât de calmă îi sună vocea.

Se îndreaptă spre lumină, recunoscătoare că nici Britannica, nici Philos nu se oferă s-o însoțească.

Dogoarea o loveşte înainte să iasă la soare. Păşeşte pe pietrele înfierbântate. Flori albe, galbene şi purpurii îşi deschid petalele în grădina aranjată împreună cu Philos, iar aroma lor îndulceşte aerul, aducându-i aminte de casa tatălui ei. E tristă că lasă în urmă plantele de care a avut atâta grijă, dar nu ele sunt motivul acestei ultime vizite. Amara ridică ochii spre Dido. Pictorul, Priscus, a făcut o treabă fără cusur, şi totuşi Amara regretă pentru prima dată că şi-a imortalizat prietena într-un mod atât de brutal. Aude în minte glasul Victoriei, îşi aminteşte cum şi-a întors privirea îngrozită. Ce-ai făcut?

Soarele e arzător şi o bate drept în creştet, însă Amara nu se mişcă. Se uită la Dido, încercând să facă abstracție de scena morții pe care a pictat-o în jurul ei. Ce puțin îi pasă acum de răzbunarea împotriva lui Felix! Ca şi cum ar fi contat vreodată. Ca şi cum ar fi putut-o aduce pe Dido înapoi. Amara îşi duce mâinile la abdomen, care abia începe să dea primele semne de împlinire. Se roagă la zeița Diana, sub înfățişarea prietenei sale, cerându-i protecție pentru copilul ei, pentru Britannica şi pentru Philos. Pentru oamenii

care, pentru ea, înseamnă mai mult decât libertatea, mai mult chiar decât viața ei.

Amara îi întoarce spatele lui Dido pentru ultima dată, iar când intră în umbra atriumului nu se mai aud decât murmurul fântânii şi zgomotul paşilor ei. Se duce la uşă, lângă Philos şi Britannica. O însoțesc amândoi până la complexul Juliei, după care se întorc să-i ia lucrurile. Britannica nu vrea să rişte un atac din partea lui Felix când sunt cu mâinile ocupate.

Amara îi dă o monedă lui Juventus, îndesându-i-o în palmă.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai slujit.

Juventus se uită să vadă cât a primit, îi mulțumeşte dând din cap, apoi pune moneda la centură. Între ei n-au fost sentimente de iubire, dar până la urmă nici prea mare animozitate. Portarul trece pe lângă Amara ca să îndeplinească ultimul act al serviciului său. Deschide zăvoarele, metalul răzuind lemnul, după care trage uşa, lăsând să intre lumina şi zgomotul străzii. Amara, Britannica şi Philos păşesc pe trotuar. Pentru o clipă. Amara e vrăjită de zarvă şi cercetează trecătorii, căutându-i din priviri pe Felix sau Paris. Nici urmă de ei, dar asta nu înseamnă că e în siguranță. Se gândeşte la Fabia, cum zăcea sângerând chiar pe pietrele unde stă ea acum, şi se înfioară.

Se întoarce să mai arunce o ultimă privire în casa ei, dar nu vede decât uşa răsucindu-se spre ea. Aude zăvorul tras pe dinăuntru. Tăbliile de lemn se ridică, imposibil de înalte, cu pielea lor de aramă formată din ținte, impenetrabilă ca orice zid. Timpul ei în casa cu uşă de aur s-a încheiat.

Anul 76 e.n.

NOMINALIA

Păcatul e dulce, Iar să-l ascunzi cu gândul la ruşine e amar,
Mi-s mândră că suntem împreună, fiecare pe măsura celuilalt.

Sulpicia, poetă romană

Încăperea e mică şi întunecată. Lumina iernatică se strecoară printre obloane, care lasă să intre zgomotul străzii de dedesubt. Amara simte o apăsare familiară pe stomac, iar copilul se mişcă. Îşi pune mâna pe pielea întinsă, întrebându-se dacă flinta dinăuntru simte răspunsul apăsării degetelor ei. Sarcina a fost o sursă se surprize neplăcute, energia pe care înainte o considera de la sine înțeleasă fiind acum epuizată de viața care creşte în ea.

Aude zgomote din camera de dedesubt. Probabil că s-a întors acasă Britannica, aducând pâinea din dimineața

asta. Se sprijină într-un cot ca să mai uşureze încordarea şi se ridică din pat. Acum are o burtă enormă, o presiune constantă asupra cutiei toracice. Zgomotul şi aerul îngheţat de februarie năvălesc în cameră când deschide obloanele. Se uită în strada aflată mult mai jos, creştetele oamenilor care trec pe dedesubt părându-i ca nişte peşti într-un pârâu. Un vânzător ambulant ţipă la intrarea în Băile lui Venus, vârându-şi mărfurile în faţa oricui trece destul de aproape. Amara se retrage în umbra dormitorului, traversează podeaua de lemn şi coboară cu grijă treptele.

Britannica îşi face de lucru la mangalul mic din colţ, încălzind apa pentru licoarea lor zilnică de mentă fierbinte şi miere. Ridică privirile spre Amara.

— Cum e Luptătoarea?

Amara e amuzată de pasiunea ei pentru copil, de convingerea infailibilă a britanei că poartă în pântec un războinic.

— Dă din picioare, răspunde ea în timp ce se aşază pe un taburet.

— Bine.

Britannica se aşază lângă ea, punând două căni aburinde pe măsuţa de lemn.

— L-am auzit pe Philos plecând devreme, înaintea zorilor.

— Lucrează pentru Julia în dimineaţa asta. A vrut să-i termine registrele înainte să trebuiască să se ducă la Rufus.

— Noroc că-l plăteşte.

Amara îi aruncă un zâmbet crispat şi ia o cană, suflând în lichidul fierbinte. Alocaţia lui Rufus nu-i aşa generoasă pe cât speraseră ei. Julia ştie şi încalcă regulile, dându-i Amarei banii pentru munca lui Philos, şi nu stăpânului de drept al acestuia. La solicitarea Amarei, banii îi sunt daţi direct lui Philos, nu ei – căci îşi aduce aminte cum era pe când era sclavă şi nu avea dreptul la nimic din ce câştiga. Philos îşi susţine familia cu bani câştigat! de el şi merită să simtă lucrul ăsta. Cuvintele lui Rufus o frământă, făcând ca băutura dulce să i se pară amară. *Philos face într-o oră mai multă treabă decât alţi trei slujitori într-o zi.*

— Aş putea să-ţi fac eu bani.

Britannica soarbe din cana ei.

— Ţi-am zis; nu te vând ca gladiator. Când pot să te eliberez, atunci poţi să te lupţi.

Britannica se întinde după pâine – îi dă Amarei o bucată şi îşi ia şi ea una.

— Trebuie să ieşi azi. Să te plimbi ca să faci copilul să vină.

— O să stau o vreme în grădină.

Amara coboară privirea spre colţul de pâine sfărâmicios din mână. E o permanentă sursă de tensiune între ele – cât de puţin îndrăzneşte ea să iasă din casa asta întunecată. Şi numai să meargă pe stradă e suficient ca s-o facă să transpire de teamă, căutând tot timpul trăsături familiare în mulţime, în caz că o urmăreşte Felix sau vreunul dintre acoliţii lui. Aşa e de când a fost ucisă Fabia, acum mai bine de şase luni, iar neliniştea pentru copilul pe care-l poartă în pântec e o povară mult mai grea decât protejarea propriei vieţi.

— În grădină, doar stai. Trebuie să mişti, mormăie Britannica – şi, ca pentru a-şi ilustra punctul de vedere, se ridică şi, luând o mătură, se apucă să măture podeaua.

O flutură cu putere la picioarele Amarei, obligând-o să şi le tragă de acolo.

— Crezi că dacă vine Luptătoarea o să te simţi mai în siguranţă afară? Ce faci? Stai înăuntru totdeauna?

— Nu. Te rog, las-o.

Amara se sprijină de perete şi se întoarce. Nu-i uşor s-o ignore pe Britannica. Încăperea e chiar mai mică decât cea în care stă cu Philos sus. Pereţii sunt zugrăviţi în blocuri de culoare, cu câte o pasăre micuţă pe ici, pe colo, pentru a alunga monotonia. Nu există atrium, nici sufragerie sau cameră de lucru, iar ferestrele lasă să intre foarte puţină lumină. Şi totuşi, Amara e mai fericită să stea înăuntru decât să rătăcească prin Pompeii. Nu-i vorba numai de siguranţa ei. În casa asta, relaţia ei cu Philos e reală. Afară, nu-l poate recunoaşte, jucând în schimb rolul concubinei abandonate.

— Atunci du-te în grădină.

Britannica aruncă peria la picioarele ei.

— Acum.

Amara se ridică strângând cana în mână, dar încercarea ei de a pleca tropăind furioasă din apartament se transformă într-o împleticeală stângace.

Când ajunge în grădină, Livia stă de vorbă cu una dintre chiriaşe. Cerul e de un cenuşiu întunecat şi greoi, iar aleea pietruită luceşte, încă udă după ploaia

de mai devreme. Amara păşeşte cu atenție, pentru că nu vrea să alunece.

— Draga mea! exclamă Livia făcându-i semn. Flavia tocmai îmi spunea despre un furt şocant la pictori. Bietul ei soț s-a ales cu jumătate dintre pigmenți furați. Închipuie-ți!

— Îngrozitor! şopteşte Amara.

Încă se mai străduieşte să tină minte numele tuturor chiriaşelor Juliei şi bănuieşte că unele dintre ele nu sunt deloc încântate să aibă de-a face cu o libertă necăsătorită şi însărcinată.

— Tocmai când era gata să înceapă o comandă nouă, spune Flavia, fluturând nefericită din mâini. Acum, totul a fost amânat.

Briza aduce cu ea o negură umedă. Amara aruncă o privire spre canal, unde fața apei e încrețită de burniță. Observă şi Livia.

Ar trebui să vii la adăpost, spune ea prinzând-o de braț. Doar nu vrei să te ia frigul în starea în care eşti.

Gestul n-o exclude pe Flavia, dar nici n-o invită.

— Ar trebui să plec, zice Flavia, dând din cap spre amândouă. Îmi pare rău că v-am reținut.

Strânsoarea Liviei e fermă cât o conduce pe Amara spre colonadă.

— Să ai grijă, când ieşi aşa în umezeală. Julia o să-şi facă griji când se întoarce de la băi. Poate ar fi mai bine să vii încoace să te încălzeşti...

— Abia dacă m-am udat, protestează Amara. Iar Britannica tocmai mi-a preparat o băutură caldă, adaugă ea, arătând cu cana spre Livia.

Bine. Mă bucur că are cineva grijă de tine.

Livia o trage într-una din camerele dinspre grădină şi o aşază pe un scăunel lângă mangal, trăgându-şi şi ea unul alături.

Ştii, n-ai ce vedea la mireasa lui cea nouă, spune ea pe un ton scăzut, iar Amara îşi dă seama imediat la cine se referă.

Fata respectabilă cu care s-a căsătorit Rufus, abia o copilă, sau cel puțin aşa i-a povestit Julia.

— Sper să fie fericiți, spune Amara.

— Eu, nu. Sau în niciun caz el, pufneşte Livia. Totdeauna am fost convinsă că e cel mai nesincer băiat cu putință. Ți s-ar potrivi mult mai bine cineva mai în vârstă, draga mea, cineva care ştie cum să aprecieze o femeie.

— Poate că până la urmă nici nu-mi doresc un bărbat, spune Amara. Tu şi Julia vă descurcați foarte bine.

— Ai grijă, o avertizează Livia, uşor amuzată. Nu toată lumea are aşa noroc. Toți trebuie să facem compromisuri. Şi asta înseamnă toți, în afară de Julia.

— Tu nu?

— Fără Julia, n-aş avea niciun fel de libertate. Ea înseamnă totul pentru mine.

Livia pare neobişnuit de serioasă.

— Femeile rareori sunt binecuvântate să poată alege. Amara, iar eu ştiu cât de norocoasă sunt. Ar fi înțelept din partea ta s-o laşi pe Julia să te călăuzească, să ai încredere în ea.

— Bineînțeles, spune Amara, plecând supusă capul.

N-o lasă pe Livia să-i vadă neliniştea de pe chip.

S-a lăsat amurgul şi Amara e deja în pat când ajunge Philos acasă. Aude murmurul vocilor jos, zăngănitul

castroanelor când Britannica îl serveşte cu ceea ce a mai rămas din supa pe care a cumpărat-o astăzi pentru toţi. Probabil că e singurul lucru pe care l-a mâncat Philos toată ziua. Amara se gândeşte să se ridice şi să se ducă să stea cu ei, dar o doare capul şi-şi simte tot trupul insuportabil de greoi şi stângaci. Aşa că rămâne pe întuneric, aşteptând să audă paşii lui Philos pe scară, scârţâitul uşor al uşii când încearcă să se strecoare fără s-o deranjeze. Lumina lămpii pătrunde în cameră înaintea lui.

— A fost o zi lungă.

Vine spre pat, pune jos lampa şi se apleacă s-o sărute.

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu, mă odihneam doar.

Îl priveşte cum îşi scoate tunica şi o aşază peste hainele ei, puse deja pe un scăunel, după care stinge lumina şi vine lângă ea sub pături. Senzaţia pielii lui lipite de-a ei e liniştitoare. O ţine în braţe, cu o mână pe abdomenul ei.

— Cred că de data asta copilul doarme, spune ea, ştiind că el speră să simtă mişcarea liniştitoare sub degete. Îmi pare rău că ai muncit aşa mult.

— Alegerile fac ca Rufus să-mi lase pe cap mai multe decât de obicei. N-o să dureze veşnic.

Philos lucrează ore în şir, dar nu-i plătit pentru toate. Ani luaţi din viaţa lui…

— Întreabă vreodată…?

— Nu. E prea ocupat cu noua lui mireasă. Şi e mai sigur aşa. Cu cât îţi acordă mai puţină atenţie, cu atât mai probabil e să ne lase în pace.

Philos se ghemuieşte şi mai strâns lângă ea.

— N-ai avut dureri sau altceva, nu? Cred că se apropie sorocul. Eşti imensă. Ca un pârş îngrăşat pentru Saturnalii.

— Foarte măgulitor, mulțumesc, spune Amara, izbucnind în râs.

Îşi pune mâna peste a lui, iar degetele li se împletesc.

— Moaşa spune că e probabil să se întâmple curând.

Philos îi strânge mâna, iar Amara îi percepe teama, groaza pe care ştie că o simte față de apropiata naştere. O groază pe care o împărtăşeşte şi ea.

— Ştii, mă gândeam că poate în casă, când suntem singuri, ne-am putea folosi numele adevărate, spune Amara.

— Nu.

Răspunsul lui rapid o ia prin surprindere.

— E prea periculos. Gândeşte-te ce suspiciuni am trezi dacă, din greşeală, am folosi numele greşit?

— Cred că ai dreptate.

Aşteaptă, sperând ca măcar s-o întrebe care e numele ei real sau să i-l spună pe al lui. Dar nu.

— Nu vrei să ştii cum îmi spunea tata?

— Doar dacă vrei tu să-mi spui.

Nu e cel mai îmbietor răspuns. Amara şovăie, apoi rosteşte în greacă.

— Mă cheamă Timarete.

I se pune un nod în gât când îşi aude numele, numele celei care este ea cu adevărat.

— Timarete, repetă Philos încet, iar ea e emoționată de efortul pe care-l face să pronunțe corect fiecare silabă. Onoare şi virtute. Asta înseamnă în greacă, nu?

— Da. Speranțele tatei că numele o să-mi influențeze caracterul au cam luat-o razna.

— Nu-i adevărat. Timarete e frumos. Ți se potriveşte mai bine decât Amara.

Se apleacă şi o sărută pe obraz.

Amara aşteaptă, sperând să-i spună şi el numele lui adevărat. Însă el rămâne tăcut, mângâind-o pe cap, poate oferindu-i afecțiune în schimbul unei informații pe care nu vrea s-o ofere.

— Nu poți să-mi spui cum îți ziceau părinții tăi? Aş vrea să ştiu.

— Numele mi l-a dat stăpânul. Nu-i acelaşi lucru.

— Dar tot e numele pe care l-ai cunoscut în copilărie. Trebuie să simți măcar un pic de ataşament față de el. Mai mult decât față de cel pe care-l ai acum.

Numele pe care i l-a dat Terentius.

Philos se opreşte din mângâiat.

— Putem s-o lăsăm baltă, te rog? Sau nu am voie să țin nimic pentru mine?

— Chiar aşa, ce absurd din partea mea să vreau să ştiu numele bărbatului al cărui copil îl port în pântec..., ripostează Amara, rănită de refuzul lui. Nu-i o cerere chiar aşa îngrozitoare...

Se trage de lângă el şi se ghemuieşte, cu mâinile pe abdomen. Urmează o pauză lungă.

— E Rufus.

— Chiar nu poți să dai vina pe el pentru *orice.*

— Nu. Ăsta-i numele meu. Deci cred că e destul de evident de ce nu l-am putut păstra.

Amara se întoarce spre el, străduindu-se să se mişte cu greutatea burții.

— Îmi pare rău.
— Să nu-ți pară. Ai dreptate... nu-i o cerere aşa îngrozitoare. Doar că n-am cum să-ți dau un răspuns vesel.
— Am întrebat doar pentru că ştiu că Philos a fost…
Se opreşte, deoarece nu vrea să facă situația şi mai dificilă pomenind numele bărbatului care abuzase de el atâția ani.
— Terentius le dădea nume greceşti tuturor favoriților lui. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că Eros căzuse deja pe capul altui băiat, deşi am urât dintotdeauna numele Philos, cel puțin până te-am cunoscut pe tine. Acum mă bucur când te aud spunându-mi iubit în limba ta.
Amara îl sărută, iar el îşi trece degetul mare peste obrazul ei.
— Uneori, mă gândesc că, atunci când o mai creşte copilul nostru, n-o să ne mai putem manifesta aşa, pentru că va trebui să ne prefacem, chiar şi în casă, că nu însemn nimic pentru tine. Şi când o să se întâmple, tot ai să poți să-mi spui că mă iubeşti, de fiecare dată când îmi rosteşti numele.
Amara îl strânge în brațe, bucuroasă că întunericul îi ascunde lacrimile.

Să te oglindeşti într-un havuz e semn că vei

avea copii de la o servitoare.
Dacă cineva are acest vis fiind el însuşi slujitor
şi fără să aibă pe altcineva în subordine,
trebuie considerat că havuzul înseamnă pentru el
chiar starea lui de sclav.
Artemidoros, Carte de tălmăcire a viselor[20]

Durerile încep în toiul nopții. O trezesc din somn – ghearele care o strâng, apoi îi dau drumul. Priveşte în întuneric. Nimic. Apoi durerea loveşte din nou, iar ochii i se măresc. Nu agonie, ci un avertisment, bubuitul îndepărtat al tunetului dinaintea furtunii.

Philos doarme. Ritmul lent şi stabil al respirației lui e ca o mângâiere. Nu-l trezeşte încă, ci doar se lipeşte mai tare de căldura trupului său, găsind mângâiere în prezența lui. Ce i-a spus cândva a fost o minciună, că pentru ea copilul înseamnă atât de mult. Când a rămas însărcinată, n-avea nicio dorință să fie mamă, nu-şi dorea toate schimbările din trupul ei, riscurile pentru viața ei, umbra pe care o va arunca un copil care depinde de ea. Şi totuşi, în lunile astea s-a schimbat ceva. Dragostea pe care o simte pentru Philos – durerea aceea permanentă, ascuțită din piept – a început să cuprindă şi viața pe care o poartă în ea.

Durerea vine din nou, iar ea icneşte. Philos se foieşte în pat şi-i şopteşte numele, o întrebare pe jumătate smulsă din somn.

— Cred că începe, murmură ea.

---

[20] Artemidoros, *Carte de tălmăcire a viselor,* 111.30, ed. Cit., p. *202.*

Într-o clipă, Philos e perfect treaz şi se ridică în capul oaselor.

— Eşti bine? Să trimit după moaşă?

— Nu.

Îi ia mâna ca să-l liniştească.

— Putem aştepta până dimineață. Etapa asta durează multe ore, când durerile sunt încă rare.

Respirația lui nu mai e regulată şi, chiar şi pe întuneric. Amara vede teama din ochii lui.

— Nu mi-e frică, spune ea.

E aproape adevărat. S-a temut atâta vreme de momentul ăsta, încât acum, când a venit, se simte uşurată.

Orele nopții trec şi sunt doar ei doi în pragul de vis dintre viața ei veche şi cea nouă. Între junghiuri. Amara poate să vorbească şi să se mişte ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic – însă, încet-încet, durerile devin tot mai puternice, iar durata dintre ele mai scurtă. Devine neliniştită, plimbându-se prin cameră ca să uşureze durerea sau stând în capul oaselor în pat şi gâfâind. Copilul din ea s-a trezit şi, când stă nemişcată, Philos îşi pune mâna pe abdomenul ei, ca şi cum i-ar putea linişti pe amândoi.

Se apropie zorii şi se cufundă amândoi în tăcere, ştiind că, după ce pleacă el s-o aducă pe moaşă, n-or să se mai vadă până nu se termină. Philos se îmbracă în întunericul cenuşiu, în cântec de păsări şi huruitul căruțelor care se aude din stradă. Nu mai pare înspăimântat; chipul lui are un calm nefiresc când se ghemuieşte lângă pat s-o sărute de rămas-bun.

— O să fie totul bine, îi spune. O s-o trimit pe Britannica la tine înainte să plec după moaşă.

Iar după asta o să fiu jos tot timpul. Astea sunt instrucțiunile lui Rufus.

Amara dă din cap, fără să-şi permită să manifeste nici ea vreo emoție. Nimic care să sugereze că s-ar putea să nu se mai vadă niciodată.

Durerea o loveşte când aude țăcănitul uşor al încuietorii la plecarea lui şi trebuie să-şi înăbuşe un geamăt. Are pielea umedă de sudoare. Îşi reprimă panica, închizând ochii şi respirând profund până când apăsarea se uşurează din nou. În răgazul dintre junghiuri, aude murmurul discuției dintre Philos şi Britannica, apoi paşii apăsați ai britanei pe scară.

— Ce-ți trebuie?

Britannica abia respiră, iar chipul îi Străluceşte de nerăbdare. Cum ar fi arătat cândva înaintea unei bătălii. Imediat, Amara se simte mai puternică.

— Nişte pâine, mentă caldă cu miere. Trebuie să mănânc cât mai pot, ca să trec prin toate astea.

Britannica încuviințează cu o mişcare a capului şi coboară. Amara se duce la obloane şi le deschide, respirând şuierat printre dinți când simte un alt junghi. Strânge pervazul ferestrei până îi trece. Răsăritul aruncă lumina lui rozalie, colorând acoperişurile într-o nuanță mai închisă de portocaliu, iar muntele din depărtare, într-un albastru încețoşat.

Îşi reia plimbarea, dintr-o parte în alta a cămăruței, până când se întoarce Britannica. Femeia rămâne şi o priveşte cum mănâncă şi bea.

— Vrei să stau cu tine? Pentru naştere?

— Da, te rog, rămâi.

Amara e convinsă că moaşa Valentina se pricepe la ceea ce face – are cele mai bune recomandări din partea Drusillei –, dar tot nu vrea să rămână singură cu cineva străin. O bubuitură de jos o face să tresară.

— Ea e, îi şopteşte britanei. A venit.

***

Tunetul care a trezit-o în cursul nopții nu-i nimic pe lângă furtuna care o cuprinde pe Amara când e trasă, inexorabil, în agonia naşterii. Sunt momente când îi vine să-şi croiască drum afară din corpul ei, să-şi înfigă unghiile adânc în coapse, ghemuită în enormul scaun de naşteri făcut din lemn al Valentinei. Cele două însoțitoare necunoscute ale moaşei încearcă s-o liniştească, o mângâie pe spate şi-i murmură platitudini despre fiul sănătos pe care i-l va aduce patronului ei. Amara nu le suportă atingerea, nu suportă atingerea pânzei pe piele, îşi tot trage deoparte pătura pe care Valentina ia pus-o peste genunchi ca să-i ferească părțile intime.

— Sunt curvă, mârâie Amara când Valentina încearcă iar s-o acopere. Nu dau doi bani pe aşa ceva!

Moaşa, obişnuită, fără îndoială, cu tot felul de purtări în camera de naşteri, nu insistă şi-i face semn uneia dintre însoțitoare să ia pătura de pe podea, unde a aruncat-o Amara.

— De-acum nu mai durează mult, spune ea, pe un ton profund şi calm. Trebuie să încetezi să te mai lupți.

Amara țipă când o străbate încă un val de agonie. Nu doar corpul i se deschide, durerea îi sfâşie şi mintea, golind-o de tot în afară de ritmul acela brutal, de neoprit. Valentina e îngenuncheată între picioarele ei.

— Data viitoare, vreau să împingi când simți că vine, să împingi din toate puterile.

Moaşa abia a apucat să-i spună ce să facă, că Amara începe iar să țipe. Cu siguranță moartea ar fi mai puțin înspăimântătoare.

— Încă te mai lupți cu tine. Lasă-te purtată de val când îl simți că vine, împinge durerea afară din corp.

— Nu pot, geme Amara. Nu pot...

Simte cum o strânge cineva de mână, apăsarea pe deget fiind atât de puternică, încât cumva îi atrage atenția.

— Eşti puternică, spune Britannica.

Amara ridică privirea spre ea şi rămâne cu ochii fixați în ochii ei când începe următorul val, apoi îşi îndreaptă toată atenția asupra durerii. Țipă, nu cu groază, ci cu furie, şi împinge cu ferocitatea care i-a asigurat întotdeauna supraviețuirea.

— Ține-o tot aşa, spune moaşa. Reuşeşti... copilul aproape că a ieşit...

De data asta, când simte valul venind. Amara împinge din toate puterile chiar înainte să ajungă, anihilând agonia. Nu mai e la mila furtunii, ci o stăpâneşte.

— E aproape gata... Te descurci foarte bine...

Amara refuză să simtă epuizarea care se agață de ea ca transpirația. Durerea creşte din nou, iar ea îşi foloseşte fiecare strop de energie încercând să împingă, strângând-o pe Britannica atât de tare de mână, încât o

aude țipând. Copilul loveşte cu putere în ea, apoi alunecă în brațele Valentinei.

O clipă de tăcere uluitoare, urmată de un țipăt. Valentina râde:

— Furioasă, ca mama ei.

Amara e atât de istovită, încât aproape că nu mai are energie să se aplece să-şi vadă copilul. Fiica ei. Încearcă să se uite spre locul unde stă ghemuită moaşa, dar simte flăcări între picioare, care o ard când se mişcă.

— E sănătoasă?

Valentina a pus copilul pe o pătură pe podea şi îl cercetează, îi masează membrele, îl împunge. Fetița plânge cu furie la fiecare atingere, iar Amara tresare când o aude.

— E sănătoasă, spune Valentina în cele din urmă. Nu văd niciun defect. Nu există niciun motiv să scăpăm de ea.

Amara întinde mâna vrând s-o ia în brațe, însă Valentina îi dă copila uneia dintre însoțitoarele ghemuite şi ele aproape de picioarele Amarei.

— Lasă-te pe spate în scaun şi expiră încet, te rog.

Valentina apasă ferm abdomenul Amarei, cu cordonul întins în mână.

— Încă o dată.

O greutate trece prin trupul Amarei, când povara grea pe care a purtat-o atâtea luni alunecă din ea. Moaşa zâmbeşte uşurată. Cea mai periculoasă parte a travaliului s-a încheiat.

— Te rog, vreau s-o țin în brațe.

— Ți-o aduc în pat, după îmbăiere.

Disperată să vadă copilul, Amara încearcă să se ridice, dar constată şocată că nu poate. Toată forța din ea a dispărut după naştere. Una dintre însoțitoarele Valentinei o mângâie pe umăr şi-i şopteşte să aştepte. Simte apă pe piele – femeia o spală. Atunci vede sângele. E foarte mult: băltit pe podea, împroşcat pe picioarele ei, îmbibat în pături. Urmările violenței. Amara se gândeşte la Felix, la tot sângele pe care l-a vărsat, şi totuşi forța lui, puterea lui, e o umbră. Nu-ți trebuie nimic să pui capăt vieții, dar îți trebuie totul ca să dai viață, însoțitoarea interpretează greşit expresia ei.

— E de la naştere, o linişteşte ea. Nu mai sângerezi prea tare acum. Ce-i mai rău a trecut.

Cu ajutorul britanei, se împleticeşte până la pat, cu pânze înfăşurate în jurul corpului pentru a opri scurgerea. O priveşte pe Valentina cum masează cu ulei şi schinduf pielea delicată a fetiței, după care o şterge uşurel cu apă. Copila protestează țipând, iar pe Amara o doare tot corpul de dor. Până să-i fie adusă fetița, înfăşată strâns, aproape că i-au dat lacrimile.

Fețişoara copilei e roşie şi încrețită, gura e strânsă pungă, iar ochii mari, albaştri, clipesc. Arată şi straniu, şi familiar. Amara o mângâie pe capul acoperit cu puf moale şi lacrimile îi şiroiesc pe față.

Britannica se apleacă să se uite.

— Ca o broască, spune ea rânjind.

Amara pufneşte şi amândouă se simt cuprinse de uşurare, cu o revărsare de veselie aproape isterică. Valentina schimbă priviri cu însoțitoarele ei.

— Patronul tău o să vrea să mă duc personal la el?

Alegerea cuvintelor Valentinei e foarte prudentă.

Copilul nu va avea niciodată un tată din punct de vedere legal, dar recunoaşterea şi sprijinul informai din partea lui Rufus înseamnă cel puțin că Amara păstrează măcar o urmă din statutul ei de concubină.

— Nu, nu cred. A cerut să fie informat de administratorul lui.

Amara se gândeşte la Philos, care aşteaptă jos, şi lacrimile amenință din nou s-o copleşească.

— Ce mesaj să-i spun administratorului să ducă din partea ta?

— Că are o fetiță sănătoasă şi, dacă doreşte, propun să-i spunem Rufina. În onoarea tatălui ei.

În orele de după naşterea Rufinei, în ciuda oboselii. Amara nu poate dormi. N-are doică – nu şi-a putut permite –, aşa că ține bebeluşul la sân şi încearcă să-l încurajeze să se hrănească. Valentina îi dă sfaturi şi loțiuni, în caz că lactația întârzie sau încep s-o doară sânii, în timp ce însoțitoarele ard tămâie pentru a curăța aerul. Britannica îi aduce Amarei tocană şi ține copilul, şoptindu-i cuvinte de încurajare ființei micuțe căreia-i spune în continuare Luptătoarea.

Urmează o aşteptare lungă şi chinuitoare până să poată veni şi Philos. Amara o trimite pe Britannica să-l aducă în clipa când pleacă Valentina, iar inima îi bate nebuneşte când îi aude paşii grăbiți pe trepte. Apoi ajunge în prag şi, în ciuda nesiguranței cu care se confruntă cu toții, în clipa aceea Amara nu simte decât bucurie.

Philos se aşază lângă ea, o cuprinde pe după umeri şi o sărută pe frunte. Amara simte intensitatea uşurării lui.

— Vrei s-o ţii în braţe?

El încuviinţează din cap şi rămâne complet nemişcat cât Amara i-o pune pe Rufina în braţe.

— E aşa micuţă...

Philos se uită la copil ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce vede. O tine în braţe cu atâta dragoste, încât Amara, deja copleşită de emoţie, simte că o doare şi mai tare inima.

— Nu mi-ai trimis niciun mesaj pentru Rufus despre sănătatea ta. A trebuit s-o întreb pe Valentina dacă eşti în siguranţă şi s-a jurat că o să fii bine. A jurat. Eşti bine, nu?

— Da, doar foarte obosită.

— Poţi să dormi acum. Am eu grijă de ea; tu odihneşte-te.

Se apleacă s-o sărute pe Rufina, apoi se uită la ea, cuprins de veneraţie.

— E perfectă...

— Britannica zice că seamănă cu o broască.

Philos izbucneşte în râs.

— Poate un pic. Dar o broască perfectă.

— În mod clar a dat din picioare ca o broască atunci când a ieşit.

Amara se lasă în jos, astfel că acum stă întinsă, nu în capul oaselor. Philos îi îngână încetişor fiicei lui, iar Amara îi priveşte pe amândoi, în timp ce trupul ei zdrobit se relaxează în sfârşit, văzându-l pe el aici.

Închide ochii, spunându-şi că o să ațipească doar o clipă, după care adoarme adânc.

Unul este robul dragostei, altul al lăcomiei,
altul al ambiției şi toți suntem robii speranțelor,
toți suntem robii temerilor.

Seneca, Scrisori către Luciliu[21]

Prima noapte după naştere e ultima noapte de somn neîntrerupt de care are parte Amara. Ritmul sălbatic al nopților fetiței o poartă într-o stare de epuizare ce depăşeşte orice şi-ar fi putut imagina. Țipetele Rufinei îi trezesc din oră în oră, iar în a treia noapte, când Philos îi dă copilul să-l hrănească. Amara suspină şi încearcă să-şi ascundă capul sub pătură.

Philos e şi el secat de oboseală, nu mai are pasul vioi, ci se împleticeşte stângaci când se îmbracă să plece de acasă în zori, munceşte neîncetat până la lăsarea nopții, după care chinul lor reîncepe.

Zilele de sărbătoare şi vizite de familie care ar fi urmat naşterii unui copil dacă Amara ar fi fost căsătorită, sau bogată, lasă locul unei ciudate stări de izolare. Britannica are grijă de ea, învață chiar cum s-o spele şi

---

[21] Seneca, *Scrisori către Luciliu*, Scrisoarea XLVII, ed. Cit., p. 114.

s-o înfeşe pe Rufina, asigurându-se că Amara n-are altceva de făcut decât să hrănească fetița sau să doarmă. Şi Julia o face să se simtă mai puțin singură. Proprietara o vizitează în fiecare dimineață şi-i aduce daruri de mâncare sau jucării, iar la câteva zile după naştere insistă să vină şi ea în grădină.

Stau împreună, înfofolite în pături, iar fetița doarme liniştită în brațele mamei sale, într-un contrast nemilos cu nopțile de nesomn.

— Trebuie să te hotărăşti pe cine inviți la ritualul numelui, spune Julia, luând o înghițitură din paharul cu vin dulce de pe masa de lângă ea.

— Nu eram sigură că ar fi potrivit din partea mea să organizez o ceremonie.

— Prostii! spune Julia dând din mâna în care ține paharul ca să-şi sublinieze cuvintele, făcând ca lichidul întunecat să se verse peste margine. Dacă-ți faci griji din cauza dimensiunilor apartamentului, sunt încântată s-o găzduiesc eu.

Julia e prea politicoasă ca să dea de înțeles că Amara ar putea avea rețineri şi din cauza cheltuielilor.

— Eşti foarte bună, dar deja ai făcut prea multe pentru mine.

— Amara, o să trebuiască să înveți să fii mai mult ca mama mea. Niciodată să nu refuzi un dar. E destul de greu să aduci pe lume un copil nelegitim şi fără să fii excesiv de mândră.

Rufina oftează adânc în brațele Amarei, o răsuflare mulțumită, fornăită, Julia se uită, cu o expresie neobişnuit de blândă, când Amara o aşază mai bine.

— Cum era mama ta?

— Ah!

Julia priveşte peste grădină, parcă închipuindu-şi o altă siluetă stând acolo, cu o expresie umbrită de melancolie.

— Era cea mai bună şi cea mai rea persoană pe care ți-o poți imagina. Dar trebuie să spun că m-a învățat tot ce ştiu şi că nu trece o zi în care să nu-i fiu recunoscătoare.

— Tatăl tău a sprijinit-o tot timpul?

— Da. Deşi ea n-a reuşit niciodată să treacă peste amărăciunea resimțită când a încetat s-o mai folosească pe post de concubină şi a obligat-o să se retragă. Cred că aveam vreo zece ani atunci. Înainte de asta, era favorita lui şi toată viața ei se învârtea în jurul fericirii lui. El i-a dat casa asta. Mi-l aduc aminte aici, în grădină. Când venea, desfăcea brațele şi se aştepta să venim în fugă, să-i sorbim fiecare cuvânt.

Râde văzând expresia Amarei.

— Nu era doar de spectacol. Chiar l-am iubit pe tata. Şi fiind singurul lui copil în viață, m-am bucurat de privilegii care sunt de neînchipuit pentru majoritatea fiicelor nelegitime.

— Mama ta l-a iubit?

— Da, din păcate. El o cumpărase când era foarte tânără şi mai târziu a eliberat-o, fiindu-i concubină. A fost întotdeauna generos, dar tata chiar nu merita venerația divină cu care-l răsfăța mama. Niciun bărbat nu merită aşa ceva. O greşeală pe care, mai târziu, a fost hotărâtă să n-o repete şi fiica ei.

Julia mai ia o înghițitură de vin.

— O greşeală pe care poate că tu n-ai făcut-o cu Rufus.
— Cândva credeam că-l iubesc.
— Până ai aflat de contract?
Amara încuviințează din cap, deoarece nu vrea să spună care a fost cu adevărat momentul când afecțiunea ei a încetat să mai existe.
— Trebuie să recunosc că a fost surprinzător chiar şi pentru o bătrână cinică cum sunt eu. Dar acum eşti în siguranță, căci e căsătorit. Nu-ți poate revoca libertatea. Şi în cele din urmă, probabil curând, o să-ți găseşti un alt patron.
Privirea plină de înțeles a Juliei o neliniştește pe Amara. N-are nicio intenție să-l părăsească pe Philos, dar nu poate spune aşa ceva, ținând cont că Julia nu ştie nimic despre relație.
— Sunt convinsă că bărbații or să se înghesuie la uşa unei concubine abandonate, cu o fetiță.
Julia izbucneşte în râs.
— Cât de naivă poți să fii! Nu crezi că dovada fertilității te face mai valoroasă? Şi n-ai prea fost abandonată, draga mea. Cu toate păcatele lui, Rufus încă te recunoaşte. Porți numele amiralului. Şi aş vrea să cred că nici prietenia mea nu-i chiar neînsemnată.
— Valorează totul. Sinceră să fiu, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără sprijinul tău.
— Sper că nu te sileşte s-o preamăreşti.
E vocea tăioasă a Liviei din spatele Amarei, care-şi întoarce capul când aceasta vine agale şi se apleacă să se uite la Rufina.

— Bună, broscuță! spune Livia, cu fața încrețită într-un zâmbet afectuos.

Se așază lângă Julia și se sprijină de ea, iar Julia îi pune o mână pe genunchi.

— Sper că nu te superi, dar l-am pus pe administratorul tău să se ocupe de un contract azi-dimineață. Un băiat foarte util, nu? Și are niște ochi foarte frumoși...

— Câtă vreme îl plătești, răspunde Julia în locul Amarei.

— Sigur că l-am plătit! spune Livia cu un aer ofensat, după care se servește din paharul cu vin al Juliei. Mi-a spus că după alegeri va fi responsabil cu îngrijirea copilului.

Amara își dă seama că Livia l-a luat serios la întrebări pe Philos, deoarece el nu spune niciodată de bunăvoie nimic despre viața lor.

— Da, așa e. Cândva s-a numărat printre cei care l-au educat pe Rufus.

— Serios? N-aș fi zis că-i chiar atât de în vârstă. E teribil de drăguț.

— Sper că n-ai flirtat cu bietul băiat!

Julia o privește pe Livia cu sprâncenele ridicate. Își aruncă o privire intensă una alteia – aproape amuzată, dar mai întunecată. Livia zâmbește.

— Știi că n-aș face niciodată așa ceva, răspunde ea și-și pune mâna peste mâna Juliei.

Gestul e atât de intim, încât Amara își coboară privirile spre Rufina și se ocupă de ea, prefăcându-se că n-a observat.

În seara aceea, când Amara îi spune lui Philos despre propunerea Juliei de a organiza o ceremonie a numelui, el e surprinzător de încântat de idee. Stau amândoi în pat, iar Philos o ține pe Amara pe după umeri, în timp ce lampa aruncă pe pereți umbre prelungi şi tremurătoare. Frescele din cameră sunt dintre cele mai ieftine, modele geometrice în negru şi alb, şi e greu de distins vopseaua de umbră. Rufina e încleştată la sânul Amarei pentru una dintre mesele ei neîncetate, iar suptul e şi neplăcut, dar şi o eliberare de presiunea laptelui.

— Orice element care scoate în evidentă faptul că e născută liberă o să-i facă viața mai uşoară.

Philos mângâie uşor degețelele de la picioare ale fetiței sale, legate sub scutec.

— Nu mi-am imaginat niciodată că un copil al meu ar putea să poarte *lunula.*

Rosteşte cuvântul cu respect. E vorba de colierul care arată statutul de om liber al Rufinei, ceea ce o plasează într-o categorie de ființe umane diferită de tatăl ei, chiar şi de mama ei, care poartă pata sclaviei din trecut.

— Totuşi nu mă simt bine că Julia cumpără tot.

— Nu s-ar fi oferit dacă nu voia, o asigură Philos. Şi probabil că le-am făcut o economie bună. Ultimul lor contract cu furnizorul de vin pentru băi era o înțelegere îngrozitoare.

— Livia mi-a povestit că ai ajutat-o azi.

— A fost pentru o achiziție personală. E clar că îi plac cele mai bune lucruri în viață.

Philos pare mai degrabă amuzat decât critic.

— Cred că i-ai cam picat cu tronc.

Philos izbucneşte în râs.

— Nu cred că sunt genul ei. Şi nu pentru că aş fi sclav.

Amara zâmbeşte, dar pomenirea statutului său de sclav îi dă senzaţia că Philos ar tot apăsa o rană care nu se vindecă niciodată.

— Mă gândeam, spune ea mutând fetiţa la celălalt sân, ca, atunci când o să mai crească puţin Rufina, să încercăm din nou să te eliberăm. Pot să-i cer lui Rufus, ca un gest de mulţumire pentru cât ai muncit ca să ai grijă de ea. Sau să mă ofer din nou să te cumpăr. Poate că Julia mi-ar împrumuta banii, nu?

— Putem încerca. Dar cred şi că ar trebui să ne bucurăm de timpul pe care-l avem acum, în loc să ne chinuim mereu gândindu-ne la viitor.

Philos o mângâie pe umărul pe care-şi ţine mâna.

— Munceşti din greu şi primeşti foarte puţin pentru munca ta.

— Dar e suficient cât să trăim, dacă pui la socoteală şi alocaţia lui Rufus. Şi suntem împreună, în relativă siguranţă. Mulţi oameni căsătoriţi n-au nici măcar atât.

— Am întrebat-o pe Valentina despre instrucţia de moaşă. N-a fost foarte încurajatoare.

— Probabil nu-i place ideea de a avea drept rivală pe fata unui doctor.

Philos o sărută pe tâmplă.

— Ai născut abia de-o săptămână, iubita mea. Cred că ai putea să mai stai un pic să te aduni înainte să te apuci să ajuţi alte mame să nască.

Amara îşi muşcă buza, chinuită de nelinişte.

— Dar zestrea ei?

— Are cinci zile! spune Philos izbucnind în râs.

Se mişcă în aşa fel încât să-i vadă faţa şi-i prinde obrazul în palmă.

— Ştiu de ce-ţi faci griji – şi înţeleg. Dar ea n-o să aibă viaţa ta, şi nici a mea. Îţi promit.

Amara i-a povestit lui Philos despre propriul drum spre sclavie, zestrea pe care părinţii ei nu i-au pus-o deoparte, cum mama ei a fost obligată s-o vândă după moartea tatălui, ca să n-o vadă murind de foame. Începutul drumului ei lung şi brutal spre Pompeii, spre Felix.

— Nu suport ideea că nu eşti liber, spune ea, incapabilă să se abţină, deşi ştie cât de mult îl rănesc cuvintele. Uneori am senzaţia că mă sufoc.

— Ştiu.

Philos îşi lasă mâna liberă pe Rufina, iar cealaltă rămâne pe obrazul Amarei.

— De aceea protecţia Juliei e atât de importantă.

Nu-şi termină gândul, dar Amara îl aude. *În caz că sunt despărţit de tine.*

Dacă îşi au trăsături din figurile amândurora,
Deopotrivă ei cresc din sământă de tată şi de mamă,
Căci aţâţate seminţe-n organe prin ghimpii iubirii,
S-au întâlnit şi unit în aceleaşi comune aprinderi,
Astfel niciunul nu-nvinge, dar iarăşi învins nu-i niciunul.

Lucrețiu, Poemul naturii[22]

Rufus nu participă la ritualul de nume al Rufinei, după cum nu participă nici tatăl ei adevărat. Amara nu e sigură dacă nu-i mai uşor aşa – căci prezența lui Philos ca un sclav oarecare la Nominalia propriei fiice ar fi fost, probabil, mai dureroasă decât absența lui. Aproape că s-a aşteptat să-l vadă pe Rufus dându-i *lunula* fiicei lui, însă fostul ei patron a trimis un platou luxos cu fructe şi un căluț de lemn cu roți. Însă Julia e cea care-i dă prețiosul colier ce semnifică libertatea copilului – o semilună micuță, pe un lănțişor delicat. E făcută din argint, iar când vede medalionul pe pielea fiicei sale. Amara simte o mică uşurare. Începe să creadă că Philos are dreptate: copilul acesta nu va repeta viețile părinților lui, ci va avea propria-i viață.

Preotul rosteşte rugăciuni pentru purificarea copilului şi arde ofrandele de grâne şi vin pe altarul Juliei. Face predicții pentru viitorul Rufinei în funcție de direcția în care se îndreaptă fumul: căsătorie fericită, mulți copii... Amara bănuieşte că vorbăria e aceeaşi la toate ceremoniile pentru copii; fără îndoială asta le-a promis preotul şi părinților ei, cu ani în urmă, în Aphidnai.

Adunarea e foarte restrânsă: Julia, Livia, Britannica, Drusilla şi Primus. Amara nu poate să nu se gândească la cei care lipsesc. Îşi imaginează cum le-ar arăta copilul părinților ei, cum s-ar fi agitat mama, cum ar fi zâmbit tatăl ei. Îşi imaginează şi fericirea de-a o vedea

---

[22] Titus Lucretius Carus, *Poemul naturii,* IV.1213-1217, ed. Cit., p. 173.

pe Dido ținând-o în brațe pe fiica sa. Încearcă să nu se gândească la Beronice sau la Victoria.

Au trecut câteva luni de când a văzut-o pe Drusilla ultima dată, însă prezența unui alt copil mai relaxează atmosfera. Primus se bucură de darurile Rufinei, mai ales de calul pe roți, pe care-i zornăie întruna pe dale. Amarei i-a fost cam teamă că Drusilla n-o să vină şi bănuieşte că, dacă invitația n-ar fi venit din partea Juliei, sar putea să fi stat deoparte. Amara nu mai e o persoană importantă, pe care să merite s-o cunoşti, plus că-i mai datorează şi bani. În momentul ăsta, Drusilla nu arată în niciun fel că s-ar fi răcit prietenia lor – o ține pe Rufina cu uşurința unei mame, o leagănă şi zâmbeşte.

— Părinții tăi aveau culoarea asta a ochilor? E tare frumoasă.

— Tata, minte Amara. Dar deocamdată cred că are doar culoarea ochilor de bebeluş. Cu siguranță or să se închidă cu timpul.

— Are gura ta, remarcă Drusilla, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet neastâmpărat. Sper să fie scutită de nasul lui taică-su.

Julia izbucneşte în râs.

— Dragul de Rufus! Nu-i chiar un Adonis. Cu siguranță trebuie să ne rugăm ca fetița să semene cu maică-sa.

Amara zâmbeşte, acceptând complimentul. E prea devreme să-ți dai seama cum va arăta Rufina – fața ei e tot mai mult de broască decât de om –, dar Amara nu poate să nu vadă şi urme de la Philos. Delicatețea trăsăturilor, spațiul larg dintre cei doi ochi de un

albastru cenuşiu, care-i dau un aer aproape felin. *Ochii ei or să devină căprui,* îşi spune Amara.

— Cum e viața de femeie căsătorită? o întreabă pe Drusilla.

— Ampliatus tocmai mi-a cumpărat un război de țesut, răspunde Drusilla cu un zâmbet afectat. Ca să-l impresionez pe musafiri cu realizările mele femeieşti. Deşi încă n-a purtat nimic din ce i-am țesut la el. Nici măcar abnegația lui nu merge chiar aşa departe.

— Vorbeşti despre Papa?

Primus, ca orice copil mic, are darul să tragă cu urechea.

— A promis că joacă zaruri cu mine mai târziu.

— Şi l-a adoptat pe Primus.

Julia bate din palme şi toate femeile o felicită. Drusilla mulțumeşte dând din cap, cu o plăcere vizibilă. Amara e mulțumită pentru ea, dar nu poate să nu simtă o oarecare invidie. La Drusilla, totul aminteşte de bogăția ei. Țesătura groasă a tunicii, parfumul delicat de trandafir şi, poate mai mult decât orice, aerul ei de mulțumire. Arată a ceea ce este; o femeie care şi-a asigurat viitorul, pentru ea şi copilul ei.

Primele săptămâni din viața Rufinei trec şi repede, dar şi încet. Zilele se amestecă laolaltă. Philos reuşeşte treptat să petreacă mai mult timp acasă şi sunt momente, când Amara e cu el şi cu Britannica, în care ar putea spune că sunt o familie. La insistențele britanei. Amara începe să se aventureze în afara complexului Juliei. Începe cu o plimbare scurtă de dimineață prin piața de lângă arenă, aflată în spatele

grădinii Juliei, mai întâi cu Britannica, apoi tot mai mult de una singură.

Cu fiecare zi care trece e un pic mai uşor. Până când Rufina a împlinit două luni. Amara a devenit mai neatentă. Rătăceşte prin piață, trecând printre tarabele cu mâncare, şi-i creşte inima când vede atât de multă viață în jurul ei. Vorbeşte cu copila în greacă şi o ridică să vadă o tarabă cu lucruri din piele, arătându-i medalioanele atârnate acolo, iar vânzătorul zâmbeşte înțelegător. Hermeros încă vinde flori la marginea pieței, dar nu se apropie de el – amintirea vizitelor făcute aici cu Victoria e prea puternică.

Când ajunge la arenă, se opreşte să se uite la clădirea imensă, în spatele căreia străluceşte soarele. Iute ca gândul, un braț o prinde de talie şi simte apăsarea unui vârf ascuțit în coaste. Şocul e mai mare decât groaza.

— Nu țipa.

Se răsuceşte ca să-l vadă. Fata lui Felix e calmă, tulburată doar de un zâmbet încântător, ca şi cum ar saluta un prieten vechi.

— N-o să-ți fac rău. Dacă stai liniştită.

— Dă-mi drumul.

Încearcă să adopte un ton poruncitor, însă glasul ei nu-i decât o şoaptă.

— O să mergem să ne aşezăm pe banca de acolo.

Şi Felix face semn spre locul unde Amara a stat cândva cu Victoria, lângă zidul viei.

— Nu.

O strânge în brațe pe Rufina, iar pieptul i se zbate – e cuprinsă de panică.

— Nu fi isterică.

Vocea lui e rațională, chiar liniştitoare.
— Promit că nu-ți fac niciun rău.
Împinge cuțitul mai tare în coastele ei.
— Doar dacă te opui.
Amara traversează piața alături de el, gâfâind, ca şi cum s-ar sufoca. Felix o călăuzeşte, zâmbind şi făcând tot timpul comentarii despre tarabele pe lângă care trec, ca şi cum şi-ar ajuta soția ostenită să ajungă la un loc unde să se odihnească.
— N-a fost aşa rău, nu? întreabă el pe ton plăcut când se aşază unul lângă celălalt.
Îşi ține în continuare brațul în jurul ei, cu cuțitul ascuns sub mantie.
— Ce vrei?
— Asta nu-i o întâmpinare prea prietenoasă. Nu vrei să mă întrebi de Victoria, să te interesezi cum îmi merge afacerea?
— Du-te dracului!
Felix izbucneşte în râs.
— Mi-a fost dor de tine. Amara.
— Dacă mă ții aici, o să vină Britannica după mine.
— N-am de gând să te țin. Am o soție adorabilă acum. Apropo, mi-a dat un mesaj când i-am zis că vin să te văd. Vrei să-l auzi?
— Nu mă interesează ce are de zis Victoria.
— Te imploră s-o ierți.
Amara nu răspunde, iar expresia lui devine mai îndârjită.
— Chiar ai crezut că o să te las în pace, că o să te las să-mi râzi în față? Nu că ai râde doar de mine.

Felix își lasă capul pe spate, ca și cum ar admira lujerii care trec peste zid.

— Îți vine să crezi că a fost o vreme când te consideram rivală? Ce prost! Și uită-te la tine, cum îți desfaci picioarele pentru un sclav. Un sclav.

Râde așa de tare, că îi tremură brațele, iar Amara e îngrozită că ar putea s-o taie din greșeală cu lama.

— Ești chiar mai proastă decât nevastă-mea. Ce ți-a putut spune ăla, de te-a făcut să-ți arunci viața la gunoi?

Amara se forțează să rămână impasibilă.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Asta-i bastarda lui? întreabă Felix, arătând cu capul spre Rufina.

Amara își strânge mai tare fata la piept, încercând s-o ferească de privirile lui.

— După ce mi-a zis Victoria, trebuie să recunosc, am crezut că-i o minciună nenorocită. Băiatul fără un ban care venea să te ia de la bordel. Pe ăsta l-ai ales?

— Orice ți-a zis Victoria, nu-i adevărat.

— Așa vrei să jucăm?

Felix îi mângâie coastele ușor cu latul lamei, până când Amara rămâne crispată, cu ochii fixați într-ai lui.

— Ți-am atras atenția acum?

Vocea lui e blândă. Însă Amara nu răspunde, așa încât apasă cuțitul puțin mai tare.

— Da, icnește ea.

— Bravo.

Felix zâmbește, iar Amara simte ura în gât ca pe un sâmbure de măslină, suficient de amară ca s-o sufoce.

— Prima dată când mi-a arătat Victoria casa ta încântătoare, am fost curios să văd cufărul ăla din tabliniu, pus chiar sub fereastra dormitorului tău. Sunt convins că ştii la care mă refer. Exact genul de cufăr pe care o fată ca Victoria ar fi în stare să se ridice, dacă vrea să vadă bine în camera ta şi ce faci tu noaptea. Mai ales că ai fost suficient de atentă să ții o lampă aprinsă acolo, care luminează tot patul.

Felix încă o priveşte în ochi, iar Amara ştie că nu e în stare să-şi ascundă teama.

— Victoria a protestat, dar până la urmă face tot ce vreau eu, continuă el ridicând din umeri. N-ar trebui s-o urăşti atât de tare pe nevastă-mea, să ştii. Ți-a ținut secretul mai mult de jumătate de an. S-a hotărât să te trădeze abia după ce i-am spus cum mi-o trăgeai când veneai să plăteşti datoria, cum credeam că ai fi o nevastă mai bună decât ea. Cum poți să-ți închipui şi tu, când a venit cu povestea ei senzațională, m-am gândit că s-ar putea să fi născocit totul, ca să-ți facă în ciudă.

Felix se apropie mai mult de Amara, care o fereşte pe Rufina, deoarece nu vrea s-o atingă nicio parte a corpului său.

— Dar ştii ce m-a convins? Am pus-o să repete exact ce a văzut în noaptea aia. Nu o dată, de o sută de ori. A descris cu detalii foarte amănunțite felul în care ți-a tras-o, de parcă scena s-ar fi desfăşurat în capul ei. Şi de fiecare dată povestea a fost la fel. Pentru că era adevărată.

Oftează, o expirație lungă, mulțumită.

— Ştim amândoi că Victoria nu-i suficient de deşteaptă încât să memoreze o minciună atât de complicată. Să-mi spună exact cum te-a atins şi când.

Felix se cutremură dezgustat.

— Deşi cred că a inventat plânsul. Chiar aşa faci? Plângi deasupra lui, după ce termină?

Amara îşi impune să-l privească fără să tresară, fără să trădeze greaţa care ameninţă s-o copleşească.

— Totul e o minciună.

— Înţeleg de ce te-ai agăţa de chestia asta. Ţinând cont de ce s-ar putea întâmpla, dacă s-ar descoperi vreodată...

Felix zâmbeşte iar, cu faţa încreţită de amuzament, astfel încât oricine priveşte să nu-şi poată imagina că o ameninţă.

— Cât plăteşte Rufus ca s-o ajute pe bastarda sclavului său făcută cu o curvă?

Amara îşi întoarce faţa şi nu răspunde.

— Cât mi-ai plăti mie ca să-mi ţin gura?

— Chiar eşti prost dacă-ţi închipui că Rufus ar asculta ceva din ce-ai avea de zis.

— De acord – la început s-ar putea să nu mă asculte. Dar după ce va citi scrisoarea de câteva ori, mă întreb dacă nu cumva ar începe să pună lucrurile cap la cap. Mă întreb cum a obţinut Philos poziţia de acum, dacă i-ai cerut să-l păstrezi. Dacă ai zis sau ai făcut vreodată ceva care ar putea părea suspicios. Cel puţin, cred că putem fi de acord că băiatul plin de bani o să-l ia la întrebări pe Philos. Şi sclavii sunt întotdeauna luaţi la întrebări sub tortură. Iubitul tău n-o să mai arate aşa drăguţ după aia, chiar dacă reuşeşte să-şi tină gura.

Amara simte că o ustură ochii. Rufina a ațipit, cuibărită la sânul ei, ca şi cum brațele firave ale mamei sale ar fi un loc sigur.

— Cât vrei?

— Cred că o plată lunară de douăzeci de denari ar fi acoperitoare.

— N-am avea din ce să mai trăim!

— Aşa se întâmplă când te strici cu un sclav, mă tem. Poate ai fi fost mai înțeleaptă să accepți oferta altui bărbat în loc să ți-o tragi cu o nulitate.

E singura referire pe care o face Felix la respingerea ei, însă Amara îi simte furia din felul cum se încordează. Mânia lui că a ales un sclav în locul lui.

— Şi apoi, mai trebuie să te gândeşti şi la fiica ta încântătoare.

Vorbeşte pe un ton calm, ca şi cum ar îngâna dezmierdări copilului.

— Nu care cumva s-o atingi...

— Uite ce *lunula* drăguță poartă. Ar fi păcat s-o piardă...

— Nimeni n-are puterea s-o înrobească. Sunt libertă.

— Nu prea contează, dacă e dezvăluită paternitatea.

— Un copil e întotdeauna liber dacă mama e liberă în momentul naşterii, se răsteşte Amara. Nu încerca să faci pe deşteptul cu mine.

Felix rânjeşte, savurând confuzia ei.

— Tu chiar nu ştii, nu? Nu suntem în Grecia, Amara.

E cât pe ce să izbucnească în râs, iar încântarea lui neprefăcută îi îngheață sângele în vine.

— O să-i las tatălui ei plăcerea să-ți explice situația.

Felix se apleacă mai aproape, apăsând din nou cuțitul.

— Şi când o să-ți explice, cred că prețul pe care l-am cerut o să ți se pară mic. Atât de mic, de fapt, încât s-ar putea să-l mai cresc la un moment dat în viitor.

Felix întinde mâna spre Rufina şi, deşi Amara încearcă să se răsucească, e țintuită de cuțit şi e nevoită să-l lase să-şi pună vârful degetelor pe capul fetei. Teama şi ura îi sugrumă inima atât de tare, încât nu poate împiedica lacrimile care-i ard ochii să se prelingă pe obraji.

— În fiecare zi a vieții tale. Amara, o să ştii că am puterea să-i distrug pe toți cei pe care-i iubeşti.

Felix îşi trage mâna.

— Să fii aici săptămâna viitoare, la ora asta, să mă plăteşti. Acelaşi loc, aceeaşi zi. Şi să n-o aduci pe curva aia britană.

Îşi trage brațul, se ridică brusc şi dispare în mulțime fără să privească înapoi.

Amara nu ştie cum o duc picioarele înapoi prin piață. Străbate grădina Juliei cu capul plecat, sperând ca prietena ei să n-o vadă, deoarece ştie că n-ar putea să-şi ascundă tulburarea. Nu e numai amenințarea, dar şi senzația neaşteptată de expunere îi face greață.

Toate momentele de vulnerabilitate cu Philos dezvăluite, văzute prin ochii batjocoritori ai lui Felix. Degetele ei bâjbâie pe încuietoarea apartamentului, iar după ce intră se prăbuşeşte pe un scăunel de lângă masă. Mişcările ei smucite o trezesc pe Rufina, care începe să urle. Amara încearcă să-şi descheie tunica şi să-i dea să sugă, dar tremură atât de tare, încât bebeluşul se înroşeşte la față de furie până să reuşească. Imediat ce Rufina e agățată de sânul ei.

Amara începe să suspine şi încă plânge când se întoarce Britannica şi aduce mâncarea.
— Ce s-a-ntâmplat? Luptătoarea e bolnavă?
— Felix, gâfâie Amara. Ştie. Ştie despre Philos. L-a spus Victoria.
— Victoria.
Britannica îşi dezgoleşte dinții, cu o expresie de ferocitate pură pe chip.
— Îți spun că ea mai bine moartă!
Amara îşi lasă capul în palmă, încă suspinând, incapabilă s-o contrazică.
— Felix a zis că mă imploră s-o iert.
— Eu o iert, mârâie Britannica. Când corbii îi ciugulesc ochii.
Îngenunchează pe podea lângă Amara.
— Lasă-mă să-l omor.
Se uită una la alta. Amara părând să cântărească sugestia britanei.
— E prea periculos. Victoria o să ştie cine a făcut-o. O să vrea răzbunare.
— Îi omor pe amândoi.
Amara clatină din cap.
— Trebuie să-i plătesc.
Britannica înjură, frustrată.
— Nu pot să risc să te pierd; nu pot să risc ca această crimă să fie legată de mine. Nu că m-aş îndoi de tine, dar e prea periculos.
— Când te răzgândeşti, o fac.
Britannica se ridică şi rămâne lângă Amara, privindu-le pe ea şi pe fată.
— Şi acum, cum îl plăteşti?

— O să vând harpa pe care mi-a dat-o Rufus. O să ne asigure câteva săptămâni.
— Era pentru zestrea Luptătoarei.
— Asta-i mai important, spune Amara, întorcându-şi ruşinată faţa. Dacă nu-l plătesc pe Felix, n-o să aibă ocazia nici să se căsătorească, nici să aibă zestre, nimic!
Britannica loveşte cu palma în perete. Are trupul contorsionat de frustrare, gândindu-se la răzbunarea pe care n-o poate pune în practică.
— E ca şi cum aş fi din nou acolo, spune ea. Iar Amara ştie exact la ce se referă.
Copleşite de un sentiment de neputinţă. Amara şi Britannica abia dacă vorbesc toată după-amiaza. Nu doar banii îi zdrobesc spiritul Amarei, ci şi faptul că siguranţa Rufinei este ameninţată. Cuvintele lui Felix îi tot revin în minte, iar ea mângâie *lunula* fiicei sale, ca şi cum talismanul şi-ar putea spori puterea magică.
Nu-i de ajutor nici că Philos e reţinut să lucreze până târziu. Amara îl aude când vine, tonul vesel al salutului său, murmurul scăzut al răspunsului britanei şi exclamaţia lui de surprindere. Când se năpusteşte în dormitorul de sus, Rufina doarme în pătuţ, iar Amara stă în capul oaselor, cu braţele strânse în jurul trupului.
— Britannica zice că Felix te-a ameninţat, spune Philos, prăbuşindu-se pe pat lângă ea. Te rog, spune-mi că nu v-a rănit pe niciuna dintre voi.
— Nu. Dar ştie despre noi. Victoria i-a spus tot.
Amara îi strânge mâna.

— Vrea douăzeci de denari pe lună, iar de nu îi spune lui Rufus.
— Dar asta-i aproape tot ce avem!
— Ştiu.
Dacă Amara a sperat ca Philos s-o facă să se simtă mai bine, expresia înfrântă din ochii lui nu face decât să-i adâncească senzația de neputință.
— Felix a mai spus ceva. Despre Rufina. Că, dacă se află că tu eşti tatăl ei, ar putea fi înrobită. Dar e o minciună, nu? Voia doar să mă tortureze. Un copil preia întotdeauna statutul mamei sale din momentul naşterii, doar ştie toată lumea treaba asta.
La început, consideră expresia lui şocată o dovadă că Felix a mințit, dar când vede că Philos se uită la ea, cu buzele întredeschise, şi nu-i oferă nicio asigurare, începe să o cuprindă panica.
— Nu-i adevărat, nu? Spune-mi că nu-i adevărat. Un copil ia întotdeauna statutul mamei.
— De obicei.
— Cum adică de obicei?
— Uneori poate fi revocat, spune Philos, cu o mină mai serioasă decât l-a văzut ea până acum. Dacă o libertă sau o femeie liberă are o relație nepermisă cu sclavul altei persoane, unirea lor poate fi declarată ilegală. Asta înseamnă că, dacă au copii, vor deveni sclavii proprietarului tatălui.
Îşi încleştează pumnul şi-l duce la gură.
— Credeam că ştii lucrul ăsta.
Amara rămâne cu gura căscată.
— Rufina poate fi înrobită? I-ar aparține lui Rufus?
— Hortensius.

Amara scapă un țipăt de durere.
— Dar n-o să se întâmple aşa ceva.
Philos o prinde de brațe ca s-o țină nemişcată.
— O să-l plătim pe Felix. N-o să afle nimeni.
Amara nu face decât să se uite la el, cu ochii măriți de frică.
— Şi chiar dacă suntem descoperiți, e un proces juridic. Nu pot să-mi imaginez că Rufus ar vrea scandal, mai ales acum, că a fost ales. Ar fi mult mai uşor să mă omoare pe mine şi să lase copilul în pace. De aceea orice implicare a Juliei, orice recunoaştere publică a statutului Rufinei îi sunt de ajutor şi o protejează.
— Dar nu poate fi înrobită. Nu se poate! Nu l-aş lăsa niciodată pe Hortensius s-o ia.
Amara îşi aduce aminte cum şi-a trecut tatăl lui Rufus mâinile peste trupul ei, ciupind-o, ca şi cum ar fi fost la piața de sclavi. Şi-l imaginează deținând-o pe fiica ei.
— Mai bine mor decât să-l las s-o atingă.
— Hortensius n-o s-o ia, spune Philos, încercând s-o liniştească. E în siguranță aici. N-o s-o atingă nimeni. E liberă.
— Când te duci să lucrezi pentru Rufus, nu pot să suport, nu accept că e stăpânul tău. Dar m-ar ucide dacă ar fi înrobită ea.
— N-o să se întâmple lucrul ăsta.
Philos o sărută.
— Îți promit.
— Ar fi trebuit s-o omor pe Victoria. Britannica avea dreptate.

Sigur că n-ar fi trebuit s-o omori. Nu fi caraghioasă. Dacă e cineva de vină, eu sunt.

Amara ştie ce o să spună şi încearcă să-l întrerupă, dar el insistă.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că nu ştii toate riscurile cu care ne confruntăm, şi-mi pare rău. Îmi doresc să nu fi adus atât de multă durere în viața ta.

— Nu-i vina ta.

Amara îşi pune brațele pe după gâtul lui şi se lipeşte de el.

— Nu te acuz de nimic din toate astea.

Vrea să-l liniştească şi mai mult, să-l asigure că nu regretă că-l iubeşte, că n-ar putea regreta că a făcut un copil cu el, dar în clipa aceea, cu imaginea lui Hortensius în minte, nu găseşte puterea să-i spună toate astea.

Stăpână, îți cer să mă iubeşti.

Inscripție din Pompeii

Harpa le asigură o lună. În timpul ăsta, fac reduceri drastice, economisind cât mai mult, ca să simtă cât mai puțin fiecare plată. Philos slăbeşte şi, în ciuda protestelor lui. Amara bănuieşte că sunt zile în care nu mănâncă deloc, pentru a reduce cheltuielile. Banii nu sunt singura dificultate. Amenințarea lui Felix se

strecoară în toate aspectele vieții lor. Îi pune la încercare prietenia cu Britannica, o aduce într-o stare de neliniște permanentă pentru fiica ei și-i macină sentimentul de siguranță pe care l-a avut întotdeauna în brațele lui Philos. Când trupul ei se reface destul ca să facă primele mișcări șovăitoare spre intimitate. Amara nu poate scăpa de senzația că o privește Felix. E ca și cum ar fi târâtă înapoi în primele zile ale relației lor și, dacă Philos n-ar fi atât de afectuos și de răbdător, ar bănui că și-a pierdut capacitatea să mai simtă plăcere.

Puținele momente când parcă li se mai luminează casa e când îl privește pe Philos îmbăind-o sau înfășând-o pe fetița lor, cu totul absorbit de dragostea pentru ea. Calmul lui o liniștește pe Amara, deși urăște motivele pentru care e în stare să rămână atât de liniștit. Știe că stoicismul lui e impus de o viață lipsită de control – înțelegerea pe care a dobândit-o în copilărie că singurele lucruri pe care le va stăpâni vreodată sunt emoțiile sale.

La insistențele lui, Amara petrece tot mai mult timp cu Julia, lăsând relația să arunce o umbră protectoare asupra Rufinei. Pe măsură ce trec săptămânile. Amara începe să petreacă mai multe seri cu Julia și Livia decât acasă. Julia o prezintă întotdeauna oaspeților ca liberta amiralului, menționându-i numele întreg; Gaia Plinia Amara. Fără să vrea. Amara ajunge să se bucure de serile petrecute în afara apartamentului întunecat, fără nevoile permanente și extenuante ale fiicei sale. Stă în sufrageria exterioară a Juliei împreună cu ceilalți oaspeți, fără să trebuiască să-și facă griji legate de cât

de scumpă e mâncarea sau de prețul vinului. Singura obligație e să fie fermecătoare, iar cu încurajarea Liviei, începe să cânte din nou acompaniată la liră, recunoscătoare că n-a vândut instrumentul.

Când ajunge acasă noaptea şi se strecoară în pat lângă Philos, el o întreabă despre oaspeții pe care i-a invitat Julia. Pe întuneric, e greu să-i citească expresia, dar îi simte tensiunea din trup şi-i aude încordarea din voce. Nu discută niciodată lucrurile evidente, însă Amara ştie că nu-i atât de naiv încât să nu fi înțeles care ar fi cea mai uşoară cale de a scăpa de problemele lor financiare, cel mai sigur mod să risipească amenințarea care planează asupra copilului. Nu e nevoie să discute despre fosta ei viață de concubină a unui bărbat bogat. Însă trecutul rămâne alături de ei în pat, resimțit ca o a treia prezență tăcută.

Amara o abordează în continuare pe Valentina, iar încercările ei nu sunt întru totul fără rezultat. Purtarea femeii se îmblânzeşte puțin după ce Amara se duce la ea cu pergamentul valoros al lui Plinius despre plante, împreună cu câteva remedii din ierburi care uşurează greața şi pe care le-a învățat de la tatăl ei. Însă cu toate eforturile sale de a-i intra în grații, Amara ştie că învățarea unei meserii noi o să dureze şi că are puține şanse să obțină destul de repede veniturile necesare pentru a-l ține la distanță pe Felix.

E luna mai, nu mult după Lemuria, când vede o siluetă familiară întinsă pe canapea în compania proprietarei. Şocul pe care-l simte nu e dat atât de prezența lui Demetrius, de care se temea de mult, ci de lipsa oricărui avertisment din partea Juliei. Amara ştie

că a fost manevrată, Julia îi face semn lui Demetrius, fără îndoială spunându-i că se apropie prada, iar el se întoarce. Libertul împăratului e mai bătrân decât şi-l amintea ea, deşi intensitatea ochilor lui întunecați e neschimbată.

— Felicitări pentru naşterea fiicei tale, spune el în timp ce se ridică s-o întâmpine.

Privirea lui trece peste silueta ei acum voluptuoasă, prea politicos să zăbovească asupra sânilor.

— Maternitatea ți se potriveşte.

— Rufina e o dulce, intervine Livia. Ținem foarte mult la ea.

Amara îşi duce o mână în dreptul inimii în semn de mulțumire pentru complimentele lor, dar e uşurată că Demetrius nu-şi exprimă dorința s-o cunoască pe fiica ei. Nu e sigură că ar putea suporta s-o aducă Philos afară.

— Ai venit să-ți vizitezi moşiile?

Se aşază împreună, iar Julia se retrage pe canapeaua de vizavi, unde e deja întinsă Livia.

— Printre alte îndatoriri.

Îi aruncă o privire Juliei.

— E întotdeauna plăcut să-ți revezi vechi prieteni.

— Rămâi mai mult în Pompeii?

— Depinde dacă sunt binevenit.

Cuvintele lui sunt adresate gazdei, însă răspunsul o viza pe Amara. Ea simte cum i se înfierbântă obrajii şi ştie că probabil pare că roşeşte de plăcere, şi nu de nelinişte.

— Ca şi cum ar fi nevoie să mai întrebi, caraghios ce eşti!

Julia îşi flutură o mână cu afecțiune spre Amara.

— Draga mea, n-ai vrea să ne cânți ceva? îmi pare rău că-ți cer asta, mai ales că abia ai venit, dar am avut o zi îngrozitor de solicitantă, iar vocea ta e foarte relaxantă.

Julia nici măcar nu încearcă să fie subtilă – şi, dacă n-ar fi atât de tensionată. Amara poate că ar fi şi râs de neruşinarea sa.

— Sigur că da, şopteşte ea, dar înainte să apuce să se ridice să-şi ia lira, una dintre servitoarele Juliei i-a şi adus-o.

Când vede, Demetrius se uită la ea şi ridică dintr-o sprânceană. Amuzamentul lui e plin de căldură, nu de batjocură – şi, fără să vrea, îi zâmbeşte şi ea.

— Sper că nu e obligatoriu pentru toți oaspeții tăi, i se adresează el Juliei. Nici de-al naibii n-o să mă apuc eu să ciripesc pentru tine. Au trecut prea mulți ani de când eram nevoit să cânt pentru cină.

Amara îl priveşte surprinsă. Sigur că Demetrius nu se referă la trecutul lui ca sclav, nu? Se lăfăieşte pe canapea şi le zâmbeşte Juliei şi Liviei, care stau ghemuite una în jurul celeilalte, satisfăcute ca două pisici. Nimic din comportamentul lui nu sugerează că ar fi un bărbat care a făcut o mărturisire ruşinoasă. Probabil că a fost o simplă expresie, nu un semn că a fost nevoit cândva să-i distreze pe alții.

Coardele lirei sunt întinse sub degetele Amarei când le ciupeşte, asigurându-se că instrumentul e acordat. Începe să cânte imnul lui Sappho închinat Afroditei, pe care l-a cântat întotdeauna împreună cu Dido şi Drusilla şi pe care-l ştie atât de bine, încât nu riscă prea mult să facă greşeli. Spre uşurarea ei, Demetrius

începe să discute cu Julia în loc s-o fixeze cu atenția lui tulburătoare.

Îl aude vorbind despre moşiile lui şi bănuieşte că întrebările Juliei sunt menite să-i scoată în evidență bogăția, la fel cum a pus la cale şi etalarea talentului Amarei. Din discuție, se pare că Demetrius nu deține doar vii şi plantații de măslini, ci şi o cherhana mare în largul coastei. Amara încearcă să se concentreze asupra cântării, făcând tot ce poate ca să blocheze litania nesfârşită de averi.

Julia şi Livia îl îmboldesc să vorbească şi despre viața lui la Roma, dar nu scoate o vorbă despre treburile lui pentru împăratul Vespasian, rezumându-se doar la cele mai amabile laude la adresa stăpânului său. Discreția lui o duce puțin cu gândul la Philos, sau chiar la Secundus. Slujba lasă întotdeauna urme. Se trezeşte întrebându-se, fără să vrea, cum a ajuns Demetrius în proprietatea familiei imperiale, cum şi-a câştigat libertatea, dacă a fost făcut sclav în Grecia sau dacă s-a născut liber, ca şi ea.

Subiectul ce pare să-l acapareze cu totul e transformarea oraşului său adoptiv. Roma. Se străduieşte să descrie noul Templu al Păcii şi construcția în curs a amfiteatrului Flavian.

— Încape înăuntru arena din Pompeii, poate de zece ori, îi explică el Juliei. Scara e de neînchipuit. Toată bogăția Marelui Templu din Ierusalim a intrat în construcție.

Cuvintele lui declanşează un ecou în mintea Amarei, care-şi aduce aminte de Martha, fosta ei slujnică. *Întreabă-l pe amiral de ce din Ierusalim n-a mai rămas*

decât cenuşa. Amara ciupeşte coardele lirei, fără să mai cânte, ca să audă mai bine ce se spune.

— S-ar putea să nu mai recunoaşteţi oraşul pe care l-aţi vizitat cândva, continuă Demetrius, dând din cap spre Julia şi Livia. Măreţia lui nu se aseamănă cu nimic din ce m-am aşteptat vreodată să văd. Şi spun asta ca un om care a crescut în umbra Templului lui Zeus.

— Eşti din Olympia?

Amara nu se poate abţine şi-l întrerupe.

— Ai crescut în oraşul sacru?

Demetrius încuviinţează, fără să pară nemulţumit de interesul ei, dar nici nu spune mai multe.

— Tata a vrut dintotdeauna să facă un pelerinaj acolo, spune Amara. Să vadă statuia lui Zeus înainte să moară.

— Eşti din Atica, răspunde Demetrius în greacă.

E o afirmaţie, nu o întrebare, iar Amara nu ştie dacă a ghicit după accentul ei sau a aflat de la Plinius.

— Se spune că Palas Atena îşi lasă întotdeauna amprenta asupra celor din regatul ei. Mă întreb dacă e adevărat şi în cazul tău.

Cu ochii minţii. Amara vede statueta de sticlă din casa părintească a patroanei Aticii. Palas Atena, zeiţa înţelepciunii şi a strategiei, mai iubită decât oricare alt nemuritor în oraşul natal al Amarei. Zeiţa pe care Amara a abandonat-o în favoarea lui Venus, patroana oraşului Pompeii. Aşa cum poate şi Demetrius şi-a abandonat cândva zeii strămoşilor.

— Am auzit că templul Minervei din Roma rivalizează cu orice se poate găsi în Atica, răspunde Amara în latină.

Între ei se stabileşte o recunoaştere.

— Aşa cum Roma depăşeşte Atena din toate punctele de vedere, îi dă el replica.

În momentul acela. Amara aproape că-şi priveşte tatăl. Zâmbetul familiar, strâmb, pe care-l rezerva momentelor când vorbea despre puterea Romei. *Tot ce au e împrumutat de la noi, Timarete. Să ții minte întotdeauna lucrul ăsta.*

— Grecii! exclamă Livia, dându-şi ochii peste cap. Sunteți toți nişte nesuferiți cu nasul vostru pe sus. Ca şi cum n-am şti ce puneți voi la cale.

— De vreme ce dominația Romei asupra Atenei nu e pusă la îndoială, cred că ne puteți scuti de glumițele voastre, răspunde Demetrius amuzat şi-i zâmbeşte Amarei. Şi ai dreptate în legătură cu templul de pe Capitoliu. Deşi e doar una dintre numeroasele minuni ale oraşului.

Amara îşi lasă capul în jos, dintr-odată agitată, pentru că nu vrea să-i propună s-o ducă acolo.

— Ar trebui să vezi lucrările care se fac la templul lui Venus de la noi, intervine Julia. Poate că aici, la Pompeii, nu suntem aşa măreți ca Roma, dar tot sunt câteva privelişti care merită văzute.

Se ridică în picioare.

— Poate vii şi tu. Amara?

Amara se uită în grădină, la umbrele care se lungesc.

— Trebuie s-o hrănesc pe Rufina, spune ea tristă, ca şi cum ar ezita să respingă invitația.

— Fostul tău patron nu ți-a oferit o doică?

Demetrius pare nemulțumit, deşi e greu de spus dacă supărarea lui e îndreptată împotriva lui Rufus sau a ei.

— Nu contează. Poți să vii mai târziu, draga mea, îi spune Julia, ignorând întrebarea lui Demetrius ca s-o scape pe ea de stânjeneală.

Amara face o plecăciune adâncă în fața tuturor, iar când se îndepărtează aude asigurarea şoptită a Juliei către Demetrius. *Lucrurile astea sunt uşor de remediat.*

Philos e acasă când se întoarce ea, iar Rufina doarme sus. Când îl vede stând aplecat asupra unor tăblițe de ceară în cămăruța întunecată, i se strânge inima. Se apleacă să-l sărute, iar el ridică privirea spre ea cu un zâmbet. Este genul de gest de afecțiune pe care alți îndrăgostiți le consideră de la sine înțelese, dar care pentru ei doi e ceva încă prețios.

— Ai mâncat?

Se duce la mangal, dorindu-şi cu disperare să facă ceva pentru el.

— Nu mi-e foarte foame. De ce nu mănânci tu?

— Mănânc mai târziu, cu Julia.

— Atunci mănânc eu, mulțumesc. Dar lasă ceva şi pentru Britannica.

— Lucrezi tot pentru Rufus?

— Nu, e mai bine. Julia mi-a dat nişte registre pe care să mă uit pentru un prieten al ei. Aşa că e muncă plătită.

— Ah, minunat! exclamă Amara, deşi o doare sufletul când se gândeşte cât de mult îi datorează acum proprietarei şi ce furioasă o să fie când îl va refuza pe Demetrius.

Amestecă în mâncare, o supă de iepure pe care a cumpărat-o Britannica ieri şi pe care încearcă s-o întindă două zile. Grăsimea coagulată începe să se

topească pe măsură ce se încălzeşte lichidul. Acum e momentul când ar trebui să-i spună despre Demetrius, ca să stabilească împreună cum să gestioneze problema. Aruncă o privire spre masă. Philos se uită iar pe tablete, încruntându-se. E imposibil să nu observe petele negre de sub ochi şi aerul de extenuare care-l învăluie ca o mantie. Îi sare pe mână o picătură de supă din ceaunul clocotit. Amarei i se taie respirația – dă deoparte vasul de pe foc. Philos nu se uită când pune supa într-un castron. Miroase puțin a ars.

Se aşază în fața lui şi pune farfuria pe masă.

— Mulțumesc mult.

Philos strânge tabletele şi îi zâmbeşte din nou.

— Țin minte că mi-ai spus odată că te simțeai foarte stânjenită că te serveam eu. Acum mă simt eu stânjenit că mănânc, iar tu stai şi te uiți.

— Am mâncat deja destul azi, pe cuvânt.

Auzind asigurările Amarei, ia în sfârşit lingura.

— Îmi amintesc de ziua aia. Era în după-amiaza când m-am hotărât s-o cumpăr pe Victoria, după vizita Fabiei.

Amara se gândeşte la tot ce s-a întâmplat de atunci şi oftează.

— Mi-aş dori să te fi ascultat.

— O iubeai. Mie mi-a fost destul de uşor să-ți spun s-o laşi acolo. Mă îndoiesc că eu aş fi ascultat sfatul ăla.

Amara se gândeşte la un alt sfat pe care i l-a dat Philos şi pe care nu l-a luat în seamă – când a implorat-o să-l părăsească. Dacă n-ar fi lăsat dragostea s-o călăuzească atunci, cum ar fi fost viața ei acum?

— Pari foarte melancolică, remarcă el. Sper că nu te învinuieşti. *Eu,* sigur nu.

Philos o priveşte, cu ochii lui cenuşii blânzi plini doar de îngrijorare. Îi stârneşte teama. Nu de Julia sau de Demetrius, nici chiar de Felix, ci de ea însăşi şi de durerea pe care ştie că o poate provoca. Cu ochii minții, nu se mai uită la Philos, ci la Menandru, când a spart lampa la picioarele lui. Îşi trage scăunelul în spate.

— Mă duc să văd ce face Rufina, spune ea cu vocea sugrumată.

Philos rămâne singur, luat prin surprindere, în timp ce ea urcă în grabă treptele.

Rufina doarme, dar pare să simtă prezența mamei sale când Amara se apleacă deasupra pătuțului – respiră mai adânc, fornăie şi se foieşte în scutecul lărgit. Amara se lasă pe podea şi îşi cuprinde genunchii cu brațele, incapabilă să suporte sentimentul sufocant al dragostei. Ține la copilul ăsta atât de mult, încât o doare; ființa asta micuță, care ar fi trebuit să-l elibereze pe tatăl său, dar care n-a făcut decât s-o prindă în capcană pe mama ei.

— E în regulă.

Philos îi vorbeşte cu o voce blândă când se ghemuieşte alături de ea. O cuprinde pe după umeri, iar ea îşi îngroapă fața la pieptul lui, suspinând. O mângâie pe păr şi încearcă s-o liniştească.

— Ce s-a-ntâmplat, iubirea mea?

— Mi-e teamă să nu te pierd.

E doar jumătate de adevăr, însă doar atât suportă să spună.

Philos o mângâie în continuare pe cap, cu bărbia sprijinită de creştetul ei.

— Din ce ţi s-a tras?

Amara nu răspunde, dar plânge şi mai tare.

— Orice-ar fi, ştii că poţi să-mi spui.

Amara ar vrea să-i spună despre Demetrius, să-i mărturisească groaza pe care o simte. Oricare ar fi decizia pe care ar fi nevoită să o ia, trebuie să-i ceară sfatul lui Philos sau măcar să-l avertizeze despre existenţa celuilalt bărbat, despre ameninţarea iminentă şi oportunitatea reprezentată de un alt patron. Şi totuşi, nu l-ar face de ruşine dacă ar deveni complice în vânzarea ei? Fără îndoială că niciun bărbat nu vrea să admită că e dispus s-o prostitueze pe mama copilului său, nici chiar pentru supravieţuirea familiei. Poate că ar fi mai bine să ia hotărârea singură. Amara se agaţă de el, cu faţa încă ascunsă la pieptul lui.

— Iartă-mă, spune ea, cu glasul înăbuşit de tunica lui, ca să nu trebuiască să-l privească în ochi. Nu-i nimic în mod special. Nu ştiu ce mi-a venit. Doar că mă simt foarte sentimentală de când s-a născut Rufina.

Se ridică în capul oaselor, îşi şterge faţa şi se forţează să zâmbească. Fetiţa lor începe să plângă, tulburată de zgomot, iar Amara se ridică în picioare.

— Mai bine-i dau să sugă. Tu du-te şi termină de mâncat.

E întoarsă cu spatele spre el când se apleacă peste pătuţ. Philos îi pune o mână pe umăr.

— Doar dacă eşti foarte sigură că eşti bine. Pot să stau cu voi.

— Va fi bine. Pe cuvânt. Du-te să mănânci.

Amara nu se întoarce când iese el din cameră. Se aşază pe pat şi-şi hrăneşte fiica. Liniile negre şi albe de pe perete se înceţoşează când se uită la ele, deformate printr-un văl de lacrimi care fac lumea cenuşie.

Dar lacrimile nu pot stinge flacăra;
Înroşesc faţa şi topesc spiritul.

Inscripţie din Pompeii

Demetrius stă singur în sufrageria exterioară şi priveşte grădina. Amara are o clipă să-l cerceteze înainte s-o vadă şi el, felul relaxat în care stă aşezat, detaşarea totală când stă de unul singur. Se văd pe el bogăţia şi puterea, uşoare precum cutele tunicii lui de lux. Amara îşi duce o mână la obraz. Încă îşi simte ochii aprinşi după ce-a plâns, dar amurgul ar trebui să ascundă orice urmă de îmbujorare. A jucat atât de multe roluri în viaţa ei, încât îşi spune că nu-i decât o altă mască, poate nu mai greu de purtat decât oricare alta.

Demetrius ridică privirea când vine lângă el, cu o expresie sardonică pe faţă.

— Julia a insistat că e prea obosită să mai mănânce. O sugestie chiar mai subtilă decât comportamentul ei de mai devreme.

Vorbeşte în greacă, iar Amara observă că vocea lui e mai profundă în limba maternă. Dar şi tonul e mai greu de interpretat.

— Pot să te las, dacă preferi.

— N-ai cum să-ți imaginezi că asta ar fi dorința mea.

O priveşte neclintit în ochi, nu cu dorință, ci cântărind-o. Amara nu se fereşte.

— Înțeleg de la amiral că ai lucrat cândva în lupanarul oraşului. Nu te porți ca genul ăsta de prostituată.

— Experiența ta cu curvele de lupanar e atât de cuprinzătoare?

— N-am vrut să te jignesc.

Zâmbeşte afectat în fața iritării ei.

— Dar povestea ta e oarecum mai neobişnuită. Explicația lui Plinius că te-a angajat să-l ajuți la cercetările lui ar fi caraghioasă din partea altcuiva, dar îl ştiu de destul de multă vreme ca să fiu familiarizat cu curiozitatea lui imposibil de satisfăcut.

Amara aproape că zâmbeşte auzind această descriere a binefăcătorului ei. Demetrius o priveşte.

— Ții la el, nu?

— Că țin la el n-ar descrie nici pe departe recunoştința pe care o simt.

— Dar tânărul tău patron? Bărbatul care e tatăl copilului tău.

— Îi sunt şi lui datoare.

— Însă nu ții la el la fel de mult ca la amiral.

Colțul gurii lui Demetrius i se ridică într-un zâmbet.

— Plinius mi-a spus că l-ai implorat să te ia ca secretară, în cei mai pasionali şi disperați termeni.

Amara nu-şi coboară privirea, deşi îi ard obrajii de o umilință profundă.

— Dacă nu te-aş fi văzut cu el la Misenum, n-aş fi crezut niciodată povestea asta, nici măcar de la Plinius. O curvă de lupanar încercând să-l mituiască pe amiralul flotei romane, dar nu oferindu-şi corpul, ci mintea.

Amara nu-şi permite să arate nicio urmă din jena pe care o simte.

— Mă bucur că povestea te-a amuzat.

— Am slujit toată viața mea. Crede-mă, nu râd de tine.

Îi toarnă un pahar cu vin, după care îşi ia şi el unul.

— De ce s-a încheiat ultimul tău aranjament? Şi să nu-ți fie teamă că am să te judec dacă-l discreditezi pe fostul tău patron... prefer sinceritatea.

— A fost un aranjament bazat doar pe pasiunea lui pentru mine. Şi când aceasta s-a consumat, la fel s-a întâmplat şi cu patronajul. Există vreun alt motiv din care se încheie asemenea lucruri?

Amara soarbe din vin. Ceva din răceala lui Demetrius o calmează.

— A avut un rol şi dorința familiei lui de a-l vedea căsătorit.

— L-ai iubit?

— O iubeşti pe femeia care ți-e concubină la Roma?

Amara îl țintuieşte cu privirea, ca să nu aibă nicio îndoială că-l supune aceleiaşi analize la care a supus-o şi el.

— Îi sunt recunoscător. Iar recunoştința mea ia acum forma unei pensii pentru toți anii în care m-a slujit în trecut.

Îşi agită vinul din pahar.
— Dar mi-ai evitat întrebarea.
— Deoarece cred că eşti suficient de inteligent încât să-ți dai seama şi singur care e răspunsul.
— Răspuns de politician, pufneşte Demetrius. Vino aici, spune, şi-i face semn să se aşeze lângă el.
Sunt doar câțiva paşi de la o canapea la alta, dar Amara n-are nicio îndoială în legătură cu granița pe care o trece. Mişcările ei sunt fluide şi nu trădează nicio urmă de ezitare. Şi-a adunat durerea şi sentimentul de vinovăție şi le-a izolat departe, în spatele unui zid de gheață. O să simtă totul mai târziu. Demetrius îşi lasă mâna pe coapsa ei, caldă şi grea.
— Nu-ți propun un aranjament cum a fost ultimul, bazat pe aşteptări romantice absurde. Dar îmi trezeşti interesul, *Plinia* Amara. Aş vrea să văd dacă ne potrivim unul cu celălalt. Îți propun să vii cu mine la Stabiae pentru câteva săptămâni, iar dacă ne înțelegem, am să te iau la Roma. Dacă nu, poți să te întorci la viața ta din Pompeii.
— Şi fiica mea?
Amara rosteşte întrebarea calm, deoarece gândul de a o părăsi pe Rufina este o durere pe care nu o poate înțelege nici pe departe.
— Sunt bucuros să achit chiria, costul pentru o doică, totul, ca să mă asigur că e bine îngrijită aici în lipsa ta. Julia îmi spune că ai un administrator de încredere. Îl putem plăti cu cât crezi tu că e nevoie.
Demetrius îi dă la o parte o buclă, s-o poată vedea mai bine.
— Crede-mă, orice sumă spui, e nimica toată.

Amara ştie că nu e un compliment pentru valoarea ei, ci o declarare a averii lui.

— Şi mi se va permite s-o văd?

— Dacă stabilim un aranjament, atunci sunt convins că pot să mă descurc fără tine o lună, să zicem, pe an ca s-o vezi şi să mai rezolvi din probleme.

Amara priveşte fix podeaua, conştientă că se uită la ea, în stare să-i vadă orice expresie.

— Te las până mâine să te gândeşti la propunerea mea, dacă e nevoie.

— Nu!

Demetrius ridică surprins din sprâncene. Amara strânge pumnul, iar unghiile îi intră în carne. Cu ochii minții, îl vede pe Philos lucrând acasă, pe Rufina dormind, iar gândul să-i părăsească pe amândoi e un chin insuportabil. Dacă se întoarce acum, n-o să mai aibă niciodată puterea să-i dea lui Demetrius răspunsul de care are nevoie fiica ei.

— Adică... nu, nu va fi nevoie.

Îşi înclină capul.

— Bineînțeles, sunt onorată să accept propunerea ta.

Tulburarea ei n-a scăpat neobservată.

— Nu pari foarte entuziasmată, spune el pe un ton tăios.

Amara se forțează să se uite la Demetrius, să-l privească în ochi.

— E doar faptul că o asemenea schimbare a sorții... e ceva copleşitor.

Indiferent ce vede el pe chipul ei, îl linişteşte probabil.

— Dacă eşti sigură, şopteşte el, fără să-şi mai ascundă dorința din glas.

Amara are doar o clipă să se pregătească înainte s-o cuprindă, o clipă în care să-şi reprime impulsul de a-l îndepărta. Probabil că Demetrius îi simte reticența, sau măcar n-o trage spre el. Se apleacă şi o sărută blând pe buze, trecându-şi un deget peste baza gâtului ei. Mâna lui e caldă când îi atinge clavicula, iar ea ştie că-i simte pulsul bătând sub piele. Atingerea lui nu e neplăcută în sine. Îl sărută, înfrângându-şi sentimentul de vinovăție, blocând amintirea lui Philos, încercând să nu se gândească la cât de diferit e să-l țină în brațe pe bărbatul pe care-l iubeşte. Demetrius devine mai pasional şi-i trage trupul mai aproape, iar antrenamentul ei cu Felix revine la suprafață. A oferit plăcere multor bărbați – mişcările, felul cum să atingi pe altcineva... toate astea sunt adânc întipărite, însă când începe să-i tragă tunica de pe umăr, îl opreşte.

— Nu mai sunt curvă de lupanar.

Îi pune degetul ferm pe buze, ca pentru a le închide.

— Poți să aştepți până la Stabiae ca să te bucuri de mine.

În glasul ei se simte o notă poruncitoare, o revenire la răceala pe care-a arătat-o mai devreme. Când el îi răspunde cu un zâmbet. Amara ştie că nu l-a judecat greşit. Demetrius se desprinde de ea şi-şi ia paharul cu vin.

— Foarte bine, draga mea, spune el, cu o notă de amuzament în felul în care rosteşte alintul. Cum doreşti.

***

Amara s-a trezit cu mult înainte ca lumina să se strecoare printre obloane. N-a putut să-i spună lui Philos aseară. Voise să facă dragoste cu ea, iar ea a fost prea egoistă să refuze, ştiind că s-ar putea să fie ultima dată când o atinge cu atâta tandrețe, ultima dată când se va simți atât de aproape de el. Când plânsese pentru că îi era groază să nu-l piardă, nu fusese o minciună, deşi nu meritase asigurările lui.

Priveşte acum profilul iubitului ei, ridicarea şi coborârea constantă a pieptului său. Peste silueta lui adormită, o vede pe Rufina printre barele pătuțului, cu gurița bosumflată şi genele mari care-i ating obrazul. Amara nu şi-a imaginat niciodată că ar putea simți o asemenea dragoste. După ce şi-a pierdut părinții, n-a crezut că ar mai putea vreodată să aibă o familie. Dorința de a-l atinge pe Philos e atât de copleşitoare, încât îi pune cu blândețe mâna pe umăr. Probabil că era aproape treaz, deoarece apăsarea uşoară îl face să se foiască. Deschide ochii şi, privind direct în ochii ei, zâmbeşte.

Cuvintele pe care avea de gând să le spună, mărturisirea pe care ştie că trebuie s-o facă, se evaporă la vederea fericirii lui. Nu suportă să-şi sfâşie familia; cel puțin, nu încă. Aşa că se apleacă să-l sărute şi-şi promite că o să-i spună mai târziu. Se ridică împreună în tăcere, pentru că nu vor s-o deranjeze pe Rufina, care, din fericire, a început să doarmă câteva ore neîntrerupt. Philos îi întinde tunica, îi ridică părul de la spate după ce se îmbracă şi o mângâie pe umăr cât îi aranjează buclele. După ce se îmbracă amândoi. Amara

o trezeşte pe fetiță ca să-i dea să sugă, încercând să nu se gândească cât de curând va trebui s-o părăsească.

— Lucrez pentru Livia azi, spune Philos. Britannica are de gând să-şi petreacă ziua cu luptătoarea ei. Tu o să fii cu Julia, ca de obicei?

— Da. Are un oaspete la ea.

Amara tace, încercând din nou să găsească cuvintele potrivite care să-l pregătească pe Philos pentru dezvăluirea care-l va sfâşia, dar el se apleacă s-o sărute uşor pe buze înainte să apuce să mai spună ceva. În timp ce-l priveşte plecând, se întreabă dacă nu cumva bănuieşte ceva, dar nu vrea să ştie.

Amara reuşeşte să-şi petreacă o dimineață cu Julia, Livia şi Demetrius fără să-şi dezvăluie suferința din inima ei. Acceptă felicitările prietenei sale – şi insinuările Liviei – cu grație, recunoscătoare că are atâta experiență când vine vorba de ascunderea adevăratelor sentimente. Entuziasmul Juliei compensează frecventele ei cufundări în tăcere, iar Amara se forțează să zâmbească până o dor obrajii, în timp ce ceilalți îi demolează viața de familie din Pompeii. Julia sugerează ca Amara să plece la Stabiae imediat ce găsesc o doică pentru Rufina, ceea ce Livia declară că nu poate dura mai mult de două săptămâni. Amara încuviințează, însă gândul de a-şi părăsi fiica îi apasă inima ca o piatră.

O aversă îi goneşte pe toți din grădină, iar Amara se trezeşte, cu un sentiment de groază, singură cu Demetrius în bibliotecă, după ce Livia sugerează că poate ar vrea s-o asculte citind.

— La urma urmelor, spune Livia tărăgănat şi aruncând o privire răutăcioasă în urmă, a făcut minuni pentru amiral.

Sunetul ploii care se revarsă pe acoperiş îi acoperă bătăile inimii când ea şi Demetrius se privesc în ochi. Bărbatul mai în vârstă e cu spatele la fereastră, iar lumina slabă îl scoate parcă în relief, ca pe o statuie din For. Amara încearcă să regăsească tonul imperios de cu o seară în urmă, sperând să-l poată controla din nou cu răceala aceea.

— Ce să-ți citesc? întreabă ea în latină, întorcându-se să caute printre pergamentele aliniate pe rafturile Juliei.

— Nimic.

Cuvântul grecesc o face să încremenească, iar Demetrius se îndreaptă spre ea. Se opreşte atât de aproape, încât parfumul pătrunzător de lavandă al pomezii lui se simte prin mireasma uşoară a ploii. Amara ridică privirea spre chipul lui, spre cutele săpate adânc în piele şi adânciturile de sub ochi. El observă că-i cercetează şi ridică dintr-o sprânceană.

— Da, sunt bătrân, remarcă el sec.

Îşi trece cu blândețe un deget pe obrazul ei.

— Ca Hades şi Persefona.

În glasul lui se simte autoironia, dar şi autoritatea, iar Amara îşi dă seama că nu ştie nici cum să-l citească, nici cum să reacționeze. Recurge la cea mai evidentă soluție, la ceea ce a învățat de la Felix, dar el o prinde de încheietură înainte ca mâna ei să ajungă la el.

— Nu. Vreau să te ating.

Amara îşi lasă mintea să se golească în momentul când Demetrius o împinge cu blândețe şi o sprijină de perete, iar mâna îi alunecă între picioarele ei. Cumva, i se pare şi mai rău că o atinge ca un iubit, nu cu degetele nepăsătoare, lacome, ale bărbaților de la bordel. Se înfioară când îi desface tunica la umăr, expunându-i sânii la aerul rece, hotărât în încercarea lui sortită eşecului de a-i oferi plăcere. Amara îşi lasă pleoapele în jos şi trece prin tot repertoriul de gemete pe care le-a învățat de la Victoria, dorindu-şi să se termine. Demetrius începe să respire sacadat, iar ea deschide ochii ca să verifice cât de mult s-a apropiat, apoi icneşte şocată.

Philos stă încremenit în prag, cu un teanc de tablete de ceară în brațe şi o privire îngrozită pe chip. Li se întâlnesc privirile, cu o durere încordată, după care el se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

Nu totdeauna femeia suspină-n iubiri prefăcute,
Când cuprinzându-şi iubitul şi-nlănțuie trupul de trupu-i.

Lucrețiu, Poemul naturii[23]

[23] Titus Lucretius Carus, *Poemul naturii*, IV.1192-1193, ed. Cit., p. 172.

Amara apelează la rezerve de înşelătorie pe care nici nu-şi imagina că le are ca să reziste până la sfârşitul întâlnirii cu Demetrius. Icnetul ei e deghizat în strigăt de extaz, iar tremurul imită momentul de plăcere de după aceea. E un spectacol atât de convingător, încât abia dacă e nevoie să-l atingă pe noul ei patron ca să-l ducă la extaz. Însă în loc să se bucure de plăcerea de a se prăbuşi alături de cucerirea lui, Demetrius e nevoit s-o tină ca să-şi controleze tremurul. Intensitatea reacţiei ei pare să-l surprindă şi să-l mulţumească.

— Nu prea cred că e nevoie să considerăm Stabiae o probă, şopteşte el trăgând-o mai aproape. Te vreau cu mine la Roma.

Amarei i se pare că trebuie să îndure o sută de ani de zâmbete şi râsete false până să se poată elibera în cele din urmă şi să se întoarcă acasă. Imediat ce intră în bucătărie şi vede faţa lungă a britanei, îşi dă seama că Philos trebuie să fi zis ceva.

— E cu Luptătoarea, spune Britannica, arătând spre tavan. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

Amara urcă în fugă scara, tot mai panicată, şi deschide uşa dormitorului. Rufina e în pătuţ, adormită, iar Amara se uită înnebunită după Philos. E cu spatele la ea, sprijinit de fereastră şi privind în stradă, ca şi cum ar vrea să evadeze.

— De cât timp te întreţii cu oaspeţii Juliei? întreabă el fără să se întoarcă. Şi când aveai de gând să-mi spui?

— A fost prima dată. Îţi jur. Jur.

Philos se întoarce spre ea.

— Nu ştiu dacă să te cred.

Amara îşi dă seama din vocea lui că nu e o acuzație, ci o constatare.

— Pe cuvântul meu că e adevărat ce-ți spun, Philos, pe cuvânt. Şi nu puteam să-l refuz azi fără s-o jignesc pe Julia. Ştii cât de mult depind viețile noastre de ea, cum depinde de ea viața Rufinei. Doar îmi pare rău că ai văzut...

Amara nu poate continua. În schimb, vede în minte scena aşa cum trebuie s-o fi văzut Philos, trupul pe jumătate despuiat al femeii pe care o iubeşte zvârcolindu-se la atingerea unui alt bărbat. Îşi duce mâna la gură.

— Îmi pare foarte rău...

— Pe vremuri, te luam de la lupanar, spune Philos încet. Nu că n-aş fi ştiut ce erai nevoită să faci... Şi întotdeauna mi se rupea inima pentru tine... Dar azi... înghite în sec, ca şi cum n-ar fi în stare să suporte amintirea.

— Nu-mi pot scoate din cap imaginea. Părea că-ți place.

Sângele năvăleşte în obrajii Amarei, iar ea îşi strânge pumnii.

— Nu îmi făcea plăcere. Sunt o prostituată. Cum crezi că femeile de felul meu îşi fac clienții să plătească? Plângând şi rugându-se de ei să se oprească? Luptându-se, ca Britannica, şi alegându-se cu dinții sparți?

— Îmi pare rău, spune Philos, făcând o grimasă la vederea suferinței sale evidente. N-ar fi trebuit să spun asta.

Străbate camera şi întinde şovăitor mâna spre ea. Amara se aruncă în braţele lui, se agaţă de el, deşi nu poate să nu observe că n-o ţine în braţe ca de obicei. Devine conştientă de mirosul de lavandă, parfumul pe care Demetrius l-a lăsat pe pielea ei.

— Cât timp rămâne aici? întreabă Philos în şoaptă. O să trebuiască să-l... să-l mai vezi?

În tăcerea îndelungată care urmează. Amara se uită la perete până când modelul geometric în negru şi alb pare că i se va întipări în ochi.

— Cât timp stă aici? repetă Philos, pe un ton mai puţin blând de data asta.

Amara se desprinde, ieşind din protecţia învăluitoare a braţelor lui.

— O să fie patronul meu.

— Dar abia l-ai cunoscut!

Philos priveşte neîncrezător, până când Amara vede în şocul lui durerea înţelegerii.

— De când îl ştii pe bărbatul ăsta?

— L-am cunoscut la Misenum.

— Misenum? Când ai fost la Plinius? Dar asta a fost acum câteva luni!

— Nu s-a întâmplat nimic atunci, pe cuvânt! Şi ieri a fost prima dată când l-am văzut, de când...

— Ieri. Când plângeai şi spuneai că nu suporţi să mă pierzi. Atunci l-ai acceptat ca patron, nu?

Expresia lui Philos e rece.

— Mai e şi altceva ce ai uitat să-mi spui?

N-are cum să găsească vorbe mai blânde, nare cum să scape de efectul lor.

— Mă duce la Roma.

Philos se aşază încet pe pat.

— Roma, repetă el prosteşte. Mă părăseşti şi te duci la Roma. Cu el.

Amara vede dezgustul de pe fața lui şi ştie exact ce-şi imaginează.

— Nici măcar nu-i ştiu numele. Cine e?

— Îl cheamă Demetrius.

Lacrimile Amarei încep să se prelingă pe obraz, şi o doare să spună fiecare cuvânt, ştiind ce distrugere provoacă, şi totuşi continuă.

— E libert imperial. E unul dintre cei mai bogați bărbați din Campania. Te va plăti să ai grijă de Rufina. O să plătească zestrea fiicei noastre. Iar dacă Rufus va accepta vreodată să te vândă, o să-mi dea bani să te cumpăr şi să te eliberez.

Philos o priveşte, iar ea îşi vede durerea oglindită pe chipul lui. Apoi el închide ochii, ca şi cum aşa ar putea face durerea să înceteze.

— Nu că nu înțeleg de ce-ai făcut-o, Amara. Crede-mă, înțeleg. Dar cum ai făcut-o e foarte greu de iertat.

— Philos, te rog...

— Toată viața mea n-am avut niciun fel de control. Nimic. Nici asupra mea, nici asupra lucrurilor care se întâmplă cu cei pe care-i iubesc. Şi ştiu că înțelegi cum e. Şi de asta nu pot să pricep cum ai putut să te porți în felul ăsta. Să mă minți, să ții atâtea secrete, să nu-mi dai de ales. Ca şi cum n-aş conta. Ca şi cum aş fi proprietatea ta. Ție aşa ți se pare? Crezi că din cauză că sunt sclav, şi tu eşti liberă, ai dreptul să dictezi viețile noastre? Să-mi dictezi mie viața?

— Nu! Nu mă gândesc aşa la tine; nu aşa simt...

— Şi atunci de ce te-ai purtat aşa?

Se uită la ea ca şi cum ar fi o străină.

— N-am vrut să te fac de ruşine, izbucneşte Amara. Am crezut că o să-mi fii recunoscător că am luat singură decizia asta. Că te-am scutit de umilința de a fi de acord să mă dai unui alt bărbat.

— Tu crezi că faptul că te-am găsit astăzi cu el m-a scutit de umilință? Că ar trebui să-ți fiu recunoscător pentru asta?

Disprețul lui o sfâşie pe Amara şi o împinge la cruzime.

— O fac doar pentru că nimeni din familie nu-i în stare să facă un ban nenorocit! Ce-ți închipui că o să ne protejeze copilul? Crezi că dragostea părinților mei a fost suficientă ca să mă salveze de sclavie? Aş fi dat de o mie de ori dragostea lor pentru o zestre. Fără bani, nimic nu are rost. Nimic.

Se uită unul la celălalt, iar Amara simte că i se face rău, incapabilă să-şi retragă cuvintele, ce a sugerat despre valoarea lui Philos.

— Parcă ai fi Felix, spune el.

Se ridică de pe pat, se duce la scaunul pe care e aşezată mantia şi se înfăşoară în ea, cu mâinile tremurând de furie şi durere.

— Philos, te rog, nu pleca aşa... Te rog, vorbeşte cu mine...

El izbucneşte:

— Acum vrei să vorbeşti? strigă el. Când ai hotărât deja totul? Despre ce mama naibii vrei să vorbeşti? Sau ai de gând să stai acolo şi să-mi spui cum ar trebui să-mi trăiesc viața fără nicio valoare în lipsa ta?

Porneşte cu pas hotărât spre uşă, dar Amara se ridică să fugă după el.

— Nu poți să pleci aşa! Unde te duci?

Philos se întoarce spre ea.

— Mă duc să mă plimb. Am voie? Sau o să mă trimiți înapoi la stăpânul meu pentru nesupunere?

Rufina începe să plângă, iar Amara îl vede şovăind, tulburat de neliniştea fiicei lor. Se întinde să-l prindă de braț, dar în loc să-l apropie, gestul ei nu face decât să-i reaprindă furia. Philos ridică palmele, avertizând-o să nu-l atingă, şi iese pe uşă.

Amara îi aude paşii apăsați pe scară, în timp ce ea se apleacă s-o ia în brațe pe fiica lor care plânge. Îşi deschide tunica la umăr şi o pune pe Rufina la sân, simțind foamea fetiței. Rufina se zvârcoleşte în scutece, aşa că o desface şi simte pe piele căldura trupuşorului. O mângâie pe cap, pe părul negru pufos, şi simte că i se frânge inima. Ideea să accepte o străină să-i hrănească şi să-i mângâie copilul, lăsând doar un gol în brațele ei, e un chin cum n-a mai cunoscut.

Laptele o linişteşte pe copilă şi, după ce mănâncă, Rufina se întinde, mulțumită, la pieptul mamei sale. Pentru că nu vrea s-o tulbure plângând. Amara o aşază pe pat şi se ghemuieşte în jurul trupuşorului ei, muşcându-şi pumnul pentru a evita să facă vreun zgomot. Rufina gângureşte şi dă din pumnişori şi picioruşe, fără să ştie de tulburarea mamei sale.

Amara priveşte mişcările bebeluşului, reprimând întunericul din inima ei, lăsând bezna să se strecoare înăuntru şi ştiind din experiența ei îndelungată şi amară că singura cale de supraviețuire e să îngroape

durerea şi să meargă mai departe, oriunde o va duce Fortuna. Se apropie, până când fața perfectă a copilului e aproape de a ei.

— N-o să ai niciodată viața mamei tale, şopteşte ea, ducând un deget aproape de mânuța ei, ca să lase degețelele fetiței să-l prindă. N-o să ai niciodată viața tatălui tău.

Amara o sărută pe frunte.

— O să fii liberă.

Femeile care s-au răzbunat.

Inscripție din Herculaneum

Predicția Liviei că vor găsi o doică potrivită în două săptămâni se dovedeşte exagerat de optimistă, însă doar cu o săptămână. În aceste douăzeci şi una de zile, ultimele petrecute de Amara în Pompeii, Demetrius e prezent în primele cinci, ceea ce adânceşte şi mai mult ruptura dintre ea şi Philos. Parfumul de lavandă persistă în casa lor, iar când se privesc unul pe celălalt, n-au cum să evite faptul că amândoi ştiu ce face ea în fiecare zi, n-au cum să nege secretele pe care ea le-a ascuns. Philos se mută în mica debara de lângă bucătărie şi doarme pe podea lângă Britannica.

Politețea lui față de Amara, discuțiile scrupuloase despre cum ar vrea ea s-o crească pe Rufina par mai

reci decât furia lui. Există un singur moment când el nu reuşeşte să se controleze, când încearcă să-i mulțumească Amarei pentru sacrificiul pe care-l face pentru copilul lor – însă când ea îi răspunde cu lacrimi, jurând că o să-l iubească întotdeauna şi implorându-l s-o creadă, Philos se ridică şi iese din cameră.

Ultimele câteva zile sunt cele mai rele, iar orele îi scapă printre degete Amarei ca nisipul. Şi-a imaginat că-şi va dori să petreacă fiecare clipă în care nu doarme cu Rufina, dar îşi dă seama că-i vine tot mai greu să-şi vadă copilul.

Ştiind că-l va părăsi – şi, după ce ajunge doica, Amara nu mai poate suporta să stea în casă.

Prietenia britanei, prezența ei de obicei tăcută, e cea mai mare mângâiere. Şi Britannica e cea care o ajută cu cea mai periculoasă dintre ultimele ei acțiuni din Pompeii: o întoarcere la Sălaşul Lupului.

Ajung la cârciuma lui Felix, nu la bordel, iar locul o duce cu gândul la taverna unde a dus-o odată Felix – o speluncă înghesuită sordidă, întunecoasă şi în miezul zilei. O femeie e aplecată peste tejgheaua pe care o curăță. Ridică privirea şi le vede pe Amara şi Britannica în prag, blocând şi bruma de lumină care mai intra – şi scoate un țipăt. E Beronice.

— Gallus!

Adusă de strigătul lui Beronice, apare o siluetă familiară, întâi picioarele, pe o scară din colt. Gallus se încruntă la vederea celor două foste lupoaice şi smuceşte din cap spre Amara.

— Ce vrei?

— Nu-i o întâmpinare prea plăcută pentru nişte vechi prieteni, răspunde Amara apropiindu-se de tejghea. Ce-am putea să vrem, dacă nu s-o vedem pe draga noastră Beronice? Şi pe Victoria, bineînțeles. Poate ai vrea să trimiți după ea.

Gallus păşeşte în fața lui Beronice, apărând-o.

— Soția mea nu-i sclava ta.

— Nu, spune Amara, e a ta.

— Poate te duci tu s-o aduci pe Victoria, intervine Britannica, adresându-se lui Gallus.

Mâna britanei se odihneşte pe mânerul cuțitului, iar ea îl priveşte drept în ochi pe fostul ei schingiuitor, fără nicio teamă.

— Nu ne place să aşteptăm.

Amara îi supraveghează pe clienții din spatele lor, în timp ce Britannica îl înfruntă pe Gallus. Doi dintre clienți se holbează din colț, dar niciunul nu pare dispus să se bage într-o bătaie. Ea şi Britannica au ales pentru vizită special acest moment liniştit al dimineții. Cei doi nu se clintesc. Degetele britanei strâng mânerul pumnalului, ca şi cum s-ar pregăti să-l scoată. E mai înaltă decât Gallus şi în formă mult mai bună. Amara n-are nicio îndoială cine ar învinge într-o luptă cu cuțite şi se pare că nici Gallus.

— Du-te şi adu-o, se răsteşte libertul lui Felix la soția lui.

Beronice o zbugheşte pe lângă fostele ei prietene şi iese în stradă.

— O să regreți al naibii de mult treaba asta, mârâie Gallus spre Amara.

— Mă îndoiesc, răspunde ea, imitând în mod deliberat felul de a vorbi al lui Felix, ritmul cadențat al vocii lui.

Amara zâmbeşte când îşi dă seama că Gallus recunoaşte surprins tonul.

Bordelul e doar la câțiva paşi, însă Beronice întârzie suspect de mult. Amara şi Britannica aşteaptă în stradă, evitând spațiul îngust din cârciumă. Sunt convinse că fostul lor stăpân o să apară împreună cu soția lui, însă cel mai mult se tem de o ambuscadă. În cele din urmă apar Felix şi cele două femei, iar Amara simte un nod în gât când o vede pe Victoria, care umblă acum cu capul acoperit, cât se poate de deplasat, cu vălul unei femei măritate respectabile. Dar nu asta o face pe Amara să rămână fără suflare. Mâinile Victoriei sunt strânse protector peste abdomen. E însărcinată. Felix vede reacția Amarei şi zâmbeşte.

— Ai venit să transmiți felicitări? întreabă el, făcând o plecăciune în fața fostelor lui curve.

Britannica îşi dezgoleşte gingiile fără dinți şi şuieră.

— Aceleaşi maniere minunate, după cum văd, zice el.

Beronice îşi trece protector brațul în jurul Victoriei.

— Mi-a zis ce-ați făcut, spune ea aruncându-le priviri acuzatoare celor două. Cum ați amenințat s-o măcelăriți ca nişte ucigaşi.

— Şi totuşi, uite-o aici, răspunde Amara. Vie şi nevătămată.

— Din păcate, adaugă Britannica.

— Nu cred că e foarte înțelept să stați aici în stradă şi s-o insultați pe soția mea, remarcă Felix, sărutând-o pe Victoria pe creştet. Cel puțin dacă vreți să vă întoarceți întregi acasă.

Victoria nu spune nimic, dar îşi coboară privirea în pământ.

— Atunci o să stăm în nenorocita aia de crâşmă şi o s-o insultăm acolo, se răsteşte Amara. Avem de discutat nişte lucruri.

Amara vede furia din privirile lui Felix, deşi zâmbetul lui nu şovăie. Îşi flutură o mână spre intrare, într-un gest exagerat de bun-venit. Se opreşte o clipă când el şi Britannica rămân în uşă, niciunul dintre ei nedorind să-şi expună spatele neprotejat în fața celuilalt, dar apoi Felix se întoarce cu bună ştiință şi trece pragul, ca şi cum ar fi provocat-o pe britană cu ținta dintre omoplații lui. La vederea bine-cunoscutului codoş şi cămătar din cartier, cei doi clienți care mai zăbovesc în cârciumă se fac nevăzuți. Felix îi face semn cu capul lui Gallus.

— Aşteaptă afară, în prag. Să nu ne deranjeze nimeni.

Victoria şi Beronice se înghesuie lângă tejghea, în timp ce Amara şi Britannica rămân în picioare lângă peretele opus, fosta unitate a femeilor fiind distrusă iremediabil. Felix e între ele, dominând centrul încăperii.

— Zi odată, îi zice Amarei. Ar fi bine să nu mă fi făcut să-mi pierd vremea.

— Nu-ți mai plătesc niciun ban, spune ea. Şi ai să accepți lucrul ăsta şi o să juri să nu faci vreun rău familiei mele.

Felix izbucneşte în râs.

— Şi cum ai de gând să mă convingi să accept aşa ceva?

Britannica îşi scoate arma, un pumnal lung, care arată înfiorător.

— Dacă te atingi de Rufina, te ucid.

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat în ziua când am folosit prima dată cuțitul împotriva ta, javră, spune Felix, fără să catadicsească să întindă mâna după armă. Îți aminteşti?

Cu ochii minții. Amara o vede pe Britannica din nou la bordel şi pe Felix cu lama în fața ei şi mâna strânsă pe coapsa ei, într-o amenințare nerostită de violență sexuală. A fost singura dată când a văzut-o pe Britannica speriată.

— Sunt Senovara a icenilor, spune Britannica şi face un pas în față ridicând arma, cu intenția evidentă de a lupta.

Îşi înclină capul spre Felix, ca un uliu care se îndreaptă spre pradă.

— Te supui sau mori.

Felix îşi scoate arma. Dau roată unul celuilalt în tăcere, fiecare urmărindu-şi adversarul, reduşi amândoi la esența a ceea ce sunt: doi ucigaşi fără remuşcări. Cu coada ochiului. Amara vede că Victoria plânge în brațele lui Beronice, dar nu se uită. Nu-şi poate lua ochii de la chipul britanei, dorindu-şi ca prietena ei să învingă, dar neîndrăznind să şi-o imagineze învinsă.

Felix face prima mişcare, o fentă pentru a testa reacția britanei. Ea îl evită cu uşurință, reacționând cu o agresivitate concentrată şi aplicând o lovitură care aproape că-i atinge brațul. După care amândoi se lansează într-o mişcare continuă, lovindu-se unul pe altul atât de rapid, încât Amara nu poate să vadă dacă a fost rănit vreunul dintre ei. Dansul lor e şi urât, şi

plin de grație, impulsionat de o sălbăticie şi o viteză greu de privit.

Amara scoate un țipăt când Felix lansează un atac despre care e convinsă că va fi fatal, însă Britannica îl evită, topindu-se ca fumul din strânsoarea lui. Felix atacă din nou înainte ca ea să apuce să-şi recapete echilibrul, împingând-o spre mesele din spate. Loveşte din nou, iar Amara se teme că de data asta sigur îşi va atinge ținta, dar Britannica face un salt înapoi, urcându-se pe masa din spatele ei. În fracțiunea de secundă pe care o câştigă surprinzându-l astfel pe Felix, Britannica îl loveşte puternic cu piciorul în față. Bărbatul cade în spate pe podea, iar ea se aruncă deasupra lui şi, azvârlindu-i arma, îi pune genunchiul pe piept şi cuțitul la gât.

— Cedează!

Se lasă o tăcere deplină. Până şi Victoria e prea şocată ca să mai plângă. Amara se îndreaptă încet spre Felix, care are fața plină de sânge. El ridică privirea spre ea şi-i răspunde Amarei, nu britanei.

— N-am să cedez niciodată în fața ta.

Amara deschide gura şocată, iar el zâmbeşte.

— Nu la asta te aşteptai? Am jurat pe toți zeii că am să te distrug. O să plăteşti în continuare. Amara, pentru că fiecare bănuț pe care mi-l dai îți aduce aminte că eu te dețin. Aşa o să fie întotdeauna. Nu-ți place?

Face un semn din ochi către Britannica.

— Atunci las-o să mă omoare. Şi ce-ți închipui că o să se întâmple? Nu crezi că am scris secretul tău în testament? Că, dacă mă ucizi, ai să-ți distrugi copilul?

— E un mincinos, mârâie Britannica.

— Ştie că nu mint, continuă Felix privind-o în continuare pe Amara în ochi.
— Lasă-l să se ridice, spune Amara, cu glasul sugrumat de furie. Nu pot să risc.
La început, pare că Britannica n-are de gând să se supună. Furia de pe chipul ei pentru că i se refuză posibilitatea de a-l ucide e înspăimântătoare. Şi totuşi renunță, făcând ce ia cerut Amara. Victoria se repede spre Felix imediat ce acesta se ridică în picioare, însă el o îndepărtează.
— Du-te naibii, nu pune mâna pe mine, şuieră el printre dinți, iar Amara ştie, după cum tremură Victoria, că va avea de suferit pentru înfrângerea soțului ei.
— O să-ți plătesc, spune Amara. Dar dacă le faci rău lui Philos sau Rufinei, dacă nu păstrezi tăcerea, nu numai că am să te omor pe tine, dar o să-ți omor şi întreaga familie.
Se uită spre Victoria, care stă înspăimântată, cu mâinile strânse pe abdomen.
— Copilul tău pentru copilul meu, i se adresează Amara. Ca plată pentru trădarea ta.
— Chiar ai o părere foarte bună despre capacitatea de a ucide a javrei britane, remarcă Felix, ştergându-şi sângele de pe față şi cercetând pata roşie din palmă. Dar pare puțin probabil ca o femeie să poată face un asemenea masacru. Azi a avut noroc, dar cum ar fi dacă nu doar pe mine m-ar avea în față, ci toată casa? Chiar crezi că poate să-l omoare de una singură pe Paris, Gallus şi Thraso? Şi mai e şi posibilitatea tragică

de a fi atacată pe o alee întunecoasă. Mă întreb cine ar mai fi atunci protectorul tău?

— Dacă te atingi de mine, frații mei mă vor răzbuna, îi răspunde Britannica. Suntem jurați unii altora. Şi ei ştiu deja despre tine.

— N-ai niciun frate, intervine Victoria, cu ochii măriți de spaimă. Doar dacă n-ai de gând să-l scoli din morți.

Britannica zâmbeşte dezvelindu-şi gingiile fără dinți şi-şi ridică tunica pe braț; pielea palidă e proaspăt tatuată cu negru. Semnul unui gladiator.

— Am mulți frați acum. Să mor pentru răzbunare e o onoare pentru mine.

— Ai vândut-o ca gladiator? izbucneşte Felix, care nu-şi poate ascunde surprinderea.

— S-a jurat singură, răspunde Amara îndreptându-se spre uşă.

Britannica e alături de ea, cu pumnalul scos, la doar câțiva paşi de siguranța străzii.

— Probabil că n-ar fi trebuit să renunți la ea atât de uşor. Întotdeauna există un preț când subestimezi o femeie.

EPILOG

Mai sunt şi alte nenumărate exemple de schimbare a sorții.
De altminteri, de unde provin marile bucurii, dacă nu din suferințe,

sau de unde durerile imense, dacă nu din uriaşe bucurii?

Plinius cel Bătrân, *Naturalis historia*[24]

Corabia nu merge la fel de repede cum mergea cvadrirema lui Plinius către Misenum. Micul vas comercial n-o să-l poarte toată călătoria, ci doar până la Puteoli. De acolo, vor face restul drumului pe uscat. Vântul îi flutură părul Amarei. Priveşte coasta îndepărtându-se, silueta enormă a Vezuviului dominând golful, cu vârful străpungând norii. Se apropie de portul din Pompeii, dar corabia nu încetineşte.

Venus stă pe coloana ei imensă, străjuindu-i oraşul. Amara se gândeşte la jurământul pe care i l-a făcut cândva zeiței la Vinalia, cu mult timp în urmă, împreună cu Dido. *Fie ca bărbații să cadă în fața mea cum cade ofranda asta în fața ta, Măreață Afrodita. Fie să aflu forța iubirii, chiar dacă n-am să-i cunosc nicicând dulceața.*

De aici, de pe punte, vede zidurile oraşului. Templul lui Venus şi, dincolo de el, ascunse vederii, sunt toate străzile pe care le-a străbătut. Forul, Sălaşul Lupului, casa lui Rufus cu uşă aurită, grădina Juliei. Undeva, în Pompeii, chiar în clipa asta, Philos stă cu Rufina. Oamenii pe care-i iubeşte cel mai mult sunt în acest oraş, precum şi cei pe care-i urăşte mai mult decât moartea. Amara spune o rugăciune tăcută, nu către

---

[24] Plinius, *Naturalis historia. Enciclopedia cunoştinţelor din Antichitate*, vol. II – Antropologia. Zoologia, cartea VII, (43) 134, ed. Cit., p. 49.

Venus de data asta, ci către divinitatea căreia i-a jurat prima dată credință, Palas Atena. *Dă-i înțelepciune lui Philos, oferă-i victoria Britannicăi, apăr-o pe Rufina, te implor, zeiță a strămoşilor mei, zeiță a inimii mele.*

Amara îşi duce mâna la piept. Nu-i niciun pericol să-şi dea inima. N-a mai rămas nimic de dat. Îi răsună în minte ultimele cuvinte pe care i le-a spus Philos, înainte să plece spre Stabiae. Au avut doar o clipă împreună, iar el i-a luat mâna, aşa cum făcuse cândva în stradă, cu degetul mare apăsat pe al ei. O *să-ți fie mai bine fără mine.* Atunci a înțeles că încă o iubea. Dar gândul îi aduce prea puțină mângâiere acum, când îl lasă în urmă. Corabia se avântă, iar ea e împroşcată de apa pe care o simte rece pe piele. Nici nu tresare.

— Pierdută în gânduri, draga mea?

Demetrius vine lângă ea şi priveşte peste întinderea golfului. Apoi se întoarce, cercetându-i fața fără niciun fel de afecțiune. Răceala din ochii lui e pe măsura răcelii din privirea ei. Chiar şi aici, pe fundalul albăstruiul întins al mării şi al cerului, cu muntele în spate, îi simte atracția. Îşi aduce aminte cuvintele pe care i le-a spus lui Philos. *Fără bani, nimic nu are rost.* Ura i se încolăceşte peste rămăşițele inimii sale – nu față de Demetrius, ci față de ea. Zâmbeşte.

— Mă gândesc la viitor.

— Atunci ar trebui să te întorci în partea aia, spune Demetrius arătând spre prora corăbiei.

Amara se conformează şi întoarce spatele oraşului. Un grup de sclavi e adunat pe punte în fața ei, păzindu-le bagajele. Amara ridică ochii spre cer, privind pescăruşii care se rotesc în înalt deasupra lor. Fără să vrea, ceva

se luminează în dispoziția ei. Şi-a lăsat în urmă fiica, iubitul şi inima. Dar e în viață; nu îi este teamă. Şi se îndreaptă spre Roma, cel mai puternic oraş din lume.

Mulţumiri

Sunt profund recunoscătoare întregii echipe de la Head of Zeus, pentru sprijinul acordat nu numai la realizarea acestei cărți, ci şi în timpul procesului de publicare a *Lupanarului*. Îi mulțumesc mai presus de toate minunatului redactor Charlotte Greig, care a fost o sursă inepuizabilă de încurajare şi sfaturi: a fost incredibil de amuzant să lucrăm împreună. Îți mulțumesc şi ție, Kate Appleton, pentru munca ta neobosită în domeniul publicitar; şi lui Jade Gwilliam, Jessie Sullivan, Lottie Chase şi Dan Groenewald, pentru sprijinul extraordinar acordat la vânzarea şi comercializarea poveştii Amarei. De asemenea, îi mulțumesc lui Madeleine O'Shea, care m-a încurajat să fac din Philos un personaj central: abia aştept să lucrăm din nou împreună pentru următoarea etapă a călătoriei. De asemenea, le mulțumesc enorm lui Katrina Harvery, Ama Nightingale, Clare Gordon, Clemence Jacquinet şi Matt Bray.

Coperta trilogiei este extraordinară – îți mulțumesc, Holly Ovenden, pentru că ai purtat cuvintele mele în fața cititorilor prin creația ta genială.

Sprijinul din partea librarilor m-a bucurat enorm de mult. Le sunt mai mult decât recunoscătoare tuturor celor de la Waterstones, care au apreciat *Lupanarul* acordându-i titlul de carte a lunii, şi tuturor librăriilor independente care au susţinut romanul. În special, îi mulţumesc lui Dan Bassett de la Cribbs Causeway pentru prietenia sa şi lui Revekka Maria de la Piccadilly pentru amabilitatea de a mă primi în librărie şi pentru toate ideile sale interesante legate de moştenirea grecească a Amarei.

Le sunt îndatorată colegilor autori care mi-au susţinut în atât de multe moduri scrisul – inclusiv Buki Papillon, Laura Purceii, Nikita Gill, Caroline Lea şi Jennifer Saint. În special colaborarea cu Jenny Saint la evenimentele comune şi apoi împărtăşirea atâtor gânduri, speranţe şi idei a fost o experienţă cu adevărat deosebită din ultimul an. Îi mulţumesc şi arheologului dr. Sophie Hay pentru tot sprijinul, prietenia şi sfaturile sale – legate în special de Julia Felix, femeia adevărată din spatele personajului meu. Şi doamnei dr. Jane Draycott, care mi-a împărtăşit fascinanta sa lucrare despre practica medicală domestică romană. De asemenea, le sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor care mi-au recenzat romanul pe bookstagram, în presă şi nu numai. Le mulţumesc în special lui Liv Albert, Gen McMenemy, Jenny Williamson şi Kate Armstrong, care m-au invitat la podcasturile lor fabuloase.

În ultimii doi ani, educaţia la domiciliu a avut o mare importanţă pentru mine, aşa cum a fost pentru mulţi părinţi. Îi sunt recunoscătoare fiului meu minunat,

Jonathon, pentru că a suportat atât de multe şi pentru că este cel mai vesel şi mai imaginativ omuleț. Acum ai o carte ce-ți poartă numele, şi mai e şi albastră! Îi mulțumesc mamei mele, Suzy Kendall, pentru că mi-a permis să scriu, oferindu-mi darul prețios la timpului, şi pentru că este cea mai bună bunică din lume.

Am noroc să am prieteni şi o familie incredibil de înțelegători, iar dragostea lor a însemnat enorm, chiar şi într-o perioadă când nu reuşeam întotdeauna să ne şi vedem. Mulțumesc Andrea Binfor, Lingling Hu, Dan Jones, Samira Ahmed, Kristina Hoit, Trilby Fox-Rumley, Bethan Francis, Ama Sahalayeva, Eugenie Harper, Tom Harper, Ruth Grey Harper şi Alexander Harper. Mulțumesc şi familiei mele de la serviciu, de la ITV News Anglia – în special lui Chris Warner, Gary Mabee şi Neil Barbour, care m-au ajutat să nu-mi pierd mințile în timp ce transmiteam ştiri despre pandemie.

Le mulțumesc Lizei DeBlock, Kiei Evans, lui Shabnom Khanom şi întregii echipe de la Mushens Entertainment. Nu-mi vine să cred în câte țări călătoreşte acum *Lupanarul,* datorită muncii incredibile şi determinării voastre.

Cele mai mari mulțumiri se îndreaptă spre Juliet Mushens, care a fost (ca de obicei) o agentă extraordinară, dar şi o prietenă foarte dragă. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns, Juliet, pentru tot ce faci pentru mine. Cartea aceasta a fost modelată de perspicacitatea şi sfaturile tale, în timp ce generozitatea cu care mi-ai acordat din timpul tău, bunătatea şi umorul tău au însemnat enorm pentru mine. Şi toate

emailurile, mesajele, telefoanele şi memele – le apreciez pe fiecare în parte.